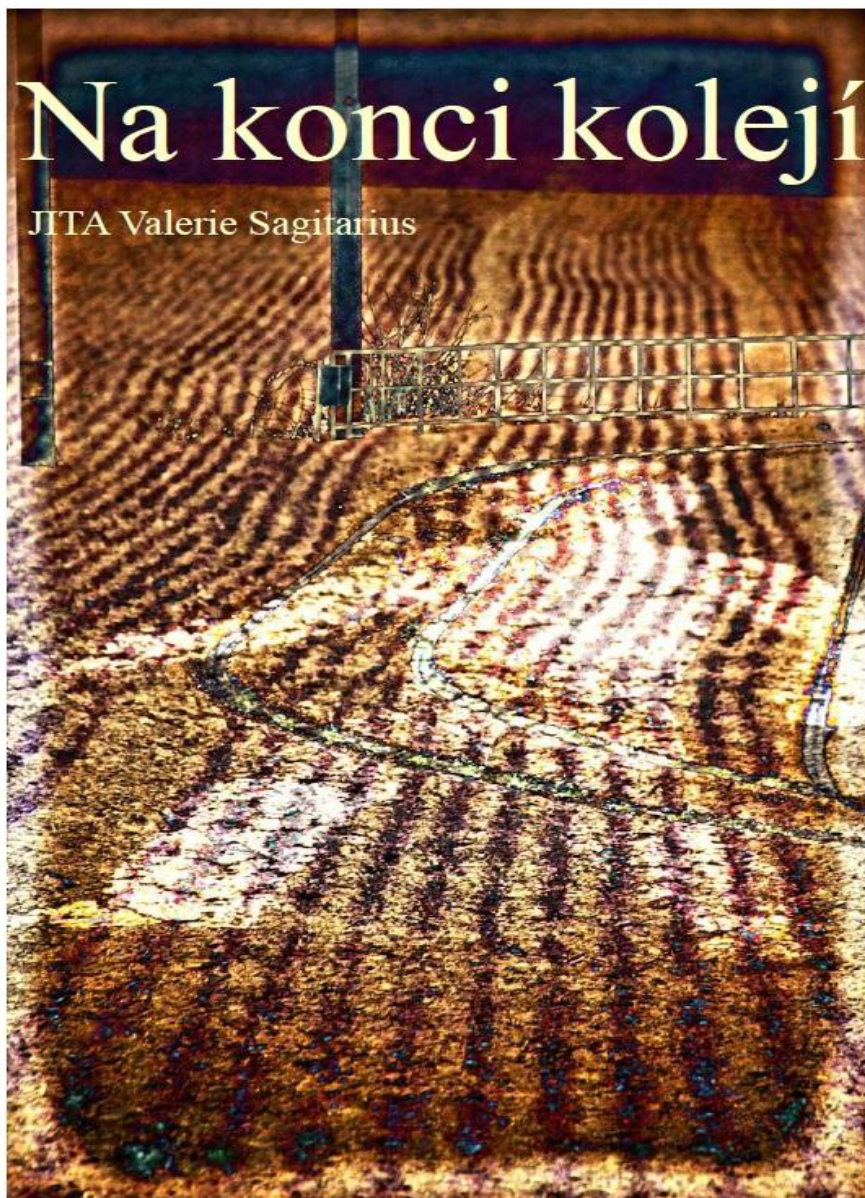

Na konci kolejí

JITA Valerie Sagitarius

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Ppřístupňujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Znění tohoto textu vychází z autorčiných povídek napsaných v letech 2000-2012 (SAGITARIUS, Jita Valerie. *Na konci kolejí : výběr z povídek let 2000-2012.*).

§

Text díla (Jita Valerie Sagitarius: Na konci kolejí), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Citační záznam této e-knihy:

SAGITARIUS, Jita Valerie. *Na konci kolejí*. [online]. V MKP 1. vyd. Praha : Městská knihovna v Praze, 2012 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. Dostupné z WWW:

<http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/75/39/19/na_konci_koleji.pdf>.

Vydání (obálka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 23. 8. 2012.

Na konci kolejí

JITA Valerie Sagitarius

Výbor z povídek let 2000 – 2012

Autorku povídek a zároveň i ilustrací žánr sci-fi chytil už v dětství a pořádně drží dodnes. Do roku 2010 publikovala články, povídky a knihy i vystavovala své práce pod jménem JITA Splítková. Vyšly ji dvě knihy – *Mýty v zrcadle vědy a fantazie* (Gumruch, 2002) a *Po stopách tajemných umělců a záhadných pokladů* (Grada, 2009). Od roku 1997 vydává na Netu různé e-ziny zaměřené na sci-fi a vědu – *Zelós* (1997-2000), *Universum* (2000 – 2004), *Futurologie* (2003 -2009).

OBSAH:

A co je život?

Prostě láska.....	10
Sekvoje	62
Božské oko	101
Spím?	164
Panenka.....	177
Kus duhy	206

Lidi na zemi, UFO na nebi!

To jsou věci.....	223
Černá, šedá, bílá.....	229
Takže poklad, říkáte?	240
Pouhá hvězda?	259
Mluvící paprsek.....	276

Bylo? Nebylo?

Jen kámen	287
Dáma s tajemstvím	336
Na struně	353
Trojúhelníky!?	367

Trocha cynismu neuškodí

Vy prý.....	431
Cui prodest?	437
A všichni budou konečně šťastní!.....	494
Vůně kávy.....	503

na konci kolejí
peřínku položím
polštářek k ní
postýlku podivnou
takto si vytvořím
na konci kolejí
kde nic není
i čas se zastavil
a já tu spím

neznámá čísla
pořád mi volají
lidi cizí
zvoní mi u dveří
a já na konci kolejí
ležím si v prachoví
až budík zazvoní
snad se vzbudím

**A co je
život?**

Prostě láska

Kolem města věží byla rozsáhlá zemědělská území a hlavně lesy. Jak jen to šlo, opouštěl město a celé hodiny se procházel mezi poli a stromy. Jako dítě prý sem chodil se svým psem. Měl to být velký černý hafan. Chodili prý až na kraj pouště. Moc si na to nevzpomíná, ale říkal mu to učitel. Muselo to tedy tak být. *Proč by mi stařec lhal?*

„Právě jsi uběhl čtyři sta metrů ve svém osobním rekordu,“ hlásil mu osobní trenér malá krabička připnutá k předloktí. „Tvůj tep je v normě.“ Neposlouchá strojový hlas. Nemůže se soustředit. Její vzkazy začaly být poslední dobou tak zmatené a zlé. Chtěl se jí přiblížit, opravdu chtěl, přitahovala ho a lákalo ho být s ní. *Jenže ty její emoce... potřebovala by lék, zklidnil by ji, ale učitel zakázal.*

Rozběhl se do kopce, „právě jsi uběhl osobní rekord,“ hlásil trenér. Vypnul přístroj a sedl si do trávy na kraji cesty.

„Za hodinu nástup do práce,“ zakřičel osobní plánovač. Zvedl se a utíká zpátky do města.

Před správní budovou na něj čekal učitel. Usmíval se.

I.

Seděla na kraji pouště. V ruce rozečtenou knihu a dívala se ubrečenýma očima někam do dálky.

Poušť před ní nebyla tou žlutou písčitou krajinou, byla to navezená hlušina z místního, dávno vytěženého, dolu. Šedohnědé hromady mrtvé, zapáchající hlíny mizely až na obzoru. Napravo, nalevo, všude nevzhledné kopečky a za nimi zapadající slunce. Dívka seděla na travnatém vrchu zpola zarostlém habrovým lesem.

Po tvářích ji stékají slzy. Pozoruje krajinu zmaru před sebou a bolavý smutek ji projíždí tělem.

„Co to čtete?“ ozvalo se za ní. Trhla sebou. Vidí laskavě se usmívajícího, starého vyhublého muže. Je ráda, že vidí člověka. Opětovala mu úsměv.

„Staré knihy, hodně staré.“

„Ano, také jsem takové četl,“ pohladil si malou pleš na temeni a chvíli mlčel, „a líbí se vám?“

„Já nevím, bylo to takové zvláštní, četla jsem to na přeskáčku a ...“

„Plakala jste, vidím,“ skočil jí do řeči stařec, „jste asi zamilovaná a asi nešťastně, že vás to rozplakalo. Čarodějky pláčou z nešťastných lásek.“

„Já nejsem čarodějka,“ vykřikla.

„Mě se bát nemusíte, to přeci cítíte. A že jí jste je hodně lidem jasné, prozradí vás vaše dlouhé nazrzle vlasy a zelené oči.“

„Takových žen přeci je,“ zaprotestovala, „já nejsem čarodějka.“

„Vaše ostré, tak ostré zuby špičáky, máte všechny znaky čarodějky. A ta silná energie kolem vás...“

„Ne, je mi líto, nejsem. Pletete se.“ Podívala se na něj zle. Čarodějky to neměly nikdy lehké, ani teď koncem 23. století.

„Nepletu, ale to je jedno, chápu, že se bojíte.“ usmál se na ni.“ A můžu vědět, co vám přečtení knížky z 19. století přineslo? Přeci jen, já nějak nemám rád ta světově oslavovaná díla. A zdá se mi, že se tenhle bestseller přeceňuje.“

„Možná máte pravdu o tom přeceňování. Víte, mám v sobě hlavně pocit z toho textu,“ zamyslela se a hledala slova pocitu, ale jak popsat cítění? Nadechla se. „Takový zvláštní pocit. Velmi osobní a něco jako smutek a naděje,“ bylo vidět, že váhá, jestli má pokračovat. Muž mlčel a díval se na zapadající slunce.

Čarodějka pocítila kolem sebe tolik přátelství a bezpečí. Podívala se starci do očí, mladých a laskavých, zelených očí. Padá z ní strach a najednou má touhu všechno ze sebe vypovídat, svěřit se neznámému. On tu přeci proto právě teď a na tomhle místě je, aby ji zachránil pro svět.

„Víte, potkala jsem lásku, aspoň ve mně se láska probudila a já se o ni začala bát a stala jsem se tím pádem nesnesitelnou. Žárlila jsem, a čím jsem byla zoufalejší, že on mě nemiluje, tím jsem si dodávala odvahy slovy a zlými slovy... nevím, jestli mě někdy trochu miloval, já ho mám pořád stále stejně ráda. Chtěla bych se mu omluvit, vše vysvětlit... už nemám šanci, netuším, kde je,“ vychrlila to ze sebe. Bolest nezmizela, ale je o něco menší a dostavuje se

úleva ze zpovědi. Stařec se na ni podíval a pousmál se. „Jenže, co vám čtení přineslo? Tohle jste měla v sobě, ale dobrá knížka má pomoci najít nějakou cestu, řešení.“

„Ano, máte pravdu, „ zamyslela se. Chvíli seděli potichu a jen se dívali na oranžovo rudé červánky.

„Jak bych to asi řekla... Nenaplněná láska zůstává a já ji budu mít v sobě. Za nějaký čas přestanu plakat a trápit se pro něj a budu vzpomínat ... dnes cítím, smutek, lásku, naději... a chce se mi žít a i se pokusit třeba o jiný život. I díky téhle knize pohádek, kde malá mořská víla umírá pro lásku,“ utřela si slzy a starý muž se na ni opět jen usmál. Chvíli mlčeli.

„Pojďte, neseďte už tady, za chvíli bude noc a do města to máme půl hodiny.“ Vzal její deku a složil ji do tašky. Vyšli po úzké stezce vedoucí z kopce na plošinu města věží.

Obytné město bylo sto velmi mohutných válcovitých věží, každá měla přesně dvě stě pater. Z dálky to vypadalo, jakoby někdo zastrkal do rovné země barevné neonové kolíky zakončené spirálovitou čepičkou, kterou měla každá věž tvarově jinou. Čepička nebyla jen ozdoba, bylo v ní veškeré technické a elektronické ovládání a zabezpečení věže. Fasády věží tvoří elektronický povlak, takže jejich barva a obrázky či texty na nich jsou řízeny z hlavního počítače, ale i správce věže má právo, naprogramovat nějaký informační text na

dolní patra nebo na chodby. Centrální řízení je nutné z estetických důvodů, když si každá věž fasádu programovala sama, stalo se město až hrůzně nevkusnou snůškou šílených pseudo originálních nápadů zneužívaných umělců.

Věže jsou postaveny jedna vedle druhé, sluníčko a přirozené světlo tím pádem mají jen obyvatelé horních pater. Pater vyvolených - tak je nazývají lidé dole v temných a chladných místnostech, které osvětluje pouze povrch sousední věže a od toho není moc světla.

Šli vedle sebe beze slov a čarodějce bylo s ním krásně. Měla pocit, že zas jde s tátou na procházku, že je s ní, a ochrání ji před vším a všemi. Začala se smát. Ne nahlas, ale někde uvnitř. Rozsvítily se jí oči.

Před vchodem do města jí vrátil tašku. Pohládl ji po vlasech. „Je mi tě líto, čarodějko, ale nejsi ani první ani poslední, co se trápí samotou, osaměním a nenaplněnou láskou. Potkala jsi svůj doplněk, svůj protipól, potkala jsi své oči v tom muži, co se bojí lásky. Opravdové lásky čarodějky. Neplač, nebo raději se vyplač a někdy bude líp. Jsi přeci čarodějka, platíš za svůj dar. Na to nezapomínej, ale i čarodějky dostávají dary a navíc jistě znáš tenhle popěvek,“ tiše zabroukal známou melodii a hlasitěji zazpíval, „každý jsme sám, to nikdy se nezmění, platí pořád, pomocnou ruku najdeš, jen na svém rameni.“ usmáli se na sebe oba dva současně. Podal

jí ruku. Ještě než zmizel ve tmě se na ni otočil a zakřičel na ni, „Podívej,“ a ukázal na věž před sebou. Začaly se na ní objevovat barevné květy a květy přecházely na další a další věže. Celé město kvete. Trvalo to jen chvíli. Mezitím stařec zmizel ve tmě.

„Díky,“ zakřičela do prázdna a vešla do domu - věže, kde bydlela. „Šedesáté třetí patro,“ nahlásila uvnitř zdviže.

Je unavená. Dnes po delší době konečně hned usnula.

II.

...Zaujal ji mezi davem hostů v prostoru klubu a ani vlastně nevěděla proč... Ona jeho zřejmě také zajímala. Díval se na ni. Jeho pohled byl upřený, ale nějak nedovedla odhadnout je-li laskavý, obdivný nebo jestli ji sleduje, jako se díváme na nějaké exotické zvíře v zahradách relaxace.

„Pojď, seznámím tě s kámošem,“ řekl jí vedle sedící známý a táhnul ji rovnou k tomu na ni zírajícímu člověku.

-

„Jsi čarodějka a já inkvizitor, to je zvláštní, neměli bychom se spolu bavit,“ byla jedna z jeho

prvních vět, když zůstali spolu sami. Jenže jeho oči se na ni dívaly a smály se. Bylo v nich tolik obdivu.

„Právě proto si možná můžeme rozumět,“ odpověděla mu a zasmála se. Líbí se jí a cítí v něm takový řád, který ji v životě chybí. Jeho určitý chlad ji přitahuje.

Dotkla se jemně jeho ruky, ucukl, jakoby její ruka byla žhavé železo. Syknul, rychle vstal a z kapsy vytáhl knihu - komunikátor. Četl si nějakou zprávu. Překvapilo jí to, ale když dočetl, sedl si a jeho oči se na ni opět mile dívají. Tak ráda by se ho dotkla, pohladila, ale bojí se. Inkvizitor nezná dotyky, a ona se už stala závislá na jeho pohledu, na jeho hlase, na tom, že si s ním může povídat. Bojí se o tohle všechno přijít.

Někde v mozku ovšem zaznívají varovné signály, slyší hlas, co jí říká, „zničí tě, zničí tě, inkvizitor nezná lásku, vzdej to, nikdy tě nebude milovat.“ Hloupost, potlačí v sobě varování a těší se na další setkání a psaníčka od něj ...a zítra jdou na koncert... ještě nikdy nebyla v takové hudební síni, do jaké ji on pozval.

-

Vešli do obrovské haly. Zůstali stát u vchodu a rozhlíželi se. Všude bylo plno lidí. Stáli tam doslova namačkáni na sobě a dívali se k vyvýšenému pódiu.

Na něm v červeném ozáření reflektorů hrálo několik mladíků.

Zvuk byl tak silný, že čarodějce rozechvívá celé tělo. Nebránila se tomu a nechala ho na sebe působit. Postupně si na ty všudypřítomné vibrace v taktu jejího srdce zvykla.

Postavila se do poslední řady. Inkvizitor stál vedle ní, ale držel si odstup. Hudba nakonec pohltila oba dva.

Scéna se neustále mění. Hráči mají na každou písničku jiné rekvizity. Najednou se rozhrnula opona vzadu za pódiem. Na jevišti se objevila velká červená koule, ze které vycházely tři paprsky. Bloudily sálem. Kmitaly z jednoho člověka na druhého. Po chvíli se zastavily a zaměřily se na tři lidi. Chvíli je ozařovaly, až každý paprsek začal dostávat jinou barvu a postupně se ztratily. V tom okamžiku začali všichni tři ozáření zevnitř sebe svítit a přitom i průsvitnět. Byla jasně vidět jejich kostra, tepny, žaludek. Diváci sledovali tlukot jejich srdce. Trvalo to asi minutu, když ti tři jakoby ztratily šaty, kůži a maso a nechali ostatní nahlédnout do svých těl. Pomalu přestali svítit, potom matněli až opět dostali hmotná těla a nakonec oděv.

Čarodějka byla ráda, že si paprsky nevyhledaly ji. Stát tam nahá vedle něj. Nedovede si to představit. Zato kdyby se to přihodilo inkvizitorovi, pobavila ji ta představa.

Mezitím se na pódiu změnila scéna. Sedí tam harmonikář a ve tmě stojí ještě někdo.

Sál se zaplnil vysokým krásným hlasem. Proud fialového světla vyňal ze tmy zpěvaččinu postavu. Mladá žena v bílém trikotu stojí trochu stranou od hráče. Zdá se, že nevnímá okolí. Má zavřené oči a zpívá:

„Já zrodím se, říká se, jak Fénix z popela, dívej se, šmejde, už jsem veselá...”

V jejím hlase i přes hrubý text, je slyšet bolest. Ruce si usilovně tiskne k tělu. Všechnu svoji beznaděj dává do hlasu:

„a dodám, mé schody, vedou do nebe, půjdu tam, hajzle, bez tebe“

Její zpěv sílí. Harmonika něžně doprovází a podbarvuje ochraptělý hospodský zpěv.

„myslíš, že zhroutím se, jinač šels šukat, narazím milence, to budeš mrkat“

Skladba se zvolna začíná zrychlovat. Zpěvačka tančí. Bílý trikot se mění na pohyblivou tečku ve tmě. Je to neuvěřitelné, ale zpívá stále hlasitěji. Vychrtlé tělo se napíná. Oči nevnímají publikum. Je jen ona a hudba. Na závěr zařve.

„když nechtěl jsi, můj cit, já též tě, nechci mít.“

A opět skoro šíleně tančí. Opravdu předvádí neuvěřitelné figury. Diváci napjatě sledují

představení. Poslední tón a zpěvačka se uklání a odchází. Na pódium přiběhla kapela.

Hymnický vážný tóny poněkud prisprostlé písni střídá rozverná melodie...

Hudba nabírá šílený rytmus. Světlo i žár se v hale stupňují. Další koule, které se doposud vznášely jako pouťové balónky v prostoru, začínají měnit barvy. Modrá, červená, fialová. Vyletují z nich tisíce duhových paprsků. Všechny směřují na pódium. Na bílém plátnu opony vytváří abstraktní obrazce. Koule krouží prostorem a zpěvák křičí do davu:

„... já nechci vesmír - jen trochu lásky - chci trochu lásky od tebe - vesmír pak vznikne - mezi námi - tvá láska ve mně - nás dva zažehne...”

Barevné koule se mezitím začínají zmenšovat, ale o to víc září. Letí rychleji a rychleji, podle dané melodie. Připomínají žhavé hvězdy. Jsou menší a pořád menší. Přestávají se pohybovat. Světlo z nich slábne. Jsou už jen tečky. Mizí.

Poslední tón. Poslední slova. Zpěvák po šíleném tempu klesá na prkna. Nehýbe se. Tělem na pódiu projela křeč. Skleněné oči se dívají směrem, kde zmizelo světlo.

Diváci nadšeně tleskají. Rvou ze sebe šaty, vytrhávají si vlasy, mlátí sebou.

Čarodějka chvíli mlčí, nikdy nezažila tak intenzivní zážitek z hudby, z atmosféry, z lidí kolem... nechce slovy narušit ten krásný i divný pocit.

Když vyšli z koncertní haly, zeptala se inkvisitora, „půjdeme si někam sednout? Nechce se mi ještě domů.“

Souhlasil.

-

Sedí v jednom z nejbizarnějších klubů ve městě věží - nízká budova byla postavena kolem asi tisícileté sekvoje, podlaha tím pádem tady neexistovala, jen zdupaná hlína sypaná každý den novým jehličím - biologickým, ale umělým samozřejmě. Těch pár stromů a zvířat, co po válkách o vodu na světě zůstalo, se okamžitě stalo celosvětovým chráněným pokladem.

Dívá se do vysoké koruny sekvoje a on se na ni mlčky usmívá. Je šťastná.

Jen trochu ji nahání hrůzu, že patří k řádu, co chce ve společnosti poslušnost a vymýcení zbytečných emocí a citů, konečně našla odvahu se ho na to zeptat. „Jsi inkvizitor, věříš svému učení?“

Podíval se na ni zmateně. „Jsou věci, o kterých se nemluví.“

„Neptám se tě, jestli souložíš a jak a s kým, ale na filosofii,“ jeho odpověď ji naštvála, tak si neodpustila tohle rýpnutí.

Podíval se na ni, ne s odporem, to ne, ale jeho pohled přestal jiskřit, zelené oči ztmavly do skoro černé. „Nebudu se tady s tebou o ničem bavit. Já, prostě jsem jiný než ty, jsem introvert a nevypustím z pusy slovo bez rozmyslu. Jsi tak plná nezvládnutých emocí, proto jsou čarodějky nežádoucí, nadělají tolik škody svými emocemi, pocity. Tvé emoce ty ti můžou zatemnit správné vidění světa kolem, nejen budoucnosti, a proto jsou inkvizitoři, mají lidi a i vás vést, ne upalovat, to bylo ve středověku, inkvizitoři, teď je rok 2398.“

Sklonila hlavu, „máš mě asi za idiota.“

„Taky si dost často připadám, jak idiot,“ neusmál se a už se ji ani nepodíval do očí.

Cítila prázdno, nic. Dostala strach. „Už se se mnou nechceš tedy bavit?“ snaží se nerozplakat.

Díval se do koruny sekvoje. „Nechci teď nic řešit. Nic. Neodpovím ti, mám určitý problém,“ opřel se lokty o stůl a skryl hlavu v dlaních. „až ho vyřeším, možná pak...“

Čekala, co dopoví. Mlčel. „Co pak?“

„Pak se všechno možná vykrystalizuje.“ mluvil tiše, hlavu v dlaních.

„Krystalizace, je ale strašně dlouhá záležitost.“

„Ano.“

„A ne vždycky vznikne krystal.“

„Proto jsou tak vzácné a to je dobře,“ rychle zvedl hlavu, „dnes jsi slepá. Vidíš, čarodějko, že nic nevidíš?“ Teď poprvé na ni promluvil, posměšně se zlostí v hlase.

„Ne, dlouhou dobu jsem nic nespatriła, ani pocity z věcí co přijdou, už nemám, jsem divná čarodějka, nemyslíš?“

„Možná, že se nám to podaří a vznikne krystal, jenže možná, že už je pozdě,“ vzal z talířku uprostřed stolku kousek cukru, který byl ve tvaru kytičky a v dlaních ho rozmačkal. Bílý písek dopadl na podlahu. Zabolelo ji u srdce, něco jí rve vnitřnosti a křičí v hlavě, sama, sama, jsi sama. Netušila, že tenhle pocit už nezmizí.

-

Probudila se a plakala. Zas se jí zdálo jak je s ním a všude vidí jeho oči.

Komunikátor v jejím zápěstí vyhrává světově oblíbenou melodii. „Kde, jsi? Za hodinu máš dokumentovat prezidentův proslov.“ křičí na ni šéf vládního paláce z mikrofonu.

„Už jsem na cestě, neboj, dorazím, včas.“

Naházela do brašny fotoaparát a tiskárnu. Foťák byla tenká destička z odolné slitiny široká dva centimetry a dlouhá pět centimetrů. Místo objektivů se začala používat světelná čidla a u některých i infračervená. Tiskárna byla také pouhá destička, ovšem delší a s otvorem pro zasunování papíru.

Mnoho lidí na Zemi si potrpí na tištěnou fotografii, je to pocit kontinuity s minulými lidmi.

III.

Palác byl jedinou budovou ve městě, která měla dvě patra pod zemí a čtyři nad zemí, ale zabíral několik hektarů. Bylo to sídlo vůdců lidu souše, takže musel být jiný, výjimečný. Jednalo se o jedinou dochovanou ukázkou bioarchitektury z konce 21. století. Jednolitě stěny byly z barevných polymerů, měnících se každým závanem větru a změnou teploty. Okna dávný tvůrce vytvořil z polopropustných displejů, které dohromady tvořily bizarní monitor, na kterém se neustále střídaly obrázky zachráněných zvířat a květin s textem zpráv.

Tvarem tento obr dům asi nejvíce připomínal obrovskou orchidej - pět okvětních lístků - jako křídla budovy a místo věže k nebi se tyčící kalich uprostřed. Samozřejmě vnitřek už byl moderní - naposledy instalovali oční čidla - zařízení, které sleduje pohled očí a podle toho otevírá dveře, píše na stěny informace. Vláda chtěla, aby se oční čidla napojila i na databázi občanů a ihned po vstupu se vědělo, kdo právě přišel, ale senát na ochranu lidí, je na takovéto věci velmi citlivý a toto v žádném případě nepovolil. Takže po budově musí jezdit roboti strážci.

A právě tady, jako každý rok, probíhal Festival rozumu - čili výstavy artefaktů umělců a čtení knih i vědecké přednášky. Sem jde čarodějka.

Vešla do duhově prosvětlené haly. Ve vzduchu byl cítit osvěžující parfém. Tak velký sál a přesto se v něm cítí stísněně.

„Vaši akreditaci, prosím“ ozvalo se za ní. Zapomněla, že musí svoji identifikaci ukázat strážnímu robotu. Vložila mu dlaň na čelo.

Stroj si přečetl její info, ještě zasvítíl na její sítnici. „Děkuji,“ vše v pořádku, přeji krásné zážitky,“ dvorně se jí ta hranatá škatule na pásových nožkách uklonila a odjela jinam.

Téměř všichni lidé v sále měli zdvižené ruce a v nich vítací mávátka - jednalo se o oválné přístrojky o průměru asi deseti centimetrů. Drželi je pevně v dlaních, a jak rychle s nimi pohybovali, tak ve vzduchu za nimi, jim nad hlavami, zůstával barevný nápis. Většinou se jednalo o slova jako, „vítáme vás“, „milujeme Zemi“ nebo „město věží díky učitelům žije“.

Ta servilnost se čarodějce hnusí. Dívá se, jak v sále nad hlavami lidí visí různobarevná slova, naštěstí zůstávají jen chvilku čitelná, ale hodně lidí snaženlivě neustále mává svými přístrojky a nápis obnovují.

Cítila na sobě občasné obdivné pohledy, ale víc bylo těch nenávistných. Začala se jí z toho točit hlava, srdce ji tluče a nejraděj by se obrátila a utekla. Jenže to nejde, obrazový záznam projevu ji zajistí obživu na půl roku.

„Tak, kde jsi,“ od pódia na ni mává a křičí šéf paláce.

„Jo, jo, už jdu.“

-

Skončil projev. Ještě tiskne poslední fotografie a vyvěšuje je na, zde k tomuto účelu instalované, paravány. I tento starý způsob vystavování, má lidem připomenout, kdo jsou a kam jdou.

Palác se vyprazdňuje. Tolik lidí tady bylo, a teď je tu jen ona a spousta obslužných robotů - zdá se ji, že i ty roboty si ji zpytavě prohlížejí a nikdo ji nevymluví, že strážní roboty ji po celou dobu co je v paláci sledují. Zas viděla, jak jednomu blikla fotokamera. Otočila se k němu zády.

„Co vy ještě tady?“ Oslovil ji elegantní šéf protokolu.

Trhla sebou, myslela, že tu jsou už jen roboty a šéf paláce. Milý hlas ji tak vylekal, že bez rozmyslu prohodila, „dodělávám výstavu.“ Hned si uvědomila zbytečnost této informace, co dělá, ten člověk to přeci vidí.

„Tak ať se vám daří,“ popřál ji a rychle odchází. Zamrzelo ji, že se aspoň na chvíli nezdržel.

Konečně vylepila poslední exponát. Podívala se, kde je šéf, aby mu řekla, že na zítra je už všechno připravené.

Spal v křesle na pódiu.

Jemně jím zatřásla, „tak já mám hotovo a jdu domů.“

Mžourá na ni, „chtěla jsi provést po paláci,“

„Ano, to bych chtěla,“ našpulila pusu.

„Tak pojd', svezeme se výtahem“

-

Výtahy se po budově paláce pohybují v průhledním polymerovém tubusu a to jak vertikálně tak i horizontálně v kruhu. Tvar kytky je prostorově tak složitý a zároveň vzdálenosti místností v prvním a třetím okvětím lístku - křídle paláce, jsou stovky metrů, takže je to nejjednodušší řešení.

Stál těsně vedle ní. Výtah byl vykládaný opravdovým dřevem, takže ji nevadilo opřít se o stěnu. Viděla několik chodeb a zasedacích prostor. „Máš, ještě čas?“ najednou se ji zeptal. Jednou rukou se opřel o stěnu a naklonil se nad ní. Ucítila z jeho dechu bylinný likér.

„Mám, co chceš?“

„Nic nechci, jen tě ještě někam můžu vzít. Máš zájem?“

„Podle toho kam to bude.“

„Do středu paláce.“

„Tam? To je ale přeci prostor pro naše vůdce a jejich pozvané hosty,“ udivilo jí jeho pozvání, o středu paláce si lidi jen povídají, jsou tam prý neuvěřitelné věci, ale nikdo neví nic konkrétního, tak se o středu paláce mluví jen v náznacích, neurčitě. Nikdo prostě tam nebyl, a kdo tam byl, mlčí.

„Ne tak docela, vůdce povoluje přístup i svým lidem. A já jsem správce paláce, takže by bylo smutné, kdybych já tam nemohl.“

„A to tam smíš brát kde koho?“

„Ne, jen lidi co znám ... a tebe znám tolik let,“ usmál se na ni. „Pojď, musíme vystoupit.“

-

Netušila, že uprostřed věže - kalichu orchideje, je tak velké otevřené prostranství. A na jeho ploše, že je prostě zoo park. Takže žádná vězení a mučírny, jak se mezi lidmi povídalo, ani žádná přehlídka zázračných technologií - prostě jen relaxační park. Byla trochu zklamaná. Zvířata se zde pohybovala zcela volně a ta dravá byla od nich oddělená průhledným pletivem. Silné, téměř neviditelné dráty, byly vytvořeny rovněž z polymerů, jako celá stavba paláce - v tomto případě se jednalo o takzvaný ocelový polymer.

Dívat se na tygra ze vzdálenosti pěti centimetrů a přitom být v bezpečí, je fascinující. Ví, že je dělí jen silné dráty, ale jelikož byly průsvitné, přesto pocítila něco takového zvláštního. Rozbušilo se jí srdce. Byla to bázeň? Ano. Ne, takový ten upocený, živočišný strach, ale přímo posvátná bázeň i úcta k šelmě, která sice nemá lidský mozek, ale její síla je s naší nezměřitelná. Přesto si klekla na zem a prohlíží si to obrovské zvíře.

Krásná hebká srst, roztomilé velké tlapky. Drápy jen tušíte... Čarodějka se upřeně dívá na spícího tygra. Roztomilost sama, má pocit, že pohladit si ho je tak snadné... jenže najednou se ji v nitru vynořil znovu ten posvátný strach předávaný pokoleními. Zachvěla se. A podívala se po šéfovi, ten se na ni tak trochu povýšeně usmál.

Tygr se převalil na záda. Obnažil zažloutlý velký trháč. Jací to byli hrdinové, kteří se dokázali postavit těmhle zubům, napadlo ji. Úkosem se podívala na vedle stojícího.

„Ty máš nápady, to přec není důkaz nějaké degenerace, když s tesákem nepobíhám po krajině a nelovím ti šelmy. Jsme prostě jiní, vzdělanější, kultivovaní.“

„Máš pravdu, a taky momentálně i jsme jako lidstvo asi i víc v prdeli, než byli ti Římané.“

„No nevím, možná jo, možná ne, to je úhel pohledu, tobě snad něco chybí?“

„Mě, ne.“

„Vidíš, tak taky nefilosofuj a pojď dál.“

Díval se na ni, že ji bylo jasné, co za tu podívanou bude chtít, ale nějak ji bylo všechno jedno, hlavně mít taky někoho svého, kdo by ji chránil. To osamění, bolí, bolí strašně moc... ano osamění, ale víc zrada inkvisitora.

-

V noci přichází smutek. Takový ten opravdu velký, co bolí u srdce a nutí člověka plakat a zároveň i křičet bolestí. Zoufalství, které svírá tělo, až vám ochabují všechny svaly, zoufalství, které křiví tvář bolestí. Přijde najednou. Neutečete mu prací, pitím... ničím. Je to zoufalství z nešťastně beznadějně lásky, zoufalství z životní prohry, ztráty ideálů, ale hlavně zoufalství ze samoty a osamění....

Na kopci před šedivou pouští pláče čarodějka a z lesíku vyšlo několik psů, rozsadili se kolem ní, a jak ona hlasitě pláče oni s ní vyjí a naříkají.

Poslední, co ji inkvizitor řekl, že vztah nechce, že musí ještě tolik věcí objevovat a procestovat tolik krajín ... Nechápe, proč když viděl, že se do něj zamilovala, stal se absolutně bezcitným... mohou se

prý někdy vidět, to připustil, ale okamžitě dodal, že důvod se asi bude těžko hledat...

Čarodějka pláče a psi vyjí s ní.

Zabodla si nůž do dlaně. Fyzická bolest na chvíli přehlušuje všechno ostatní. Jen na chvíli.

IV.

Čarodějka opět sedí na travnatém sedátku a dívá se na nekončící šedohnědé hromady hlíny.

Zaslechla tiché kroky, „To jste zase vy?“

„Ano. A ty jsi zase plakala,“ stařec se posadil vedle ní. Všiml si jejich jizev na rukou a dlaní.

„Čarodějko, co to děláš! Měj se aspoň trochu ráda. Ty jsi přeci láska, tak ji trochu věnuj i sobě, a bude ti líp.“

Přikývla hlavou. „Měla jsem dnes divný sen, chcete ho vyprávět?“

Přítakal očima.

„Byla jsem neviditelný pozorovatel, a cítila jsem pocity jedné dívky a jejího hochy, vím i jak se jmenovali. Byli to Erika a Ron. To je zvláštní nemyslíte? Tady se většinou oslovujeme přezdívkami, povoláními, nebo si říkáme kamaráde.“ Podívala se na něj. Stařec mlčel. „Mám vyprávět?“

„Samozřejmě, čekám a těším se.“

„Bude to dlouhý!“

„Nevadí, mám čas, začni už. Jsem zvědavý na tvé sny.“

„Dobře, takže viděla jsem nejdříve jen ozařující světlo a z něj postupně vyšli Erika a Ron. Procházejí ulicemi. Světla kolem nich postupně ztrácejí na intenzitě. Černé nebe šedne, a na jedné straně se rozšklebuje nachový otvor. Trvá to chvíli. Z rudé skuliny vylétá zářivá oranžovo-žlutá koule. Není možné se do ní podívat.“

Rudá oblaka se rozptylují po obloze, už jsou to jen růžové malé obláčky. Na modrou oblohu vyšlo Slunce.

V dosud prázdných ulicích se začínají objevovat první lidé. Jsou stejní jako oni. Nevšímavě se míjejí. Nechce se jim nikoho oslovovat. Proč? Patří přeci sem. Vrátili se domů. Není důvod to každému hlásat.

Čím výše vystupuje zářivá koule Slunce, tím je kolem nich více lidí. Ted' se občas některý zastaví a podívá se na ně. Trvá to jen chvíli. Pak zase odvrátí pohled a odchází svojí cestou.

Kolem prochází žena s dítětem. Erik se jí ptá „Prosím vás, paní.“

Žena se po nich ustrašeně podívala. Dítě se schovalo za ní. Erika se na něj usmála. Nedůvěřivě si ji prohlíželo.

„Paní, můžete nám říct, jak se dostaneme k velení města?“ Žena ještě víc zbledla, nervózně těkala očima z jednoho na druhého. Snažil se o co nejklaskavější pohled. Erika vedle něj začala hovořit

na dítě. „Ty jsi ale pěkný chlapeček. Já jsem Erika, a ty, řekneš mi jak se jmenuješ?

Dítě se na ni udiveně dívá. „Neřekneš mi svoje jméno? Ale to já budu moc smutná.“ Sedla si k němu na bobek a zasmála se mu přímo do obličeje, hošík její úsměv opětoval, pomalu se pustil matčiny ruky a pohladil Eriku po dlouhých vlasech. „Já jsem Dan.“

Zdálo se, že to ženu uklidnilo. Začala tiše mluvit. „Jděte pořád rovně, na konci této ulice zabočíte do parku a za ním je budova velení.“

„Moc vám děkujeme.“ Usmál se na ni, Erika zamávala dítěti. Žena zůstala stát na místě. Vypadalo to, jakoby se k něčemu odhodlávala. „Vy dva, počkejte. Nechci se vás ptát kdo jste, a proč chcete jít k velení...“ Mluvila velice ztěžka, bylo vidět, že ji každé vyslovené slovo nahání neznámou hrůzu. „jen...“ Odmlčela se, a s děsem v očích se podívala kolem sebe. Dítě zavolalo na Eriku jménem, zdálo se, že ji tím dodalo odvahy. Rychle ze sebe vychrlila, co jim chtěla říct. „Vidím, že nejste odsud. Nechoďte k velení, je to nebezpečné! Upřímně vám radím, vraťte se k sobě, jste jiní, nemáte šanci.“ Podívali se na ni nechápavě. „Věřte mi, je to moc nebezpečné!“

„Nebezpečné? Jak to myslíte?“ Zeptal se Ron.

Žena neodpověděla. Rychle vzala dítě za ruku a ztratila se v procházejícím davu. Erika zahlédla, jak se kolemjdoucí na tu ženu nenávistně dívají, zdálo

se jí, že jeden z mužů ji dokonce udeřil. Zlé pohledy cítila i na sobě.

„Rone, co budeme dělat? Začínám se tady bát! Připadají mi tady ti lidé nějak divní. Něčeho se bojí. Čeho?“

„Hloupost! A z čeho máme mít strach? Jdeme!“

Pomalou chůzí, v zástupu lidí proudících po chodníku oběma směry, došli až téměř k parku. Nezvyklý vzduch, teplo a vjemy je unavily. Erika si připadala strašně slabá, nejraděj by si sedla na zem a odpočívala, ale museli jít dál, park se totiž rozkládal až na vrcholu dost strmého kopce. Zdálo se jí, že k němu nevyjde. Každý krok pro ni znamenal velké přemáhání. Konečně se dotkla nohou prvních trsů trávy. „Rone, odpočneme si, ano? Podívej, park je nádherný. Sedneme si na lavičku.“

„Na chvíli můžeme.“

„Pojď támhle pod ten strom.“ Vzala ho za ruku.

„Počkej!“ Ron se zastavil. „Slyšíš?“

„Divný zvuk. Vypadá to, jako když do sebe prudce naráží nějaké kovové věci, ale ten pískot! Co to může být?“

„Ozývá se to z ulice, co jsme z ní vyšli.“

„Podívej! Všichni lidi strašně rychle utíkají jedním směrem. Jsou vyděšení! Rone, já se bojím.“ Začala znovu plakat. Tentokrát ji nikdo neokřikl. Ron podvědomě vycítil nebezpečí. Díval se dolů do ulice.

Ještě chvíli mohl vidět proudící dav lidí. V šíleném spěchu někam směřovali. Utíkali, jakoby jim šlo o život, ničeho si nevšímali. Odhazovali tašky, kabáty, kdo upadl, neměl jedinou šanci. Dav se hnal v zběsilém tempu dopředu, v jejich obličejích byly grimasy nevýslovného děsu. Na okamžik zůstala ulice prázdná, jen vítr rozvíval papíry, šátky, zahozené kabáty a tašky.

Kovový zvuk neustále sílil. Napjatě čekali, co uvidí. Pískot se stával nesnesitelný, ale nebyli schopní se hnout z místa, očekávání něčeho hrozného je doslova ochromilo. A najednou se ze stínu budovy vynořil zvláštní stroj. Obrovské monstrum. Své kovově lesklé oválné tělo neslo několik metrů nad zemí na čtyřech obrovských černých pryžových balonech. Z těchto balonů vycházela dlouhá teleskopická ramena. Podobala se tykadlům hmyzu. Neustále se kmitavě pohybovala. Na svém konci byla opatřena drobnýma očima. Stejná tykadla, ale mnohem mohutnější, byla po obvodě jeho podlouhlého těla. Tahle mechanická ramena byla některá zakončena vzduchovými měchýři. Neustále se vysunovala a zasouvala. Tento pohyb způsoboval onen kovový zvuk.

Rona absolutně nic nenapadá. Žádné vysvětlení. Dívá se na divný stroj, a snaží se v sobě potlačit strach, který v něm vyvolává.

„Rone! Míří sem!“ Eriky výkřik ho vzpamatoval.

Skutečně. Stroj je zřejmě optickými čidly zachytil. Změnil směr. Pohybuje se přímo k nim. Erika vidí elektrická oka. Dívají se upřeně na ni.

„Ronééé! Utíkej! Strašně zrychluje! Jde na nás!“
Dává se do běhu. Po vlhké trávě jí kloužou boty. Uběhla jen několik kroků. Padá na zem. „Rone!“

Stroj nejdříve mířil na Eriku. Zdálo se, že nic nezmění jeho trasu. Pomalu za ní pluje nad povrchem. Erika už vidí jemné žilkování na povrchu balónů a zaznamenala, že se neuvěřitelně rychle pulsují, jako srdce. Nevydala ani hlásek.

Ron využil této šance pro sebe a utíká na opačnou stranu. Monstrum se na chvíli zastavilo. Jakoby přemýšlelo. Umělé oči minutu pozorovaly ležící dívku. Najednou se z jeho vnitřku ozval vysoký pískot. Balony ještě zvětšily svůj objem. Na místě se otočil a rychle se začal vzdalovat.

Ron běží po trávě. Nesnaží se vnímat okolí. Nezáleží mu na něm. Ted' už nezáleží na ničem, na nikom. Je jen jedna věc, zachránit se před tím monstrem. Zoufale utíká. Vypadá to, že si s ním ta mašina hraje. Chvíli letí za ním, potom ho velkým obloukem mine, obrátí se a znovu jede přímo na něj. Musí neustále měnit směr. Kličkuje mezi stromy. Otočil se čelem k neznámému. „Co chcete? Nic jsem vám neudělal.“ Křičí nahoru. Stroj se ani na chvíli nezastavil. Přestal vnímat skřípot ramen. Bezhlavě se řítí z kopce do ulice.

Stroj slabě zapískal. Měchýře na konci silných ramen se nafoukly. Pomalu začal zrychlovat.

Cítí za sebou vířící vzduch. Bojí se ohlédnout. „Nééé. Nechte mě! Neubližujte mi.“ Ohlédne se za sebe. Stroj visí nad ním.

Jedno z optických čidel si ho prohlíží. Snaží se mu vyhnout. Couvá před tím hrozně vypadajícím tykadlem. Nevšiml si malého hrbolku na chodníku. Upadl na záda. Připadalo mu to jako signál pro monstrum nahoře. Okamžitě se z těla stroje vymrštila ramena s polštářky. Když se dotkla jeho těla, ihned se z nich začal vypouštět vzduch. Tím se na něj pevně přísála. Uvnitř stroje ale dál pracují kompresory. Doslova do sebe vsávají jeho kůži, maso.

Je pomalu zvedán do vzduchu přímo nad stroj, jehož tělo se začíná rozvírat. Ovanulo ho neuvěřitelné horko. Chce křičet. Nejde to. Jen chroptí. Nevzdává se. Kope kolem sebe volnými nohama. Rukama buší do kovových ramen. Snaží se do poslední chvíle nepodlehnout. Zachránit se.

Žár sílí. Měchýře se opět plní vzduchem. Postupně se ho pouští.

Poslední přísavka se odlepila od Ronova těla. Už ho nic nedrží. Padá rovnou do žhavého jícnu. Kolem se okamžitě začal šířit nasládlý pach spalovaného masa.

Erika s hrůzou pozorovala, jak si ji stroj prohlíží. Najednou zapískal a odletěl. Strach jí spoutal nohy.

Není schopná udělat krok. Snaží se zvednout ze země. Napodruhé se jí to podařilo. V dálce si všimne běžícího Rona, jeho pronásledovatel není k přehlédnutí. Utíkají do ulice. Bezmyšlenkovitě jako robot jde za nimi. Slzy jí rozmazávají svět. Když dojde dolů, ulice je prázdná. Z velké dálky slyší skřípání kovu a pískot. Běží tím směrem, co ostatní. Ron nikde není. „Ronée, Ronéeé!“ Zoufale volá jeho jméno. Od stěn domů se odráží její hlas, jinak je ticho, nikdo jí neodpovídá. Zkouší to znovu. „Rone, kde jsi, ozvi se mi, Ronéeé.“ Napjatě poslouchá. Nic, jen někde nad ní něco skříplo. Hned se tam podívala, nad ní se otevřelo jedno z oken. Ženská hlava se opatrně vyklonila ven. Prohlíží si ulici. A teď se otevřelo další okno, a další. Lidé se z nich pátravě dívají dolů. Erika si nejdříve myslela, že pozorují ji, když se však na ně podívala pozorněji, zjistila, že se dívají tím směrem, kterým zmizel ten podivný stroj. Zřejmě byli se svým pozorováním spokojeni, protože se usmívali. Okna se zavřela a za malý okamžik se za dveřmi domů ozývalo slabé cinkání klíčů, zámky klaply. Lidé, pořád ještě s nedůvěrou a strachem, pomalu a váhavě vysouvají trupy z domovních dveří. Znovu se rozhlíží po ulici, jednu ruku drží na klíčích v zámčích a nohama jsou neustále ve svých domech, připraveni okamžitě utéct dovnitř a zamknout. Když se, podle nich, dostatečně ubezpečili, že jim nic nehrozí, rychle se vrhají na zem a sbírají zde ležící ošacení a tašky. Erika je nevnímá, a ona je také nezajímá,

jakoby tam ani nebyla, nic nevidí, snaží se jen co nejrychleji získat velkou kořist.

Najednou se dívka zastavila. Na chodníku před sebou si všimla malé hromádky šedavě bílého popela. Ucítila ve vzduchu neznámý pach, který ji po vdechnutí zanechává zvláště sladký pocit v ústech.

„To ne... to přeci ne... ne... ne!!!!“ Před očima se jí roztáčí barevné kruhy. Chodník, ulice, domy všechno se houpe. Kolem běží nějaká žena a v náruči nese jejich brašny. Nemá sílu vzít jí je. Rukama hledá pevnou oporu. Dotkla se jednoho z kovových válců, na kterém bylo umístěno osvětlení. Něco v něm klaplo. Cítla, jak se propadá dovnitř. Znovu klapnutí. Světlo zmizelo. Je v absolutní tmě. Nemůže se pohnout. Kovová stěna je těsně kolem jejího těla.

Neví, jak dlouho už stojí ve svém vězení. Minutu? Hodinu? Dvě? Začíná pociťovat nedostatek kyslíku. Tma, zima, těsný prostor, brní ji z toho celé tělo, cítí, jak ji chladnou nohy a ruce. Dávno ztratila hlas. Není tak silná, jen chvíli ještě vnímá. „Dýchat... chci dýchat... nejde to... nemůžu... Kde jsem...“ Propadá se do tmy. Všechno mizí. Nevnímá už žádnou bolest, strach, nic. Nemůže vidět, jak se venku šepí. Necítí slabé trhání v kůži. Lampy začínají zářit. Částičky jejího těla se přeměňují v jasné bílé světlo. Světlo sílí a sílí a to je vše probudila jsem se.“

Vyprávěla skutečně dost dlouho. Vyprávěla? Odžívala si znovu svůj sen a mezi ní a starcem nepadlo jediné slovo. Stařec sedí, mlčí, dívá se někam před sebe.

„Znamená to něco?“ zeptala se.

„Samozřejmě.“

„Ale co? Stroje vraždící lidi, takové už nemáme.“

„Někdy sen znamená pravý opak, to přeci víš, pohřeb je svatba, svatba je pohřeb.“

„Takže lidí vraždí stroje? To je přeci hloupost.“

Usmál se na ni. „Co ty víš, čarodějko, co ty víš a pojď už je zima.“

V.

Dnes čarodějkou pozval stařec na prohlídku muzea umění. Moc se jí nechce, ale je to ob dvě věže co bydlí, takže nemusí nikam jezdit. Muzeu tam je vyhrazených celých deset pater.

V horečném spěchu probíhá jednotlivými místnostmi. Chce všechno do sebe vstřebat najednou, hned. Nesmí přijít o žádný zážitek. Sebemenší vjem se jí zdá důležitý. Je tím tak zaujata, že zapomněla na svoje milostné trápení.

Obrovské výstavní plochy jsou plné uměleckých děl. Na zdech visí nádherné krajiny, ženy v krajkových šatech, děti se zvířátky, muži v podivných krunýřích. Jsou zachyceni v

nejrůznějších situacích. Je tu úplně všechno, co se podařilo lidstvu zachránit.

Cítí nepoznané vnitřní uspokojení, ale zároveň i zoufalství. Chtěla by poznat všechno hned teď, vědět o všem najednou, zdá se jí, že má málo času. Rozbolela ji z toho hlava. Všechno vnímá jako ve vysoké horečce. Tlumené zvuky, pohledy, tváře, rozmazávající se barvy. Růžové, červené, modré, zelené skvrny se jí míhají před očima. V rychlosti probíhá nekonečné prostory muzea. Občas přistihne starce, jak se na ni nevěřičně dívá, ale je jí to jedno, nevnímá svět, zavřela své smysly lidem.

V jedné místnosti ji zaujala velká vodní nádrž. Několik desítek centimetrů silné sklo spoutává vysoký vodní sloupec. Za sklem jsou vidět fantastické rostliny. Jejich zvláště zelené listy se podobají obrovským rukám. Rostliny zaplňují celou nádrž. Kromě nich ve vodě plave velké množství modrých míčků. Některé jsou přichycené na listech a stvolech, jiné se nehybně vznášejí ve vodě. Neví, co to může být.

„Podívejte se na to,“ ukazuje podivné akvárium svému doprovodu, „Jsou ty květy umělé nebo živé? A balónky?“

„Vidím poprvé jako ty, netuším, opravdu ne.“

Přišla až těsně ke sklu. Vypadalo to, jako trojrozměrný obraz ponořený do vody.

Stojí nehybně před akváriem a nemůže se od té podívané odpoutat, něco ji k ní nepřekonatelně

přitahuje. V zeleno modré nehybnosti je cosi zvláštního, je v tom smutek i strach. Je v tom chlad i bezcitnost.

Zachvěla se. Zdá se jí, že z vody se na ni dívají oči inkvizitora. Nedokáže si poručit, prostě se nemůže od tohoto zvláštního díla odtrhnout. Upřeně se dívá, ale najednou je v akváriu něco jinak, vůbec nepostřehla, kdy došlo k té změně.

Balónky se prostě trochu pohnuly. Najednou začaly zvětšovat svůj objem. Některé se protahovaly do trychtýře. Voda kolem začala bublat. Vzduchové kuličky narážely na hladinu a mizely. Pozorovala udiveně ožívající dílo.

Všechny modré míčky přeměněné na mohutné trychtýře se najednou vymrštily z nádrže. Ucítla slizký dotek a vzápětí následoval chlad vody, byla to vteřina. Trychtýř se od ní odrazil k vedle stojící ženě a vcucnul ji. Ve vodě se ve vteřině její nohy a ruce změnilly na bílé ohlodané pahýly. To ty krásné modré míčky z ní neuvěřitelně rychle servaly všechno maso. Vodní prostředí se barví na červenou. Ke kořenům rostlin padají bílé kosti. Noří se do bahna. Kousky látek pomalu klesají za nimi. Všechno bylo tak rychlé. Podívala se na starce, byla celá bledá. „Viděl jste to taky?“

„Co jako?“

„Jak tady ty balónky roztrhaly tu ženskou v růžových šatech, co stále hned vedle nás.“

Chvíli se na ni díval. „Ne, nic jsem neviděl.“

„Počkejte, vy jste nic neviděl?“

„Ne. Pojd' prosím tě.“

Pot ji stéká po zádech, najednou si není jistá, co to vlastně viděla. „Asi jsem přetažená,“ usmála se na starce.

„Ano, to nejspíš.“

Když odcházeli z místnosti, všimla si muže s dítětem, hledal svoji ženu.

„Co měla vaše paní na sobě?“ zeptala se ho.

„Růžové šaty.“

Podívali se se starcem na sebe. Teď zbledl i on.

„Viděli jste ji?“ muž se na ně podíval. Nevěděla, co mu má říct. Jak formulovat, že mu ženu snědlo umělecké dílo?

„Ne, je nám líto,“ odpověděl stařec a táhnul ji pryč. „Promiň, že jsem ti nevěřil, ono se tady vůbec ve městě teď dějí divný věci.“

„A, co jako?“

„Ne, tady nemluv. Jdeme ven.“

„Co se ve městě děje?“ zeptala se znovu venku.

„Ztrácejí se tady lidi. Jsi čarodějka, nevidíš něco?“

„Ne, žádný lidi nevidím a necítím, zvláštní, že ani tu ženu dnes jsem vůbec necítila. Nic žádný její strach, bolest, nic vůbec nic, jako by byla prázdná...“

„V každém případě se opatruj, a kdyby něco, zavolej mi.“

„Nechcete se stavit teď u mě na kafčo?“

Podíval se na zápěstí, „Ne, už je hodně hodin, jindy. Měj se pa.“

Prolistovává si adresář. Komu zavolat? Kdo by měl čas? Kdokoliv, jen nebýt sama, je ochotná strávit hodiny prostě s kýmkoli.

-

V noci ji probudil telefonát. Volal šéf vládního paláce, že se s ní musí hned dopoledne sejít. Má počkat před palácem, dojde si pro ni.

Už neusnula, přemýšlela, co asi tak bude chtít?

VI.

Seděli za stolem v místnosti, kam z paláce odkládali desítky let vše, co se znelíbilo či omrzelo vůdcům lidu. Vzácné ručně malované obrazy, ale i ty digitální - ještě i po letech se neustále měnící v pravidelných intervalech, nábytek, předměty o jejichž účelu se dnes lidé jen dohadovali, ale i třeba stříbrné mísy, tácy, příbory.

Ticho mezi ní a šéfem paláce trvalo podle ní už nesnesitelně dlouho, ale nevěděla jak začít rozhovor, „proč jsi mě sem pozval, a proč sedíme takhle utajeně?“

Najednou šef vládního paláce vstal, vyšel na chodbu a ubezpečil se, že nikde nikdo není.

„Máme tady určitý problém, a vím, že jsi mi kolikrát dobře poradila.“

„Oč se jedná?“

„Potřebujeme poradit, jak zjistíme kdo je mezi lidmi zrádce.“

Nechápavě se na něj podívala, „Zrádce mezi námi?“

„Ano, zní to bláznivě, ale jsou mezi námi zrádci lidstva. Poznají se, že jsou bez emocí.“

„Co to říkáš? A jak můžou lidstvo ohrozit? A kde se vzali? A zabíjejí? Nesouvisí to s tím, že se prý teď ztrácejí lidé?“ vychrlila na něj dotazy.

„Zadrž, ty bez emocí rozhodně nejsi, a právě teď ti nemůžu na nic odpovědět. Jen napadá tě jak poznat, že jsi tvor bez citu?“

Hrála si s interaktivní stolní deskou, která byla normálně bílá, ale pokud jste na ni postavili skleničku - pod tlakem se zabarvovala. Čím větší tlak, tím jasnější barva. Dělal na desce kolečka skleničkou a do toho obtiskovala své ruce.

„Přestaň! Tak máš nějaký nápad?“ poněkud nervózně na ni vyjel šéf.“

„Počkej, přemýšlím, no myslím, že je to jednoduchý, prostě musíme zrádci ukázat fotky mrtvých, reakce zorníček ho prozradí.“

„Jak to uděláme, to budeme chodit od jednoho k druhému a rvát jim ty fotky před ksicht? To budeme opravdu nenápadní.“

Podívala se na něj, jak se učitel dívá na poněkud hloupějšího žáka, „jasně že ne, rozmístíme po městě emoční obrázky a čidla budou zaznamenávat

reakce očí kolemjdoucích a posílat je k vyhodnocení speciálním programům.“

„To je tak jednoduché? Co když prostě toho člověka budou bolet zuby?“

„Neboj i to náš program pozná, bude zaznamenávat lidi delší dobu, několik týdnů, takže mezi sběry dat bude prodleva, a tak získáme skoro jistotu vyloučení omylu. Dostaneš své zrádce.“

„Skoro? „

„Nikdy není nic na sto procent, o sto procentech může mluvit jen hlupák“ mluvila už trochu naštvaně, ten chlap, ji tak znervózňoval.

„Hmmm, hlupák, ale co když popravíš nevinného? Co budeš dělat pak?“

„To budeš muset mít zajištěné. Až bude vytipovaný zrádce nebo zrádci, tak je odchytíš a jistotu budeš mít až potom, co vypijí drogy pravdy. Máš přeci k dispozici takové věci, ne?“

„Ano, máš pravdu, jsi chytrá.“

„Proč sis mě vybral?“

„Jsi přeci čarodějka, vidíš víc než já,“ usmál se na ni a pokusil se jí pohladit. Ucukla.

„Jsem jen člověk, co máš s nějakou čarodějkou.“

„Je ti to snad málo, to je přeci pocta a dar, ale když to nechceš slyšet, tak jsi mi prostě užitečná.“

„To jsem ráda,“ usmála se pravým koutkem úst.
„Máš na mě ještě něco?“

„Ne.“

„Dobře, jdu domů.“

Vznášedlo z vládního paláce ji vysadilo v parku na stém patře věže, kde bydlela.

Na každém padesátém patře, každé ze sta věží je umístěn park a obchůdky.

Procházela se mezi stromy a uviděla, že ještě mají otevřeno potraviny a obleky. Nikdy na tomto patře nebyla a nenakupovala, ale dnes si řekla, proč ne.

Prodavačka v oděvech byla velmi sympatická dívka, a dokonce zde měli oddělení retro styl 21. století. Vybrala si šaty z fluoreskující látky, které navíc měly na povrchu průhlednou elektronickou vrstvu, díky které se mohou přes individuální počítač zadávat na šaty nápisy nebo vzory, obrázky. Úplně stejně jako na fasády věží. To ji tak pobavilo a okouzlo, že si ty šaty prostě koupila, i když laciné rozhodně nebyly.

Doma si pověsila šaty na skříň a hrála si s měněním obrázků, vzorů. Nakonec si na šatech nechala zelené oči. Za hodinu je rychle smazala. Vzpomínky se vrátily a bolí. Nejhorší je, že ví, že on je ve městě věží a záměrně mlčí. Už asi navždy.

VII.

Probudila se. V komunikátoru našla pozvánku do města pyramid. Posílal ji stařec.

Okamžitě potvrdila, že pojede. Z města věží se obyčejně nejezdí do jiných měst. Je to čistě jen z kapacitních důvodů. Města pyramidy mají omezený počet obyvatel.

-

„Velmi se tam těším, viděla jsem obrázky měst pyramid, ale být tam, to bude úžasné.“ Šveholila, a stařec se jen usmíval. Ale jeho oči byly smutné.

„Vy se taky těšíte?“

„Ani ne, není důvod. Víš, když něco vidíme moc často, zevšední nám to.“

„Aha, vy jezdíte z města věží ven často?“

Přikývl hlavou a otevřel dveře hybridního auta - vznášedla. Vozidlo bylo konstruováno pro osm pasažérů a mělo dvě horizontální vrtule o poloměru tří metrů schované pod kapotou na přídi a na zádi a ještě dvě menší vertikální vrtule vybíhající vzadu na spoilerech nad vozidlo. Pro jízdu po silnici mělo normální čtyři kola a pro pohyb v terénu mělo osm malých výsuvných koleček zavěšených na pohyblivých ramenech ukotvených v podvozku.

Takové vznášedlo ještě neviděla, městská byla celá průhledná, homolovitého tvaru s jedinou velkou vrtulí na vrcholu a mohla přepravit maximálně dva lidi.

Stařec mlčel a ji došlo, že když cestuje do jiných měst a má takovýto zvláštní stroj, bude patřit k učitelům. K těm vyvoleným co přežili boj o vodu, a

kromě svého talentu a schopností měli nastudované vědění lidstva.

-

Pomalů se přibližují k přistávací plošině na úpatí obrovské pyramidy, postavené v mělkém šelfovém moři. Je úplně ohromená, něco tak velikého a mohutného nečekala. Jejich věže jsou proti tomuto kolosu nic. Bylo to vlastně město vestavěné do obrovské kovové jehlanové konstrukce ze silných trub, která se uvnitř skládala z množství dalších malých trubkovitých pyramid. To by nebylo nic až tak udivujícího, ale mezi obrovitými pyramidami visely na lanech kvádrové mrakodrapy.

Trubky vinoucí se po obvodu pyramidy, sloužily jako dopravní spojnice. V nejsilnějších jezdily vlaky a ty s nejmenším průměrem nacházející se uvnitř konstrukce, byly pohyblivé chodníky, které spojovaly jednotlivé domy.

Když přistáli, ještě si všimla, že v obr pyramidě nevisí jen domy, ale i plošiny - zahrady.

„Tedy to je,“ zmohla se akorát na údiv.

„Ano, každý kdo tu je poprvé je okouzlen a nevěří tomu, co vidí. Prostě zázrak techniky.“ Vzal ji za ruku a dovedl opatrně ke kraji přistávací plošiny, „podívej, město pyramida stojí na opravdu mega pilířích, které jsou zabudovány v mořském dnu a už nejedno zemětřesení a následné vlny tsunami prověřily jejich pevnost a stabilitu i

geniálnost jejich konstruktérů a stavitelů. Takovýchto měst je v mořích po cele Zemi postaveno asi dvacet, a chystá se výstavba dalších. Nevýhodou je, že lidé v nich nemohou nikam jít, jen domů a na zahradní plošiny. Také sem nemohou neomezeně přicházet hosté, jako mohou chodit do města věží, zde je počet lidí prostě daný prostorem i zásobami.“

„Tak to jsem pochopila, proč se sem nesmí.“

Stařec se zálibně dívá na město a usmívá se, jako otec na syna. „Podívej, vidíš ty solární a větrné elektrárny? A má také dokonalý protipožární systém, na vše jsem myslel, ale není nafukovací.“

Mlčela. Neuniklo jí, že se prořekl. Stařec je učitel tvůrce. Zamrazilo ji, ale nic nedala najevo.

Podíval se jí do očí. Ne, není nutné se bát. I nevyřčené je někdy jasné. Každý učitel potřebuje žáky, a i obdivovatele a následovníky.

-

Sedí spolu na nejvyšší zahradní plošině, je to obdélník o stranách čtyřikrát dva kilometry. Na jejím okraji si uvědomuje, co je město pyramida za úžasný výtvar.

Na této plošině jsou postaveny jednopatrové domky bez oken. Dívá se na ně.

„Přemýšlíš, co tam asi je? Vidíš? Neboj se, čarodějko, brzo se tam také podíváme.“

„A bude se mi to líbit?“

„Já nevím, ale je tam pravdivé vysvětlení hodně věcí.“

Převážná většina rostlin na plošině byla pěstována hydroponicky, přístroje celý den přeměňovaly mořskou vodu na vodu a nerosty. Nouzí tady obyvatelé rozhodně netrpí. Čarodějce se zdá, že i když nemohou opustit kovový jehlan, tak se tady mají lépe než oni na pevnině. Ona sice může letět vznášedlem téměř kam chce, ale pevnina je nejistá, nikdy neví, kde může přistát, a co ji tam čeká.

„Nejistota je někdy krásná věc, to objevování,“ odpověděl učitel na nevyřčenou otázku.

„A někdy nás to může i zabít,“ opáčila čarodějka.

Stařec mlčí. „Ano, máš pravdu, někdy můžeme i my zabít i ty jsi málem zabila hodně bytostí.“

„Cože?“ vykřikla, „co to povídáte! Já?“

„Poradila jsi správci paláce, jak zjistit nepřítele.“

„To byla přeci moje povinnost, nepřítel je nepřítel.“

„Co můžeš vědět? Víš, koho tím myslel? A jaké své zájmy tím sledoval?“ Poprvé, za dobu co se znají, na ni zvýšil hlas.

„Je to slušný člověk, znám ho roky a jako jeden z mála mě nikdy nepodtrhnul a dává mi vydělat si na obživu,“ obhazuje správce vládního paláce, a také zvýšila hlas.

„Aha, je to slušný člověk, dává ti vydělat a to ti stačí? „ podíval se ji do očí. Uhnula pohledem. Vzal ji za bradu a natočil si ji, aby ji viděl do očí.

„Auu,“ zaprotestovala.

„Ten tvůj kamarád chtěl nechat pozabíjet všechny mé děti.“

Dívá se na starce a začíná se ho bát. Ve vzduchu je cítit mořská voda a rybina. Neznámé prostředí a pachy v ní vyvolaly úzkost.

„A je mezi nimi i tvoje láska, tvůj milovaný inkvizitor, co ty na to řekneš?“ zakřičel ji přímo do tváře.

Rozplakala se. „Co to říkáte, nerozumím... vaše děti?... a on...“

Dívá se, jak se ji po tvářích roztékají slzy.

„No naštěstí jsem přišel včas. A nebreč, pojď, ukážu ti vysvětlení,“ vzal ji za ruku a téměř ji vleče k nízkým domkům na plošině.

Uvnitř se nacházel nějaký zvláštní stroj, připomínal nejvíc inkoustovou tiskárnu, jaké byly už v 21. století. Ovšem tato byla pod skleněným příkopem. Zřízení bylo vysoké asi dva metry a po kolejnici umístěné nahoře obdélníkového přístroje se pohybovalo několik trysek. Trysky byly nezvykle dlouhé a v nádobě zaplněné něčím co připomínalo silný masový vývar, vytvářely nějaký 3D předmět. Zatím nebylo vidět, co to bude. Každá z trysek byla hadicí zásobována z asi půlmetrové nádrže umístěné ve speciálním boxu za tiskárnou. Boxy i

nádoba měly na sobě řadu čidel a bylo vidět, že vše je dokonale sterilní a pod skleněným hranolem je hlídaná teplota, vlhkost.

Čarodějka se klepe strachy a prohlíží si neznámé technické zařízení.

„Díváš se, co to je za tiskárnu?“ Přikývla.
„Nejdříve ti musím povědět, proč, co a jak, pojd' se zatím posadit zas ven na zahradu a neklepej se tak! Není se čeho bát!“

Pod nimi cestovali lidi po pojízdných chodnících a ve vzdálenosti několika kilometrů ve všech obvodových trubkách jezdil vlak, samozřejmě pouze horizontálně z jedné trasy na druhou museli lidé přestupovat a nechat se vyvážet vertikálními rychlovýtahy. Vzdálenosti mezi jednotlivými horizontálními trasami byl jeden kilometr. Snažila se spočítat, kolik tras má město pyramida a vyšlo ji, že deset.

„Je to opravdu dokonalá stavba, neboj se,“ ubezpečil ji stařec, než došli na lavičku poblíž budovy. „On tenhle nápad měl už jeden architekt v 21. století, ale tehdy nemělo lidstvo naše materiálové a technologické možnosti, až my jsme skutečně postavili nové divy světa.“

„To ano, ale chtěl jste mi říct asi něco jiného.“

„Máš pravdu.“

„Nechce se vám do toho? Obvinil jste mě, takže mi musíte říct, kde a proč jsem udělala chybu, a jaké vaše děti máte na mysli?“

Podíval se na oblohu, „podívej se na toho racka, když skončila poslední válka o vodu, už skoro neexistovali žádní ptáci, savci a lidi taky skoro vymřeli. Co jsme měli dělat? Stroj na vodu už byl vynalezen, ale neměl by ji najednou pro koho vyrábět? Tak jsme začali tisknout živé bytosti, ptáky, zvířata i lidi. Tiskárnu jsi viděla támhle v tom domě za námi.“

„Tiskli jste lidi? 3D tiskem?“ nemá žádný pocit, jen se diví.

„Ano, tiskli jsme všechny živé bytosti. Do počítače se zadal absolutně přesný prostorový model těla tvora, co se měl vytisknout - v prastarých tiskárnách byla v každé kazetě jedna barva - my místo barev uměle vytvořili různé buňky identické s těmi, ze kterých jsi ty a já nebo támhle ten racek, „ ukázal na oblohu, „no a z těch buněk jsme tiskli kosti, svaly, žíly, kůži... prostě dokonale jsme vytiskli jakoukoliv bytost. Její tisk je ovšem dlouhý trvá několik dní, a jestliže se jedná o složitou bytost, tak se tiskne zvlášť kostra, na ní se následně vytiskne svalová tkáň cév. A úplně mimo se tisknou orgány, které se po dohotovení korpusu těla do něj operativně vloží. Po celou dobu tisku a dohotovování je tělo vyživováno ve speciálním roztoku a i buňky v náplních jsou živeny. Když je tělo jakéhokoliv tvora vytištěno a složeno, včetně

mozku, je do něj načerpána umělá krev a další tělní tekutiny a v závěrečné fázi je naprogramován mozek - to dosahujeme cílenými chemickými reakcemi, ve kterých je zakódována určitá paměť a vzdělání. Potom v naprogramovaném mozku začnou samovolně probíhat chemické reakce totožné s našimi. Dalšími chemickými programy je uveden do činnosti celý organismus. Tělo je následně osázeno patřičnými potřebnými bakteriemi, jako jsou třeba střevní. Následně jsou odstartovány normální životní pochody, potřeba jídla, pití, a i stárnutí buněk. Po několika dnech až týdnech je vytištěná bytost vypuštěna do světa. Umělí raci se spáрили s přírodními, tak i jiná zvířata i lidi a svět se vrací do normálu.“

Mlčela. „Jsou to bioroboti?“

„Ano i ne. Nemám rád slovo bioroboti, i když jimi jsou, ale jsou to živé bytosti, které nemůžeme už dál programovat, jen jsou, jak jsem už říkal, oživeny programem a odstartováním chemických a fyzikálních pochodů v těle - jsou zcela autonomní a od přírodních téměř k nerozeznání, mají absolutně shodná těla, probíhají v nich shodné chemické procesy, musí jíst, pít, jsou smrtelní, stárnou. Jsou prostě jako my, až na to, že jako dar dostali naprogramované vzdělání a vzpomínky a zároveň s tím i vědomí, že si nic ze své minulosti nepamatují, protože s nimi prováděli pokusy ti zlí. Nebylo by dobré, kdyby věděli, kdo jsou. Vytištění lidé jsou poněkud méně emotivní, a nemají rádi projevy

emocí ani u jiných lidí. Jsou prostě chladní, ale to ti šéf říkal. Víš, on chtěl vládnout sám, a tohle bylo součástí hry jak nás učitele sesadit, a zmasakrovat všechny vytištěnce.“

„Umělé živé bytosti,“ opakuje si čarodějka a čmárá si špičkou boty do písku pod lavičkou. „Proč jste aspoň lidi neklonovali? Tisknout je, to je šílený.“

„Klony žijí podstatně kratší dobu a máš představu, kdo by se staral o tisíce miminek? Klon není hned dospělá žena nebo muž. Potřebovali jsme v co nejkratší době, co nejvíc dospělých živých bytostí. Klonování může začít až teď, kdy je dostatek dospělých lidí i zvířat schopných se postarat o mláďata.“

„To je logické, co říkáte...A on... můj...“ neví jak se zeptat.“

„Ano, tvá láska je taky nezrozený, ale vytištěný člověk.“

„Člověk?“

„Ano, člověk.“

Sedí a mlčí, dívá se kolem sebe a vidí zvláštní květiny, nádherně voní. Nedá ji to a zeptá se, „ty taky jsou vytištěné?“

„Také. Tisknout květiny je jednoduché a můžeš si při tom i vymyslet zcela nový druh rostlin.“

Vstala a šla se projít. Stařec zůstal sedět, ví, že mozek čarodějky nejde naprogramovat.

Asi za půl hodiny se vrátila a sedla si vedle něj. Stařec si ji chvíli prohlíží. Až teď si všiml, že má

dlouhé zelené šaty, které ve stínu a tmě fosforeskují. „Tahle látka byla navržena na informační tabule,“ řekl, aby skončilo to ticho mezi nimi. Čarodějka se na něj nechápavě podívala a pak na své šaty. „Ach tak, šaty myslíte.“

„A máš teď inkvizitora méně ráda, nebo už k němu vůbec nic necítíš? Když je biorobot, jak jim říkáš ty.“ zeptal se jí zcela věcně, jako by o nic nešlo.

„Mám ho pořád stejně ráda.“ Učitelovi oči se opět na ni smějí. „A zachránil jste ho?“

„Neboj, přišel jsem včas. Teď pojď, ukážu ti, co pro tebe tiskneme.“

Udiveně se podívala. „pro mě?“

Když se vrátili do budovy, uviděla, že v husté mastné tekutině stroj tiskl duhovou orchideu.

„Pro kytičku až se dotiskne, si sem dojedeš, my musíme letět vzbudit mé děti.“ Vzal ji za ruku a odvádí ven. Na travnaté prostranství za budovami jim už někdo přivezl jejich žluťoučké vznášedlo.

VIII.

Obrovský hangár byl plný pojízdných nemocničních lůžek. Jedno vedle druhého a mezi jednotlivými řadami byla úzká cestička, aby mohla projít jen jedna osoba. Lůžka byla plně zaplněná, leželi na nich v hlubokém spánku, který vypadal jako opravdová smrt, ženy i muži všech věkových kategorií. Byli nazí a jen přikrytí tenkým

prostěradlem. Ani zima v hale je ovšem neprobrala. Spali a téměř nedýchali.

Stařec šel uličkou před ní a čarodějka poslušně za ním. Celý let z města pyramidy mlčeli a mlčky ji odvedl i sem. Došlo jí, že spící budou jeho vytištěné děti, o kterých mluvil.

Stařec se najednou zastavil, i když ještě neviděla u čí postele, bylo jí jasné, že tam leží on.

Nohy ji ztěžkly a nemůže se najednou nadechnout. Zastavila se. Srdce ji buší, lapá po dechu.

Stařec vyndal z kapsy aplikátor léků. Otočil se, „Co ti je?“

Čarodějka mlčí. Po tvářích ji stékají slzy.

„Neplač, tady ho máš, nic žádnému z nich není, jen je šéf paláce uspal a svezl je sem. Chtěl to tady s nimi všechno vyhodit do vzduchu. Zabít je ve spánku. Uspání je velmi silné, musí se vzbudit vstříknutím protilátky přímo do srdce.“ Podal ji aplikátor, „Chceš to udělat sama? Probudit si ho?“

Drží přístrojek v ruce. Stařec z něj stáhl prostěradlo. Vidí jeho vyhublé tělo pokryté barevným tetováním a také několik jizev na rukou a hrudníku. Opět se rozplakala. Přišla až těsně k lůžku a jemně mu pohladila jizvy.

„Jak vidíš, taky neměl lehký život, bolest cítí stejně jako my“

„Kdo mu to udělal?“ Otočila se na učitele, ale její oči před tím sklouzly po inkvizitorově těle níž pod pas.

„To je teď jedno, jednou se to dozvíš...“ zvedl obočí a usmál se, „a to jsem si myslel, že tě bude zajímat, jaký jsme mu vytiskli penis, vidíš, moje děti jsou dokonalé a i funkce jejich orgánů.“

Začervenala se, ale dělala, že starcovu poznámku přeslechla. Sklonila se k inkvizitorovi a objala ho. Tak si právě tohle přála, ale úplně jinak a jinde. Políbila ho na ústa.

Nejdříve jen jemně, ale jeho přítomnost byla tak vzrušující, na chvíli se zapomněla. Její polibky na jeho kůži zanechaly otisk zubů. Byla to jen chvílka. Rychle si uvědomila kde je, a že tu není sama.

Poodstoupila od lůžka a podala starci aplikátor.

„Ty se to bojíš udělat? Ukážu ti přesně místo, kde je srdce.“

„Ne, ne učiteli,“ poprvé ho oslovila jeho vznešeným titulem, „udělejte to, až odejdu.“

„Nechápu? Proč? Vždyť ho tak miluješ, cítím to, tak proč?“

„Ano, já miluji jeho a moc, ale on mě ne. Nemůžu tedy tady v tuhle chvíli být. A pokud by mě trochu měl rád, ví kde mě najít. Ať už je člověk nebo biorobot, miluji ho, ale nikomu na světě nejde vnutit láska, a on mě prostě nemiluje, to už vím, s tím nic nenadělám,“ pomalu se nadechla, aby zakryla pláč, „je inkvizitor, a jeho práce je chlad a řád.“

Stařec si vzal mlčky aplikátor. Podává mu ruku. „Uvidíme se?“ Zeptala se, teď už s nezadržitelným pláčem v hlase.

„Samozřejmě, že uvidíme a máš pravdu, láska vnutit nejde, ale na druhou stranu, pohrdat opravdovou láskou by neměl ani robot! Neplač a pojď, hned teď zajdeme do paláce na kafe, zvu tě k sobě.“

Je tak zoufalá, že ani nevnímá, co ji říká. Zatřásl s ní. „Posloucháš mě, čarodějko, pojď. Uvidíš zase tygra a máme tam už víc zvířat a místo kytky ti vytisknu pejska.“ Mluví na ni jako na malé dítě.

„A co...“ nedopověděla, pláč je silnější než její vůle nedat najevo pocity. Jen se podívala na jeho lůžko.

„Je vzbudí medicí, neboj se, i jeho. A nevíš, až se probere, co se mu bude honit hlavou a jak se rozhodne, nemáš nic ztracené. A kdyby se ti nikdy už nezval, máš život. Tak pojď už odsud a nebřeč. Nemůžu ti lhát, zázraky se nedějí a vytištění opravdu jen výjimečně pochopí a ocení naše city.“ Vzal ji kolem ramen a vyvádí ji z hangáru na denní světlo. „Musíme jíst, pít, dýchat, a musíme mít i neustále naději. A umělé bytosti, co mají zachránit lidstvo, nemohou podléhat emocím natož lásce. Důležitější je záchrana světa, a na nešťastnou lásku se přeci neumírá,“ podíval se na čarodějkou a bylo mu jí líto, ale věděl, že nemohl jednat jinak.

Posadil ji do trávy. Ohlédl se po vchodu do hangáru, „závidím mu, taky se budu snažit být bez citu, bez emocí a bez srdce, pokusím se změnit,“ vzlyká.

„No tak, nemluv takhle, zač by pak svět stál,“
neví, co ji má říct, když ji vidí v takovém stavu, je
nesvůj. „Podívej se támhle.“ V dálce je vidět město
vesele barevných věží a kolem něj zelené kopce.

Nezvedla hlavu, jen zašeptala: „Pojedeme už na
to kafe? Prosím...”

Sekvoje

*...A smrt je zlo – tak bozi uznali:
vždyť kdyby byla krásná, též by zmírali...*
Sapfó

Řidič přepravníku se nenápadně podíval do zrcátka na svého jediného pasažéra. *Proč si asi sednul až dozadu? Chce spát? No musí být unavený. Tak byych si na jeho místě schrupnul.*

Znovu se na něj podíval. Ne, nespál. Díval se na modročernou oblohu a hledal jednotlivé planety a hvězdy. Neodvažoval se ho rušit, ale tak rád by se od toho muže pohodlně sedícího a civícího vzhůru něco dozvěděl. Kdy se stane, že se dostane do takové blízkosti legendy.

Jak jen začít? Mám si troufnout oslovit ho? Prý to nemá rád. Mohl by si stěžovat. Kdo ví, nač může myslet? Kouká se nahoru jak blázen... Možná vzpomíná... Zůstalo mu tam dost přátel a kolik lidí asi zachránil... Vrací se jako hrdina... Ten musí mít zážitků! Tak slavný člověk... a já, povzdechl si.

„Dlouhá cesta, co?“ ozval se zcela nečekaně cestující.

Honem nevěděl, co mu má odpovědět. „Dlouhá, dlouhá...,“ vykotal. A opět oba mlčeli. Řidič

nakonec nevydržel: „Stýskalo se vám?“ Skoro vykřikl do předního skla první otázku, co ho napadla.

„Stýskalo?“ udiveně opakuje: „Jestli se mi stýskalo? Myslíte jako tady po Zemi?“ Až teď přestal sledovat nebe a podíval se na řidiče.

„Ano, tady po tý naší drahý zlatý matičce kuličce,“ rozpačitě se zasmál. *Co jsem to řek za hovadinu? Kdybych mlčel. Dívá se po mě tak divně. Jak magor, možná ten vesmír nějak působí na mozek. Co mám dělat? No budu zticha, něco už si tam mele.*

„Stýskat po Zemi?“ znovu se zadíval na nebe.

„Ne!“ vykřikl tak, až řidič sebou trhnul. „Ne! To ne. Když jste ve vesmíru, něco jako stýskání po Zemi vás vůbec nenapadne. Teď se mi stýská.“

„Teď?! Po čem?!“ nevěřicně se na něj podíval. „Jestli se teda mohu zeptat,“ rychle dodal s nehranou pokorou v hlase.

„Po čem?“ smutně se pousmál, „po vesmíru.“

„Ale, vždyť jste se právě teď vrátil?“ nechápavě kroutí hlavou a dokonce se mu poprvé podíval přímo do očí.

„Kdo tam nebyl, nepochopí.“ A opět zvedl hlavu k nebesům. „Tam, tam je všechno úplně jiné. Úplně! Všechno! Třeba barvy. Opravdu...“ Zakroutil hlavou a zavřel oči. „Ty barvy! Ta krása.“ Začíná mluvit stále hlasitěji. Gestikuluje rukama. „Ne, takové tady nemůžete nikdy vidět. Nikdy! Žádný malíř nic takového nenakreslil. Nemohl! Lidská fantazie nestačí. To musíte vidět, abyste to pak

mohl nakreslit! Ale obávám se, že paleta našich malířů nebude stačit. To, to musíte opravdu vidět. Zažít. O tom se prostě nedá mluvit.” Vstal ze sedadla a přešel až k místu řidiče. Chytil se jeho sedadla a pokračoval v monologu. „ A když máte to štěstí, jako já, prožijete i stav beztlíže! To je fantastický! První dny se vám sice zdá, že vám někdo rozřezává hlavu, na nic nemáte chuť, nic vás netěší. Já jsem třeba dva dny zvracel, ale to přejde! Všechno přejde a vám se najednou zdá, že jste sám součástí vesmíru. Není už něco cizího, nedostupného, nepřátelského. Je ve vás a vy v něm. Chápete ten úžasný pocit? Je to něco... něco...” Svírá dlaně v pěsti a buší si do hlavy. „Něco... neumím to říct. Neumím! Přál bych vám to zažít! Pak byste pochopil. Až pak.” Sedl si na nejbližší sedátko. Sklonil hlavu. Přikryl si oči dlaněmi.

Vypadalo to, jako kdyby plakal. Do konce cesty už nepromluvil a řidič se už neodvážil položit další otázku.

Když dojeli, muž si rychle vzal svá zavazadla a až na posledním schůdku východu se zastavil a zakřičel na řidiče. „Díky za svezení, a snad jednou tam nahore.” Ještě mu zamával a běžel k budově velení.

Dívá se za ním. Vedle něj zastavil další přepravník.

Kolega na něj houkl. „Čau.”

„Čau,” mechanicky mu odpověděl.

„Teda kámo, byl to...”

„Jo, je to neuvěřitelný, ale vezl jsem samotného kapitána Iona Bella a až ti budu povídat, co mi von povídal, to budeš koukat! To mi věř!“

- - -

Starý muž pomalu vystoupil z výtahu. Rozhlédl se kolem sebe. Udělal několik kroků k ocelovým dveřím a znovu se rozhlédl. V malé čtvercové hale bez oken ani nikdo jiný nemohl být, ale stařec je nedůvěřivý.

Pomocí své osobní karty a otisků prstů si otevřel masivní dveře. Rychle vešel a zabouchl za sebou. Konečně je klidný. Je v bezpečí. Sáhl po vypínači, ale nakonec si to rozmyslel. Chvilí stojí a jen tak se dívá po pokoji.

Místnost je velice rozlehlá, se spoustou výklenků, vysokým, goticky klenutým stropem a množstvím obloukovitých oken, skutečně vypadá bizarně. Okna jsou zatažena těžkými nachovými závěsy. Skrz ně proniká dovnitř slabé načervenalé světlo. Odráží se od stěn, které jsou plné malých televizních obrazovek, a zaplňuje prostor vzrušeným očekáváním. Kromě obrazovek zde jsou ještě různé měřicí přístroje, vysílačky a samozřejmě počítače. Přesně uprostřed je na pravém perském koberci postaven masivní dubový psací stůl. Za ním otáčecí křeslo. Posadil se do něj. Láskyplně pohlídl kožené opěradlo. Ze šuplíku vyndal blok a propisky. Pečlivě všechno rozmístil na papírovou

podložku a až teď dálkově zapojil do chodu jednu z obrazovek. Stisknutím dalšího tlačítka si zvětšil její obraz na celou stěnu.

Pozoruje rychle jdoucího muže. Zaznamenává každý pohyb jeho tváře, rukou. Usmívá se. Zabzučela další obrazovka s číslem sedm. Stiskl tlačítko. Vchod do výtahu se právě rozevřel. Vyběhla z něj malá postava.

Zvětšil si obrazovku. Další mužská tvář. Tahle byla vyděšená. Viděl, jak těžce dýchá. Všiml si, jak opatrně zazvonil u jeho dveří. Než stiskl vstup, pozorně prozkoumal halu. *Všechno v pořádku, no tenhle by na nějaký podraz neměl.* Zakýval hlavou jako by souhlasil sám se sebou a otevřel. Muž rychle vešel.

„Pane, pane, je to naléhavé,” vzrušením se až zajíká.

„Ano?” zvedl obočí, ale neodvrátil pohled od obrazovky, kde neustále šel muž v uniformě kapitána vesmírné lodi.

Příchozí se rovněž na ni otočil. Zrudl. „Vidím, že už to víte,” vzdychl si zklamaně. „Přiletěl dříve.”

„Je to tak. Všechno je připravené?”

„Ano, pane.”

„Takže vám přeji úspěch.” Po celou dobu rozhovoru se stařec na muže stojícího před ním ani nepodíval. Teď jen lehce mávl rukou.

Muž se až moc hluboce uklonil. „Děkuji, pane. Budete ho chtít ještě vidět osobně?”

„Proboha, jen to ne! Co vás to napadlo?!“ skoro zuřivě vykřikl stařec.

„Promiňte, pane, myslel jsem, byl jste jeho jediný velitel, loď převzal od vás.“

„No a?“ konečně se na něj podíval.

„Víš se,“ nadechl se „...je to váš...“ nervózně polkl, „...vlastně asi byl...“ po čele mu teče pot.

„Je to můj přítel.“ zařval starý muž. „Je to můj přítel! Myslíte si snad, že je to pro mne lehké?! Nic o tom nevíme a hodí se jen on. Jen on! Můj, můj drahý přítel! Můj!“ Začal se dusit.

Rychle sáhl po sklenici vody. „Tohle rozhodnutí mě bude stát zdraví. Platím hodně vysokou cenu.“ Přiložil si dlaň na srdce a znovu se napil. „Ale povinnost vůči vědě, lidstvu, to je víc!“ vykřikl. „Všechno! Slyšíte, mladíku?! Všechno musí stranou! A když si tohle nebudete pamatovat a dodržovat, kupte si raději bačkory, poříd'te ženu a fakany a neserte se do vědy! Slyšíte?!“

Vstal a opřel se o desku stolu. V načervenalém osvětlení se jeho obličej změnil ve fialovo rudý.

„Ano, pane,“ šeptl.

„Tak si to pamatujte! Já, on, ale měl byste i vy,“ ukázal na něj prstem, „my víme, co je naší povinností. Vždy na to pamatujeme a ani na vteřinu nezapomínáme. Tak si to pamatujte a neblekotejte mi tady... je, byl... Víte vy, jak je to pro mě těžké?“ Opět se chytil za hrudník. „Dovedete si to představit? Pochybuji o tom. Příště víc taktu, mladíku!“

„Omlouvám se, pane.“ vzlykl.

Stařec spokojeně pokýval hlavou. „Dobře. Tak si to pamatujte!“

„Budu, pane.“

„Jděte a splňte svůj úkol! Hlášení, jako vždy! Nestrpím žádnou ulejšvárnu. Rozumíte?!“

„Ano, pane.“

„Tak a teď vypadněte!“ rozpřáhl se rukou ke dveřím.

Muž se několikrát mlčky uklonil a pozpátku vycouval z místnosti.

Stařec se za ním dívá. Dveře se zavřely. Zapořil obrazovku. Pozoruje, jak se ještě i za dveřmi hrbí. „Sliz jeden zasaněj.“

Hodil po obrazovce ovladač. „Chcípni, kurvo! Chcípneš! Když on, tak ty taky.“ Hlasitě se tomu zasmál. Ještě jednou se podíval na běžícího kapitána.

Ty se máš, kamaráde! Moci tak odsud odejít. Copak by to šlo? Komu bych svěřil dozor? Zhluboka si vzdychl. Sáh po telefonu. „Svolejte radu státu. Okamžitě! Experiment začal!“ Hodil sluchátko na stůl. Vstal a pomalu si došel pro zahozené dálkové ovládání. Jedna z obrazovek se rozezvučela. Sedl si, a zálibně pozoruje mladou ženu. Stojí před zrcadlem a zapíná si podprsenku.

Taková kočička. Usmívá se. Roztomilá... roztomilá...

Zvedl telefon.

- - -

Zabouchl za sebou dveře, až jejich skleněná výplň zařinčela. *Je to možný? Prý momentálně nepočítají s dalším letem! Mám prý počkat! Já! Tordnout tady! Kurovy jedny! Co asi za tím je? Tak rozčilený ještě snad nebyl. Má pocit, že snad exploduje.*

Maj někoho jinýho? Kde by ho vzali?!... Čekat! Já! To je neuvěřitelný!

Otočil se na budovu Vesmírného výzkumu. *Hlavně, že si postavili tohle monstrum. To se pak nedivím, že nemaj prachy. Kdyby všechny kurovy na světě chcípły, to by byla krása! To by bylo! Bezděky sevrěl dlaně v pěsti. Mám ještě někam jít? Kam? Stejně by to bylo zbytečný. Nač se s nima rozčilovat! Půjdu se projít po městě.*

Rozhlédl se po okolí a vydal se směrem k řece. Ušel asi sto metrů, když začaly padat první dešťové kapky. *No to snad ne! Ani ta příroda není se mnou!*

Otočil se a rychle utíká domů.

Zvláštním klíčkem si otevřel osobní schránku. Byla v ní pouze jediná bílá obálka. Hlavičku Výzkumu pro zdokonalení člověka nebylo možné přehlédnout.

Vzal ji do ruky. *Co ti mi můžou chtít?* Nečekal ani domů, ale spěšně obálku otevřel. Použil přitom klíčku jako nože.

Vyndal dvě kartičky. První byla pozvánka do ústavu a druhá jeho osobní karta. Dívá se na ně a

nechápal si je znovu a znovu pročítá. *Zvou mě?! A už na zítra! No to budu opravdu zvědavý.*

Ten kretén Sam na mě bude čekat v hale. To je let, co jsme se neviděli. Poznám ho vůbec? A profesora?

Zamyšleně došel až před své dveře. Odemkl.

Jen se zul, už se z obýváku ozval telefon.

„Kapitán Bell, prosím.“

„Universita, institut pro zdokonalování člověka, dostal jste naši pozvánku?“

„Ano, právě ji čtu.“

„Další materiály vám posíláme optickou poštou.“

„Ano a...“ Chtěl se ještě na něco zeptat, ale žena okamžitě zavěsila. *No to je chování! To je megera, ten hlas! Co od nich můžu chtít! Snad aspoň ten úkol bude za něco stát? To se dozvím. Tak copak mi ten starej bláznivej dědek posílá? Popošel k monitoru a nastavil ho na příjem pošty. Cože?! Dlouhověkost hraničící s nesmrtelností? Co to je?! Začel se do zprávy. Trochu se uklidnil.*

- - -

Před ním šlo asi deset lidí. Nezdálo se, že by se vzájemně znali, jeden si nevšímal druhého. Muži měli většinou uniformu nebo oblek a kravatu, ženy kostým. Vedle aktovek a kabelek si ještě každý nesl přes rameno tašku s osobním přenosným počítačem.

Trošku zpomalil, aby nešel s nimi v tom podivném houfu samotářů, a taky, aby si je prohlédl.

Připadalo mu směšné, jak všichni přihrble spěchají do práce. Občas se některý z nich podíval na hodinky a okamžitě zrychlil chůzi. Ostatní samozřejmě rovněž přidali do kroku. *Teda to bych nemohl. To ne. Ráno přesně na minutu, v poledne dvacet minut na oběd a večer přesný odchod. Už abych zase byl nahore.*

Houfek lidí vešel do rozlehlé univerzitní zahrady. Vrátný u vchodu se na něj netečně podíval. Chtěl rovněž vejít.

„Haló, haló! Kampak, kampak?!“ zakřičel za ním muž ze své prosklené kukaně. „Stůjte! Kam jdete?“

Otočil se na něj. Nějak se mu nechce s tímhle staříkem diskutovat, proto normálním hlasem odpoví. „Na univerzitu.“

„Tak na univerzitu?“ Přejel ho nenávistným pohledem. Podíval se dlouze na jeho plátěné kalhoty a tričko. „To by mohl říct vážený kdekdo. Tady to není holubník! Rozumíte?!“ Vstal z křesla a chytil se za klopy saka. „Sem jen tak nesmíte!“ zvyšuje hlas „Máte nějakou propustku!“ to už doslova zařval.

Občas ho baví hrát si s lidmi. Usmál se na dědka. „To víte, že mám.“ Zakýval hlavou a stojí klidně před vrátnicí.

„No tak, že byste mi jí laskavě ukázal?!“

„To víte, že ano.“ Znovu se usmál a položil před malé okénko svoji kartičku.

Vrátný ji dlouho studoval. Občas se na něj podíval. Pak ji vsunul do identifikátoru. Nakonec někam volal. Hovor ho zřejmě dost vyděsil. Rychle mu hodil kartu zpátky a přes okénko zabručel.

„Můžete jít!“ Bez jediného slůvka omluvy.

Sebral doklad, zasalutoval. „Tak nashle, dědulo.“ Nečekal na jeho odezvu a spěšně vešel do parku.

Dědek hnusnej ani slovíčko „promiňte“. Podnik se prý pozná podle vrátnýho a hajzlů. Takže vrátnej je tady strašnej. Určitě vysloužilej voják. A jestli tady budou mít posraný a smradlavý hajzly, tak to abych raděj balil kufry. Takovýhle to tady dříve nebylo. To teda ne. Ten dědek, ten mi dal. No jo, je zvyklej na větší perzóny. Poslední asistentík odsud je víc v televizi než já.

Odplivl si na trávník. Kolem něj akorát procházela starší žena v uniformě vesmírného výzkumu, v jejím pohledu uviděl pro změnu opovržení, štítivě se mu vyhnula. Podíval se za ní a znovu si odplivl.

Ty seš taky důležitá. Krávo jedna, aby ses nezbláznila, nebýt mě, tak tady těžko dřepíš na prdeli. Já dokazuju teorie. Já můžu bejt zejtra bradou vzhůru a oni si tady hezky hačaj.

Rozhlédl se po parku, všechny rostliny zde byly sladěny do veselých teplých tónů, po nízkém jasně

zeleném trávníku se procházel párek bílých pávů. Sameček právě roztáhl ocasní péra do vějíře.

Podobnost s jemnou krajkou byla úplná. Dívá se na toho zvláštního páva, ale špatnou náladu mu to nezlepšilo. Spíš naopak. Vztekle nakopl malý kamínek na cestičce.

Tak tady se procházejí největší světové mozky.

No, udělali si to opravdu hezký, aby ne. Trávníčky, písčový cestičky, kytičky, fontánky. To se tu bádá. Musí si přeci odreagovat ty své vzácné přepracované šedé kůry. Výkvět lidstva... Šmejdi! Vobyčejný šmejdi, ale uměj v tom chodit.

Celou tu dobu, než došel k hlavní budově, se v duchu jen vztekal. Unikla mu tak zvláštní zvířata umístěná v klecích za budovou prezidenta pro vědu. Jindy by se jistě udiveně podíval po ovci se psím tělem, vepříkovi s malilinkatou hlavičkou a obrovskými stehny. Dnes jde, nevidí, neslyší. Jen při chůzi občas nakopne kamínek.

U dveří do univerzitní budovy stojí několik ozbrojených strážců. Bell očima hledá velitele. Všechno to jsou mladí kluci, zatím bez hodnosti. *Asi šetří, tak sem postavili tyhle děti.* Napadlo ho, a bez dalšího rozmyšlení prvním, který mu přišel do rány, podal své doklady a pozvánku.

Uniformovaný mladík si je pozorně prohlíží. Najednou prudce zvedne hlavu. „Vy jste kapitán Bell?“ zakřičí na něj. Hoch už neumí jinak mluvit, připadá mu přirozené a normální, že se musí křičet.

Ne tak Bellovi, není na takové jednání zvyklý. Svraští čelo, a snaží se říci co nejlhostejněji. „Ano, to bych byl, máte to tam přeci napsaný, a co je úřady zapsáno, o tom se přeci nepochybuje.“ Zvedl ukazováček, „To nevíte, mladý muži? Základní poučka na přežití v tomhle světě.“

Mladík zčervenál. Dobře ví, koho má před sebou a mrzí ho, že jeho idol se k němu chová tak zvláštně. „Ano... ano... promiňte...“ koktá, „víte, velitel nám o vás vyprávěl...“ Strážce je celý rozčilený, žmoulá v ruce jeho doklady a obdivně mu civí přímo do obličeje. Jindy by ho to rozčílilo, ale tady mu tím vrátil dobrou náladu. Usmívá se a mlčí, baví ho mladíkovy rozpaky.

Tak jakpak se z tohohle, hošánku, dostaneš? To ti pan velitel nepovídal. Skrz skleněnou výplň dveří si všiml silnějšího muže. Á, já o vlku, támhle už k nám kráčí hodnost.

Vchod se otevřel a rychle vyšel velitel stráže.

„Co se tady děje?“ Zařval a podíval se na něj nepřátelsky. „Ááá...“ ujelo mu. Aby to skryl, honem zasalutuje a ještě silněji zakřičí. „Vítáme vás, kapitáne Belle, na univerzitní půdě.“ Doslova vyrval strážci jeho doklady, které mladík neustále křečovitě svíral v ruce a se servilní uctivostí mu je vrátil. „Omluvte nás za zdržení. Jistě ho pochopíte. Zrovna, zrovna včera jsme o vás mluvili, probírali jsme váš sólový let na Venuši a najednou vás vidět živého před sebou, to se, myslím, poštěstí málokomu.“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „Nic se neděje. Opravdu ne. Vždyť přeci nejsem žádná vysoká vojenská perzóna.“ Ohlédl se po mladém strážci. „Akorát... mohl bych vás o něco poprosit?“

„Samozřejmě, pane.“

„Nevyvozuje z toho pro nikoho žádné sankce. Ano?“

„Samozřejmě, pane.“ Znovu mu ukázkově zasalutoval.

Bell se napřímil a lehce pokýval hlavou. Letmo se ještě podíval na mladíka.

Je krásné dělat dobré skutky, ten kluk na mě nikdy nezapomene.

Tahle scénka mu úplně zlepšila náladu. Do dveří vešel s úsměvem.

V hale už na něj čekal mladý poručík, profesorův asistent. Potřásli si krátce rukama. „Pojďte, Ione, představím vás vědecké radě.“

Překvapilo ho to. „Hned? Myslel jsem, že nejdříve zajdeme za profesorem. Musím se ho ještě na všechno zeptat.“

„Tak se ptejte mě. Generál je zaneprázdněn.“

„Děkuju, Same,“ podíval se mu do očí, „neuražte se, ale jedná se o osobní rozhovor s profesorem.“

„Nevím.“ Sam se nejistě rozhlédl po hale.

„Opravdu nevím...“

„Nešlo by to nějak pro starýho známýho udělat? Same?“ Snaží se dát do hlasu co nejvíc prosebný tón. „Same, zaskočím na chvíli za Altheimem, určitě

se na mě nebude zlobit, jsme tak domluvený, že když začnu cokoliv nového, tak přijdu nejdříve za ním." Podíval se mu do očí. Viděl, jak se nemůže rozhodnout. Nakonec řekl jen: „A je to pro vás, mluvit s generálem, opravdu důležité?"

„Ano." Odpověděl mu sebejistě. *Ty hovado, co furt meleš o jeho hodnosti. Teda už abych byl zase nahore, nebo tady nevydržím... prý s generálem...*

Sam sevřel ústa a bylo na něm na první pohled poznat, jak usilovně vymýšlí nějakou výmluvu. Zřejmě ho nic nenapadlo, protože už dost dlouho mlčí a pouze pokašlává. Všiml si Bellova upřeného pohledu. „Tak, Same, minutka s profesorem? Je to takový problém?"

Sam se vysmrkal, a hovoří s velkými rozpaky a bolestným výrazem v obličeji. „Znáte gen... profesora. Kdybyste ho vyrušoval pro maličkost. A navíc, on má skutečně moc práce." Opět si nervózně odkašlal.

„Ani já k němu dnes nesmím. Tak to, Ione, prosím, zvažte." Poslední slova skoro zakřičel. Působilo to dost zvláště, protože celý rozhovor mluvil tichým nevýrazným hlasem. Vůbec celkový dojem z jeho osoby byl takový nijaký.

„Bohužel, musím," trval nekompromisně na svém Bell. Chtěl by už mít tenhle rozhovor za sebou, ví, že Sam nedokáže prostě nikomu říct ne, ale nějaký pocit sympatie nebo přátelství k tomuhle člověku nikdy nepocítil, i když už mu kolikrát

pomohl. Ta pomoc nebyla ze Samovy dobroty, ale ze slabosti.

Takový člověk nechce být hodný dobrák, jenže se nedokáže skoro nikomu vzepřít. Bojí se říci ne. Slizká dobrosrdečnost.

Ionův postřeh se hned potvrdil. Asistent se nejdříve podíval kolem sebe a pak na hodinky. „Je za deset deset, rada zasedá v jedenáct. Máme hodinu deset minut. Tak honem běžte, já tady na vás za půl hodiny budu čekat.”

„Dobrá, jako že jsme se minuli. Ano? Vidíte, že tu nikdo není,” rozmáchl se rukama kolem sebe.

Sam pokrčil rameny a přihloupě se usmál a očima se podíval po kamerách.

Musím tomu tupci ještě něco říct. Taky se servilně usmál a pokýval hlavou. „Chápu vás, Same. A díky, máte to u mě.”

Nečekal na další proud Samovy hrané laskavosti a vyšel na schodiště. Na třetím schodu si vzpomněl, že se nezeptal, kam má jít. Obrátil se a uviděl Samův vzteklý obličej. Dělal, že si ničeho nevšiml a schválně bodře zahulákal.

„Jó, profesor je pořád ve třetím patře?”

Sam se jeho zvučného hlasu lekl a jen přikývnul hlavou. Když se znovu přesvědčil, že v hale skutečně nikdo není, tiše, že ho skoro nebylo slyšet, dodal. „Ano, nic se tady za ty roky, co jste tu byl naposled, nezměnilo.”

*No to bych neřekl, napadlo ho, ale radši už mlčel.
Tak mám půlhodinky čas. To by mělo stačit.*

Jde po schodišti a přitom si všechno prohlíží.

Opravdu univerzita se nemění, támhle je ta přiblblá socha Pocta dobytčím vesmíru, támhle maketa DNK... Měděná deska s nápisem Univerzita Jofryho a Institut pro výzkum zdokonalování člověka... dveře do studovny... Proč se to vlastně jmenuje univerzita, když sem smí jít studovat ročně pět vybraných odborníků z armády? Asi by museli měnit všechny tabulky, dopisní papír, to by bylo peněz. A nakonec, mě to může být ukradený. Ježíš, co je to támhle za ženskou?

Nechápavě se dívá na docela pohlednou blondýnu.

Co to má s rukama a nohama? Takový divný, hubený a jako by ji na nich rostla srst. No to snad ne.

Žena si všimla jeho pohledu a honem se ztratila v jedné z pracoven.

Co to bylo? A támhle zase ten chlap má zobák, orlí zobák a i oči! Do čeho jsem to zase vlezl?! Co tady vlastně teďka zkoumají? Bude mi to muset drahej profesor Altheim vysvětlit, jinak jdu od toho!

Zaklepal na dveře profesorovy pracovny a okamžitě vstoupil. Nějakými formalitami, jako je čekání na vyzvání ke vstupu, se nikdy nezabýval. Občas se tím přivedl do zajímavých situací, ale bavilo ho přistihovat lidi. I dnes se mu zdálo, že profesorova tajemnice byla až nějak moc blízko u starého pána.

„Dobrý den, profesore, mám málo času, můžeme si na chvíli promluvit?“ Profesor se chvíli nechápavě díval do jeho tváře. „No ano, kapitán

Bell!" Rychle vstal a podával mu ruku. „Vítám vás, musím se přiznat, že jsem vás po té době, co jste pro nás dělal ty experimenty na Venuši, nemohl poznat." Odkášlal si zrovna tak nervózně jako Sam.

„To se vám ani nedivím, nepoznal mě skoro nikdo, to víte, nebylo to tam odpočinkové sanatorium." Nutí se do veselosti, ale má ze všeho takový divný, velice nepříjemný pocit. Ty lidi před ním chtějí něco zamlčet, nebo jaký by byl jiný důvod té nervozity?

Profesor se rozesmál: „To vám věřím, to ano. Proto jsem si přál, abyste byl náležitě oceněn."

„Děkuju, nestěžuju si, ale včera jsem dostal tuhle pozvánku." Podal mu malou kartičku. Profesor se na ni jen letmo podíval.

„Ano, to je pozvánka na genetický experiment. I to je, vážený, součástí vašeho ocenění."

Bell se na něj nechápavě podíval a chtěl něco namítnout, ale profesor pokračoval ve své řeči. „Vidím na jedenáctou, ale měl na vás v deset čekat můj druhý asistent? Tak..." Profesor dost dobře skrýval podráždění, Bell si toho ani nevšiml a skočil mu konečně do řeči.

„Tak jak to, že jsem tady? Asi jsme se minuli, myslel jsem, že můžu zajít rovnou k vám."

„Samozřejmě." Profesor si nasadil brýle a sedl si na své místo. „To jste udělal správně, máte ke mně důvěru... stejně bych si s vámi musel nejdříve popovídat." Profesorův hlas nezněl moc

přesvědčivě, teď už si i Bell všiml, že má vztek. Zřejmě ho svojí návštěvou zaskočil.

Začínalo mu být v pracovní nepříjemně. Stál tady jak žáček před učitelem.

Nikdy se takhle nechoval, vždycky mi ke každému novému pokusu řekl všechna pro i proti na rovinu.

Přemohl se a přátelsky se na Altheima usmál.

„Mohu se tedy ptát jako jindy?“

„Proč byste nemohl?“ Profesor zahrál dokonalý údiv. „Ale jsem to hostitel, zapomínám, posaďte se přeci.“ Horlivě ukázal na volné křeslo proti svému stolu. „A asi bude lepší, když vám na úvod řeknu pár slov sám.“

„Budu jen rád, protože opravdu nevím, co si pod vaší nabídkou maximálního prodloužení života mám představit. Pokud to je pravda a mohl bych se dožít dalších tisíciletí, bylo by to něco, něco...“

„Je to pravda!“ vykřikl najednou profesor.

„Uzavřel jsem výzkum, a tady,“ otočil se a vzal ze stolku za sebou malou měděnou krabičku, „tady je výsledek.“ Odemkl zámek a nadzvedl víčko, „podívejte, lóne, sen mnoha generací, elixír nesmrtnosti.“

Kapitán povstal, aby se mohl podívat, v krabičce ležely tři zelenošedé ampule.

Profesor chvíli počkal, aby se na ně dostatečně vynadával. Pak opět krabičku pečlivě zamkl.

„Tohle,“ něžně pohladil měděné víčko, „tohle je moje celoživotní práce.“

„Gratuluji vám, ale zní to tak neuvěřitelně. Jste si skutečně jistý, že váš objev není omyl? Pořád se mi to zdá jako neskutečná báchorka.”

„Ale je to pravda! Ne báchorka! Všechno máme experimentálně a simulačně potvrzené.” Profesor zvýšil hlas a zrudl. „A jestli mi nevěříte, nemusím s vámi spolupracovat. Víte vy, co máme zájemců?! A kdybych to uveřejnil v televizi, zájemci by nás převálcovali. A vy, místo děkuji, mě tady urážíte!” Profesor prudce vstal. „Prý jestli jsem si jistý? To mi ještě nikdo neřekl,” zabodl prst do vzduchu proti Bellovi, „Kdo jste, pane?! Co jste vynalezl vy? Zmůžete se jen na to letět tam a zase zpátky! Nic jiného!”

Bell se začal potit, díval se na toho uraženého ješitného staříka. *Ted' ho snad klepne pepka a mě zavřou. Proč jsem nedržel hubu. Jsem skutečně idiot, dobrej jen na pilotování a jestli mi v kabině není líp.*

Profesor ke všemu začal rychle přecházet po místnosti a něco vykřikoval, nerozuměl mu. Strašně se mu chtělo smát. *Tak snad už by to mohlo stačit, kdy přestaneš. Nesmím holt všechno hned říkat, snad si to u něj vyžehlím. Olízl si rty.*

„Máte pravdu, pane profesore, jsem idiot. Samozřejmě, že vám věřím, nechtěl jsem vás urazit. Je to má hloupost, nedovedu pochopit jak je to možný. Jsem pilot, technik, celý život sedím v kabině rakety, sám. Odvykl jsem komunikovat, proto jsem se špatně vyjádřil,” sepnul ruce, „chápete mě? Chápete?”

Profesor se na něj podíval, zdálo se, že se uklidnil. „Jistě,” řekl už normálním hlasem a dokonce se pokusil usmát. „Jsem unavený, podrážděný.” Přesl k Bellovi a poklepal mu na rameno. „No, zapomeňme na to. Asi jste se chtěl zeptat, jak je to možné, že kapitáne?”

„Ano,” až přehnaně horlivě zakýval hlavou.

Profesor Altheim si sundal brýle, chvíli je držel v ruce za nožičku a pohupoval si s nimi. „Jak vám to nejjednodušeji vysvětlit? Geny a chemie, Belle, jsou všemohoucí.” Roztáhl paže a podíval se mu do očí. „Nemá cenu vám tady dlouze vysvětlovat, jak je to možné. Prostě se nám podařilo přijít na způsob přenosu různých genetických informací. Mezi živočichy to šlo celkem bez problémů, od psů získá člověk čich a vyšší práh pociťování bolesti, od aligátorů kůži, od gepardů rychlost a dokonce jsme izolovali ze svatojánské mušky gen, který ji umožňuje zářit. Člověk se tak stane dokonalejší, bude lépe slyšet, vidět, běhat a bude i tisíciletý. Gen dlouhověkosti jsme izolovali nejdříve ze želvy, ale podařilo se nám vyřešit problém přenosu genetických informací mezi faunou a flórou, a tak jsme použili genetickou informaci ze sekvoje. Dítě s jejími geny se už narodilo!” Profesor bezděky začal zvyšovat hlas. „A my šli ještě dál,” udeřil pěstí do stolu, „a my můžeme zajistit dlouhověkost i už žijícím lidem. A nejen dlouhověkost!” Prudce chytil Bella za rameno a zacloumal jím. „Aktivní dlouhověkost. Slyšíte?!” Pěstí udeřil do stolní

desky. „Aktivní! Objevil jsem látku zabraňující tvorbě senilních plak, takže,” opět bouchl pěstí, „žádní chromí senilní stařešinové! Aktivní lidé! Nesmrtelní! Nesmrtelní! A já, já je stvořil!” Poslední slova profesor zakřičel, co mohl nejhlasitěji.

Bell sedí jako zhypnotizován naproti profesorovi. Zapomněl, že se chtěl zeptat, proč vybrali za odměnu zrovna jeho. Zapomněl na tu podivnou blondýnu i sokolího muže. Na svůj neurčitý pocit strachu. Na přetvářky tady těch lidí. Dívá se jen na měděnou krabičku. „To je opravdu splnění snu. Budu moct letět skoro kam budu chtít a dožiju se přistání! A žádný zmrazování. Budu moct monitorovat celý let. Každý den budu moct sledovat zvláštnosti vesmíru. To je úžasné!” zašeptal.

„Ano, kapitáne Belle, to je hlavní účel těchto ampulí. Doletět na Alfu Centauri a vrátit se zpět na Zem. A pečlivě sledovat vesmír během letu. Zjistili jsme, že automaty jsou bohužel jen opravdu automaty a přehlédnou zvláštnost, se kterou my tady na Zemi nepočítáme, a tím pádem jim ji nezakódujeme do paměti. A tak přicházíme o drahocenné informace o vesmíru. To se živému člověku s vašimi zkušenostmi nemůže stát.”

Bell je úplně ohromený, neustále jen opakuje: „To je úžasné, úžasné!”

„Ano, kapitáne. A nyní pojd'te se mnou před vědeckou radu. Podepíšeme s vámi smlouvu a hned vám dám jednu injekci.”

- - -

Všechno proběhlo rychleji, než čekal. Před radou mu přečetli smlouvu, ve které souhlasí s experimentem. Bylo to tak nečekané a nádherné, že ani neposlouchal, co mu čtou. Když mu podali smlouvu do rukou, nemohl se soustředit na čtení, a tak ji raději hned podepsal. Sotva odložil starodávné pero, všichni mu přišli potřást rukou. Nevnímá další slova a úsměvy, dívá se jen na ty ampulky, které leží na stole před předsedou.

Konečně i ten vstává, bere krabičku a jde k němu. Potřásl mu rukou, jako ostatní a předal krabičku profesorovi. Ten mu okamžitě píchl do žíly obsah jedné z ampulí. Trochu to píchlo a chvílku se mu točila hlava. Jinak nic.

Až za branou parku mu došlo, že nikde neviděl profesorova asistenta Sama. Místo něj tam byl úplně jiný chlap. Asi měl důležitější práci. Napadlo ho to, ale víc se tím nezabýval.

- - -

Neví co, ho probudilo. Otevřel oči. První, co si uvědomuje, je tma. Všude je tma a něco mu leží na prsou. Nepříjemný, skoro bolestivý tlak. Nemůže se pořádně nadechnout. Chce honem vstát a rozsvítit. Pohne rukou. Na tváři ucítí něco ledového.

„Áááá...“ vykřikne.

Někde se rozsvítilo světlo, ozářilo jeho ložnici a Bell se pomalu probírá. Chce si otřít čelo, ale nemůže pohnout rukama.

Dojde mu, že to ledové byla jeho vlastní úplně zmrtvělá ruka. Snaží se pomalu vstát. Bolí ho celé tělo, ale konečně se mu to podařilo. Masíruje si studenou paži a jasně cítí, jak mu v ní začíná proudit krev. Pod hrudní kostí ho tak divně tlačí.

To se mi ještě nestalo?! Co to se mnou je? Možná aklimatizace na život znova na Zemi. Dlouho jsem tady nebyl. To bude ono. Už abych zase letěl. Profesor říkal za měsíc.

Snaží se znovu usnout. Poslouchá rytmický tikot hodinek. Špatně se mu dýchá, ale snaží se zkoncentrovat a nemyslet na to.

Jsem jak hysterka, jen mě píchne, tak vyvádím. A přitom to je tou aklimatizací, snaží se sám sobě vysvětlit neznámou bolest.

Nesmí se to nikdo dozvědět nebo už nepoletím. To přejde. Zhluboka dýchá.

Cítí, jak mu přerývaně buší srdce.

Usnul, když venku začalo svítat.

Probudil ho pípot budíku. Chtěl rychle vstát, ale tentokrát má úplně mrtvé nohy. Tře si studenou kůži a připadá mu to, jako by hladil nohy nějaké mrtvolky. Na lýtku necítí vůbec dotyk prstů. Vzal z nočního stolku injekční jehlu a píchl se. Ne, nic necítí, konce nohou má úplně znecitlivělé.

Tohle už snad není normální! To vypadá, jako by mi odumíraly nohy! Celý se zpotil. Zoufale se snaží s

nimi pohnout. Nejde to. Chce se postavit, ale upadne. Vyschlo mu v ústech. Strašně se mu chce pít. Doplazil se do kuchyně. Vzepřel se na jedné ruce a druhou otočil kohoutkem. Vzal ze stolku skleničku a nalil si vodu.

Hltavě pije. Voda mu teče za tričko. Zkusil trochu pohnout nohou. Už to jde. Za chvíli si může i stoupnout. V nohách ho řeže, ale opět mu do nich začíná proudit krev. I píchnutí už ho normálně zabořelo. Začaly ho svědit žíly.

No, co tohle mám? Měl bych zajít za doktorem?

Ještě počkám. Když mě to chytne potřetí, tak za ním půjdu. Nesmí se stát, že bych neodletěl.

Omyl se studenou vodou. Na jídlo dnes neměl vůbec chuť, jen se zase napil. Najednou měl pořád žízeň.

Celý den se cítil tak divně, vyšel si na procházku, ale rozbolela ho strašně hlava a občas mu rukou nebo nohou projela bolest jako jehla, a tak se vrátil domů.

- - -

Nesmím na to myslet. To určitě nic není. Čím víc si to říká, tím víc je nervózní.

Nejde to, nemyslet na bolest. Vtíravé myšlenky ho pronásledují.

Sedl si a vzal měřič tlaku a teploty. Přiložil si ho na paži. *No, všechno mám v pořádku.*

Znovu si přiložil přístroj k ruce. Je to tak, nic mi není! Štípl do nohy, aby se přesvědčil, že je má v pořádku.

-

Večer se u něj dostavily nové příznaky. Najednou se mu z ničeho nic, i když třeba sedí, rozbuší prudce srdce a začne se mu točit hlava.

Snaží se být v absolutním klidu. Sedl si do křesla, opřel si hlavu o polštář. Zavřel oči a pravidelně dýchá.

Co to se mnou je? Neustále si opakuje. Nesmím na to prostě myslet. Všechny funkce mám v pořádku. Musím něco začít dělat.

Vzal si knížku a pokouší se zaměstnat čtením.

Nějak se mu to nedaří, písmenka se mu slévají v černé čáry. Něco ho píchlo v hlavě. A znovu.

Opět se opřel o polštář a zavřel oči.

Dýchá pomalu a hluboce. Píchání přestalo.

Podíval se do knížky.

Červené stránky mu kmitají před očima. Modré písmo se zvětšuje. Víc, stránka modrá... Zatočila se mu hlava. *Néééééééééé...*, odhodil knihu co nejdál od sebe

Co to? Co to je?

Podíval se na sebe. Tričko má také červené.

Krev! To je krev! Došlo mu. Honem běží do koupelny. Podíval se do zrcadla a udělalo se mu nanic. Z nosu mu proudem teče světle červená krev.

To se mi ještě nestalo!

Snaží se krev smýt, ale nedaří se mu to. Zacpal si nosní dírkou vatou. Není to nic platné.

Co jen mám dělat? Co? Člověk je tady tak sám.

Koho zavolat? Koho? Kdo by mi pomohl? Dívá se na telefon. *Komu zavolat?*

Nemám komu. Nemám. Nikoho nemám.

Přepadla ho lítost. V očích má slzy. *To je strašný, já jsem na tomhle zkurveným světě úplně sám. „Sám... sám...”* Křičí strachy do prázdných místností.

Všude je ticho a klid. A krev mu neustále teče. Celá koupelna, sedačka, koberce... všechno, kudy běží nebo si sedne, je hned celé od krve. Dostal strašný strach, že je to konec. Ne, nechce se mu umřít. Má být přeci nesmrtelný! *Lhali mi? Lhali! Musím jim zavolat.*

Podíval se na telefon.

To byla jeho poslední myšlenka, než omdlel.

-

Probrala ho strašná zima. Ještě nikdy nepocítil takovou zimu. S námahou vstal ze země. Snažil se upamatovat, co se to s ním stalo. Rychle si sáhl na nos. Měl ho plný zaschlé krve.

Oddychl si.

Umyl se. Ulevilo se mu. Dostal dokonce kromě žízně i hlad.

Otevřel ledničku. Byla prázdná. Chvilí se do ní díval, až mu došlo, že musí jít nakoupit.

Pomalu a opatrně, aby se nebouchl do nosu, se oblékl, vzal si peníze a vyšel ven.

Na chodbě potkal sousedku. Pozdravil jí. Podívala se na něj tak nějak divně. „Jé, pane Bell, vy jste jak stěna. Není vám zle?“

Co jí na to odpovědět? Kývnul hlavou a šeptnul.

„Je.“ Skoro se lekl toho svého sípavého hlasu.

„Měl byste teda raději zůstat doma.“

„Bohužel musím pro jídlo.“

„To ano. To ano.“ Podívala se na něj a honem odchází ke svým dveřím. Před nimi se ještě zastavila a zakřičela za ním.

„A kdybyste náhodou něco potřeboval, tak zazvoňte.“ Dveře se zabouchly.

Přišlo mu to docela líto, že se nenabídla, že mu dojde nakoupit. *Ty řeči o pomoci si mohla odpustit. Měla mlčet. Zřejmě to řekla pro klid svého svědomí. Lidi hubou naslibují a vypomůžou. Jen hubou, vzdychl.*

-

Znovu ho přepadla ta zvláštní lítost. Ten pocit beznaděje. Samoty. Po tvářích mu stékají slzy. Hlasitě vzlyká. *Proč? Proč to takhle se mnou dopadlo?*

Dovlekl se z nákupu domů. Hlad ho mezitím přešel. Měl jen žízeň. Vypil litr vody. Sedl si do křesla a usnul.

- - -

Je mu stále hůř. Třetí den se mu zdá, že mu chladne celé tělo. Když se ráno probudil, nemohl vstát z postele. Ještě nikdy se necítil tak slabý. Podíval se na hodiny. Nemůže se nějak soustředit.

Vidí ciferník, ale rozostřeně, spíš se mu zdá, že se dívá na několik vzájemně se překrývajících budíčků. Podíval se po místnosti. Ačkoliv má roztaženo a do ložnice mu svítí sluníčko, všechno kolem vidí jako v šedé mlze. Špatně a těžce se mu dýchá. Znovu se mu rozbušilo srdce. Snaží se silou vůle vstát.

Spadl z postele a strhnul sebou i věci z nočního stolku. Malý budíček ho uhodil do hlavy. Ztratil na chvíli vědomí.

Když konečně znovu otevřel oči, uviděl svůj byt nádherně prozářený slunečním světlem. Ta divná mlha zmizela. Podařilo se mu vstát. Podíval se na sebe do zrcadla. Má úplně šedivý obličej, bílá ústa a... *Co to jen... To snad ne...*

Podíval se na sebe ještě jednou. *To nikdy u nikoho neviděl. Tak malé oční panenky. Co to se mnou proboha jen je?!*

Zavřel oči a znovu je otevřel. Nic. Přikryl si otevřené oči dlaněmi. Opět nic. Panenky nereagují na změnu světla, zůstávají na té neuvěřitelné špendlíkové velikosti.

Najednou se mu udělalo na zvracení. Neví, jestli ze strachu nebo z čeho. Honem doběhl na záchod.

Zvrací do mísy žlutozelenou tekutinu. Bolest mu projíždí žaludkem. Nesnesitelně ho pálí v krku. Myslí jen a jen na jediné.

Nevdechnout zvratky, neudusit se. Takhle umřít, to by bylo hloupý.

A jak najednou bolest na něj přišla, tak najednou přestala. Sedí celý malátný na podlaze a opírá se zády o záchodovou mísu.

Cítí se slabý, strašně slabý, ale aspoň ho nic nebolí. *Takhle to opravdu nejde. Zajdu za doktorem. Je to ta aklimatizace, musí mi na to něco dát. Už abych byl odsud. Takhle mi nebylo ani v beztíži, a že to bylo něco. Podíval se okénkem na oblohu. Doma jsem jen tam nahoře. Jen tam. Teď musím za tím doktorem.*

-

Domů sotva došel. Bolelo ho celé tělo a zdálo se mu, že má teplotu. Sáhl si na čelo a tváře. Úplně mu hoří.

Ještě se nepřevlékl a už se honem běží napít.

U doktora mu nic nenabídli a jemu už se jazyk lepí na patro a v krku ho nepříjemně škrábe.

Vypil asi pět sklenic vody. Bolest v těle trochu ustala. Sedl si do křesla a vyndal z tašky vitaminy od doktora.

Prohlíží si barevné dózičky. *Mám si je brát pětkrát denně. Prý mi to pomůže, podle něj mi nic není, je to jen reakce na dlouhý pobyt ve stavu beztlíže. Má pravdu... Jenže, proč jsem tyhle příznaky neměl nikdy předtím?*

Polkl několik barevných tabletek. *Asi stárnu.*

Stárnu? Podle Altheima budu žít tisíce let! Ale jestli budu mít problémy s nemocemi stáří, tak takový život by stál za hovno. Teda to je hrozný, jak mě všechno najednou bolí. A ta ruka, do které mi doktor píchnul tu utišující injekci. Tu mám v jednom ohni.

Vytáhl si rukáv a prohlíží si předloktí. Místo vpichu mu úplně zezelenalo. *Teda ten mi udělal modřinu. Hovado! A nějak mi ta ruka nabíhá.*

Vykasal si i druhý rukáv, aby si porovnal paže. *Ale to. Dívá se na druhou ruku a vidí na ni náplast. To mi dělal na téhle, tu modřinu mám od profesora! Zítřka musím za ním.*

- - -

Profesor nasadil káravý otcovský tón. „Ale kapitáne Belle, vy kvůli nějakému malému píchnutí v těle hned naděláte. To jsem si myslel, že vydržíte víc.”

„To není malé píchnutí. Křeče mi kroutí celou ruku i nohy. Mám časté krvácení z nosu. Mrtví mi tělo a podívejte se na mě, copak nevidíte, jak jsem zezelenal?” vyhrnul si rukáv a strká mu ruku před oči. „Tak se podívejte!” Přestává se pomalu ovládat. „No prohlídněte si to! A pořádně!” řve.

Profesor Altheim se na něj upřeně podíval.

„Nic nevidím, jen obyčejnou modřinu. To jste si všechno vsugeroval. A ty křeče a odkrvování, to je

reakce na dlouhodobý pobyt ve vesmíru, ale to už vám řekl váš lékař. Takže nezmatkujte, ano? Nebo se už na další lety necítíte? Tohle, co jste mi tady předvedl, by stačilo k penzionování.”

V jeho hlase Bell cítí výhrůžku. Ano, odvelí kvůli menším psychickým vybočením. Zalekl se toho. Co by tady na Zemi dělal.

Mírnějším hlasem chce profesorovi všechno vysvětlit. „Dobře, ale...”

Profesor ho nenechal domluvit. „Kdyby se vám zdálo, že je vám moc zle, tady máte mojí vizitku a zavolejte mi klidně i domů.” Podal mu namodralý obdélníček tvrdého papíru a přešel ke dveřím.

Bell chtěl taky vstát, ale nemohl, křeč mu zkřivila celé tělo. Svaly na rukou, nohou i krku se mu natahovaly a smršťovaly, dokud mu úplně neztvrdly. Celé jeho tělo se napnulo a až neskutečně protáhlo.

Profesor stál u dveří. Vypadalo to, že se bojí pohnout. Když Bell přestal křičet, opatrně k němu přistoupil. „Už je vám líp?” Jemně se ho dotkl. Bell nijak nereagoval. „Belle! Belle!”

Zatřásl jím.

Křeč mezitím přestala a jeho tělo dostávalo původní tvary.

„Napít!” vykřikl Bell.

„Ano, ano, už to bude.” Profesor honem běží k vodovodu. Bokem vrazil do baněk umístěných na skřínce vedle umývadla a všechny je shodil na zem.

„Střepy, to je štěstí.“ Snažil se usmát. „Tak tady máte vodu... Počkejte, podržím vám sklenici.“

Bell se na něj dívá zelenavým bělmem. Dívá se na něj, ale nevidí ho. Nic nevidí, jen cítí.

Profesor si otřel čelo a přešel k telefonu.

Vyťukal několik čísel. „Pavle, jste to vy? Okamžitě přijďte ke mně. Ano, mám tady dalšího, šlo to rychleji, než jsem čekal... ano, naštěstí ho to chytlo u mě, tak dělejte.“ Třískl telefonem.

- - -

„Vykopejte tu jámu větší,“ zakřičel na zahradníky profesorův asistent Pavel.

„Proč, prosím vás. Tohle musí stačit,“ mávnul jeden z mužů otráveně rukou.

„Říkám vám, vykopejte to hlubší!“ přiběhl až k jámě. „Hlubší!“ znovu zakřičel.

„Vždyť tohle opravdu musí stačit,“ otráveně poznamenal druhý.

„Říkám vám naposled, že ne. Udělejte laskavě, co vám prikazuji,“ brunátní, hlas mu začíná vztekle přeskakovat. S úsměvem ho pozorují. „A nediskutujte se mnou. Já to musím vědět,“ zařval ještě na ně, než odešel.

„No jo, no jo. Tak to teda ještě prokopneme.“

Sklonil se ke kolegovi: „Ten je nějaký chytřej. Co von může vědět vo stromech. Takovej nafoukanej idiot.“

„Ví hovno, jen chce buzerovat. To víš, nasrali si tímhle do vlastního hnízda, tak jsou vzteklý.“

„Jo a vylejvaj si to na nás. Svině...“ plivnul do jámy. „Kdyby všechny kurvy na světě pochcípaly, to by tu bylo nádherně.“

„Jo, to jo,“ zasmál se kámošově vtipu. „A co by tu bylo místa!“

„No jo, to se nikdy nestane,“ vzdychl si.

„Tak kopej, za chvíli ho tady máme. Kdo má toho vola pořád poslouchat.“

Zabrali se do vyhazování hlíny.

„A je to. Úplnej kráter jak na baobab.“ Zabodl rýč do země a sedl si na trávu. „Pojď si taky odpočnout.“

Chvíli seděli a mlčeli.

„Nač dumáš?“

„Prej se mu tu nelíbilo. Chtěl zase letět tam,“ ukázal do nebe a ušklíb se.

„No tak tu bude doslova zakořeněnej.“

Muži se hlasitě rozesmáli, jako by to byl ten největší vtip.

- - -

Postavili ho na břeh velké řeky, která tekla za univerzitním parkem. Vnímá teplo a chlad, cítí přítomnost všech živých bytostí a hlavně má neustále žízeň. Saje kořínky vodu prosakující do země z řeky. Je šťastný, když zaprší a voda mu

omyje listy. Celkem nic mu neschází, bude žít tisíce let.

Dokud se jeho tělo úplně nepřeměnilo na kmen velké sekvoje, hlídali ho ve dne v noci, potom už si ho nikdo nevšiml.

- - -

Lidé s gepardími běhy, psím tělem, kravskou hlavou, křídly místo rukou běhají kolem něj bez sebemenšího povšimnutí. Vždyť jim v jejich okolí nepřipadá nic divného, neděsí se navzájem. Takhle se narodit je přeci normální. Copak se někdy rodili jiní lidé? Je něco strašného v tom jejich zmateném pobíhání. Ty jejich kmitavé nemotorné pohyby jsou snad strašlivější, než oni sami. Je to šílený běh umírajících. Má štěstí. Kdyby vnímal, zešílel by.

- - -

Park pustne a sekvoje mohutní. Pravidelně každým rokem poctivě zásobí okolí svými malými semínky. Sekvojí přibývá. A všude je najednou absolutní klid, nikdo už nepobíhá kolem, nikdo nelétá po obloze. Nikdo nikde. Vůbec nikdo!

- - -

Pomalou usychá. Zelené už jsou na něm jen liány.

Končí život, který by stačil na let k Alfě Centauri a zpět. Ano, teď někdy by se vracel. Teď. A mohl by přistát třeba támhle u té lavičky. Je poslední v parku na okraji města. Za ní začíná prales. Ano, u té by jistě přistál, už jenom proto, že na ní sedí dva lidi. Malý kluk s tátou. Přišel by blíž.

Tiše, aby nepolekal a nepřerušil rozhovor.

„Tatí,“ ozve se hoch. „No tak, tatí!“ zatřese otci novinami.

„No copak?“ zabručí muž trochu otráveně.

„Tatí, jak vzniknul tady ten prales?“ zeptal se hoch a ukázal před sebe.

„Jak vzniknul?“ otec si vzdychnul. „Ten nevzniknul, tam prostě od pradávna rostly stromy a lidí tam bylo málo, a tak je nekáceli a teď je tam prales.“

„Hmmm, takže nebyl nějaký první strom, z kterého vzniknul? Třeba to mohla být nějaká sekvoje, četl jsem, že ty se dožívají tisíce let.“

„Ne, nebyl žádný první strom. To je přeci hloupost. A běž si hrát. Já si čtu. Nevidíš?“

Hoch se pozorně podíval na otce. „Aha a tatí, může se člověk ve strom proměnit?“

„No, to už vůbec ne, prosím tě, kam na takový nápady chodíš?“ nechápavě kroutí hlavou.

„Já jen, že jsem to čet v jedné pohádce, jak prince zlý kouzelník píchl do ruky a on se tím píchnutím proměnil ve strom. To tomu zlému kouzelníkovi nestačilo a proměnil i všechny princovy poddané v různá zvířata a zrůdy.“

„To je opravdu možné jen v pohádkách,” řekl nahlas otec. Kam na ně ty lidi chodí, si jen myslel. „A nech už mě konečně aspoň chvíli číst. Tady takový zajímavý článek a ty mě pořád rušíš.”

„Zajímavý článek?” opakoval hoch. „A o čem?”

Otec vzdychl a odložil noviny. „Ale tomu bys těžko rozuměl. Běž si hrát.”

„Tak o čem je?” kňourá synek.

„A když ti to řeknu, půjdeš si hrát?” zkouší otec smlouvat se zvědavým dítětem.

„Půjdu, slibuju. Tak o čem je?”

Otec chvíli přemýšlí, jak přečtené přetlumočit do dětské řeči. „Víš, tady jeden moc chytrý pán představuje své pokusy. Tenhle pán chce zdokonalit chovná zvířata. Víš, třeba kravičky, které budou mít velké vemínko a dávat hodně mlíčka. Anebo prasátka, která budou mít obrovské zadní nožičky. Anebo slepice velké jako pštros, aby dávaly tak velká vajíčka. Prostě ten chytrý pán chce pomoci celému lidstvu.”

„To je napsáno v tom článku?” nevěřící se ptá.

„Ano.”

„A proč to dělá?”

„No, jak už jsem ti řekl. Chce pomoci celému lidstvu.” V otcově hlase je už slyšet netrpělivost.

„A má ten chytrý pán injekce?”

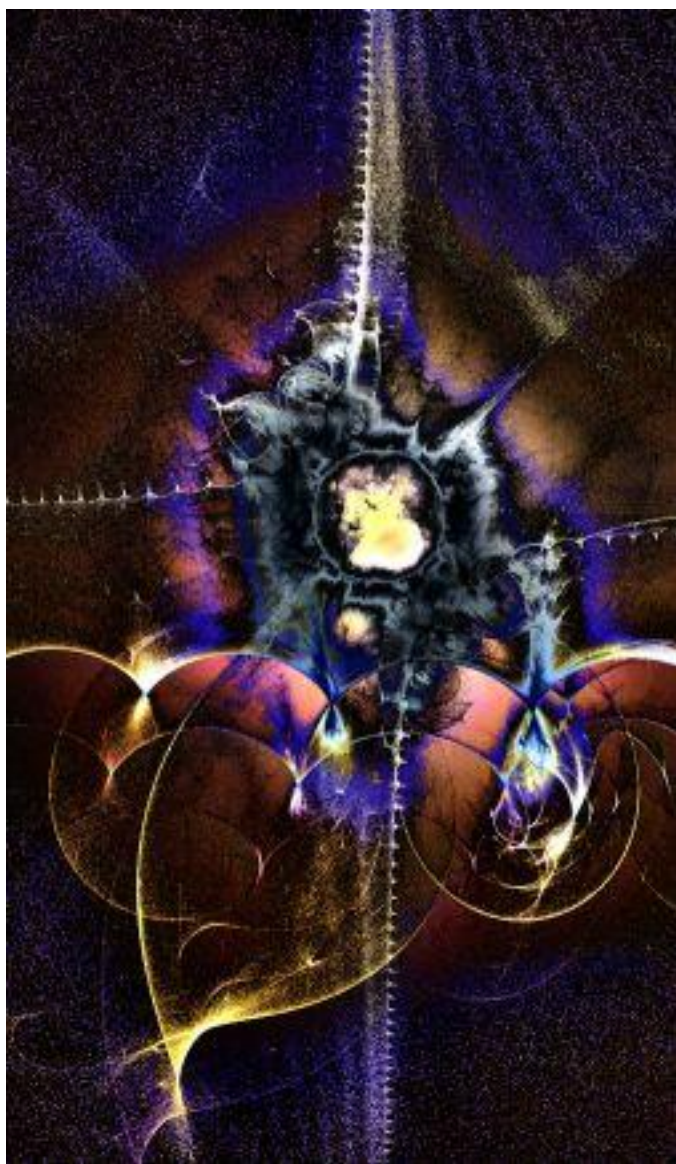
„Samozřejmě.”

„Jako ten zlý černokněžník,” pokývá chlapec hlavou. „A to bude taky dělat nové lidi?”

„Lidi? To ne! Jak tě něco takového mohlo napadnout? Copak by to šlo předělávat lidi? To přeci nejde,“ usmál se na chlapce.

Ten našpulil pusy, dupnul si nohou a trucovitě řekl. „ Je čaroděj a je. A tou injekcí začaruje všechny lidi. A tohle je on! Zlý čaroděj! Uvidíš.“

Otec se tomu hlasitě zasmál.

Božské oko

*Z houpačky svět
je proměnlivý
Nic nemá pevné obrysy
Z houpačky svět
je bezstarostný
na jejím laně
se málokdo oběsí*

Scéna I. Procitání

*Kdyby měl tušení, co je prostor, věděl by, že je
v prostoru. Kdyby byl schopný uvědomit si, že
kolem je vesmír, pochopil by, že je jeho součástí...
zatím probíhá počínání. Zázrak přeměny neživého
v živé...*

**Přelévání, kdyby cítil, tak by to byl pocit
přelévání a také tepla... velkého tepla a pnutí...
jenže ještě je brzo... je tady zatím jen neurčito...
akorát to pnutí, kdy jde z něj hmota... to bolí...**

*později si na tu bolest tryskání a kroucení
chapadel nikdy nevzpomene... vždyť kdo si
vzpomene na bolest při svém narození?*

*Pořád se ochlazuje. Aspoň že tento kraj je bohatý
na úlovky a bobule i sladké kořínky zde rostou
hojně.*

*Jako součást tlupy i on si přeje, aby byl každý den jako
tento, kdy ulovili velkého chobotnatce.*

Lehl si na záda, nezavřel oči, dívá se nad sebe.

*Oheň vytvoří na skalním převisu obrazy, jasně vidí
běžící stádo mamutů. Ano oheň kreslí! „Úúúúú“ vydal
zvuk bolesti a vyskočil. Jak se zadíval na ty ohňové
kresby, nevšiml si, že leží moc blízko u jeho plamenů a ty
mu právě ožehly nohu.*

*Dobelhal se do ústraní. Noha páčila, „úúú,“ uniklo
mu přes sevřené rty. Zavřel oči. Jasně vidí črty ohně. Ne!
Obrysy mamuta. Vstal. Vzal ostrý pazourek a začal na
skalní stěně vyrývat své přání, každý den ať ulovíme
tohle zvíře.*

*Ostatní jeho počínání pozorovali s pocitem, který by
se dal nazvat údiv. Když byl mamut vyryt, vydávali
nezastřené škodolibý zvuk, ne nepodobný jízlivému
smíchu. Nikdo od ohně nevstal, aby se přišel podívat.*

*On si vzal další ostrý kámen a vyrypuje do skály
další obrys mohutného zvířete... jeden přeci nestačí...*

*Když měl vyryté tři mamuty, vydal směrem k sedící
tlupě signál, „tolik zítra ulovíme.“ Ted’ se smály i malé
děti.*

-

*Vylezl na skalní převis, chvíli popadal dech.
Bouchnul sebou na zem a díval se po krajině. Uviděl
stádečko koní.*

*Dávno už nebyl na lovu, musí rýt do skály a do kostí
zvířata, která lovci pak uloví. Ted’ už ho dokonce prosí,
aby jim svými rytinami zajistil dobrý úlovek. Olízl si
mastné prsty, zítra sním celý mozek a morkovou
kost, vydal zvuk jízlivého smíchu, ztěžka zvedl své tučné
tělo a s funěním začal vyrypovat do skály dalšího
mamuta.*

Těžká práce, budu ji muset někoho naučit.

- - -

Scéna II. Uvědomění

*Vesmír je chladný, ale plný změn a šumotu a
nekonečný.*

**Vznáší se ... ááááá ... světlo... ááá... tma....
ééééé... vznáší se.... ááááááá...**

To... auu... světlo... au... to světlo... jéééé...
vznáší se

Světlo, tma, světlo, tma...

Já!

Jsem!

To prvotní poznání jej ohromilo.

- - -

Přišel do Tenochtitlánu až dnes ráno, slavnost toxcatl na oslavu boha bohů strašného Tezcatlipoca právě vrcholila. Teotl ixiptlqa už kráčel po schodišti na vrchol hlavního chrámu Tlacoachcalco, kde čekali hlavní kněží quequetzalcoa . Ještě nikdy na této slavnosti nebyl, tak s úžasem sledoval jak válečník teotl ixiptlqa – lidská podoba boha, zlomil svoji flétnu a obě části odhodil a kráčel dál.

Už mu na vrchol pyramidy zbývalo jen pár schodů, najednou se válečník zastavil, vypadalo to, že před obětním kamenem váhá, byl to jen okamžik, kněží ho obstoupili a zdálo se, že ho násilím dovlekli ke kameni a položili na záda.

Stál dost daleko, posvátné místo bylo už od rána plné lidí, a tak se dál nedostal, navíc vše se odehrávalo ve výšce, takže lidé na vrcholu chrámu byli maličcí.

Zdálo se mu, že i na obětním kameni sebou vyvolený válečník zoufale škube. Pět kněží ho ale drželo pevně za ruce, nohy a hlavu, a šestý mu obřadním nožem rychle rozřízl hrud', sáhl do ní, a nad svoji hlavu vyzdvihl ještě se škubající válečnickovo srdce. Potom byla válečnickovi uříznuta hlava, tu kněží později odnesli na k tomuto účelu dané místo.

Na závěr bylo tělo sneseno dolů. Slavnost končila. Splátka půjčky od bohů všemu lidstvu byla zase na rok vykonána a kněží musí vyhledat nového teotl ixiptlqa. Splácení dluhu v podobě energie ze srdce a hlavy a také vzácné tekutiny – krve - zajišťovalo posilování bohů, a tím udržování běhu vesmíru a života vůbec. Každý den byli bozi posilováni, ale už normálními válečníky či zajatci. Tuto pravdu znali všichni shromáždění – Aztékové o ní nepochybovali. On? Není Azték.

„To vždy kněží snáší tělo dolů?“ ptal se nějaký urozený malý chlapec stojící vedle něj staršího muže.

„Ne, jen tělo teotl ixiptlqa, jiní nejsou toho hodni, ti se ze Sluneční pyramidy shazují, dopadnou tam na ten kotoučový kámen,“ uslyšel odpověď.

„Vyberou si někdy i mě?“

„Díky tobě se mi rozšiřuje tvář,“ pronesl starý muž s hrdostí

Přání malého kluka mu zadunělo hlavou a otcova hrdá odpověď mu připadala nesmyslná.

Chtěl uvidět tělo lidského boha, tak se davem prodíral blíž ke chrámu, i když prostranství mezi jednotlivými budovami zde na posvátném místě byla velice rozlehlá, lidí bylo přeci jen víc, než asi stavitelé čekali. Podařilo se mu k němu dostat akorát ve chvíli, kdy kněží sestupovali s tělem z posledního schodu. I když kněží tělo snášeli opatrně, z rozevřeného hrudníku vyhřezávaly vnitřnosti. Všiml si velkých podlitin na pažích a nohou torza těla.

Tak přeci jen se bránil, prolítlo mu hlavou, taky po tom toužil tak jako ten kluk? Spíš to nebude Azték.

Jeden z kněží se na něj zálibně podíval. Trochu se shrbil, slyšel, že teotl ixiptlqa je vybírán podle přísných pravidel, musí mít dokonalé tělo. Kněz ho kritickým prohledem přejížděl od konečků prstů na nohou až po kořínky vlasů. Něco řekl těm dalším kněžím, nerozuměl mu. Teď se na něj dívají všichni.

Tělo musí být dokonalé, v duchu si opakoval a honem jakoby náhodou poodhrnul plášť a ukázal svá záda. Nyní byl vděčný za nemoc, co mu je zohyzdila boláky, po kterých zůstávaly na kůži dost velké růžovofialové ohyzdné jizvy.

Kněží se od něj okamžitě odvrátili. Všiml si, že tato scéna neunikla starému muži, přišel k jednomu knězi a něco mu pošeptal. Znovu se všichni na něj podívali.

To je přeci náš soused, na čele mu vyrazil pot, nenávidí se už od dětství. Co mohl těm kněžím šeptat? Mám bratra, řekl jim, že mám bratra, krásného, dokonalého, ničím nezohyzděného.

Díval se za krvácejícím torzem krásného válečníka a skoro se mu podlomily nohy. Musím honem domů, musím ho varovat.

-

„Bratře, věř mi, říkám ti pravdu, musíš si zohyzdit tělo, aspoň si usekni jeden prst.“

„Ne, nevěřím ti, závidíš mi moji dokonalou krásu a pod podlou záminkou, že sem přijdou kněží a vyberou si mě jako teotl ixiptlqa se mě snažíš přimět, abych se zohyzdil. Styď se! Navíc nikdy jsem neslyšel, že by teotl ixiptlqa skončil jako oběť bohu bohů pánu Kouřící zrcadlo, to je nemožné“ zakřičel na něj.

Jak, jak ho přesvědčit? Jak ho neztratit? Nikdy nebyl z vesnice dál jak deset kilometrů. Nezná Aztéky.

Několik dní marně bratra prosil, nepřesvědčil ho. Dokonce se proti němu postavila celá rodina.

Ještě jednou zkusil zajít za otcem.

„Otče, prosím pohovoř se svým synem, mým bratrem. Chceš ho snad vydat těm katům?“ Dívá se do otcových očí.

„Co si to dovoluješ, „ zařval stařec, „nesmíš takto rouhavě hovořit, mluví z tebe závist, nevíš, že

jsme povinní bohům dluhem? Ty hlupáku!“ vzal hůl a praštil ho přes záda. „ty zlomyslný hlupáku, být teotl ixiptlqa je čest, jeho srdce a mysl splyne se silami, jež věčně žijí na nebesích, stejně jako srdce a mysl Quetzalcóatla. My jsme povinni bohům splácet dluh a obnovovat tak řád. Běž z mého domu. Doufám, že tě Tezcatlipoca náš hrozný pán Kouřící zrcadlo potrestá.“

„Ale to přeci není náš pán, je Aztéků.“ toto už křičel marně, otec ho nechal služebníky vynést.

Nebylo dál o čem hovořit, vzal si své věci a odešel s nesmírnou bolestí. Proč, proč, ptal se pořád, proč věří kněžím a ne mým očím?

Druhý den, co pozoroval dům svého otce, je uviděl. Tak jsem tušil správně. Průvod kněží si přicházel pro bratra. Zabolelo ho v hrudi, chytil se za místo, kde tušil své srdce.

-

Násilím ho dovedli k obětnímu kameni. Jeden kněz ho popadl za levou ruku, druhý za pravou.

Další dva mu drželi nohy, pátý mu dal na krk něco jako dřevěné jařmo a tím mu tlačil hlavu dolů.

Za okamžik přišla bolest, hrozná bolest z hrudi se šíří celým jeho tělem, nevydržel to, pomočil se a pokálel.

Lhali mi, lhali, proč říkali, že rok budu teotl ixiptlqa a o tomto mlčeli. Hovořili o bohatství, cti. Ten rok, to byla

*pohádka... a teď...ááá... Bratr mi nelhal, to oni, oni
tordili, že mi závidí, a proto mi nalhal, že mi bude
vyříznuto srdce... bratře...*

Pozoroval obřad toxcatl z dostatečné dálky, aby
neslyšel bratrův zoufalý nářek. A také, aby ho
neobjevili donašeči. Odchází odsud, a při pohledu
na vrcholek chrámu i jemu kněží vytrhují srdce.

Odvrátil se od hlavního chrámu Tlacohtcalca.
Zabalil se do pláště a vykročil na jih. Tam v lesích
snad prý žijí krve nelační bozi a jejich lid, anebo jen
ptáci? Čím víc jsem poznal lidi, tím víc chci odejít
žít s ptáky a porozumět jejich řeči, ta lidská je
zlovolná jak Aztékové a jejich pán Kouřové zrcadlo.

Nedalo mu to a podíval se znovu směrem
k pyramidě. Kněží právě snášeli jeho bratra, tedy
torzo toho, co býval krásným mužem. Zařal pěsti.
To přeci nemůže být bůh?

Scéna III. Vědomí

Jsem já ... tohle... a kolem to je vně mě...

Teplo je dobré, hmota je dobrá, sytí... proč?

Proč jsem já a kde ?

Jsem sám? Kdo jsem?

*Zvědavě si prohlíží svá chapadla, tenounká,
vyrůstající ze zdola a ze shora jeho hlavy a
rozšiřující se do prostoru.*

- - -

Taky se vám to někdy stalo? Odněkud slyšíte hrát hudbu. Prokazatelně nikde nikdo není, natož nějaký orchestr. Je pozdní noční hodina, všichni spí, okna jsou temná, nehraje žádný záznam z koncertu, ale vy slyšíte takovou zvláštní melodii. Harfy, trubky, housle, klavír... ne klavír ten asi ne. Nebo ano?

*Seděl u okna, díval se ven a přemýšlel o hudbě,
kterou slyší znít ve své hlavě. Slyší i klavír? A jaká ta
muzika je?*

Není to žádná známá melodie, kde se to jenom bere? A co když tohle slyší prostě všichni lidé? Každý má vlastní orchestr v sobě. Možná že skladatelé, ti určitě slyší hudbu. Že bych byl hudebně nadaný a prostě slyším své skladby? Neznám jedinou notu a nepoznám, když ji hraji...

*Klap, klap, prahudba dešťových kapek ho probrala
z přemítání.*

To je hnusný jaro, pořád jen prší. Vstal od okna a sedl si do pracovního křesla

Je rád, že prší, aspoň nemusí litovat, že nemůže ven. Rozhodl se vystěhovat zpátky do některé z nechráněných moderních městských čtvrtí. Má vyhládnuté město i konkrétní typ bytu. Jenže..., vzdychl a aktivoval počítač.

Na monitoru mu jako vždy první vyskočila stránka se stavem jeho bankovního konta. Začel se.

Přestěhování znamená pouze jediné. Musí vydělat hodně opravdu hodně peněz.

Pracuje skoro pořád, jen občas vychází pro jídlo a nutné nákupy. A když má náladu, pozdě v noci chodí uličkami skanzenu. Zvláštní zábava.

Prší už několikátý den v jednom kuse, je chladno. Z okna vidí jen šedivou oblohu a rozpadající se domy. Skanzen se moc neudrzuje, takže mu teče po okapu do místnosti. Věčně vlhké a snad nikdy nevysychající zdi prosycují místnost vtíravým pachem plísně. Samota, monotónnost kapek a šedivé světlo přivolávají jen špatné vzpomínky a sebelítost.

Se zášlehy bolesti z pocitu viny, že opustil tolik lidí i ji, se u něj střídá sebelítost. Proč byl vykopnut z práce a nikdo mu nepomohl? Tolik let jsem žil jen pro firmu a výsledek?... jeden telefonát, a konec. Konec i všech známostí. Stal jsem se nulou. Přehrává si ten den, kdy dostal výpověď... kdybych nepracoval nebo na práci nestačil... důvod byl jen, že šéf na jeho místo chtěl svojí známou. Cítí to jako velkou křivdu, nenašel už nikdy takovou práci. Všechny ztráty ho přímo fyzicky bolí u srdce. To pak několik hodin prosedí jen tak a bolest s apatií mu brání cokoli podniknout nebo udělat. Prostě sedí a civí z okna na pavlač. Nic jiného nevidí, než

rozpadající se ozdobné kovové zábradlí, za ním prázdný prostor, a pak okna protější pavlače za stejně rezavým zábradlím.

Občas kolem jeho oken nebo na protější straně přejde nějaký člověk. Rychle nebo se jen tak plouží. Nikoho z nich nezná a nechce znát. Podle pohledů a oblečení těch osob je mu jasné, že pro ně je tohle konečná a jediná možnost. Proto se straní lidí ze skanzenu.

-

První věc, co i dnes udělal, skoro rituálně si pročetl své konto. Přestalo pršet a cifra blikající z monitoru mu dává naději. Na protější pavlači vyšla z bytu mladá žena. Šedivá jako deštivý den. Jen, kdo ví proč, kabelku měla červenou. Dívá se na tu červeň a ošklivou dívku, šla rychle, zas kouká jen do prázdna. Dostavuje se u něj ten dobře známý pocit se vším skončit, lehnout si a vykašlat se na celý svět. Vyšlo sluníčko. Prudce vstal z křesla. *Já tady přeci nekončím. Já mám ještě šanci... mám práci... a umím dost věcí... odejdu odsud!* „Odejdu!“ Vykřikl nahlas. Docela se zvuku vlastního hlasu lekl. *Blbnu, musím něco dělat nebo fakticky zcvoknu.*

Sedl si znovu k počítači a nalistoval své pracovní stránky.

Dnes dostal další zakázku. Musí vyhodnotit všechna možná rizika nového léku. Simulace různých vlivů na člověka je jednoduchá, ale rutinně náročná práce. Nic nesmí vynechat. Není to hra,

musí lék doporučit nebo zavrhnout, kdyby se ukázalo, že u některých lidí by mohl způsobit sebemenší komplikace. Farmaceutické firmy před lety svými preparáty zmrzčili hodně lidí, a to i když dělali pokusy na zvířatech. V současnosti jsou pro dodání nového léku na trh velice přísná kritéria. A jeden lék testuje na svých simulacích nejen on, ale asi dalších sto lidí.

Tuhle práci opravdu dobře znal. Monitory a kontrolky osvětlovaly jeho pokoj, za starodávným oknem ze skleněných tabulek a dřevěných ráků zase přšelo. Počasí neustále odolávalo všem způsobům programování.

Na zdi se od prosakující vody začala vytvářet bizarní kresba. Pozoruje ji. Skvrna se rozširuje, zatáčí, vlní. Je to tvář.

Samotu si člověk volí dobrovolně a sám, ale kdo si dobrovolně zvolí osamění? Byl jsem blázen, že jsem sem šel, ale kam jnam jsem měl jít? Nic jiného nemám, než tenhle dárek od babičky.

Lže sám sobě: *Jít sem jsem si určil jako test, co vydržím. Ne! Bydlet ve skanzenu jsem si určil jako trest. Také ne. To bylo až následně.* Jít sem ho hnala zbabělost říct jedné holce, že už nemá sílu s ní být dál. Hodilo se mu, že mu zemřela babička a utekl do skanzenu bez jediného slova vysvětlení nebo rozloučení, sem do jejího bytu. Kdyby žil před tisíci lety v Řecku, uvěřil by, že teď ho za to pronásledují

Erýnie, které zahání pouze prací a sebemrškačstvím v podobě svého současného života.

-

Už se několikrát v domovních dveřích srazila s tím ošuntělým chlapem. Vždycky když se vracela z práce pozdě domů. Jeho kabát ji nijak nepřekvapil. Každý tady chodil v obnošených šatech z druhé ruky. Co ji na něm zaujalo, byl jeho měnící se výraz, od sebevrahova pohledu až po sebejisté chování člověka, co má v bance milióny a z rozmaru se navlíkl jako ubožák.

Dnes se schválně dívala, kam půjde. Zjistila, že bydlí akorát přes pavlač naproti ní.

Tak tohle je ten nový, po paní Bémový, prý její vnuk. Takový nějaký divný, orvaný, ale ošklivý není a monitor u něj svítí až do rána, zrovna tak jako u staré paní ani mi o něm moc nepovídala. Ona tady vůbec s nikým moc nemluvila a on je zřejmě po ní. Taky bude jako ona ve světové vědecké encyklopedii?

-

Lampy zbarvily okolní domy i dlažky ulice do jemně oranžova. Dnes po dlouhé době první den neprší. Vzal si honem kabát, na ex vyprázdnil sklenku ochuceného lihu a opustil místnost.

Je noc a já vyrazím ven. Tiše odemkl dům. Rozhlédl se po okolí a vyšel na chodník. Ulice jsou

prázdné, teď potkám jen divné existence, děvky a opilce. Můžu narazit i na úchyla, no měl bych to za sebou, všechno je pro mě lepší, než chodit plnými ulicemi za denního světla. Vidět ty lidi, slyšet je... minule se těsně přede mnou muckal nějaký párek, snad si vyлизovali i mandle, za chvíli začnou šukat přímo na ulici, je jim to fuk.

Zastavil se na nábreží u řeky, na druhé straně viděl blikat nejmodernější město. Právě tato široká řeka oddělovala historický městský skanzen, kde dobrovolně žilo už jen pár stovek lidí od opravdového světa.

Co si s těma lidma tam mám povídat... ono i tady, každý má své starosti a ty drugejch jsou mu ukradený, každěj kouká jen na sebe a svoji rodinu. No tak to má přeci bejt, rodinka to je všechno. Aspoň se nám to snaží nabušit do mozků všichni ti spravedlivý, ti správní konzervativní uchovávači skutečných hodnot.

Plácnul dlaněmi o sebe, ze břehu se zvedlo hejno racků. Tiše bezhlesně, jako bílé papírky, co zvedl vítr.

Rychle prochází ulicemi a v duchu hovoří sám se sebou a vzteká se. Alkohol mu rozostřil realitu.

Byl jsem a asi ještě jsem pokládáný za upovídaného a velice zábavného člověka. Ano, když se vykopu někam vyrazit, tak zářím optimismem a srším vtípkama, takže o mém strachu, samotě a postupnému znechucení lidstvem nikdo nemá nejmenší potuchu. Dokonce i ženskou bych ještě mohl mít. Zašukat si, ne už ani to nechci, já vím,

lásku k tomu nepotřebuju... jenže... jsem prázdněj jak ty ulice.

Zastavil se a civí do slepých oken. Napadla ho slova: Prázdná bezednost...vyčpění... nechuf...

Prochází mrtvým městem. Nikdo to asi ještě neví, dnes mu to došlo, tohle všechno kolem něj přestalo i umírat, už je to dávno rozpadlý kostlivec... *budovy nějak souzní se svými obyvateli, a když oni jsou bez životní energie i budova chátrá. Je to konec.* Zastavil se a poslouchá. Snaží se zachytit nějaký třebas tichý zvuk. Nic. Mrtvo.

Jsem sám. Na chvíli jím projel strach člověka z prázdnoty. Zachvěl se. *Kašlu na vás na všechny... kurvy jedny...všichni... nevidět nikoho... Zrychlil chůzi.*

Jen když opravdu někam musím, umeju se, vezmu si svůj jediný slušný šaty. Jinak pořád chodím v jednom, dokud se to na mě neroztrhá, co na tom záleží, na tom vůbec nezáleží. Dříve jsem se na noc převlíkal do pyžama. Teď to беру za ztrátu času. Nemám noc a nemám den, když se mi chce spát, svalím se na matraci vedle pracovního stolu a spím, pak vstanu, zapnu počítač a jedu dál a v noci vyrazím.

Prochází kolem výloh několika krámků, co tady ještě zbyly jako turistická atrakce. Podíval se na stříbrné šperky.

Kdo tady může nakupovat? Idioti. No, ještě jsou podivíni, kteří nakupují přímo, ne přes elektronickou obchodní síť. Když je to baví. Možná mají komu to kupovat.

Vlhnu mu oči.

Tak nějak jsem si zbabral život, prostě jsem sám, mít pro někoho ráno vstávat, starat se o něj a být někým milován. No bylo by to hezký... už je pozdě... i na to šukání ...

Makám na tom, aby po nějakých pilulích někdo nedostal sračku nebo se mu nenarodil kretén. Píšu a píšu, bavím se po síti s lidmi, kteří mi vytvoří iluzi dobrého světa. Nač? Nikdy jsem nikoho z nich neviděl a ani vidět nechci, žijí v mém mozku. Víím, když bych porušil pravidlo a s někým se setkal, vše by se zničilo. Moje vytvořená iluze by mi zmizela, a já bych přišel o takovou svoji poslední radost. Naštěstí na chlást nemám dost peněz, takže alkoholik ze mě není.

Zastavil se na konci ulice, dál už je jen tunel, do kterého z ulice ústí jen jedna tramvajová kolej. Sleduje stříbřitou dvojitou nitku až na druhý konec té černé roury. Tam už je jiný svět, žádné jemné oranžové světlo halogenových zářivek jako tady ve skanzenu, ale tvrdé modrobílé světlo akumulacních diod zabudovaných ve zdivu. Dívá se skulinou do současnosti. Musím ušetřit na byt a vrátit se, tady pojdu.

Za tunelem začínala třetí část tohoto města, ta nejmodernější.

Nějakou dobu tam ještě jen tak stál a díval se na druhý konec kolejí. Alkohol už mu z mozku vyprchal, zůstala jen sebelítost a rozplizlé tušení, že ani tam není jeho svět.

Odněkud zdálky uslyšel cinknutí tramvaje. *Že bych se svezl?*

V tuto noční dobu ovšem žádná nejezdila, za tunelem v třetím městě, jak mu říkali, měla stejně hned konečnou a cestující přestupovali do elektrotrambusků, jezdila jen zde ve skanzenu. Krásná bílo-žlutá tramvaj s trolejemi, kterými z drátů čerpala energii pro své motory.

Otočil se, jestli ji neuvidí. *Je hodně hodin, to asi jela do garáže.*

Obešel ještě jeden blok a vrátil se domů. Skoro nikdo v této části světa by takový pokoj nenazvalo domovem, jemu určitou dobu vyhovoval. Měl nespornou výhodu, náklady na bydlení zde byly skutečně minimální.

Jak se vracel, stala se mu zvláštní věc, začaly ho napadat verše. Vytáhl digizápisník a šeptá do něj, aby ani náhodou je někdo jiný nezaslechl.

*„Chci jít,
Jít,
co to dá
a padnout
před koncem
chci jít,
když už nemohu
vrátit čas
jít,
plíce se plní
jít,
čajník praskl,*

*obraz se oloupal
a kanárek ulítl.
Co ještě?
Jít.
Ale proč se to tolik podobá
Útěku“*

Slova se mu objevovala na displeji. Četl si svoji báseň a byl najednou spokojený. Usmívá se.
Proč? Čemu. Jen nešťastní píší takovéto básně.

-

Dnes ho potkala zase. Tak to asi není vnuk té staré paní, i když to sousedka najisto neví, a ptát se ani ona nechce. Je to divný chlap, má takový trochu nepřítelný pohled. Kdo to asi je? Bydlí na protější straně pavlače a skoro neustále u něj svítí monitor, takže vyorhel to není, ale slušný pracovitý člověk. Kdo ví proč je takový? A proč bydlí tady mezi námi? Jsme tu jen samí chudáci, taky je asi chudý, to je jasný, ale slušný člověk taky může skončit tady, jako já...tady vlastně nemáme žádné grázly...

Došla ke kaslíkům, miluje tuhle staromódní poštu. Copak to tam mám?

V ruce drží netypickou obálku. Vážená paní, *ach jo, kdopak mi tak píše?* Vyndala svatební oznámení. *Tak další holka se vdává.* Vyhrkly jí slzy. Nikdy netušila, jak to může bolet, to jí nepřináležející oslovení a štěstí jiné. *Proč já jsem tak sama?* Po

tvářích jí stékají slzy, stahuje se jí hrdlo, chce se jí hlasitě naříkat. Honem utíká domů a až tady sebou hodí na gauč a hlasitě kvílí. *Nechci zůstat sama, ne... proč to tak dopadlo, nejsem přeci horší než tahle.*

Podívala se na oznámení a začala znovu hlasitě plakat. Vstala, aby si vzala suchý kapesník na vysmrkání. Lístek neustále drží v ruce. *Proč?*

Vysmrkala se, ještě jednou se podívala na kartičku. *Taková hnusná husa a nevkusný obrázek jaký tady má.*

Zahodila oznámení do koše. *Kde ho jenom potkám,* „pane,“ podívala se na svatý obrázek nad gaučem, „pane, pomoz mi,“ klekla si před gauč a dívala se na zobrazení Ježíše, šeptá „Pane náš, jenž jsi na nebesích, odpusť mě hříšné za špatné myšlenky, jimiž jsem zhřešila. Vím, že vše je vůle tvá a pokud ty rozhodneš, tak se stane. Prosím nenechávej mě samotnou. Otče náš...”

-

Vstal do zimy. Komůrku si vyhřívá vlastně jen počítačem a monitory, kupodivu nějaké teplo vydávají, a když je nejhůř, pustí si elektrický zářič. Nechtělo se mu jít na záchod na pavlač, zima byla dnes snad mínus třicet. Zapnul si zářič a vymočil se do umyvadla. Do ořůvané koníčky nalil vodu a uvařil si čaj. V pytlíku našel ještě jeden rohlík. Byl dost ztvrdlý, musel si ho chvíli máčet v čaji.

Mezitím zapnul monitor a mašinu. Dnes bude celý den sledovat všemožné noviny. Dostal tuhle zakázku od reklamní agentury s názvem Hefaistos.

Začtl se do zpráv.

Zajímavý, všude se mluví jen o mrknutí útoaru v podobě oka v mlhovině Přesýpací hodiny. Vyťukal ve vyhledávací žádost o další údaje. Prohlíží si fotografie. To je neuvěřitelný, fakt oko!

-

Dnes se jí zdál mín zamračený, vypadal jako usilovně přemýšlející člověk. Když se jejich oči setkaly, díval se někam skrz ní. Nebyl to prázdný vyhaslý pohled, ale tvářil se, jakoby něco viděl, něco krásného.

„Pane, děkuji ti,“ chtělo se jí křičet.

-

Sedl si za klávesnici.

Ahoj,

dnes jsem narazil na něco úžasného, možná jsi o tom taky četl. V Nebule Lagoon, konkrétněji v útvaru nazvaném kdysi dávno Přesýpací hodiny dlouhodobým zkoumáním vědci zjistili, že další útvar přesně uprostřed těch Přesýpacích hodin, který vypadá jako oko, tak si představ to oko v pravidelných intervalech mrká. Samozřejmě, že to

mrkání není po minutě, ale trvá hezkých pár let, ale teď to dal počítač dohromady a opravdu se jedná o více méně pravidelný pohyb.

Matouš

Odpověď přišla nečekaně brzo.

Ahoj,

Taky jsem o tom četl. Je to úžasné, to nemůže být jen tak. Já vím že to není náhoda. Všude v kostelech kam chodím, je na stropě namalované božské oko. Oko! Dnes se nám dal vidět. Ne, určitě to není náhoda. Ukázal nám svoji tvář. Jen přemýšlím, On přeci zjevil svoji podobu vždy jen jednomu vyvolenému. Proč teď celému světu? Víím, že je to jeho pravá podoba. Hodně jsem meditoval a zjevil se mi v této podobě. Už jsem prozřel. Jen nevím, proč se zjevil všem – věřícím v něj i nevěřícím? Značí to, že přijde Armagedon? Jsi stejného názoru?

Docela se stydím za svůj předešlý život, byl prázdný, až do té doby než jsem potkal jeho, pána našeho. Jsem moc rád, že mi náš pán dal prozřít a dneškem mi podal důkaz o své existenci. O ten důkaz jsem jej mnohokrát prosil, a ne jen já, i moje sestry a bratři. Jsem rád, že jsem prozřel a čistý nyní hledím do jeho tváře, jsem připraven na cokoli.

Do doby než jsem poznal sestry a bratry a oni mi ukázali, jak špatně žiji, jsem byl odpad. Dokonce, musím se Ti, můj bratře přiznat, chtěl jsem skoncovat se životem. Chodil jsem plnými ulicemi a

vždy vstupoval poslepu do vozovky, čekal jsem, že jednou mě někdo přejede. Dnes se stydím a dennodenně se kají, snad mi bůh odpustí. Snad přijme mne hříšného do svého království.

Bůh s tebou Tvůj Lukáš

Vím, že jsi vlašný ve víře, doufám, že toto Tě změní, dnes Tě navštívím.

Čte si odpověď neznámého, se kterým si poslední rok psal. *No to mám radost, že sem magor přijde. Jak jsem si toho mohl nevšimnout, že je to fanatik. Jsem blbec. Třeba si to rozmyslí. No, nějak ho musím vyfakovat.*

Lukáš skutečně večer přišel.

Už ve dveřích Matouše zarazil jeho vzhled. Byl to malý, hubený kluk. Dlouhý černý kabát ze starodávné ošoupané flaušové látky měl zapnutý až ke krku. Několik hodin po jejich setkání přemýšlí, jak vlastně vypadal. Ze skoro bílého obličeje si vybavuje jen nepříjemný, takový pichlavý, fízlovský pohled a skobovitý nos uhýbající do strany.

Jaký měl ten člověk vlastně oči. Šedý? Když si promítal v paměti jeho podobu, skoro by se přiklonil k myšlence, že jeho oči byly jen bělmo. No to je určitě blbost. Ten jeho pohled byl děsivej, když mluvil, pořád se díval do země nebo tak nějak zvláštně do strany, a nikdy ani při hovoru se nepodíval přímo na mě,

ale při tom jeho oči cítím na sobě ještě teď. Brblal si pořád něco o bohu ... fanatik... to jsem zase na někoho narazil. Snad jsem se ho zbavil, docela divně čučel, když jsem ho prostě najednou poslal do prdele.

- - -

V parku nad čerstvě posečenou trávou poletovalo doslova hejno bělásků, z dálky vypadali jako ve větru se třesoucí bílé květy. Byla cítit tráva a voda, protože vedle parku teče řeka.

Občas se ozvala siréna projíždějícího parníku z dvacátého století. Na řece jich bylo taky jako bělásků.

Dnes jde domů parkem. Aspoň chvíli nechce být úplně sama. Vedle bělásků na trávě leží i polonazi turisté, hlavně turistky. Nemohla si pomoci, aby se na ně nedívala nenávistně.

Sluníčko příjemně hřeje a parkem vane opravdu, jak se říká, svěží vítr.

„Stello,“ zakřičel za ní ženský hlas. Otočila se a proti slunci viděla jen siluetu postavy v krátkých šatech.

„No, ahoj Stello,“ silueta se k ní blíží.

„Jé, Vali,“ vykřikla radostně, ačkoli byla tahle její spolužačka opravdu velmi výstřední a hlučná, měla jí ráda, a dokonce spolu i tak trochu kamarádily. Ani jedna z nich totiž nemyslela na kluky. Ona to měla zakázané vírou a Vali ta myslela jen na to, aby byla vyhlášena nejlepším studentem za období

existence školy. Tenhle nezájem je dvě, tak rozdílné, spojoval.

„Vali, co tady děláš? Myslela jsem, že jsi někde v centrálním městě.“

„Ano, to jsem, ale tady mi je nějak líp, tady to je prostě živý skanzen, jak to vypadalo dříve, je tu klid, nevíš, jak ti závidím, že tady bydlíš.“

Podívala se na ni, „Nevím, jestli je co závidět. A jak to, že ty víš, že tady bydlím?“

„Vždyť přeci víš, že jsem ve vládě, takže mi stačí říct, jaké informace chci.“

„A ty ses o mě zajímala,“ potěšilo jí to a bylo to vidět i na jejím pohledu na ní.

„No, ano, jsme přeci kámošky. Ne?“ usmála se.

„To ano, to mám radost, že to pořad tak bereš.“

„Je tu krásně. Máš čas?“

„Ano, samozřejmě, že mám. Na tebe Vali vždycky.“ mluví překotně, jakoby měla strach, že jí atraktivní kamarádka v nejbližší minutě opustí.

Dívky si sedly na jednu z prázdných laviček.

Vali se smutně rozhlédla kolem sebe. „Chvílemi se raduji z hezkého dne, že tudy můžu jít, zhluboka dýchám, pozoruji ty motýly i turisty a najednou si uvědomím, že moc důvodů k radosti vlastně nemám. Zamilovala jsem se.“

Stellu tohle přiznání dost zarazilo. „Zamilovat se je většinou prý krásné, „ špitála.

„Ano prý je, ale já miluji toho muže tajně a vůbec nevím, jestli on třeba aspoň trochu miluje mě.

Ano, určitě náznaky by u něj byly, jenže co do pouhých náznaků. Jsem smutná a trápím se, chtěla bych se s ním bavit, někam chodit a vědět, že patříme k sobě, líbat se, milovat se. Strašně moc bych se s ním chtěla milovat, zdá se mi o tom, vniká do mě.“

Stella se při první zmínce o milování začervenala a honem se dívá jinam. Druhá žena si toho nevšimla a pokračuje v monologu, „Místo toho, když ho vidím na různých společných akcích, plácám s ním zbytečné řeči, urážím ho a on mi to někdy vrací a já přitom všem pořád myslím, jaký by to s ním bylo, když bychom byli milenci. Někdy si i osobněji popovídáme, ale jen takové povídání, co kdo dělá, jak se mu žije. Jsem s ním strašně ráda a jsem vděčná aspoň za tyhle hovory. Bojím se mu napsat vzkaz, protože nevím, jak na něj bude reagovat a zavolat mu, to už si vůbec netroufám. „ Valino vyznání Stelle připadalo jako zpověď, nevěděla, co říct, ale druhá žena nečekala, že by jí něco řekla nebo poradila, zdálo se, že se pouze chce vypovídat ze srdeční bolesti.

„... tak třeba včera, zjistila jsem, že chodí do klubu s jinými kamarády a kamarádkami a mě nepozve a to se už stalo několikrát, ani nevíš, jak se trápím, posílám mu dost šílené uražené a i urážlivé vzkazy po síti a trápím se, pláču, nejím, nespím. A možná by všechno tohle opravdové citové trápení vyřešila dvě slova. Ano dvě slova: Chceš mě?“

„Cože, to bys mu opravdu řekla?“ Stella vytřeštila oči.

„Ne! Neřekla, nikdy nenajdu odvahu ta dvě slova před ním vyslovit a na rovinu se ho takto zeptat. Možná, že by se hodně vyřešilo, ale kde je záruka, že by jeho odpověď zněla ano.

Víš, Strach z odmítnutí je ještě mnohem strašnější než bolest z tajné a nenaplněné lásky. A přitom je zcela možné, že on prožívá něco podobného. Jenže ani jeden si netroufá toho druhého oslovit a možná necítí to, co já, jen prostě chci, aby to cítil, a tak si namlouvám různé náznaky z jeho strany, které znamenají, že mě chce, ale ony tam vůbec nejsou. Vidím je jen já, protože je chci vidět, protože ho miluju,“ zmlkla a otírá si slzy. „Prostě ho miluju aspoň takhle tajně a jsem ráda, že ho pravidelně vidím, píšeme si. Pokud by znal moje city, mohla bych ho ztratit. Jenže nevím, jak to dlouho vydržím, zkusím mu aspoň naznačit.“

Stella nevěděla co ji říct, vždyť vlastně prožívá to samé, jen nemá odvahu to přiznat ani kamarádce.

„Víš, že jsem psala už na škole básně.“ prolomila ticho Vali.

„Ano, byly krásné. Píšeš je dál?“

„Píšu, teď jsem napsala jednu pro moji lásku.“ opět si musela otřít slzy. „Chceš ji přečíst?“

„Ano, to víš, že ano.“

„Tak dobře,“ zmačkla na hodinkách zelené tlačítko a z malého reproduktoru se ozval její hlas, který přednášel báseň.

*Kapičky vody z fontány dopadly mi do výstřihu
místo chladné vody tvé teplé prsty brala bych
netušíš?*

*a já netroufnu si
přání vyslovit*

*raději budu protivná a ušklíbat se
urážet tě a vysmívat se
pak doma budu brečet
a sama sebe ptát se
chceš nebo nechceš se mnou milovat se?*

Stella poslouchala a moc se jí to nelíbilo.

„Co tomu říkáš?“ zeptala se jí kamarádka. „To mu anonymně pošlu, třeba pochopí a řekne mi, že mě chce.“

„Nevím, Vali,“ dívá se do země. „je to takové vyzývavé.“

„Vyzývavé?“ Nechápavě se na ni podívala. „To nemyslím.“ otřela si oči a vysmrkala se, zhluboka a opravdově si vzdychla, „já se asi zblázním, proč se mi tohle stalo, zamilovat se. Jak se to mohlo stát a teď se chovám stejně jako ty, kterým jsem se dříve smála. Padá na mě takový smutek. Neuteču mu prací, pitím, ničím. Je to zoufalství z nešťastné beznadějně lásky, zoufalství z životní prohry, ztráty ideálů, ale hlavně zoufalství ze samoty a osamění.“ Zmlkla a dívá se někam za řeku. Stella se začala potit, ale nevěděla, jak přerušit kamarádčinu zpověď, jak od ní odejít.

„Nevím,“ Vali zase začala mluvit, „jestli si tím peklem musí projít každý člověk nebo jestli jen někdo, či jsou výjimkami ti, co tuto velkou bolest bez fyzické příčiny neznají. Nevím budu se muset zeptat. Jak správně formulovat tu otázku? O bolesti způsobené ztrátou nejbližších či o nešťastnou láskou zlomeném srdci hovoří hodně lidí, ale je to tahle šílená bolest, co drtí člověka zevnitř?“ podívala se na Stellu. Ta mlčela, takže opět pokračovala ve svém monologu. „Chce se mi kňučet jak vyhozenému pejskovi, výt a nešťastně pobíhat po silnici. Jsem na tom zrovna jako ten z auta za jízdy vyhozený pes, taky nevím co se to se mnou děje a proč? Proč nemám domov, člověka co bych mohla milovat a on mě, hladit se s ním, milovat se. Proč nechce moji lásku?! Kde se stala chyba?“ rozplakala se. Brečí i Stella síla vyznání ji připomněla její pocity, přesně stejné, jen nemá tu zatracenou odvalu je vyslovit. „To bude dobrý,“ zašeptala a pohladila Vali po vlasech.

Ještě chvíli vedle sebe seděly, ale hovor už váznul. Vyměnily si na sebe spojení a každá odešla svým směrem.

Stella došla domů až večer. Chodila uličkami a přemýšlela, o Vali i o sobě, že vlastně opět mají stejný problém a to lásku. Doma skoro okamžitě usnula.

-

Druhý den když šla opět parkem tak ho potkala.
Kývl jí na pozdrav a pousmál se.

*Usmál se na mě. Usmál se na mě. Chce se ji běžet a
křičet. Je jí... no prostě krásně! Usmál se na ní, všiml
si ji...*

Honem běží domů ani se nezuje a hned otvírá
šuplíky u sekretáře, *tady někde to musím mít.*
Vyhazuje hromady papírů, pohlednic a různých
kýčovitých maličkostí, co si mezi sebou dávají
spolužačky a kamarádky.

*Tady to je. Básnička od Vali. Bere do rukou
plyšové desky, tady mám tu básničku, opíšu mu ji a
dám mu ji přečíst, vždyť i Vali to tak udělá a tahle není
vyzývavá...*

*Svět je nemocný
sedíš sám za velkým stolem
stůl, židle, talíř*

*Nebýt tak sám,
bolavý
svět je nemocný
jsi nakažený
svět je mrtvý
A ty?*

*Uklízíš další špinavé nádobí
další den
A svět umřel
splachuješ nedojedky*

*za velký stůl
se schováš
sobě sám
svět už je mrtvý
a ty sám*

*nikdo nic neví
ráno bude moudřejší,
kdo bude koho oplakávat?*

Čte si asi po desáté, jestli ji správně opsala. *Tak a jak mu ji dát?* Přemýšlí a dobrá nálada u ní mizí. Zazvonit u něj nikdy nenajde odvalu. To ví. Dívá se přes dvůr na jeho okna. Právě někam odchází. *Hodím mu ji pod dveře.*

Opatrně vyšla z bytu a z pavlače se podívala, jestli skutečně odešel. Rychle seběhla dolů a přeběhla na stranu domu, kde bydlel on. Vyběhla do třetího patra a strčila papír s opsanou básničkou pod jeho dveře.

Šeptá si: „Bože, dej, ať pochopí, Bože,“ utíká do svého pokoje a rychle si kleká k oltáříku. „*Ať nejsem sama, ať přijde, Bože, prosím.*“

- - -

Musel myslet na to, jak mu Lukáš se zanícením povídal, že se nesmí zapomínat na lidi, kteří nejsou v síti.

Má pravdu. Je to tak i ti se musí dozvědět o božském oku, ale jinak, než chtějí referovat ti fanatici. Konečně se

zase našel, založí nadaci na vědecký výzkum Božského oka. Usmál se. *Proč mu nakonec tak neříkat aspoň se třeba pohrnou peníze na výzkum. Lukáš sice hrál o novém náboženství pravdy a konečném vyřešení otázky božské existence, jak ho to napadlo? Je to divný člověk, ale takový neškodný ubožák. Znovu se začel do Lukášova posledního psaní. Tohle přeci nemůže myslet vážně, tady navrhuje diktaturu své církve, ale je to prostě nějaká živá forma, proč hned bůh? Budu muset přesvědčit hodně lidí, jsou rozumní, vysmějí se mu.*

Dopředu mu už bylo toho bledého kluka, mluvícího jen do země, líto, ale zároveň začal mít nespecifikovaný strach. *Je to jen ubožák? Mohl by dělat velké problémy, u fanatiků se nedá moc předpokládat, co je vybudí. Musím se ho zbavit, stejně jsem se chtěl přestěhovat i konto už mám potřebně vysoký, svoji adresu rozhodně nikomu neřeknu, tak budu mít jediné klid a změním si i adresu na síti.*

Prolistovává noviny a hledá sebemenší poznámku o novém útvaru. *Tady si někdo myslí, že by bylo dobře vyslat nějaký signál, aby jako ten tvor věděl, že o něm víme... hmm to je dobrý nápad, proto bude vhodná nějaká nadace zaměřená na výzkum signálů a také té hmoty a určitě musíme přilákat sponzory na sestavení kosmické lodě, hlavně na výzkum pohonu, aby bylo možný tam někdy vyslat aspoň sondy.*

Usnul. Papíru na prahu si nevšiml.

Ráno vstal s pocitem, že se konečně něco děje a on je zase po delším čase tím, na kterém to dění hlavně záleží.

Prochodil celý den, jednal s několika vlivnými lidmi, teď k večeru byl celkem unavený. Těšil se, že se nají a lehne si a prospí celou noc a den. Jak vešel do domu a podíval se ke svým dveřím, bylo mu jasné, že ještě nebude mít klid. Ta hubená dívka se zamaštěnými rovnými vlasy neurčité barvy teď stojí před jeho dveřmi a culí se na něj.

Rychle vzpomínal, jak se vlastně jmenuje. Nevzpomněl si.

„Zdravím tě.“ Obřadně ho oslovila.

„No, ahoj, copak chceš?“ nasadil ležérní hlas.

„Copak chci?“

„Ano.“ Snažil se o úsměv.

„Ano. Ono totiž moje dobrá kamarádka se vdává a jako já si potrpí na starodávne obyčeje i na normální poštovní přání a já, já nemám, prostě, nemám žádnou obálku.“

Díval se na ni nechápavě. „Ano?“

„Ano, nemám, tak jsem si myslela, tvoje babička mívala.“

„Moje babička?“ tentokrát opakoval on po ní. *Nějaká zvědavá a informovaná!* Blesklo mu mozkem.

„No, něco snad najdu, pojď dál.“

„Moc děkuju, já, já nechci zdržovat, když bys něco našel, hod' mi to do kaslíku.“

„To ne, to bych asi zapomněl,“

Nechal otevřeno, ale ona pořád stojí jen mezi dveřmi. „tak pojď dál, nemám tady takový teplo, abys mi takhle větrala.“

Neochotně vstoupila. Bezděky se jejímu očividnému strachu musel usmát. Copak se ta holka asi bojí, že bych měl tak špatnou pověst? No, podíval se jí do obličeje, to bych musel bejt chudák. Usmál se na ni. Opětovala jeho úsměv, proč se usmívá, naštěstí netušila.

Vytáhnul nějaké krabice a začal se jimi prohrabovat.

„Tady jednu vidím.“ Skoro vykřikla a hned si ji vzala. „Není prázdná,“ otevřela ji, „tady něco máš,“ rozevřela arch papíru.

„To ne...“ nestačil dopovědět, už si pročítala jeho nejtajnější intimní psaní, které v žádném případě nechtěl nechat číst neznámým a pro něj bezvýznamným a protivným lidem.

*utýct,
jak medvěd prospí zimu,
prospat bolest
vystlat si doupě
zmizet ze světa
s oblevou vstát,
radovat se*

*Nejsme medvědi,
nemáme schopnost padnutí do dlouhých snů
vše si musíme odžít
smutek,
samotu
i svojí smrt*

Dočetla si jeho báseň a nechápavě se na něj podívala. Číšel z ní zmatek. Najednou na ni měl nejen vztek, ale přišlo mu hodně trapný, že ji našla a hned se dala do čtení. Zrovna ona, tupá a bigotní.

„To je tvoje?“ zeptala se a cítil v jejím hlase údiv, ale víc výsměch, zlý výsměch věcem, kterým nerozumíme.

„Ukaž,“ dělal, jako by nevěděl, oč jde, „ne,“ věrohodně zalhal, a aby své lži dodal co nejvíc důvěry, hlasitě se zasmál,“ prosím tě já a básnění, ty jsi na hlavu. Navíc básnička psaná ručně.“

Rozesmál se.

„Promiň, bylo mi to divný, copak ty bys psal takový slabošský věci?“ zmínka o smrti ji vyvedla z klidu, dokonce úplně zapomněla, že před časem mu strkala jednu báseň o samotě pod práh.

„Musím tě zklamat, já žádné, ani slabošské, básně nepíšu,“ dal do hlasu všecken svůj vztek. Všiml si, že ji tím vyděsil, ale stojí a pořád se nemá k odchodu.

„Sebevražda je odpudivá věc a pro naši víru nepřijatelná,“ podívala se po něm výchovným pohledem. „co to je za slabocha, bez víry, že dokáže takovou strašnou věc.“

Díval se na její rozhorlení a už mu ji nebylo ani líto. *Ty ubohá tupá krávo, co ty můžeš vědět, jak to v životě chodí, ty myslíš jen na toho svého pámbíčka a na to abys někoho uhnala, kdybych ti mohl jednu vrazit, to by se mi ulevilo.*

„Hmmm, máš pravdu,“ řekl nahlas a otočil se po monitoru „to je hodin, omluv mě, musím dělat.“ Sedl si k pracovnímu stolu a přestal se o ni zajímat.

Chvilí zůstala mlčky stát a dívala se na něj dost vykuleně. Nevěnoval ji už jediný pohled. „Tak buď zdrav,“ řekla skoro šeptem a odešla. Papírek s básní pořád držela v ruce. Doma ho vztekle roztrhala na malinké kousíčky, které spláchla do výlevky. *Kdo to asi byl, kdo toto napsal? Neřádný člověk. Jeho babička? Jednal se mnou tak stroze. Jak já jsem jenom nešťastná, rozplakala se, bože proč, proč?* Klekla si před oltářík.

-

Otrávila ho, jak tak najednou a neomaleně vynesla na světlo jeho minulé bolesti. Když psal tu báseň, byl zoufalý a uvažoval o tom, co má v životě smysl. Atmosféra básně mu připomněla ten dřívější pocit. Nalil si pořádnou sklenici koňaku a vypil ji. Snažil se něco dělat, ale nedařilo se. S hrůzou si uvědomil, že právě myslí na to jak, rozšlapává obličej tý hrozný nábožný ženský. Je opravdu čas změnit lokál, tady už mě otravuje nějak moc lidí. Přepočítal si své konto, ano teď je ten čas.

Podíval se po stole, *Kam mi dala tu básničku?* Probírá se krabicemi. *Ne, nemám ji tady, ta kurva ji odnesla... no nepůjdu už za ní, to by nedopadlo dobře, ať si ji nacpe do zadku... nakonec asi by bylo lepší, abych je spálil všechny a vymazal je i z disku, psal jsem je pro Violu.* Zadíval se z okna a představil si svoji bývalou velkou lásku. *Byla na světě jediný člověk,*

který mě měl asi rád a já ji odkop. Nebo mě nemilovala? Odešla mlčky. Je to let, už má velkou dceru. Nikdy, když mohl, nevynechal jedinou možnost, aby se o ní něco dozvěděl. Skoro hned po jejich rozchodu se vdala a to velice dobře. Několik jejich kamarádek, které potkal a zpovídal, co o Viole vědí, říkalo, že není až tak v manželství šťastná, ale na druhou stranu, její muž patří k velmi zámožným, takže má několik sídel a to že ji prý plně vyhovuje. Podle lidí si už na takový život zvykla a stala se zrovna takovou jako je její manžel, myslí jen na cifru konta. Snad je opravdu šťastná, mohli jsme teď být spolu, proč jsem to jen udělal? Kdyby ta kráva zezdola věděla, že mám za sebou už dva neúspěšné pokusy o sebevraždu, třeba by mi dala definitivně pokoj, nemusel bych se odsud tak rychle stěhovat, možná jsem se měl k autorství básničky přiznat, ale možná by zahořela láskou k bližnímu a tuplem by mi nedala pokoj. Vzdychl. Copak ona, ale ještě tu je ten druhý fanatik, můj drahý Lukášek, to je oříšek. Ne musím odsud hned, navíc, tam mohu potkat Violu, vždyť všechny ty básně jsem psal pro ni. Kdyby aspoň věděla, že jsem za to, co jsem ji udělal, zaplatil. Jsem sám, bezvýznamný, bolavý člověk a ona má dceru, bohatství... nakonec, že jsem ji vyhnal, na tom vydělala ona... Odpustila mi? Nalil si další sklenici. Snad ano, nakonec že jsem ji opustil, našla štěstí, jinak by hnula tady se mnou... no vdala se nějak moc rychle, nikdy mi když jsme spolu žili, ani nedala najevo nějakou lásku, prostě se o mě starala, jako o své psy a teď děti. Že mě miluje, to mi vlastně nikdy neřekla. Pomalu na ni

dostává vztek. Všechno to bylo tak trapný, ona, já, lidi kolem, jako ten chlap s nožem. Vzpomněl si na scénu zasunutou hluboko v paměti. Chtěl po mě prachy a já řval, ať to se mnou skončí, ať rychle bodne, podrízne mi krk, ten chlap utekl a tak divně se po mě díval. Začal se tomu nahlas smát, nalil si další sklenici koňaku a znovu otevřel krabici se starými dokumenty a různými výstřižky, navlhlý papír smrdí po plísni. Musím to všechno vyhodit a zbavit se minulosti. Sáhl do krabice a vyhazuje všechno na podlahu, papíry létají vzduchem, všiml si modrého listu, poznává její písmo. Tohle bude ta její první báseň, pro mě. Tiše si šeptá, co mu před lety napsala, nikdy to nečetl až teď

Odjel jsi
a psaní posíláš mi
je těžké
ptát se po smyslu
říkáš tím,
že chtěl bys se mnou být
a třeba navždy?
to z tvých vzkazů
nevyčtu

možná,
že píšeš jenom z nudy
baví tě hrát si
s představou
jak tady pláču
a nevím
co si počnu
když tvé neosobní vzkazy

ustanou

*proč neřekneš mi
miluji tě
anebo třeba
jsi mi odpornou
všechno snad raděj
než ta nejistota
proč si píšeš
se mnou - jak musíš vidět
zamilovanou*

Trhá papír na kousky. *Tak přeci, milovala mě...*
milovala ještě dříve než já ji. Vypil plnou sklenici
vodky a upadl do spánku.

-

*Ten jeho kamarád, Lukáš se jmenuje, na mě
promluvil. Čekal na Matouše, už po několikáté, ale toho
jsem neviděla asi tři neděle, sousedka říkala, že dostal
práci v nějaké nadaci, kterou ale sám založil. Jak tam tedy
mohl dostat práci? Lukáše mrzí, že ho nemůže najít a na
poštu mu neodpovídá. Jak to jen zařídit. Potřeboval by
prý taky práci v té nadaci. Říkal tedy věci, kterým moc
nerozumím, jak to, že až teď stoprocentně ví, že existuje
bůh, který se na nás dívá? To já Stella vím už od mala, a
nejsem tak vzdělaná jako on. Je to ale hezký chlap, a
takový rodinný typ. Je taky sám, a tak strašně nesmělý,
ani jednou se na mě nepodíval, musím být roztomilá,
budu přikyvovat a třeba... Chce se jí běžet a křičet a*

smát se Musím na vše pomalu a opatrně, jenže když to Bůh chce tak se tak i stane, tak proč si lámat hlavu a bůh jistě chce... jaký má vlastně Lukáš oči?

Klekla si před svůj oltářík a modlila se, dokud neomdlela únavou.

- - -

Nespěchá zpátky do práce, dnes se mu podařilo přesvědčit jednoho vlivného sponzora. Bude financovat výzkumný projekt Božský oko, ten název je celkem obchodní trháč. Jde a směje se, má tolik cílů. Po hodně dlouhý době se zase prochází uličkami chráněného starobylého města. Pro jistotu na několik let, oželel tyhle procházky. Nechtěl si připomínat nepříjemné chvíle a pocity, které ho tady provázely každý den, a také se obával setkání s minulostí v podobě konkrétních lidí.

Právě se nadechoval známé vůně pivoňek, které tady rostly na jedné zahrádce. Zavřel oči a jen vdechuje.

„Jsi překvapený?“ Ozvalo se za ním. Matouš se lekl. Honem se ohlíží po hlase. Kolem něj se mihl černý flaušový kabát.

Poznal ten hlas, „kde jsi?“ Rozhlíží se kolem sebe. Nikde nikdo.

„Jsi překvapený.“ Ozvalo se z otevřených dveří domu, kolem kterého právě prochází.

Zastavil se. „Z čeho mám být překvapený, a kde jsi?“ točí se dokola, „tak se mi ukaž,“ začíná být

nervózní, „tak kde, do prdele jsi!“ zlostně zakřičel do otvoru dveří.

Lukáš vyšel ven, „myslel sis, že se mě zbavíš? Že přede mnou utečeš? Jako vždycky?“

„Já,“ nevěděl co říct, Lukášův hlas zněl tak, jak jednou v divadle slyšel mluvit pravěkou bohyni pomsty.

„Vážně sis myslel, že tě nevyhledám, že tě nechám?“ Pomalu odsekával jednotlivá slova a co slovo to krok k němu. Poprvé se mu podíval přímo do očí. *Má je úplně světle šedé, blesklo Matoušovi myslí.*

„Co ode mne chceš?“ nevydržel Lukášův pohled, skoro průhledné duhovky s maličkou černou zornicí uprostřed, vypadaly tak nepřírozeně.

„Co bych chtěl? Budeme spolupracovat. Nic nechci, spíš nabízím, támhle čeká má manželka. Pomohla mi vypracovat náš řád.“ Ukázal pateticky dovnitř do domu. „Pojď.“

Vešli společně.

Na dvorku uviděl Matouš stát celkem ošklivou ženu.

„Moje žena,“ ukázal Lukáš na ni, „seznámím vás.“

Když si s tou ženou podával ruku, došlo mu, že ji zná. Pokusil se usmát, „My se asi...“

„Ano, znáte se. Je to Stella.“ Potvrdil mu nedořečenou otázku Lukáš. „My jsme se seznámili při čekání na tebe, ne nebylo to od tebe hezké.“

Matouši,“ podíval se mu do očí, „opravdu nebylo, ale máš šanci,“ mluví pomalu, zlověstně.

„Co, co to říkáš? Lukáši?! Jak hezké?! Jakou šanci?!“ Opravdu nechápe, ale začíná se potit.

Lukáš jeho dotazu nevěnoval pozornost. Oba dva vypadají jako obrovské loutky. „Jdi.“ Štěkl a ukázal mu na úzké schodiště vedoucí hluboko do sklepení domu.

„Proč? Já nechci!“ Pociťuje zvláštní strach.

Stella vytáhla z kabelky nějakou zbraň. Dívá se tupě do hlavně a nepostřehl, že si Lukáš připravuje injekci. „Co to?“ Ohnal se, „co mě to píchlo do krku?“ Ohlédl se.

„Běž.“ Zašklebil se Lukáš. Snažil se o odpor, vrhl se na něj, ale svět amorfnní...ochabuje..

„Já ne... proč bych... ne... ano... už jdu... ano, Lukáši, ano...”

„Piš! Budu diktovat.“

„Ano...”

Světlo a tma se střídají a najednou ... ano, je to ona... *Violo, ty jsi tady... to mám opravdu radost, Violo, Violko, už se nezlobíš? Cože? Ty ses nezlobila? Taky jsi nikdy nezapomněla? Kočičko moje, já se tak stydím, neměl jsem bez tebe v životě štěstí, teď mám všechno, kromě tebe, jsem tak sám a ty jsi přišla, za mnou jsi přišla... budeme teď zase spolu, Violo bez tebe nic nebylo, jen prázdnno, teď vím, že každý k někomu patří a já k tobě..., pláče, Violko...počkej...budeme přeci už jen spolu!*

-

Co po člověku zůstane, když násilně zemře sám v neznámém prostředí? Někdy mýtus a skoro vždy hluboko ve sklepení zakopané tělo.

Scéna IV. Poznávání

Já jsem tady. Tady... jen já. Tohle... kouknul se pod sebe tohle bylo před chvílí jiné a tamto, kouknul se nad sebe, taky... A já jsem tady... pořád sám... proč sám? Proč? Proč jsem?

Já pořád stejný... to kolem ne já, to je pořád jiný... prostor... a něco tady je... kde ... pípípí dělá, nikde nic... ale to pípípííí... to je tak divně nepravidelný... někdo tu je... a znovu pípípípíííííípípípíííí... kdo? Volá mě?

Co jsem?

- - -

Převaluje se v posteli. Monotónní dunění z venku mu buší do ušních bubínků, cítí ho až v mozku.

Žena vedle něj funí. Pozoruje ji. *Spí. Ona spí. Spí, spí... Hrůza v tomhle kraválu klidně spí, nic ji neovzbudí. Zkusím to znovu, snad usnu.*

Přikryl si hlavu peřinou. Dunění nic nezastaví.

Vylítnul z postele. „Kurva! Já se zblázním, zase to zasraný vysílání.“

„Co... co... se děje...“, probudila se žena

„Coby se dělo, zase ty kurvy vysílaj ty svý píčoviny v noci.“

„Mlč!“ okřikla ho. „Nekřič takhle sprostě, nevíš, kdo tě náhodou může slyšet. A vůbec nebud' sprostěj, je to hnusný. Pasuješ se na úroveň primitiva.“

„Když je to strašný,“ zanaříkal, „duní mi to v hlavě.“ Sedl si na postel.

„Co se dá dělat, když se hlasovalo o venkovních monitorech, byl jsi nadšený, že budeš mít všechno vysílání zdarma a bude ti stačit jen se dívat z okna, tak teď kušuj, vem si prášky na spaní a dej mi pokoj!“ Celá se přikryla peřinou a zpod ní ještě mluví: „Já už tenkrát byla proti a to jsi mi celý večery vyčítal. Tolik hádek jsme kvůli tomu měli, tolik trápení. Bud' rád, máš cos chtěl. Já jsem se s tím nikdy nesmířila. A nikdy se s tím nesmírím.“

Převalila se na druhou stranu a okamžitě zase spala.

„No, je to tak, vyčítal jsem ti to... ty...“ podíval se na peřinu, „spíš?“ Poslouchá, jak oddychuje. *To není možný... ne... chrápe... tupá, takovej randál a ona klidně chrápe... prostě chrápe...*

„Jsi tupá, primitivní.“ Zakřičel na spící ženu.
„Slyšíš? Jsi tupá ženská, když ti ten rámus nevadí, obhroublá. Kráva, kráva...“ Hystericky řve a strhává z ní peřinu.

„Dej mi pokoj.“ Rozespale zabručela a v okamžiku zase spala. Tentokrát se ani pořádně nepřikryla.

Vztekle popadl polštář. V hlavě mu klepou kladívka. *Nenávidím tě, ty hnusná ... hnusná. Žena klidně oddychuje. Drží v rukou polštář ... přidržet ti ho na hlavě... ty krávo hnusná... ty...*

„Co tady stojíš s tím polštářem?“ žena se nějak probudila a teď se na něj dost vyděšeně dívá.

„Já, já tady... jen jsem si říkal, že třeba tady v rohu to tak nebude slyšet... spi dobrou.“

„Dobrou.“ Odvrátila se od něj.

Poslouchá jestli spí, *asi ne, bože... nač jsem to myslil...* honem polštář odhodil do kouta a odešel z ložnice. Sedl si v obýváku do křesla.

A dunění zvenku ještě sílí, rozeznává jednotlivá slova... Radost, víra, bůh, oko... Prochází se po místnosti... *moci před tímhle někam utéct... ona má pravdu, jak jsem mohl být tak nadšenej pro tohle... kam utéct? Nesmírím se, řekla, to se hezky řekne, nesmírím se s tím, ale co dělat, Tohle vrátit nejde... snad jen nějaká revoluce, ale to by jiní... co já...co já můžu, jen se právě smířit...*

Na stolku před ním ležela krabička prášků na spaní. Vedle prášků našel popsany list papíru. Poznal písmo své ženy. Copak si psala a na papír... to je asi hrozně

důležitý, když utratila tolik peněz za papír a tužku.
Začtl se.

*V zoufalství pohledu obráceného dovnitř
hledáš znamení*

*Bolest přehlušená bezbarvými opiáty vezme všechny
smysly*

*do duhového luminiskujícího bezsmyslného kraje
Šedivá houba prorůstá kmen
a pohyb není možný
Obrovská hlava vyrůstající z bílého podhoubí
Hnědé oči se spojily v nevidící jediné světle modré
A ještě je tam červeň zaplavující bělobu kolem
I ono obligátní mrtvé hnědé listí
Rozklepaný dotyk - přiznání lásky bez nároků
A černé na závěr - ta černá funebráků
Barevné vysvobození*

Co to má znamenat? Chvíli sedí a pak se znovu
začte. Rozbušilo se mu srdce. „Ne, to ne!“ Utíká do
ložnice. Vypadá, že spí. Přišel až těsně k ní.
Poslouchá, jestli uslyší její dech. Nic neslyší.

*„Probud' se... probud'...“ lomcuje bezvládnou ženou,
„to nééé, jak jsem si mohl nevěšimnout... jak to vysvětlím
policii... ty krávo jedna... co si počnu, kdo mi uvěří, co si
počnu...“*

-

Před tím hlasem nebylo kam utéct. Velké
monitory zavěšené vždy mezi čtyřmi vznášedly

pokrývaly velkou část oblohy nad městy, ale i nad ostatní krajinou. Nikdy nezhasly, jen v určité hodiny promítaly pouze obraz. Napájení měly solární, a i v noci mohly používat sluneční energii z akumulačních baterií.

Pokud nějaký pořad běžel i v noci, spáči se museli rozloučit se spánkem, hned tím pádem nastal den, plno světla a co horší hluku. Hlasy vycházející z reproduktorů u obřích obrazovek nebylo možné ztišit, jediné snad nějaké ucpávky do uší, trochu potlačily ty neustále se hrnoucí informace z nebe.

Dnes se monitory aktivovaly v jedenáct hodin v noci. Pohledná vyvolávačka se usmívala z tisícovek ploch. „Pozor, za chvíli uslyšíte velmi důležité hlášení.“ Opakovala snad desetkrát za sebou.

Pak byl na chvíli klid a potom až do rána Všesvětové zpravodajství nepřetržitě vysílalo hlášení Nejvyššího zástupce božího na zemi.

Byl to velmi starý muž, a už dávno nevycházel ze svého domu. Možná už ani nežil. Nebylo by to poprvé v dějinách, kdy vůdce už byl dávno shnilý, ale jeho okolí udělalo vše, aby se zdálo, že žije. Nikoho to nějak moc nezajímalo, možná o tom ani nevěděli, že někdy tento muž žil, protože v posledních letech vždy, když měl nějaký projev, na obrazovce byla jen jeho fotka stará asi třicet let a někdo dobře napodobující jeho mladý hlas hřímal

na lidi dole. Tak tomu bylo i dnes. Nebe pokryté jednou podobenkou vedle druhé a hlas shůry, před kterým neuchránil ani hluboký sklep.

„Vážení, nadaci a naši jediné církvi Božské oko byly včera předány poslední výzkumy našich předních vědců. Dnes už nemůže nikdo, vůbec nikdo pochybovat. Útvar před stovkami let nazvaný Přesýpací hodiny není jen útvar, je to živá bytost! Ne, není jako my z masa a krve, ale je našimi přístroji nepostřehnutelná, vymyká se čemukoliv, co známe, je jedinečná! Není pochyb! Je to náš pán a náš stvořitel. Je to Bůh, který takto na nás shlíží a sleduje počínání nás všech. Modlete se, aby nám odpustil, že jsme někdy pochybovali, modlete se, aby nám odpustil urážku, když byl pokládán za neživého.

Modlete se také za zakladatele Nadace a církve Božské oko svatého Matouše, svatého Lukáše a manželky jeho svaté Stelly. Modlete se za svoji spásu, Božský nás sleduje.“ hlas se odmlčel a zazněly varhany a do nich se po chvíli opět ozval hlas jakoby vrchního božského služebníka na zemi.

„Pane náš, jenž jsi na nebesích, bože náš smiluj se nad námi hříšnými a nezavrhuj nás...”

na úplný konec zazněla píseň Jen vzhůru, vzhůru, tam kde nás očekává Bůh. Pak obrazovky zhasly.

„hmmm, tak jsme si to zase vyslechli,”
Poznamenal mladý muž z hloučku lidí, kteří se

zakloněnými hlavami sledovali vysílání. Všichni byli akorát na procházce zde v městském parku, když začalo vysílání, a tak ho sledovali odsud. Neměli tady pohodlné sledovací židle, ale zase byli v krásném prostředí.

„Ano, a bylo to pěkné.“ Odvětil mu takový vyschlý mužíček

„Hmmm, pěkné, hmmm.“

„Poslyšte,“ hubenour, ale i ostatní z hloučku se na něj podívali, „co znamená ten posměšný tón ve vašem hlase?“

„Coby,“ pousmál se a chtěl odejít.

„Počkejte!“ zařval na něj a postavil se mu do cesty, „musíte nám vysvětlit své podivné chování.“

„Ale,“ mávnul rukou, „hovno musím. A to nahore je přeci normální živá bytost, jiná než my, ale živá a vůbec ne bůh. A dejte mi pokoj.“ Otočil se na druhou stranu, než stál mužíček a odcházel.

„Slyšeli jste ho, slyšeli jste ho,“ začal křičet hubený muž, „vy mi to dosvědčíte, urazil moji osobu a naši víru a Církev Božského oka! Církev! Dopustil se pohrdání věřící části lidské společnosti. Je to rouhač, rouhač! A na to jsou paragrafy! Tohle milý pane, vyřešíme u soudu, u soudu! Posmívat se věřícím, na to jsou paragrafy! Paragrafy! Stůjte, hej!“ oči se mu lesknou. „Tak ho někdo zastavte!“ vybírá si z přítomných jednoho konkrétního člověka.

Hlouček se rychle rozchází.

„Kde jste, neodcházejte, já si pamatuji, jak vypadal, musíte mi to u soudu dosvědčit.“

Dostaneme ho“ křičí do prázdného parku, „ máte to marné, já si vás všechny pamatuji, my si vás najdeme,“ křičí do tmy.

„Já vám to dosvědčím, nepotřebujeme ty zbabělce.“ Starší žena se podívala hubeňourovi do očí. „Takové rouhání, to musíme přeci vymýtit, takový výsměch našemu náboženskému cítění. Ne, to nejde, takovéto kriminální chování se musí v naší společnosti zásadně trestat, jen tak se společnost změní k lepšímu. Nesmíme jim ty urážky tolerovat. Nic ty vyvrhely nezastaví, ani před boží tváří se nezmění a ani při pohledu na něj se neobráť, ale ještě mají tu drzost pochybovat, jaký by chtěli jiný důkaz, než když pán náš na nás milostivě shlíží shůry.“ Křičí na celý park a hrozí imaginárnímu nepříteli žilnatou pěstí. Mužíček se šťastně usmívá.

„Ano paní, máte pravdu, úplnou pravdu, takových lidí jako vy kdyby bylo víc. Vy chodíte na naše shromáždění Božského oka?“ usmál se. Jelikož měl velice úzké rty, vypadalo to spíše jako škleb starodávné japonské masky.

„Ještě jsem tam nebyla,“ špitla.

„Tak to musíte napravit.“ Sáhł do tašky a podal jí malou brožurku. „Zde máte náš program a kde nás najdete. Setkáváme se na společných modlitbách a pak si povídáme, co se kde v našem okolí stalo a jak to napravit.“

„Děkuji,“ zalistovala si knížečkou, „opravdu děkuji, ráda mezi vás přijdu,“ hodila po něm skoro koketně okem.

Podal jí ruku, dlouze její dlaň držel ve své a díval se jí do očí. „S božským okem, mladá paní a těšíme se na vás,“ opět se usmál a trochu mrknul okem. „Nezapomenu na vás ve svých modlitbách. V jednotě je síla a společně dokážeme vše.“

„Děkuji, moc vám děkuji, já se také budu za vás za všechny modlit a budu se moc těšit na setkání s dalšími našimi bratry a sestrami, s Božským okem,“ řekla jakoby upejpavě, oslovení mladá paní ji zalichotilo.

Rozešli se. Na mladíka oba dva nějak zapomněli, i když zřejmě jeho hlas jim ještě z dálky recitoval nějakou zapovězenou odrhovačku:

*„Chodník je uzavřeným intervalem pro chodce
Obrubník a zeď vymezí jim prostor
A pak ještě zvyk a morálka a společenská šed’*

*S hubou plnou tolerance,
když nemáš kravatu a oblek
zavrou tě do blázince*

*A před křížem si sednou na zadek
Když neklaníš se modlám
Mají tě za zločince*

*Nic nemění se za tisíce let
Křič si jak chceš
Seš mrtvej, a kde kdo na tobě i teď přiživí se*

Scéna V. Hledání

Jsem tady sám, proč jsem tady sám? Jsem tady kolem jediný? Proč? A co je to támhle ta svítící spirála? A proč něco hřeje a něco studí?

A proč ustalo to pípání.

Jenže je slyšet jiný zvuk... mluví to na mě? Je to... je to... ano to bude vzkaz pro mě ... určitě... to se mnou komunikuje stvořitel... ano nejsem sám, je tu se mnou, i když ho nevidím, je tu...

Proč mě stvořil? Stvořiteli můj, prosím tě nenechávej mě tady samotného, dovol mi spatřit tě. Stvořiteli prosím tě, přijď anebo mi aspoň dej odpověď na některé mé otázky. Stvořiteli kde jsou jiní? Jsem jediný? Existují ještě jiné živé bytosti jako já? Nebo jsou někde jiné živé bytosti? Stvořiteli, proč jsi mě stvořil? Jaký je můj úkol? Proč mlčíš? Promluv prosím...

- - -

Učitel náboženství vešel do třídy. Lamelové dveře, které se rozestupovaly přesně podle postav vcházejících a vycházejících zůstaly otevřené, otočil se, „Co se to s tou technikou stalo,“ studenti se zasmáli. Vypadalo to legračně, když ve zdi zela díra - přesný obrys učitelovy siluety.

„Požehnání a lásku boží vám studenti,“ pozdravil je.

„Požehnání a lásku boží vám učiteli,“ odpověděla mu za všechny studentka vůdkyně a celkem protřele se na něj usmála. „ty dveře,“ znovu se na něj podívala, „nestarejte se o ně, zajistím opravu, pošlu snímek hospodáři,“ zvedla ruku, komunikační zařízení s kamerou měla oproti jiným umístěné v levé ruce.

„Děkuji ti,“ usmál se na ní.

Všiml si dívky ve třetí lavici, dívala se upřeně na něj.

„Přeješ si, dítě?“

Nejdříve zakroutila hlavou jako, že nic. Usmál se na ni. „Neboj se, jsem tady a zodpovím jakýkoliv dotaz.“

Dodala si odvalu a zeptala se, „Každá bytost cítí radost, bolest. Co lásku? Cítí ji jenom člověk?“

Prekvapila ho, chvíli přemýšlel... přistoupil k dívce. „Těžko posuzovat, snad určitá láska je i mezi zvířaty a třeba pes má rád svého páníčka a trápí se, když mu odejde... ovšem, ne každý pes.“

„A ono trápení se, je láskou?“ Zeptala se a podívala se mu do očí.

„Možná. Já nevím. Určitě to někdy vědci změří, při zamilovanosti se v mozku aktivují určitá centra. Aspoň u člověka tak tomu prý je. Proč by to bylo jiné v mozku psa? Co cítí, to nám neřekne a vlastně ani lidé zase až tak často nemluví o svých citech.“

„Co je komu do toho, koho milujeme. „ zakřičel někdo ze zadních lavic.

„Bohu, přece!“ až hystericky zasípala studentka vůdkyně a nenávisťně se podívala na učitele i diskutující dívku.

„Ano, ano... bohu...“, honem kýve učitel hlavou. „Ano, bohu, ale podle boha i lékařů je někoho milovat dobrá věc.“

„Tak se mi zdá, že se v tomto ohledu hlavně psychologická věda poněkud mýlí. Je skutečně dobré vždy milovat? Co varianta nešťastné, neopětované lásky?“ rozhovořila se ta dívka ze třetí lavice a dívá se na něj.

Učitel znervózněl, „Nevím, jestli i při nešťastné lásce se v mozku aktivují nějaká centra a jestli jsou jiná než ta při šťastné. Na začátku, pokud ještě nevíme, že naše zamilovanost povede k milostnému trápení, jsou asi ta centra totožná, ale pak s poznáním pravdy se mohou aktivovat centra, ne lásky, ale bolesti z ní,“ nevěděl co dál říci a dívka se pořád na něj dívá. „Nešťastně se zamilovat je velice smutná věc, za kterou si ovšem člověk může sám. Nemůže objektu svého zaláskování, přikázat cit

opětovat. To nefunguje. Šťastný člověk, ten, co se nikdy nešťastně nezamiloval.“

Dívka kývá hlavou, „jen mě napadlo, není i beznadějná láska signálem, že žijeme, že člověk je ještě schopný citu?“

„Ano, neopětovaná láska bolí, ale trápení může vést k jinému pohledu na řadu věcí, a třeba si člověk i uvědomí, že zase on tohle samé způsobil někomu jinému...“ nedopověděl, z první lavice se zvedla studentka vůdkyně, „a kde je v tom vašem žvanění bůh?“ vykřikla vztekla, „zdá se mi, že zde probíráme rouhavé myšlenky, škodlivé a vlastně myslím i toto téma je pro nás zakázané. Jen boha můžeme opravdově milovat a jen bůh miluje nás a vy tady hovoříte o nějaké nešťastné lásce a za chvíli třeba začnete probírat tu hnusnou fyzickou,“ je celá rudá, vztekla mrká. Její obličej dostal žabí podobu.

„Ne, to nemáš pravdu dítě, každé téma musíme popravdě probírat,“ smířlivě k ní zvedl ruce.

„No já nevím, jak se na to bude dívat školní rada, zítra ji to tam přednesu a pustím jim záznam vaší výuky, co jsem si pořídila.“ Sevřela levou dlaň.

Učitel a dívka zbledli.

- - -

Na vyvýšeném pódiu stál mladší muž. Pódium zase stálo na velkém čtvercovém náměstí. Kdo by se díval z výšky, viděl by bílý čtverec a na něm černou tečku a kolem samé tečky od černé až po bílou. Ty

malé barevné tečky – to jsou lidé. Jsou tady na náměstí a účastní se veřejné modlitby za osvícení.

Modlitbu vede ten mladý muž. „Ty nejvyšší, náš pane jediný, dej nám znamení, Prosíme tě.“

„Pane náš, dej nám znamení, prosíme tě,“ opakoval dav.

„Pane, čekáme na tvoje znamení.“ zakřičel mladík, byl to vlastně kněz Církve popatření do božského oka.

„Pane, čekáme na tvoje znamení,“ znovu zakřičel dav.

Kněz a dav střídavě už hodinu monotónně vykřikují tuto jednu větu.

Pozorovatel z výšky by mohl spatřit, jak najednou na bílé pódium vyskočila další černá tečka, ta původní se změnila na čárku s červenou velkou a nepravidelnou tečkou kolem. To by viděl pozorovatel z nebe. Dav dole přihlížel jako v omámení, jak příslušník Církve zapovězení pohledu do tváře boží přímo před nimi prořízl hrdlo jejich řečníku.

„Vy hloupé ovce, cožpak nechápete svůj blud.“ Vykřikl na ně, víc slov nestačil zakřičet, několik mužů, kteří se vzpamatovali, vyskočilo na pódium. Popadli samozvaného řečníka -vraha a jakoby dopředu sehranými pohyby s úžasnou až ladně rytmičnou pravidelností bodali svými noži do jeho těla.

„Do něj, do něj!“ Skandoval dav pod nimi.

„Lidé, to je znamení“ zaječela nějaká žena.

„Ano, bůh nás vyslyšel, nechce, abychom pochybovali, naše cesta je správná.“

Nestranný pozorovatel z nebes by o několik hodin později v jiném městě mohl spatřit podobnou scénu: náměstí a na jeho okraji karmínový čtverec a na něm černou tečku a kolem spousty barevných teček

„ Bratři a sestry, jeden náš bratr již není mezi námi,“ zařval kněz a dav s nářkem přijal zprávu o smrti hrdinného usmrtitele kazatele bludů.

„Bratři a sestry, neplačte a netruchlete, prostřednictvím našeho bratra náš pán nám dal znamení, radujme se, naše cesta je správná, naše pravda je jediná.“

„Radujme se, naše cesta je správná, naše pravda je jediná. Radujme se, naše cesta je správná, naše pravda je jediná. Radujme se, naše cesta je správná, naše pravda je jediná.“ Skanduje dav do ochraptění většiny lidí.

- - -

Díval se z kapitánské kabiny ven, zkoumal každý úsek vesmíru, co mohl vidět. Nikdy se toho pohledu nenasytí.

Podíval se na obrázek Boha, který visel nad jeho postelí.

Máme za sebou stovky let hádek o vhodnosti popatřit Bohu do tváře z maximální blízkosti. Milióny mrtvých

na obou stranách. Zvítězila naše Církev Božského oka proti Církvi zapovězení. Díky válce se sice vývoj nového cestování vesmírem zpozdil, ale nezastavil. Naštěstí, jinak bych tohle nikdy nemohl vidět.

Znovu se zadíval do kosmu. Zcela automaticky začal zpívat, „Jen vzhůru, vzhůru, tam kde nás očekává Bůh.“

-

Dlouze, dlouze se modlili. Nebude to trvat už moc dlouho a popatří božskému stvořiteli do tváře.

Každý z vybraných poslů to prožívá po svém. Ale bázeň ve větší či menší míře prožívá celá posádka Archy Stella – plavidla k Božské tváři.

Ještě několik měsíců a stanou před jeho zrakem.

-

Všichni se usilovně modlí, aby je Bůh přijal vlídně a nehněval se pro jejich troufalý čin.

Ne, nemůže se na nás zlobit. Určitě bude potěšen, protože kdyby nechtěl, abychom mu stanuli tváří v tvář, jistě by už naši archu zastavil. On božský, vševědoucí a všemohoucí stvořitel, když nám vnuknul všechny tyto vynálezy, které umožní jeho spatření, jistě si to přeje. Podle svatých knih nám chce sdělit něco velmi důležitého. O smyslu bytí, života, proč nás stvořil, co je našim

*úkolem ve vesmíru. Kdo ví, co vše s námi zamýšlí, to se
dozvíme už velice brzo... takto shodně uvažují všichni
členové archy Stella.*

Každý den se několik hodin modlí. Chtějí tak
potěšit vševědoucího boha a v srdcích se radují, že
splnily jeho příkaz. Nic se neděje bez boží vůle, tedy
ani tato cesta, tedy je to jeho přání, proto se nebojí
stanout před jeho boží tváří.

... už jen chvíle...

Padli na kolena.

Scéna VI. Poznání

*Co to? Pohybuje se to z té spirály... takový
divný pruh... svítí... bude jako já? Nejsem sám?
Ach můj stvořitel.*

*Přibližuje se... je to zvláštní a míří to na mě?
Podivný pocit ... chtěl by uniknout, ale je spjatý
s místem svého vzniku není mu dán pohyb...*

*Bojí se, nezná to co se přibližuje...
Je to stvořitel? Jistě, nikdo jiný neexistuje!
Odpoví mi? Dozvím se svůj úkol?*

*Najednou ho napadlo... co když mě tady nechal
a teď se pro mě vrací... nejsem sám... nejsem sám...
stvořitel přichází... radost... vše se dozvím, nebudu
sám...*

*A zase pochybnosti... už jsem viděl, jak se pode
mnou i nade mnou ztratilo mnoho svítících věcí, co
když je zničilo tohle dlouhý, co se tak rychle blíží ...*

*Je to tak blízko... a je teplo a víc... teplo... bolí...
bolí... aúúúúúúú... proč?...*

Proč můj stvořiteli?

Ááááááááááá.....

„Kde, kde je?“ Křičí jeden přes druhého. Prostě
najednou, jak se přiblížili, Božské oko zmizelo.

„Schoval se?“

Zapnuly přístroje.

„Ne, nikde tady není sebemenší známka jeho
živé struktury. Ani sebemenší částice, jen
zaznamenáváme hodně vesmírného šumu.“

„Kde, kde jsi náš Bože?“ Naříkají.

„Ani jediná jeho částice, ještě před chvílí byl na
monitorech celý jeho obraz, jeho oko a teď. Jak jen
budeme žít, kdo nás povede? Nebo je někde tam
dál? Zkouší naší víru, naší vůli?“

„Letíme,“ zavelel kapitán

Scéna VII. Procitnutí

úúúú ...bolí...bolí... proč... proč jen...ááá...

stvořiteli ty... oooo...

- - -

„Ano, letíme, ale podívejte se, co tady dělají přístroje, jakoby se v tomto místě rozpadla nějaká neznámá hmota.“

„Ukaž! Ne to musí být nějaká chyba, ale to je nemožné. Ne to ne. Bůh nemůže být mrtev!“ kapitán se dívá na monitory. „Ledaže,“ pohlédl na svého zástupce.

„Co?“ ten se skoro zajíkl.

„Ne, nic,“ zavrtěl hlavou kapitán. „Letíme.“

Posádka začala zpívat: „... jen vzhůru, vzhůru, tam kde nás očekává Bůh...“

Kapitán nezpívá, dívá se na přístroje. *Očekává. Očekává? Co teď bude?*

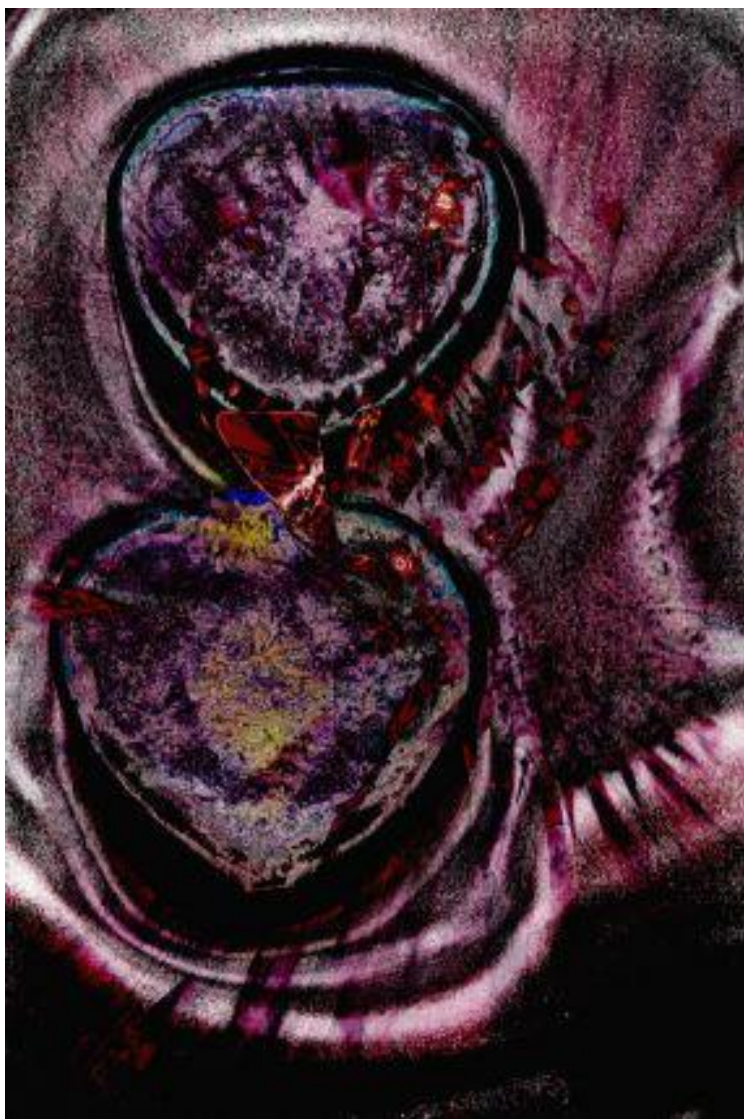
V rozčilení si ani neuvědomuje, že jeho rty šeptají jednu ze zakázaných modliteb:

*...šedé město rozkvetlé technikou
Bílé Slunce zavřené černou mlhou*

Stříbrná obloha nad krajinou

*Šedobílé obličej zírají
zpoza všech záclon
šedobílé obličej zírají
z ulice*

*A z řeky se dívají na mě
tvé oči
Ne, ty oči jsou mé!
Prší můj pláč,
Vím
Arkádie už nikdy nebude?*

Spím?

Ležím na posteli. Najednou mě nic nebolí. Necítím ani jehly co mám zabodnuté v žilách, a kterými mi do těla ukapávají ty bílé a nažloutlé roztoky. Baňky s nimi visí nad mojí hlavou. Pozoruji je a počítám bublinky v nich. Co bublinka, to kapka do mě.

Chtěl bych se pohnout. Nejde to. Jsem pevně připoután hadičkami. Chtěl bych někoho poprosit, aby mě nadzvedl a vyměnil mi tu plínu pode mnou. Studí mě, a co je horší, sám cítím, že už smrdí. „Prosím vás, prosím.“ Snažím se mluvit, ale nic neslyším. Pokusím se pohnout hlavou. Přes uličku vidím další postel. Hlava na polštáři má vypoulené oči. Z namodralých rtů tomu člověku vylézá stejně modrý jazyk. Přístroj vedle něj tiše bliká. To už? Ano. Ano! A teď, teď já! Bolesti sice necítím. Už. Ještě včera ano. Teď, teď už ne. A kdy je vlastně teď? Byl včerejšek včerejškem? A dnešek? Kolikátého může být?

Kolikátého? Nemám tušení. A tady není nikdo, koho bych se zeptal. Jsem sám. Tak strašně sám. Sám!

Někdo v pokoji začal naříkat. Nevidím, kde leží. Nevím, kdo to je, ale ten nárek. Takhle vyje pes. Pes. Měl jsem psa, nebo ještě mám? Já, asi ne. Nevím, nemohu si vzpomenout. Kdyby tady byl. Uměl se tak podívat. Dal by mi packu. Přines klacík a čekal

by, až mu ho hodím. Ne, není tu. Nikdo tu není.
Tady jsme každý sám. Sám.

Vyskočila mi jedna z jehel na ruce. Bublínky v
baňce se zvětšily. Jedna utíká za druhou. Rychleji.
Rychleji. Nažloutlá tekutina zmizela. Cítím takový
zvláštní zápach. A pít. Strašně se mi chce pít.
Nevydržím to! Nevydržím! Pít...

Co... co se to zase stalo? Ležím na posteli. Jsem
to já. Mám zavřené oči. Spím? Musím. Vedle postele
na podlaze vidím velkou kaluž. Ze zkrvavené jehly
ještě ukapávají poslední zbytky toho roztoku. Není
to moc hezký pohled. Dívám se raději po pokoji.

Úzká místnůstka. Napravo při zdi čtyři postele.
Nalevo čtyři postele. A na nich. Ne. Zavírám oči.
Nepěkný pohled. Mocht tak odejít. A co když to jde!
Vždyť jsem to nezkusil. Otevírám dveře. Vycházím.
Na chodbě stojí hlouček sestřiček. Něčemu se
hlasitě smějí. Míjím je. Všiml jsem si jejich zářících
očí. Všechny se dívají na sanitáka, a ten jim právě
paroduje jednoho známého herce. Jdu pomalu
dopředu. Kolem mě prochází další sestry doktoři.
Nikdo si mě nevšímá. To je dobře. Chci přeci odtud.

Zahnu do další chodby. Proti mně jde žena a
doktor. Ale vždyť to je moje žena! A ten doktor, na
toho si taky vzpomínám. Ten mě sem přijímal. Jdou
nevšímavě kolem mě. Něco si povídají.

Dotkl jsem se ženina ramene. Nereaguje. Vždyť
oni mě nevidí! Konečně mi to dochází. Nikdo mě
nevidí!

Jdu pomalu vedle té dvojice a poslouchám je.

„Takže, pane doktore?“

„Nechci vám nic zamlčovat. Stav vašeho pana manžela je vážný. Ale pořád je tu naděje.“

„Ano?“

„Samozřejmě. Musíte se ovšem připravit, že ty injekce bude muset dostávat každý den. To vás naučíme.“

„Mně? Já... já myslela, že to budete dělat tady!“

„To ne, takové pacienty dáváme do domácího ošetření.“

Až teď se moje žena hlasitě rozbrečela.

„Panebože, pane doktore, co s ním budu doma dělat! Sama dávat injekce! To je strašný!“ Vzlyká.

„Pane doktore, pane doktore, kam jdete, je mi strašně zle. Pane doktore! Sestřičko, prosím vás, udělalo se mi strašně zle, dejte mi prosím něco...“

Jedna z hloučku sester moji ženu někam odvádí. Už se mi nějak nikam nechce. Kam? Proč? Vracím se na pokoj.

Pořád spím. Teď někdo vešel. Doktorka. Šlápla do kaluže na zemi. „Do prdele, ten chlap se sem zase vychcal. Sestro!“ Zařvala na chodbu a odešla. Za chvíli přiběhla sestra, podívala se na podlahu a na mě a beze slova odběhla. Do pokoje vešla uklízečka a za okamžik opět doktorka. Vzala mě za zápěstí, otevřela oko, posvítla si. „Sestro!“ Zakřičela opět do chodby.

Dva chlapi mě přikryli prostěradlem a i s postelí mě někam odváží. Nechce se mi, ale kam jinam bych šel. Zůstanu.

Nakonec jsem to nevydržel. Stát a dívat se jen a jen na kovové schránky. Jdu teď domů. Zahnu za roh, ještě pár metrů.

Naproti mě jde moje žena. Zrovna jako v té nemocnici. Kam jde?

Srovnal jsem s ní krok a jdeme společně. Kampak asi?

Žena se zastavila na náměstí před dost oprýskanou budovou.

Na pravé straně je jedna výloha, na levé straně jedna výloha a odděleny jsou vchodovými dveřmi. Napravo je malým písmem napsáno „pohřební služba“ nalevo „KADEŘNÍK“. Jdeme nejdříve doprava.

Žena jemně zaťukala na dřevotřískové černé dveře a opatrně vešla dovnitř. Za kancelářským psacím stolem seděla velice tlustá matrána v růžové haleně a hnědé sukni. „Posaďte se,“ Ukázala na sofátko, umístěné naproti jejímu stolu. Sedli jsme si. Neušlo mi, že i ta sedačka je značně ošoupaná, jako lino na zemi a nakonec celý tento dům.

„Takže jaký typ rakve si budete přát?“ Zeptala se věčně žena za stolem a podala mé ženě katalog. Dívám se spolu s ní.

„Desítku.“

„Věnac?“ Podává ženě další katalog s pohlednicemi.

„Tady tu patnáctku.“

„Kytici na rakev?“

„Ano.“

„Prosím vyberte si.“ Další pohlednice.

„Čtyřicítku.“

„Ano. Typ parte.“

„Dvacítku.“

„Typ písma.“

„Dvojku.“

„Veršík.“

Žena se začetla do knížečky. „Nevím... snad dvanáctku.“

„Dvanáct, „ opakuje ta za stolem a píše to na blanket. „A hudbu? Tady je seznam skladeb. Vyberte si čtyři.“

„Takže dvojku... dvacet dva a ...čtyřicet.“

„Ano a ještě jednu.“

Moje žena znovu rozevívá katalog „Tak třeba osmičku.“

„Osm.“ Zapsala si a zaklapla desky. „Tak a to je všechno. Záloha je pět tisíc.“ Bere peníze a vypisuje o tom doklad. „Toto je vaše, fakturu vám pošleme.

Děkuji.“ Usměje se.

„Také děkuji,“ řekne moje žena. Podají si ruce. Odcházíme do protějších dveří. Tady to je lepší. Plno světla, koberce, krásné sedačky. A ta nádherná vůně. Ženy se usmívají do zrcadel.

„Vítám vás,“ šveholí jedno krásné stvoření na moji ženu, „vodová a přeliv, jako vždycky?“

„Ano, ale dnes mě ještě nějak nově učešte, v úterý mám pohřeb.“

„Uděláme nádhernou hlavičku, spolehněte se a jaké budete mít šatičky? Na náměstí právě dostali

opravdu fantastický černý model, ten by byl na vás jak dělaný. Něco opravdu skvostného.“

„Opravdu? No to tam hned skočím. Jste zlatíčko, Miládko.“

Jsem taky zvědavý, běžím se na ty šaty podívat. No teda... jestli ty si koupíš! Koupila.

Je úterý. Před naším domem zastavují první vozy. Bratránek Tomáš. Strýc Jožka se ženou Emou a synem. Ty lidi jsem viděl jednou jedinkrát asi před deseti lety. Všechno ženiny příbuzní.

A už se ženou do pokoje. Objímají a líbají se s mojí ženou. Tisknou jí ruce.

Stojím v koutě, poslouchám a pozoruji.

„Takový neštěstí, takovej mladej.“ kvílí Ema.

„Taky říkám, že tu mohl ještě bejt. Je to ztráta. Dal bych si kafe.“ přikyvuje ji Jožka a přitom celkem důvěrně objímá moji ženu.

„Chudák, má to za sebou. Nás to čeká. Já taky kafičko. A neslazený, jen s mlíkem.“ Upozorňuje Ema

„To já sladím hodně.“ ozve se Tom.

„No jo, Tomášek byl vždycky na sladký, ale už ti není dvacet, taky bys to měl omezit nebo příště pojedeme na rozloučení s tebou.“

„Ale, prosím tě.“

„No zamysli se, a proč ses u nás tak dlouho neukázal?“

„To víš, málo času.“

Otvírají se dveře a vchází další příbuzní mé ženy. Místností se ozývají výkřiky.

„Ježíš, Bořek. Tebe bych kluku ani nepoznala. Jak dlouho jsme se neviděli?“

„No od Tonyho pohřbu.“

„To je let... A ty jsi snad zase vyrost. No kolik měříš?!

„Nevím, jak to mám vědět.“

„A nemáš hlad? Dáš si kafe?“

„Jo, to jo.“

„A koukám Áňo, ty jsi tady taky? Prej už seš dvojnásobná babička.“

„No jo, ty jsi Vendulku ještě neviděla, že jo.“

„Ne, jen Honzíka.“

„Musíme se domluvit, kdy přijedete. Vendulka, to je díblík. A co ty tvoje děti?“

„Kluk má holku a holka taky.“

„A nechtěj ještě nějaký další? Aspoň dvě děti, to je nejlepší.“

„To víš, uživili by je, ale do toho já jim mluvit nemůžu.“

„Kdo si dáte kafe.“ Volá moje žena.

„Já bych chtěla prosím tě čaj.“

„Já piju jen kafe bez kofejnu to nemáš? Ne? Tak taky čaj.“

„Dá si ještě někdo čaj?“ Křičí do místnosti má žena. „Už nikdo? Áňo, dones tam ty chlebíčky a dorty. Chce někdo ohřát párek?“

„No to bys byla hodná, dal bych si něco teplýho. Vstávali jsme brzo a ta cesta k vám byla strašná. A

uvařte mi ještě jedno kafe, úplně se mi zavíraj voči.
A tady mám, doma pálenou, kdo si se mnou
cvakne?“

Dívám se na stůl, taky bych si dal. Nikdo mě
nevidí. Naštěstí. A i kdyby, všimli by si mě? Těžko.
Vezmu si jen jeden chlebiček. Taky už mám hlad.

Prodírám se těmi lidmi, které jsem nikdy
neviděl, o některých jsem slyšel, to jo, ale nikdy
jsem je neviděl, až dnes.

Když jsem se konečně dostal ke stolu, byl už
prázdný. Ty lidi to snad do sebe naházeli, ani
nekousali. Svoloč mizerná. No přízeň. Já vím, proč
jsem se s nimi nikdy nechtěl stýkat!

„Ježíš jedenáct!“ Někdo zařval. „Za deset minut
je obřad! Honem!“

Stojím opět u stěny a pozoruji. Pěkný je to, opravdu
pěkný. Začala hrát hudba. Do ní se z vedlejší
místnosti ozvala sbíječka. Kladivo se zarývá do
zdiva. Nic jiného není slyšet. Konečně zmlkla.
Skončila i první skladba. Sbíječka znovu začala.
Hudebníci rovněž. Smutné tóny se nesou místností.
Najednou bylo jasně slyšet, jak kladivo sjelo po
něčem kovovém. „Do prdele práce, kterej kretén
tenhle barák stavěl! Dát do zdi dráty.“ Zařval
mužský v té vedlejší místnosti.

Zpěvačka předstoupila před hudebníky. „Ó
hřebíčku zahradnický...“

„Tak haló, šéfičku, co s tím? Cože? Vysrat se na
to? Taky si myslím“

„...ó růžičko voňavá...“

„Že nám to nezaplatěj? Kurvy zasraný, aby chcíply.“

„Kterak na tě zapomenu, když to není věc možná...“ Zpěvačka se snaží. Zpívá co nejhlasitěji. V místnosti se ozývají vzlyky.

Někdo se hlasitě vysmrkal. Vedle znovu začala pracovat sbíječka. Zpěvačka namáhá hlasivky. V místnosti slyším vzlyky a mezi nimi šepot.

„Všimla sis, jak má ta dorota krátký sukně? Copak se to hodí! No taková...“

„A podívej, támhleten se taky vymódil. To nemá ani na pořádnéj kabát?“ „Ten? Všechno prej prochlastá. Notor!“

„No jo, víš, že už se dvakrát léčil?“

„Né, jó. No je po mamince. Ta se přeci uchlastala.“

„Ta né, to byla támhle toho vedle tý doroty.“

„Ta taky, ale i tahle.“

„No famílie!“

„Máš pravdu. A moc ta jeho žena nebrečí.“

„No to víš...“

„To je ale vodbytej funus, vždyť von taky stál za hovno.“

„Ale měl to rychle za sebou.“

„Byl to takovej morous nesympatyckej. A prej taky chlastal.“

„To nemůžeš vědět, proč vlastně chlastal. Vždyť se na ni podívej! Na vdovičku. Přímo rozkvetla! Řeknu ti, hanba!“

„Jo a odbyla to, ani nám moc najíst nedala.“

„ Dámy, tiše. Prej snad bude ještě oběd.“

„No, to sem na něj zvědavá, člověk jede takovou štreku.“

„A všechno zdědí vona?“

„Ty chlebíčky byly nějaký voschlý, tlačí mě v žaludku.“

Začínám se chvět zlostí. Dívám se do těch tváří tady kolem. Hnus. Jdu radši k rakvi. Prohlížím si ornamenty ve dřevě a ten jeden věnec a kytku. A najednou jsem si uvědomil. Ty kurvy zasraný mi nepřivezli žádnou kytku. Nikdo. Ani jednu! Ani lísteček! Je to možný?! Vy svině jedny! Vy kurvy nenažraný! Nacpat se a pomlouvat! Popadnul jsem svícen, co tam byl a mrsknul ho po nich. Ozval se kovový zvuk. A házím po nich další. Křičí a utíkají ven. Běžím za nimi a házím další a další svícny. „Vy kurvy!“ Řvu za nimi. Svícen zasáhl něčí hlavu. Směji se. Ale co to? Poslouchám. Ten zvláštní kovově znějící úder se ozval znovu. A ještě. Začínám se probírat.

Probudil jsem se. Právě se otevíral kryt mého spacího boxu. Vedle mě vylézá ze své kukaně velitel kosmické expedice. Opatrně rozhýbává svaly. Já jsem zůstal ještě chvíli sedět na posteli, jestli se tomu tak dá říct. Teda lítám už roky a prospal jsem jich v těch hermetických spacích kukaních, ale takový sen!

„Tak jak se spalo, kamaráde?“ Velitel do mě šťouchl. Nepotrpíme si na nějaký ty formalitky, známe se let a jednou velí on jindy já. Holt život. Podíval jsem se na něj.

„Spalo se dobře, ale měl jsem strašný sny.“

„Strašný?“

„Jo.“ Víc jsem nestačil povědět. Odněkud přiběhl ten jeho velkej hafan. Vrtěl ocasem a radostně se na nás vrhnul. Skáče, kňučí. Lehl si na záda. Eda ho poplácává, směje se. Pozoruji je. Vidím jim na očích radost. A ty psí oči. „Amonku, no pojď taky ke mně.“ Podíval se na mě a podal mi packu. „No hodnej pejsánek. Víš,“ pohladil jsem ho a podíval se Edovi do očí. „Vždycky jsem ti tuhle krásnou psí potvoru vyčítal, že ho vláčíš s sebou a sám dobře víš, kdyby to směrnice povolovaly, tak jsem ti ho jednou málem nepustil do lodě. Byl sem blbec.“

Amon si sedl a funěl mi do obličeje, Eda si mě taky prohlíží. „No já žasnu, co se děje.“

„Nic, změnil jsem mínění.“

Do spacího prostoru vešel doktor. „Pánové, připravte se, za několik hodin přistáváme. Veliteli, všichni jsou po spánku v pořádku. A abych nezapomněl,“ otočil se na mě, „Vaše snoubenka vás bude očekávat až v kongresové budově.“

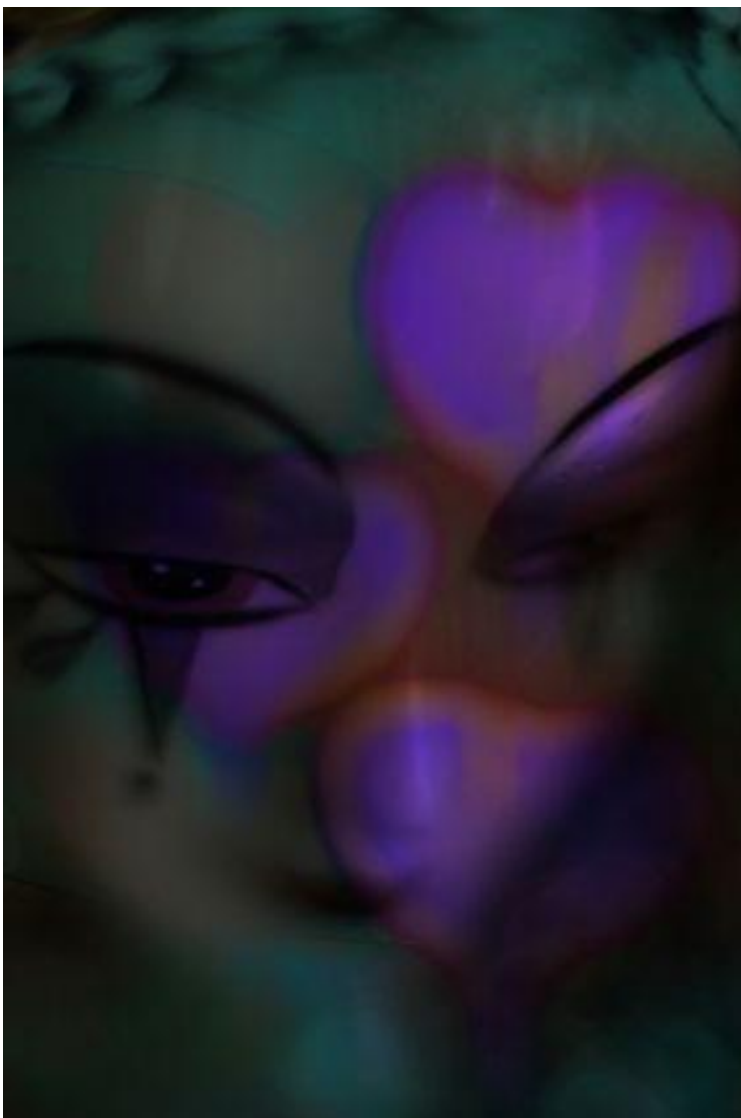
„No, ano ty se vlastně až přistaneme, ženíš!“
Zasmál se Eda.

Zakroutil jsem hlavou. „Ne, nikdy! Až přistaneme, jdu si hned koupit takový psí tele, jako je Amon.“

Nechápavě se na mě podívali. „Ty si děláš srandu?“

„To bych si netroufl. To je moc vážná věc, ale říkal jsem přeci, že jsem měl strašnej sen. Rozhod jsem se, na to mám právo. Zítra kupuju psa.“

Zasmál jsem se. Já vám dám, vy kurvy, otrávit mi život. A nepřinýst ani tu mizernou kytku! Ani lísteček! To by se vám líbilo. Žrát si za moje. To věřím! Tůhle!

Panenka

„Stanice Viktora Huga,” ozvalo se z reproduktorů. Tramvaj zastavila. Rychle vystoupil z přetopeného vozu. Venku byl nepříjemný vítr, ale aspoň čistý vzduch.

Zvedl si límec kabátu, strčil ruce do kapes. Pět minut chůze a je doma.

Právě prochází, jako ostatně každý den, kolem starožitníkovy krámkou. A jako každý den se aspoň na chvíli zastaví před jeho výlohou.

Dnes si okamžitě všiml tří panenek. Opíraly se o stylizovaný dřevěný strom. Měly stejnou porcelánovou hlavičku a porcelánové střevíčky. Jen jejich šaty byly rozdílné, ale všechny představovaly vznešené orientální kroje.

Nejvíce ho zaujala panenka v zeleném kostýmu, podobném harlekýnskému. Na hlavě má klobouček ve tvaru tiáry s velkou perlou na vrcholu. I výraz tváře, oproti těm dvěma, má velmi laskavý a něžný, ale i vznešený.

Fascinovaně se dívá do namalovaných očí. Neuvěřitelně ho přitahují. Zešikmené zelené oči, se zužují a rozšiřují. Zdá se, jakoby vysílaly do okolí světelné paprsky.

Vítr fouká stále víc, začalo drobně pršet, ale on jen stojí a nemůže se odtrhnout od těch zvláštních očí.

Ted' se mu dokonce zdá, že se panenka na něj usmála a slabě kývla hlavou.

Jiskérky z očí prosvětlují celou výlohu.

Děšť ještě víc zesílil. Rozklepal se. *To je zima! A já tady čumím na figurky.*

Rychle se otočil a utíká domů.

Jsou to opravdu hezké figurky, ještě jsem nikdy takové neviděl. A ta v zeleném. Maličká podobizna perské královny. Něco takového ještě nemám. Že bych si ji koupil? Kdoví kolik asi můžou stát?

Zavrtěl hlavou, jakoby chtěl odehnat vtíravou myšlenku.

Ne, nemůžu si dovolit kupovat kdejakou blbůstku, protože se mi líbí, proč by ne? Nakonec tenhle měsíc jsem vydělal dost navíc, můžu si přeci udělat radost, co člověk z toho života má, pořád jen šetřit, ale ne, ne potřebuju jiný věci, musí mi stačit, co už mám! I když tohle je opravdu něco, to přeci poznám. Ne, ne.

Zrychlil krok, aby už byl doma, co nejdál od obchůdku a od pokušení koupit si tu nádhernou figurku.

Otevřel domovní vrata a ze zvyku se nejdříve podíval na odpočívadlo v prvním patře a až teď, když ho tam uviděl, vzpomněl si, že čeká kamaráda.

„Ahoj Karle, nezlob se, úplně jsem zapomněl. Čekáš dlouho?“

„Ne, teď jsem akorát přišel.“

Podali si ruce.

„Pojď dál.“ Odemkl masivní secesní dveře. Z chodbičky zavoněla zvláštní vůně sušených květín a tabáku. „Dáš si něco? Čaj?“ Zeptal se hned ve dveřích a ani nečekal na odpověď a šel do kuchyně.

„Ježiši, co to tady zase máš?!“ ozvalo se z obývacího.

„Co myslíš?“ Vykouknul z kuchyně. „Jó, Amálku.“ Zasmál se. „To je želva, copak to nepoznáš?“

„To je jasný, že jo, ale ten její domeček.“ S úžasem si prohlížel dvoumetrové akvárium plné různých kamínků, písku a kytěk. Uprostřed v malém rybníčku ležela želva.

Přinesl konvici s čajem. „Tobě se želvy nelíbí?“

„Normálně.“ Řekl to s nádechem ironie.

Dělal, že si toho nevšimnul. Nalil čaj a z baru přinesl láhev Becherovky. „To mě fascinuje, ta jejich bezbrannost. Je to snad nejbezbrannější tvor, který je odkázaný jen a jen na tvoji péči. Musíš se o ni poctivě starat.“ Nalil likér do sklenek.

„Tak, kamaráde na Amálku.“

„Ty si děláš Karle legraci, ale je to pravdu skvělé zvířátko. A navíc je to tvor, kterého si pořizuješ na celý život. Já je prostě miluju.“ Vyndal želvu a

položil ji na stůl. Nezdálo se, že by tím tohle zvláštní zvíře potěšil. Zůstalo rozplácené na mramorové stolní desce. Všiml si toho a hned ji vrátil zpátky. Na stole zůstaly mokré skvrny. Setřel je rukávem. „Víš, když se o ni staráš, nemusíš se bát, že ti brzo umře, prostě láska na celý život,“ nahnul se nad terárium a bříblble se usmíval na nehybnou želvu. Jemně ji pohladil po krunýři.

Karla to všechno nějak znechutilo a dal to znát v hlase: „To tedy ne, to máš pravdu. Tahle želva bude oplakávat tebe,“ zasmál se. „Tak se hochu ani nedivím, že ti ta tvoje utekla, taky bych nechtěl žít s magorem.“

Zrudnul. „To snad s touhle želvou nijak nesouvisí.“ Sevřel rty.

Karel viděl, že měl raději mlčet. „Já si dělám legraci.“ Pokusil se o hlasitý smích, ale vyznělo to trapně, smál se sám.

„Divná legrace.“ Kousal se do rtů, najednou měl Karla plný zuby.

„Nezlob se, ale ty si všechno tak bereš. Občas mi připadá, že žiješ v jiném světě.“ Rozhlédl se po pokoji zařízeném krásnými a vkusnými věcmi, které dohromady vytvářely zvláštní harmonii a pohodu tohoto pokoje, ale zároveň i zvláštní svět sám pro sebe.

„V jiném světě?“ Opakoval po hostu. „Asi ano. A je to špatné? Snažím se o krásu. Miluju krásu!“ Podíval se na něj zamyšleně.

„To vidím, je to všechno tady kolem tebe opravdu krásné, ale měl by sis dát pozor, aby tě ta krása nesežrala.“

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám.“

Rozešli se chladně a dost ve zlém.

Uvařil si něco k večeři a sedl si ke stolu. Vzpomněl si na ty panenky. Vstal a šel do ložnice. Na nočním stolku ležela kožená skříňka. Otevřel ji. Ozvala se známá melodie z Figarovy svatby. Sáhł do ní a vyndal bankovky.

Půjdu se zítra zeptat, kolik stojí.

- - -

Končí další den. Spěchá ke starožitnictví. Už z dálky vidí zářit kostýmy panenek.

Neproдали mi ji. To je dobře. Ani neví, proč má takovou radost. Jen aby nebyla moc drahá. Znovu ho napadlo. Koupil bych si ji i tak? Ne, to ne! Snaží se přikázat sám sobě.

Zastavil se před výlohou. Dívá se na pokojný výraz panenky v zelených šatech.

Je opravdu z nich nejhezčí. Podíval se na její botičky. Jak je to všechno precizně provedeno. Konečně si všiml cenovky postavené u prostřední panenky.

Už k nim dali cenu. Tak kolikpak? Přimhouřil oči, aby si mohl přečíst cifru.

Dva a půl tisíce. To je akorát, co na ni mám.

Znovu pociťuje onu nedefinovatelnou radost. Může si tu krásnou figurku skutečně koupit.

Než vešel do obchůdku, podíval se do aktovky, jestli náhodou nezapomněl peníze. Byl to takový jeho dost podivínský zvyk, vždy se přesvědčit jestli skutečně s sebou má peníze nebo klíče, či něco jiného, co ho právě napadlo, i když stoprocentně věděl, že si tu věc bral.

Dnes pro jistotu přepočítal i peníze a už bere za kliku u starožitnickových dveří.

Jemně zatlačil a nic. Zalomcoval klikou. Dveře se ani nepohnuly. Až teď si všiml tmy v místnosti a na dveřích visící cedule „PRO NEMOC ZAVŘENO“.

Ach, jo. To je smůla! Vztekle kopl do kamínku na chodníku. Odchází zklamáný. Tolik se na ni těšil. Tolik. Tak příště.

Ještě jednou se podívá po krásných postavičkách. *Snad mi ji neprodají. Budu sem chodit každý den.*

Pomalů jde domů. Cestou se stavuje na obvyklých nákupech. Chleba, sýr, láhev červeného.

Až když je doma, vzpomene si, že je posledního a on měl jít zaplatit všechny složenky.

Znovu se oblékl a vyšel ven.

Na poště se proti němu vlnil mnohametrový lidský had už od vchodu. Přepážky jsou ve druhém patře. Dívá se na zaplněné schodiště. *Tolik lidí nedůvěřuje tomu internetovému bankovníctví.* Potěšilo ho, že není sám, na druhou stranu, když uviděl, že ve frontě lidi stojí vedle sebe, aby se vešli do haly a nemuseli stát venku, vztekle se kousl do rtu. *A do prdele, to mi ještě scházelo. To je tak na hodinu.* Podíval se na složenky v ruce. *Už jsem nezaplatil minulý měsíc ani alimenty, musím si to tady vystát, co se dá dělat. Nebo by mě ještě mohla zažalovat. Je na to dost velká kráva.*

Do haly a na schodiště zvenku táhne nepříjemný chlad. Samootvírací a zavírací dveře se zasekly a zůstávají otevřené. Je mu zima a ještě nejedl. Pohupuje se nervózně na svém schodu.

„Taky je vám taková zima?“ Snaží se navázat hovor starší žena stojící nad ním.

„Jen jsem si vyběhl, že zaplatím složenky a tohle,“ ukázal nahoru, „mě překvapilo.“

„No jo, jsme všichni stejní, všechno na poslední chvíli. A přitom, musím se přiznat, člověk má přes den času, a kdybych sem šla včera, nikdo tady nebyl. Jenže člověka nezměníte.“ Dotkla se rukou jeho ramene. Podíval se na tu vyhublou stařenu s dlouhými neupravenými šedivými vlasy v dlouhém ošuntělém kabátě, který musel kdysi dávno být velice pěkný. Všiml si ještě, že na kostnaté ruce plné

hnědých skvrn má několik zlatých prstenů. Byla to pěkná zlatnická práce. Musely jí slušet, když byla mladá, ale teď vypadají jako laciná bižuterie.

Napadlo ho. *Jedna věc, jiný rámeček a tím i pohled. Jak je to všechno divný. Věci a my.*

„Časy se mění a my prý s nimi, ale národu člověka holt nezměníte. Zlomíte, ale nezměníte.“ Opakovala znovu, jakoby pro sebe. Zdálo se mu, že musí něco odpovědět. Cokoliv, ale aspoň něco. Pár slov.

„To tedy ne.“ Řekne lhostejně. A už opravdu neví, co dál povídat, a tak se jen usměje. Žena naštěstí už hovoří s někým nad sebou.

Konečně se fronta hnula. Stojí už v teple poštovní místnosti. Uprostřed trůní dva rozvrzané stolky s několika odřenými židličkami. Za stolkem sedí stařena a vyplňuje telegram. Za dalším stolkem sedí dvě malé neuvěřitelně zrzavé děti. Nudí se. Najednou je asi něco napadlo. Vstávají a jdou k druhému stolku. Postaví se naproti sobě a stolek rozkývají.

„Co to děláte!“ Vykřikla stařena. Děti se smějí a pokračují ve své hře. „Nechtejte toho. No tak, nemůžu psát.“ Děti se jen smějí a kývou stolkem ještě silněji. „No tak, nechtejte toho, prosím vás.“ Naříkavě prosí ty dvě děti. Ten její legrační hlas je ještě víc rozdováděl. Hoch si dokonce vylezl na stolek. „No tak, běž dolů, nevidíš, nemůžu psát.“

Dítě nic. „ To už přestává všechno, vy hajzlové
jedny nevychovaný. To vás doma neučej, jak se
máte chovat ke starejm

lidem!“ Už nenaříká, ale vřeští na celou místnost.
Odněkud najednou rychle přiběhla černovlasá
matka. Prostorem pošty, kde doposud bouchala
pouze razítka, se ozval dětský zlostný řev.

Dívá se na krásnou černovlásku a na její bledé
zrzavé děti. Vleče každé za jednu ruku za sebou a
kabelka ji bouchá do zad. Nervozita naplňuje
všechny prostory. Dívky za přepážkami mají
nenávistné oči. Na čele jim vyskakují kapičky potu.
Zaujala ho dívka v bílém vypasovaném tričku. Jeho
oči přitahovala její prsa.

*Asi nebude v posteli špatná. Trošku se naklonil,
aby si ji lépe prohlídnul. Má pořádněj zadek.*

Dívka si asi jeho pohledu všimla. Ještě víc
vystřčila prsa. Neměla podprsenku a tenká bavlna,
která ji zahalovala, spíš ještě víc dráždila.

Odcházel z pošty a myslel na dívku.

Doma vypil láhev červeného. Ještě než šel spát,
napadlo ho, že musí najít nejvhodnější místo pro tu
panenku.

Prochází pokoje a přemýšlí, kam ji dá. Nakonec
se rozhodl pro stolek před zrcadlem v ložnici.

Budu ji tak mít na očích, když budu odpočívat. Navíc se mu zdálo, že se pro panenku hodí víc tohle intimnější místo, než třeba hala nebo obývací.

Ani dnes neumyl nádobí, jen se vykoupal a šel si lehnout.

Než usnul, tak si vzpomněl, že nedal najíst Amálce. No teď už nebudu vstávat. Dám ji ráno. V přírodě, taky každý den určitě nejí.

Usnul. Prsatá dívka z pošty stála na jeho stolku v zeleném harlekýnském kostýmu, který on brzo strhal.

- - -

Chodí kolem starožitnictví pátý den a na dveřích neustále visí cedule oznamující starožitníkovu nemoc. Každý den se dívá na tu svoji panenku. Každým dalším dnem má větší strach, aby mu ji neprodali. Peníze na ni nosí v peněžence v zalepené obálce neustále s sebou. Raději je dal do obálky a tu zalepil, aby je neutratil za něco jiného. Ta asi šedesáti centimetrová figurka mu prostě učarovala. Každý den si ji už představuje na stolku před zrcadlem. Zavře oči a jasně ji vidí stát před sebou. Někdy večer se mu zdá, že v zrcadle se rýsuje její silueta a někdy tam vidí jen ten její obličejíček.

Bude to další krásná věc do mého bytu. Snad už brzo otevřou.

- - -

Odzátkoval si další láhev červeného. Dnes ji vypije sám. Včera tady u něj byla ta dívka z pošty, a přijde zase zítra. *Je trochu hloupá, ale v posteli jak supr štětká a navíc, nechce se na nikoho vázat. Chce jen nezávazný sex.* Usmál se do skleničky. Vyprávěl ji o té figurce, dívala se na něj tak zvláště. *Nemůže chápat. Chápala jen jedna... a ta. Proč jsem se na Karla rozzlobil? Ano utekla mi. Musím mu zavolat.* Dolil si do skleničky zbytek vína a načal novou.

Podíval se na žárovky lustru skrz nachovou barvu vína. Jiskry tancují ve sklenici. Zdá se mu, že tam vidí něčí oči. Rozšiřují se a zužují.

Zatočil sklenkou proti světlu. Před očima se mu svlíká Jana z pošty.

Opravdu nebylo tak těžké dostat ji do postele. Párkrát zašel zaplatit nějakou složenku. Namátkový dotyk rukou, vhozená orchidej do mističky na drobné. Skoro už za minutu, co k němu přišla, ji svlékl šaty, nic jiného na sobě neměla, ale v sobě má tolik vášně. Milovali se hned v obýváku ani do postele nedošli.

„Zůstaň.“ Skoro zaprosil.

Zasmála se. „Nezlob se, je to s tebou pěkný, ale ještě se nechci vázat. Chápeš? Ještě ne.“ Oblékla se. „Přijdu pozítří.“ Políbila ho na tvář. „Á,“ usmála se na něj. „Málem bych zapomněla. Něco jsem ti přinesla.“ Sáhla do kabelky a postavila na stolek před něj malilinkatou porcelánovou panenku. „Když ty jsi na tyhle blbosti.“ Máchla rukou kolem sebe.

„To nejsou blbosti!“ Podrážděně vykřikl! To všechno jsou originální antikvy, nic bezcenného!”

„HmMMM,“ kývla hlavou. „Tak to promiň.“

Podíval se na figurku a na ni.

„Líbí se ti?“

Překvapila ho, nebyl to totiž žádný kýč, ale míšeňská figurka. „Je krásná, děkuju.“ Vzal ji za ruku a políbil do dlaně. „Třeba si to rozmyslíš?“

„Co?“

„Nezůstaneš?“

Bylo na ní vidět, že váhá. „Uvidíme. Pozítří. Ano?“ Už neřekla, ne.

Dnes dopil načatou láhev až do dna. Po víně má pocit lehkosti. Chce se mu lézat. „Z vína se proto padá na záda,“ řekl mu někdy někdo. Kdy? Kdo? To už si nevzpomíná.

V prázdné lahvi opět vidí ty zvláštní oči. Ano, takové má ta kouzelná panenka. Kdy už konečně otevrou. Podíval se na stolek pod zrcadlem. „Já už ji chci mít tady.“ Opile zakřičel na svůj odraz v zrcadle.

- - -

Raději už chodil kolem obchůdku se starožitnostmi i ráno, kdyby náhodou otevřeli, aby tu panenku nekoupil někdo jiný.

Ta figurka se stala jeho posedlostí. Nikdy v životě si žádnou věc tak moc nepřál a nikdy se taky na žádnou tak netěšil. Výčitky, že bude utrácet za zbytečnost, ho brzy přešly. Občas ho dokonce napadlo, že by měl peníze i na dvě. Podíval se po třech figurkách, byly na svém místě. Cedula na dveřích a v krámku tma.

Copak asi je tomu starému dědulovi? Je už dost starý. Kdyby umřel, skoro se lekl té myšlenky, snad by krámek nezrušili? To by se nikdy nestal vlastníkem té nádherné věci. Tahle myšlenka mu vzala náladu na celý den. V práci byl nervózní, dokonce se sbalil dříve a odešel domů.

A opět cesta kolem krámků. Pohled do výlohy. A... Zůstal překvapením stát. Místo po dvou soškách bylo prázdné. Na podstavci zůstala pouze ta jeho. Udělalo mu to radost, ale ještě se bál. Skoro vběhl do krámků. Byl prázdný, jen za pultíkem stál starší muž. Pozdravil. Stín za pultem okamžitě opětoval jeho pozdrav. Připadalo mu to jako vlastní ozvěna. Nadechl se, ucítil známou vůni charakteristickou pro všechna starožitnictví a

vetešníky. Dnes tady ještě cítil takovou zvláštní nasládlou zatuchlinu. Podíval se kolem sebe. *Mají tu hezký věci, ale smrad z nich tedy je. Dělat bych tu nechtěl.*

V místnosti bylo šero, až když přišel těsně k pultu, zjistil, že za ním není ten prodavač, kterého čekal. Místo hubeného a celkem milého staříka před ním stál malý a neobyčejně tlustý mužíček. Slovo mužíček se na něj opravdu hodilo. Na velké hlavě si marnivě upravoval zbytek prošedivělých vlasů. Bylo zajímavé, že je všechny měl na pravé straně a na levou si je přehazoval. Snažil se těmito několika dlouhými prameny zakrýt červenou lebku. Moc se mu to nedařilo, vlasy mu každou chvilku spadly a pak vypadal opravdu zajímavě. Na jedné polovině hlavy vlasy dlouhé až po ramena a na druhé jen žilkami protkanou kůži.

Muž se na něj usmál. „Přejete si, pane.“

„Prosil bych tu, panenku v zeleném, co máte za výlohou.“ Vyhrkl ze sebe jedním dechem.

Stařec zakýval hlavou. „Máte štěstí, je poslední.“ Znovu se tak zvláště usmál. Připomínalo to úšklebek malého skřeta.

„Tak to mám štěstí.“ A opravdu to tak cítil. Měl z této koupě radost.

„To máte štěstí.“ Opakoval po něm prodavač, jako ozvěna.

Díval se, jak starý muž dovedně balí sošku do papírů. Vzpomněl si na předchozího starožitníka. „Co dělá pan Mayer?“ napadlo ho, zeptat se.

Muž pokrčil rameny. Nevím. Neznám ho, poslali mě sem na výpomoc, prý ten přede mnou,“ drbe si zátylek, „jak jste ho jmenoval?“

„Mayer.“

„Ano, Mayer, už si vzpomínám, tak ten nikomu nic neřekl a před několika dny odsud odešel a už se nevrátil.“

„To je divný.“

„Je to divný.“ Připustil stařík.

„Byl to starší člověk, že by se mu něco stalo?“
Uvažoval nahlas.

Muž za pultem jen pokrčil rameny. „Nikdo nic neví.“ Zvedl husté obočí, na čele se mu udělaly hluboké vrásky.

„A doma za ním někdo byl?“ Napadlo ho, zeptat se, ani nevěděl proč. Vždyť toho starožitníka nijak neznal a je mu celkem lhostejný. Jen ta zvědavost, když se někdo prostě ze dne na den ztratí, tak to není úplně normální. Pociťuje z toho strach. Proč?

„To víte, že jo.“ Prodavač najednou začal být sdílnější.

„I policii to prý šéf hlásil. Nikde nic. Přijeli, všude všechno prohledávali. Tady, v bytě, u jeho dětí. Nic. Jako by se rozplynul tady v tom harampádí.“

Slovo harampádí se ho dotklo. „Tady ta krása kolem, taková nádhera, copak to by mohlo někomu ublížit?“ Usmál se na mužíčka.

Prodavač tentokrát jeho úsměv neopětoval, naopak zamračil se. „To si, milý pane, nemyslete, i krása vás může sežrat. I krása.“

To už jednou slyšel. Ano, od Karla. Zajímavé, jak se určité i odlišné typy lidí shodnou v řeči. Ušklíbl se. „A co láska?“

Tloušťík se na něj podíval, jako na něco opravdu nechutného. „Ta zabíjí. Někdy rovnou, jindy postupně, ale neúprosně a skoro každého, ale o tom byste mi asi mohl povídat vy? Že se nemýlím?“ Upřel na něj své očka.

Zrudnul, ale neměl náladu pokračovat v tomto podivném rozhovoru. Zaplatil a odešel.

Doma spěšně vybalil sošku z těch několika papírových vrstev.

Drží ji v ruce. Mazlí se s ní. Je krásnější, než se mu zdála za výlohou. Jemné zlaté nitky tvoří na zeleném sametu obdivuhodně krásné obrazce. Panenčiny botičky, ručičky, obličejíček, vše dokonale propracované. *To snad museli dělat pod lupou.* Napadlo ho, když si ji podrobně prohlížel. Dotkl se jejího obličejí. Čekal hladký a studený porcelán.

To je zvláštní. To spíš vypadá, jakoby to byl nějaký hodně vybělený pergamen nebo co. Není to studený.

Otáčí figurku v ruce a prohlíží si ji ze všech stran.

I ty ručičky asi nebudou z porcelánu. To je opravdu nějaký unikát.

Po dlouhé době má neskrývanou radost z koupě krásné věci.

Postavil panenku na stolek před zrcadlo.

Za výlohou se mi nezdála tak velká. Dívá se, že zrcadlo je asi o deset centimetrů nižší. No později koupím větší, takhle to není ono.

Ten večer udělal jen nejnutnější. Cítil se unavený. Na chvíli před spaním si sedl do křesla naproti panence a pozoroval ji.

Už spí? Ne, je přeci vzhůru. Sedí v křesle. Ale co to?

Podivné bílé světlo vyzářuje z očí figurky naproti němu. Světlo sílí. Září už celá soška. Je zima. Ne teplo. Teplo, až moc. Potí se. A zase zima. A...

- - -

Velký a dost silný muž působil za psacím stolem dost komicky. Jakoby sem přišel jen náhodou a jelikož jinde nebyla židle, tak se posadil právě k tomuto malému stolku. Asi i jemu nebylo příjemné tam tak sedět. Každou chvíli bral zvonící telefony a

sám také někam volal. Další zazvonění. Velký muž hmátl po sluchátku. Bylo na něm vidět, že to co z něj slyší ho nijak nepotěšilo.

„Tak a máme tady ke všemu ještě další hlášení nezvěstného muže. Zrovna tak jako ten starý obchodník. Prostě se ztratil ze dne na den a nikde nic. Jeden den je známí vidí a druhý už jsou čučfuč. Ach jo, asi se někomu zdá, že máme málo práce, a tak pro nás připravil záhadu.“ Opřel si hlavu do dlaní. Naproti němu sedící muž mávl rukou.

„Dva případy ještě nic neznamenají. A navíc jsou to dospělí chlapi, kdoví, kde jsou. Srdce zavolalo a třeba někde tráví líbáňky, pěkně si užívají, a my se můžeme strhat. Takže si myslím, zatím klid a nohy v teple.“ Snažil se situaci trochu zlehčit inspektorův podřízený. Ale nějak té své teorii taky moc nevěřil.

„No já si nejsem tak jistý jako vy. Navíc ten stařík asi těžko někde obšťastňuje nějakou ženskou.“ Inspektor vstal ze židle a oblékl si sako. „Pojďte se se mnou podívat na ten jeho byt.“

-

Otevřeli pečlivě zamčené dveře.

„Ježíš, ten chlap byl nějakej bláznivej sběratel, podívejte se co tady všude má starejch krámů.“

Inspektor se podíval s despektem na muže vedle sebe. „To nejsou krámy, to má strašnou cenu.“

Rozhlíží se užasle kolem sebe. „To jsou opravdu moc drahý věcičky, pane kolego, žádný krámy. Tenhle sbírá vzácnosti a ten stařík byl starožitník.“

„Vypadá to tedy, že to spolu souvisí.“

Inspektor pokýval hlavou. „Zdá se. To nám tedy chybělo ke štěstí. Kde se chytit.“ Zamyšleně se dívá na nerozestlanou postel. Doma asi nebyl, ale přitom tady na tom stolku je nedopitá káva a sousedka tvrdí, že ho viděla jít normálně domů a o tom, že by ještě někam šel, nic neví. A tyhle staré drbny ví o všem.“ Dívá se na hrneček a zdá se mu, že cítí něčí pohled v zádech. Otočí se. Chvilí se překvapeně dívá před sebe. „No pane kolego, podívejte se na tuhle sochu.“

Oba dva si prohlíží panenku v zeleném harlekýnském kostýmku.

„Teda, šéfe, ten chlap byl asi opravdu nějaký naruživej sběratel, napadlo by vás dát si do ložnice metrovou panu v takovýmhle kroji?“

„No mě ne, ale víte co asi stála peněz? Podívejte se na ty šatičky, na nich je pravé zlato, a tady na té čepičce. To je vážený pravá perla a řeknu vám, tak velkou jsem ještě neviděl.“ Rozhlédl se ještě kolem sebe. „Tak, kolegové, tady končíme. Nic zajímavýho už tady není.“ Otočil se a zamířil ke vchodu.

Pečlivě zamkli a zapečetili byt.

„Nevíte, měl...“ najednou mu došlo, že už o něm mluví v minulém čase, opravil se, „má nějaký příbuzný?“

„Ženu, se kterou ale nežije, utekla mu před dvěma roky. Už jsme si ji prověřili. Nic.“ Ukázal palcem na dveře. „Mimochodem ani se jí nedivím, žít ve starožitnictví, a navíc cítil jste taky ten smrad z tý starý veteše. To opravdu snese málokdo.“

Zasmáli se.

„No tak mi prověřte, s kým se stýkal, kamarády, milenky. No však vy víte, obvyklý postup. Něčeho se chytit musíme. Prý měl nějakou novou milenkou, říkala sousedka, Někáký lehký zboží, Možná dokonce eskort. Je to na vás a chci to rychle.“

„Jak jinak, než rychle,“ povzdechl si mladší muž.

- - -

Postavila tu nádhernou sošku na stolec do obývacího. Jemně jí oprášila šatičky. Má z ní radost, nechtěla dnes ani na tu aukci jít. Nakonec šla a vyplatilo se jí to.

Dobře jsem udělala, že jsem nebyla líná. Takový unikát. To se neprodává každý den. A navíc, už teď bych ji mohla prodat za dvakrát víc, než jsem dala. Ty lidi vůbec netušili, co draží...

Zamyšleně si prohlíží každý malý detail. Dokonce má i prstýnky na těch malých prstejkách. Usmála se tomu. *Taková nádhera. To se té ženě divím,*

že je schopná něco tak krásného prostě vzít a prodat. A ještě pod cenu. Lidi jsou hloupí. Ona vlastně prodávala po manželovi úplně celou sbírku. Nějaká tupá ženská. Opravdu nepochopitelné. Někteří lidi si neumějí vážit krásy.

Něžně upravila panence klobouček.

To bude mít Jožka radost.

Odskočila si uvařit kávu. Sedla si naproti figurce a dívá se na ni. Uslyšela zvuk klíčů.

Konečně Jožka. Vyskočila z křesla a utíká do předsíně.

Ten bude nadšený. Možná jsem ji měla schovat a překvapit ho k narozeninám. No, už je pozdě. A navíc, stejně bych to nevydržela. Usmála se.

„Ahoj, Jožko.“

„Ahoj.“ Políbil ji. „Copak se tak spiklenecky tváříš? Děje se něco?“

„Já? Ne. Nic se neděje.“ Snažila se mluvit lhostejně.

Vešli do obývacího pokoje. Napjatě čeká, co řekne. Všimnul si jí okamžitě. Trochu s sebou cuknul a sevřel rty. To vše se stalo ve vteřině, nedívala se na něj, a tak si ničeho nevšimla. „Teda Emičko. To je nádhera.“ Vypravil jakoby radostně ze sebe a objal ji. „A ty jsi říkala, že se nic neděje.“

„Líbí se ti?“

„Moc.“ Vzdychl si. „Opravdu moc.“ Prohlíží si sošku před sebou.

„To máš ode mne k narozeninám.“

Opět se mu sevřely rty. „Krásný dárek, opravdu, moc ti děkuji. Ty víš, čím mi udělat radost.“ Letmo ji políbil na čelo.

Pousmála se a políbila ho na tvář. „No za těch padesát let, co jsme spolu, tě snad trochu znám.“

Neodpověděl, jen se smutně usmál.

„Dělala jsem si kávu, dáš si taky?“

„To bych rád, Emičko, to bych rád

- - -

Inspektor zaklepal na dveře ředitelovi pracovny. Vešel až po vyzvání. Moc se mu tam nechťelo. Ředitel se na něj podíval a bez odpovědi na jeho pozdrav hned spustil.

„Tak a máme tu hlášení o dalších nezvěstných. Nějací manželé Kopečný. Oba dva se zčista jasna vypařili. Úplně jako ti dva muži před nimi.“

„To už není legrace, ale my se opravdu nemáme čeho chytit... snad jen.“ Inspektor zaváhal. „Snad by tady byla spojnice a to starožitnosti. Všichni tihle lidé jich mají plné byty a Mayer byl obchodník se starožitnostmi.“

„Řekl bych, že jste asi na správné stopě, ale proč ti lidé najednou beze stopy zmizí? Nezůstane po nich ani nitka a nikdo nechce výkupné. Těla se nenašla. Je to nelogické a nepochopitelné. Co se s

těmi lidmi stalo? Nemá to logiku. Jako by se vypařili, úplně ve vteřině vypařili.“

„Máte pravdu, jejich zmizení je bez logiky a všichni kolem nich mají alibi. Zmizelí se neznali. Spojovalo je jen to jediné, byli doslova vášniví hromaditelé, jak oni prý sami o sobě říkali, krásy. A tak nás napadlo, jestli se nejednalo o členy nějaké sekty,“ honem, než by začal ředitel protestovat, vytáhl z desek pár fotografií. „Podívejte se, pane, tyto sošky, ale různých velikostí měli nezvěstní v bytech. Mohlo se jednat o sošku nějaké jejich bohyně a její velikost mohla určovat postavení majitele v sektě.“

„To je zajímavá teorie,“ připustil ředitel a prohlíží si pozorně fotografie. „A máte nějaké indicie o podobné sektě?“

„Ne, pane. Nikde nic. Jen ta soška.“

„Ale ta je, inspektore, přeci nesežrala. Podívejte se na starožitnictví, na překupníky.“

Přikývl hlavou. „Já vím. O všem vás budu informovat. Mimochodem ten... no jak se jmenuje... Karel. Tak ten měl nějakou milenkou a ta se znala s jeho ženou. A ta,“ udělal dramatickou pauzu, „ta chvíli žila s nějakým chlápkem, co už má u nás záznam Nezdá se vám to zajímavé? A ti manželé, sice spolu byli padesát let, ale on ji prý nenáviděl.“

Ředitel pokrčil rameny. „Nevím, nevím, ale běžte i za tím.“

„ „Mohu odejít?“

„Běžte a něco dělejte. Ještě jedno zmizení a už nic neututláme.“

Inspektor znovu zakýval hlavou. „Já vím. Už mě začal otravovat jeden pisálek.“

„Nic mu neříkejte! A běžte! Stejně mám obavy, že pokud nenajdeme těla tak nakonec budeme muset případ odložit jako nevyřešený, ale všechno prošťourejte, ať nám nikdo nemůže nic vyčíst.“

- - -

Před starým činžovním domem, který kdysi dávno musel vypadat velice krásně, zastavilo velké stříbrné auto. Vystoupila z něj velice atraktivní žena a muž, který už na první pohled vypadal jako seriózní obchodník. Vešli do domu. Zastavili se před dveřmi ve čtvrtém patře. Oba dva chůze do schodů zadýchala.

„Teda tohle chodit každý den, to by se mi chtělo.“ Ušklíbla se žena.

„Nevím, proč tady naši pořád chtěli bydlet. Vždyť jsem jim nabízel přepychové byty.“

„Byly to prostě podivíni. A dělej, otvírej, nechci tady čučet, smrdí to tu.“

Vešli dovnitř. Žena okamžitě běží do obývacího.

„Teda Josef, podívej se, za co ty tvoji předci vyhazovali peníze.“

Oslovený muž za sebou tiše zavřel dveře a vešel za ženou do obývacího pokoje jeho rodičů.

„No to je strašný.“ Žena ukazuje na dvoumetrovou sochu oblečenou v zeleném harlekýnském kostýmu. „Že je to strašný?“ Podívala se po mlčícím muži.

„No to teda taky vejrám. Asi našim přeskočilo. Takovej krám.“

„Ale určitě za to tvoje matka vyhodila peněz.“

Vzdychl si. „To asi jo.“

„Myslíš, že to někdo koupí?“

„Snad jo. Co jinak s tím?“

„No nevím, ráda bych viděla takovýho blázna, jako byli vaši. Kdo by si dal takovýhle přeplácáný monstrum do bytu.“ Zaječela.

„To máš pravdu.“ Přišel až těsně k soše a pokusil se jí zvednout. „Holka ten krám má snad metrák. S tím sami nehneme. Myslíš dát inzerát, jestli ji někdo koupí a odveze si ji sám? To by bylo řešení ne?“

„No, nevím,“ zapochybovala žena, „ale počkej, mám nápad a geniální.“

„Geniální?“ Ušklíbl se. „Jakej prosím tě.“

„Sochu neprodáme.“

„Néé, ty si ji dáš určitě do ložnice, vid’?“ Řekl to dost naštvaně, vůbec měl na všechno dnes vztek. Jak to asi bude s dědictvím, když nenašli žádná těla. *No snad nebudou problémy. Vždyť je tohle všechno moje. Mám na to nárok. Jsem jedinej dědic.*

Nevšímal si jeho zlostné řeči. „Mám náhodou dobrej nápad kam ji dáme, a lidi budou koukat.“

Podívala se na něj. „Umístíme ji do haly toho našeho hotýlku.“ Usmála se.

Podíval se znovu na sochu. „A víš, že máš pravdu? Koukám, ono ta fešná holka má na sobě zlato, ono to není takovej šunt.“

„No, vidíš.“

„To bude skvělý. Jó, tam se hodí. Zavolám kluky s autem, ať ji tam hned hodí. To bude opravdu reprezentativní výzdoba.“ Zvedl telefonní sluchátko.

„Miláčku...”

„Ano?”

„Něco tady tak divně smrdí, tak zatuchle.“

„To asi ty starý krámy, copak nevidíš, že jsme ve vetešnictví?”

„To ano, ale tohle je už skoro hnilobný smrad. Tak než budeš volat ty stěhováky, otevři okno, ano? Ať nás nepomluví.“

Vešel do hotelové haly. Zdálo se mu, jakoby ucítil smrad hniloby.

Krucinál, ty baby tady určitě neuklízej! To si s nima popovídám. To je smrad, jako kdyby se tady někdo posral anebo, začuchal, nechcípla tady někde kočka, jak teď trávej ty potkany, tak už se to jednou stalo. To je strašný, abych se o všechno staral. Prošel kolem sochy v zeleném kostýmu. Podíval se na ni.

No to byl nápad dát ji sem. Lidi už z ní všechno vorvali, ksindl zasranej, všechno zničí, hlavně, že se tady každej tváří jako milionář. Ukradnou nač přijdou... to není možný, kurvy i ten klobouk tý soše někdo ukrad. Začíná vypadat jako hastroš. A..., zastavil se a znovu začíchal. To snad ne!

Přišel až těsně k panence a číchl si.

Ta socha smrdí. To snad není možný. Kdoví z čeho ten krám je. Měli jsme ji prodat nebo hned vyhodit, že já tu svou ženskou poslouchám.

Má na sebe vztek. Taková paráda. Lidi mě pomluvěj. Podíval se nenávistně na sochu. Co to jen ty mý bláznivý starce napadlo. Takovouhle příšeru. Byli to blázni. Takovej hnus.

Podíval se po hale, proti němu právě přicházel provozní. „Antoníne, pojd’te sem.“ Ukázal na sochu. „Postarejte se, ať tahle příšera už tady nestraší.“

„Ano, a co s ní mám udělat?“ Udiveně se zeptal mladší muž.

„Co?“ Rozčílil se. „No vyhodit přeci.“ Zakřičel.

„To jako úplně?“ Nechápavě se na něj podíval.

„No a jak jinak. Podívejte se jak je zašlá a čuchněte si k ní.“

Mladík se tváří stále nechápavě, ale poslušně si přičíchl. „Fuj, to je smrad.“

„Tak vidíte, možná, že je naplněná nějakými nevydělanými kůžemi, nebo čím.“

„Budete mít pravdu, úplně tak smrdí. Babička si jednou taky koupila nějakou takovouhle sošku, ale malinkou a našla v ní všelijaký smradlavý zbytky, voni to ti Asiati vycpávají vším možným, aby ušetřili.“

„No proto si já nikdy nic takovýho nekupuju.“ Najednou si vzpomněl, že už je moc hodin. Rychle odchází směrem k výtahu, než nastoupí, ještě na mladého muže zakřičí.

„Tak do hodiny, ať už ji tu nevidím.“

„Spolehněte se, řeknu támhle zedníkům, dám jim na pivo, aby ji vzali někam na skládku.“ Otočil se a vyšel ven shánět někoho, kdo tu hnusnou a těžkou sochu vynese pryč.

Kus duhy

Chlapec opatrně sešel ze stráně k potoku. Chtělo se mu běžet, poskakovat, ale dřevěné nádoby na vodu, které nese, brání nespoutané chůzi. Když jen trochu popoběhne, nádoby se začnou kývat a bolestivě narážet do jeho těla. O tom se už několikrát přesvědčil. Vypovídají o tom mnohé podlitiny na jeho těle.

Zastavil se. Před ním téměř neznatelně proudí potůček. Když byl ještě menší, nechtěl tomu věřit, že ta voda neustále někam odtéká. Šaman mu poradil, ať hodí proutek na hladinu, a pak teprve uvidí, jak je proudem unášen. Všechno mu vysvětlil. Dnes už se ničemu nediví. Ví, že voda vytéká z nitra Země a vlévá se postupně do větších a větších vod, až splyne s vodní matkou.

Šaman dokáže vysvětlit všechno na světě, je určitě chytřejší i než hlavní velekněz. A otec se s ním nedá vůbec srovnat. Toho se na nic dávno neptám. Nemá to smysl. Nikdy mi neuměl vysvětlit nejjednodušší věc. Kde vůbec zůstal?

Otočil se směrem ke stráni. Otec pomalounku scházel po úzké cestičce. Kostnatá nahrbená postavička. Zdálo se, že je menší než ty dvě velké nádoby, které tak opatrně nese. Přišlo mu ho líto. I z té dálky bylo vidět, že se na něj usmívá.

Ano, můj otec není nijak chytrý, ale má v sobě laskavé kouzlo. Nikoho ještě nezarmoutil. I sám

šaman si ho velice váží. Vždy si ho posadí vedle sebe... Mám je rád oba dva stejně...

Zprudka ponořil nádobu do vody. Byl překvapen, když silou narazil do něčeho tvrdého.

Kámen? Vždyť tady přece žádné nejsou!

Podíval se do průzračné vody. Uviděl jen bahnité dno.

Vzal znovu nádobu a na stejném místě ji opět ponořil. Ozvala se dutá rána.

Něco tam je! Je to neviditelné! Dostal strach. Nechce to, abych si nabral vodu? Rozzlobil jsem bohy? Ale čím? Proč by si přáli, abychom žíznil?

Lehl si na břicho a pozoruje dno.

Opravdu tam nic není, takže to musí být nějaké kouzlo!

Zamrazilo ho.

Šaman říká, že nic kouzelného neexistuje. Všechno je jenom příroda s vesmírem a naše neznalost. Musím zjistit, co tam je.

Rychle se svlékl a skočil do vody. Nebyla moc hluboká. Klidně se postavil. Nohou prozkoumává to zvláštní místo.

Opět dostal strach, když palcem narazil do něčeho pevného. Rozcvakaly se mu zuby. Cítí, jak se mu ježí chloupky na hřbetě ruky.

Rozhodl se rychle. Shýbnul se a rukama uchopil to neznámé. Bleskově věc vytáhl z vody. Byla dost těžká.

Stojí po pás ve vodě a nevěřicně se dívá na neuvěřitelně čirý kus kamene. Příjemně ho chladí do dlaní.

Takový kámen neznám. Proto jsem ho ve vodě neviděl, je tak průhledný, že s ním splynul. Asi nějaký kámen z vody, to bude šaman na mě hrdý, až mu všechno budu vypravovat.

Otec pozoruje podivné synovo chování. Zakřičel na něj: „Co děláš, Atu, v potoce? Proč jsi nenabral vodu?“

„Podívej, otče, co jsem našel. Tenhle kámen, mi zabraňoval ponořit nádobu,“ ukazuje otci velký krystal. Sluneční paprsky se v něm lomí na duhu.

Stařec s úžasem pozoruje barevné lomy světla. Když mu syn kámen podává, ucukne, jako by byl žhavý. „Okamžitě to vrať zpátky do vody! To je kámen duhy, ten smí mít jen šamani a veleknězi. Zahod' ho! Někdo to může vidět. Nepravým lidem nese smůlu. Štěstím je jen pro zasvěcené.“

„O tom jsem neslyšel. Proč bych ho nesměl mít já? Podívej se, jak zvláště vypadá. Kdyby nebyl hranatý, připomínal by hlavu.“

„Atu, já, tvůj otec, tě prosím. Zahod' ho. Prosím tě. Sešle na nás neštěstí a tebe zahubí! Atu, vyvolence smrti, nesesílej na nás na všechny trest! Okamžitě vrať božského posla, kde spočíval, a náležitě se mu doma obětinou omluv.“

Udivilo ho chování otce. Jeho vyděšené oči. Ty jeho pověry. Určitě si všechno vymyslel.

Ale bez dalšího odmlouvání vhodil kámen zpátky do potoka a dělal, jako by se o něj už nezajímal. Dobře si však pamatoval místo, kam zapadl. Vhodil ho opět ke břehu. Když nabíral vodu, tak ho šikovně vstrčil do nádoby. Ve vodě byl dokonale neviditelný.

Doma kámen schoval pod lůžko.

Byl svým nálezem tak zaujat, že si nevšimnul třetí postavy, která šla strání k potoku. Když uviděla, co našel, schovala se do křoví. Všechno napjatě pozorovala a poslouchala.

Potom ho sledovala až k osadě. Čekala, až znovu odejdou s otcem pracovat. Rychle vešla do jejich obydlí.

První místo, kam se podívala, bylo pod jeho postelí. Spokojeně se usmála a odešla.

- - -

„Hlavní velekněz. Přijíždí k nám hlavní velekněz. Připravte uvítání.“

Osadou na břehu potoka se tato zpráva šířila velice rychle. Do čtvrt hodiny ji znali i starci a malé děti.

Co to pro ně bude znamenat. Dobro? Zlo? Hlavní velekněz u nich ještě nikdy nebyl. Viděli ho vždycky na slavnosti nového vesmíru. Proč asi opustil svoje horské sídlo a sešel k nim do nížiny? A v tomto ročním období!

Jindy klidný a vyrovnaný šaman je dnes nervózní. Neustále se dívá na Ata. Ten uhýbá jeho pohledu. Nakonec to nemůže vydržet a přichází k němu.

„Volal jsi mě, šamane?“

„Ne, ale nemáš mi ty něco říct?“ Očima ho propichuje.

Nevydržel ten pohled. Zadíval se na palce u nohou. Nejistě a skoro neslyšně zadrmolil. „Co bych ti měl říkat?“

„Neporušil jsi nějaký zákaz? No?! Podívej se mi do očí!“

Chlapec se zarytě dívá na svoje palce.

„Tak ty se na mě nepodíváš? To je pro tebe velice, velice zlé. Dítě, brzo zemřeš!“

„Née! To néeé!“ vykřikl, ale bojí se podívat na šamanův obličej. Jeho oči jsou přeci vševidoucí v očích druhých. Sklopil víčka.

„Je to horší, než jsem si myslel,“ zakýval šaman hlavou a odvrátil se od chlapce k ohni a už si ho nevšímal.

Atu pomalu zvedl hlavu. „Já nevím. Možná.“

„Co možná?“ vyštěkl šaman. „Já se tě na něco ptal! A toto je odpověď?! Mluv jasně!“ Šamanova řeč zněla nezvykle ostře.

Rozplakal se. „Potrestáš mě?“

„Já ne, to dobře víš. Musíš mi to všechno říct. Snad ještě něco napravíme. Hlavní velekněz tady bude do hodiny. Mluv, Atu! Tahle návštěva není normální.“ V šamanově hlase zazněl strach, to

chlapce velice vyděsilo. Když i on se bojí velekněze! Pomyslel si a honem si klekl na zem. „Odpusť, že jsem ti to neřekl dříve. Bylo to moje tajemství. Našel jsem zvláštní, nádherný kámen. Je průhledný, a když ho prosvítíš je uvnitř i kolem něho duha. Má zároveň tvar připomínající hranatou hlavu. Pojd' se podívat,“ vychrlil ze sebe.

„To by nás zdrželo. Nemusím ten kámen vidět a řeknu ti hned. Je to kámen duhy. Jak mi naznačuješ jeho velikost. Takový bych nesměl vlastnit ani já. Jen hlavní velekněz smí být jeho majitel. Kdy jsi ho našel?“

„Je to pět světél a temnot.“

„To jsem tady v okolí akorát zahlédl veleknězova čmuchala. Určitě tě musel vidět, když jsi ten kámen našel. Byl s tebou ještě někdo?“

„Otec. Šli jsme pro vodu. Našel jsem ho v potoce.“

„Otec to viděl?“

„Ano.“

„Neříkal ti náhodou, abys ho zahodil?“

„Ano.“

„Proč jsi neposlechl svého otce?“ zoufale vykřikl a chytil Ata za ramena. „Proč, nerozumný hochu?!“ Zacloumal s ním. Prsty mu zajel do masa. Ata to bolí, ale bojí se něco říct. „Tak můžeš mi to vysvětlit! Čekám!“ Pustil ho a podíval se na cestu.

„Myslel... myslel jsem, že je to nějaká jeho pověra,“ zašeptal chlapec, „není přeci moc chytrý... A on, ten kámen, on byl tak nádherný. Připadalo

mi, že v rukou držím kus duhy." Svěsil hlavu a otírá si hřbetem ruky slzy. Šaman byl k němu otočený zády a neustále sledoval cestu. Nejistě pokračuje. „Je to opravdu krásný kámen a já jsem se do něj zamiloval a otec není tak chytrý jako ty, kdybys mi to ty řekl, věřil bych, ale jemu ne. Vždyť je hloupý, každý to říká...”

„Jak můžeš tohle o otci říkat!" přerušil ho šaman. Tváře mu zrudly. „Co si to vůbec dovoluješ! Nevděčníku! Kdyby tě tak slyšela tvoje matka! Víš, jak by byla nešťastná? A ona tě tak milovala! To si už nevzpomínáš?" Hoch se při vzpomínce na zemřelou matku ještě více rozplakal. Šamana to nijak nedojalo, spíš naopak. Ještě hlasitěji a opravdu se zlostí vykřikl: „Teď budeš veleknězem potrestán za svoji hloupost ty!"

„Co mě čeká?" zoufale se podíval na šamana. Jak rád by všechno vrátil. Ano, jak může o svém otci říkat, že je hloupý.

On je hlupák! „Znáš mě, víš, že je to má první chyba." Klekl si na zem a objal starému muži nohy. „Zachraň mě, prosím tě, zachraň mě a odpusť mi. Už to nikdy neudělám, budu poslušný, ale zachraň mě. Víím, že ty to dokážeš. Jsi mocný. Vždyť ty jsi měl být velekněz. Tak mi pomoz a budu tvůj otrok."

Šaman se dívá na hochu. Pousmál se. „Vstaň, Atu, nehodí se, abys mi ležel u nohou, budeš válečník a ten se neplazí po zemi, tak vstaň."

„Pomůžeš mi?"

„Ano. Co si velekněz na tebe vymyslí ještě nevím, ale neboj se, zachráním tě!“ Ohlédl se za sebe na cestu. „Říkáš, že kámen duhy se podobá hranaté hlavě?“

„Ano, šamane. Opravdu mi pomůžeš?“

„Teď mě poslouchej a neopovažuj se jednat jinak. Vezmi kámen a vlož ho do nejkrásnější tepané nádoby, kterou doma najdeš. Jistě vám nějaké po matce zůstaly. Naplň nádobu po okraj vínem a běž ji schovat do hlavního oltáře. Dej pozor, ať tě nikdo nevidí. Když se tě bude velekněz ptát, řekni mu, že jsi jednal na příkaz toho kamene a nic víc nevíš. Dělej trochu slabomyslného. Utíkej všechno udělat, jak jsem ti řekl.“

„Děkuji ti. Dnes ti patřím ještě víc než předtím.“
Hluboce se mu uklonil.

- - -

„Uvolněte cesty, jede hlavní velekněz. Zanechejte všeho a padněte do prachu. Přijíždí váš otec. Přijíždí váš bůh. Padněte do prachu a nevstávejte.“ Hlas vyvolávače průvodu zaslechl Atu, právě když se vracel od oltáře. Všechno se mu podařilo. Naštěstí. Tentokrát dával pozor, aby neměl svědky. Snad to dopadne dobře. Šaman by nemluvil do větru. Slíbil mi záchranu... Dál neuvažoval. Hlas vyvolávače byl nebezpečně blízko. Raději padnul na zem.

Šaman očekával hlavního velekněze u svého obydlí. Jediný z osady nemusí ležet na zemi, i on patří ke kastě, která je považována za rovnou kastě veleknězů. Roztáhl ruce k uvítací formuli.

„Zdravím tě, velký božský bratře. Volali jsme tě a tys, velký, naše volání vyslyšel.“

Na tváři velekněze byl znát údiv. Bylo vidět, že takové uvítání nečekal. Něco ho zaskočilo. „Volali? Kdo?“

„Já a ještě někdo, kdo na tebe čeká u oltáře. Pojd’.“

Velekněz úplně zapomněl na přísnost, kterou chtěl tady na těch lidech uplatnit. Jeho zvěd mu přinesl pobuřující zprávu. Jeden z těchto primitivů si nechal jeho kámen. Byl rozhodnut k tvrdému trestu, jeho božství ho k tomu zavazuje a je přeci známo, že maličkosti podkopávají moc a víru.

Došli k oltáři. Šaman rozhrnul látkový přehoz a vyndal měděnou nádobu. „Podívej, zde na tebe čeká. Prikázal jednomu tady z těch tvých ubohých a tupých synů, aby ho napojil něčím lepším, než vodou, kterou musel pít doposud v potoce. Chtěl i honosnější obydlí. Poručil přenést sem, k oltáři. A uschovat před zraky chrapounů.“

Šaman neustále mluvil. Nepustil velekněze ke slovu. Jedině tak se mu to může podařit. „Jistě se ptáš, proč to všechno. I na to nám dal kámen odpověď. Svým tvarem je předurčen k zobrazení božské tváře. Sám si vybral chlapce, který tu práci provede. Řekl mu doslova: ...Ty ve mně zobrazíš

mého božského otce. Po tu dobu nebudeš smět dělat nic jiného a celá tvá osada bude všem cizincům uzavřena, aby neznesvětili svými zraky vytvářené dílo. První, kdo bude moci moji podobu spatřit, bude hlavní velekněz. Do doby dokončení budeš se mnou jenom ty. Kdo by porušil můj příkaz, uvalí na sebe můj hněv. Ať je to kdokoli. Rozuměl jsi mi?!... Tak takhle to tedy bylo, ale to ty jistě víš taky. Určitě ti to zjevil už před námi.” Domluvil. Kapičky potu mu stékají po čele. Upřeně se zadíval na velekněze. Ten se jeho pohledu snažil vyhnout. Rozhlíží se kolem a usilovně přemýšlí, co se mu vyplatí víc.

Stovky uší z mého průvodu všechno slyšely. Nedá se celkem nic jiného dělat. Když teď šamana nařknu ze lži, začnou někteří pochybovat o božských zjeveních i o našich kastách. Zamyšleně vyndal kámen z nádoby a dlouze si ho prohlíží.

„Ano, je předurčen stát se boží tváří,” vykřikl, obrátil se přitom na šamana a tiše pokračoval. „Chtěl jsem potrestat neposlušného mladíka hned, ale vážím si tě a vím, že tvá božská vidění byla vždy pravdivá a mně prospěšná. Kde je ten mladík?” Šaman očima ukázal na Ata. Velekněz opět zvýšil hlas: „Ať tedy támhleten chlapec,” pokynul Atovi, „začne dílo, ke kterému byl bohem předurčen. Má na to několik let. Na slavnosti velkého vesmíru mi dílo odevzdá! Pokud se zpozdí, bůh si vyžádá obětovat jeho hlavu. Odjíždím. Hned začni, chlapče, pracovat. Od této doby nesmí nikdo

vkročit do vaší osady a žádný člověk ve vesmíru nesmí spatřit nehotové dílo. Jedeme!”

Šaman si viditelně oddechl. Podařilo se mi hlavního velekněze přesvědčit, spočítal si, že je to pro něj výhodnější. Atu stál vedle něho a zdálo se, že nic nechápe. „Pojď hochu, musím ti všechno vysvětlit a vezmi svého otce. Podívej, stojí a pláče. Způsobil jsi mu zármutek.”

V šamanově obydlí se chlapec vzpamatoval. Jeho otec stále mlčel a plakal.

„Pro dnešek jsi mě zachránil, ale smrti stejně neuniknu. Jak bych mohl z tohoto tvrdého kamene vytvořit hlavu? Jemné rysy obličeje. Jsem zaslíbenec veleknězova nože. Otče, odpusť mi.” Vrhł se starci kolem krku.

„Řekl jsem přeci, že ti pomohu. Znáám způsob, kterým se opracuje kámen duhy. Všechno do zítřka připravím. Povedu tvé ruce. Vytvoříš něco nadčasového. Naše dílo bude uchvacovat miliony let. Uděláš podobu toho jejich boha.” V očích mu zasvítilo. „Ti se budou divit.” Ušklíbl se. „Teď ale už je moc pozdě, běžte si oba odpočinout. Hned až světlo vystřídá tmu, za mnou přijďte. A buďte klidní. Důvěřujte mi.”

Neposlechl šamana. Nezůstal uvnitř obydlí. Nevydržel otcovo mlčení. Musel ven. Došel až k začátku skal, ve kterých má svoje sídlo velekněz. Pomalu vystupoval výš. Zastavil se nad hlubokou propastí. Pociťuje v sobě touhu skočit dolů. Hloubka ho neuvěřitelně přitahuje. Začal se bát

svého hlasu někde uvnitř. V uších mu zní. Skoč!... skoč... skoč... Bude klid, tak jen neváhej a skoč! Všechno, úplně všechno se tím vyřeší... nebud' zbabělec a skoč!

Sedl si na okraj. Ta chvíle pádu a pak už nic. Nic tě nebude bolet... nebudou žádné starosti... neboj se, poletíš a pak... pak budeš šťastný, tak už skoč... skoč... skoč! Nahnul se dolů. Před očima vidí otce, šamana. Ne, musím se překonat.

Rychle vstává a odchází do osady. Ví, že se nesmí ohlédnout. V té hloubce je něco magického. Přitahuje. Láká. Tentokrát byl silnější on. Nesmí sem chodit. Nesmí. Bojí se sám sebe. Jednou by nemusel odolat.

Nespál celou noc. S prvními paprsky se zvedl z lůžka a mlčky následoval otce.

Šaman je uvítal v zadní místnosti.

„Vidím, že jsi nespál. To mi tak málo věříš? Myslím, že ses sám už potrestal. Podívej se tady na ten hrubý prášek. Ten ti pomůže. Je o mnoho tvrdší než kámen duhy. Nasypeme ho na plátno, poživem přichytíme a ty tímto plátnem budeš kámen brousit do žádaného tvaru. To není všechno, ještě víc jsem ti ulehčil práci. Zhotovil jsem ti kovové pomůcky tvarů, které budeš na vytvoření podoby potřebovat. Přiložíš si brusné plátno na ně a budeš mít zajištěn přesný tvar.“

„Děkuji ti. Snad se zachráním. Myslíš, že to dokážu do svátku velkého vesmíru?“

„Sám ne. Budeme se všichni střídat. Ani na minutu nebude práce zastavena. Velekněz bude překvapen.“

- - -

Atu se dívá na jejich dílo. Je hotové. Kolikrát za tu dlouhou dobu pochyboval? Kolikrát ho přitahovaly hory se známou propastí. Kolikrát? S prvními milimetry obroušené hmoty začal šamanovi věřit. Později i otec uvěřil a odpustil.

Škoda, že otec zemřel. Byl nejstarší v osadě. Dnes by se zasmál. A neuslyším ani šamanův smích. Držel se dlouho. Na stáří nemá lék nikdo. I hlavní velekněz je dnes stařec. Všechno si ovšem pamatuje. Zítřka se opět setkáme. Byl můj život k něčemu? Žil jsem kvůli zítřku. Hloupost dítěte určila zítřek. Kvůli jedinému dni slávy, jsem promarnil celý svůj čas. Jenže ten den, bude můj den a i ty ostatní.

- - -

Kráčí po nekonečném schodišti k vrcholu svatyně. Okraje lemují tisíce lidí. Zřejmě každý, kdo mohl přijít, je teď tady na schodech. Tlačí se, zoufale se prodírají dopředu. Občas některý z vyšších míst pyramidy sletí dolů. Křičí. Smějí se. Pláčou. Ve vzduchu je cítit pach jejich těl a vonných

bylin. Atu v jejich očích vidí šílenství. Šílenství tupého, ovládnutého davu. Je mu z nich nanic.

Zdá se mu, že snad nikdo z jeho národa si nenechal ujít jedinečný zážitek. Uvidět boha. Uvidět boha, kterého stvořily i jeho ruce a šamanův mozek! A dav se svého boha dovolává. Fanatici se sápoú po Atových rukou. Chtějí se alespoň dotknout látky, kterou je dílo přikryté. Strážci tyto blouznivce skopávají dolů, ale místo nich se objevují další a další. Zabraňují mu v chůzi a on chce být na vrcholku včas. Úzkostlivě se dívá po obloze.

Ještě je tma, ale obzor začíná světlát. A najednou se čern narušuje zářivě rudou jizvou. Ta se neustále zvětšuje. Za chvíli vyjde slunce. Chce být v ten okamžik na poslední terase. Všichni spatří božskou podobu.

Zrychlil chůzi. Slunce se začíná vylupovat ze štěrbiny v mracích.

Ještě deset schodů!

Atu je ohlušený řevem davu, ale přesto se dokázal soustředit. Neuvěřitelným skokem se octnul na plošině chrámu. Rychle strhl plátno, kterým má přikryté dílo a vyzdvihl ruku nad hlavu. V tom okamžiku nastalo neuvěřitelné ticho. Dav fascinovaně hledí nahoru.

První zlatý paprsek se dotkl země a prozářil přitom i průhlednou umrlčí lebku v Atových rukou.

Všechno přijaté sluneční světlo se zkoncentrovalo prázdnými očními důlky přímo do středu lebky. Záře byla na chvíli pohlcena, ale to

trvalo sotva postřehnutelný okamžik. Možná, že si toho ani někdo nevšiml, zato paprsek vyslaný z kamene musel uvidět každý. Z lebky vycházel úzký jasný proud duhy. Zasáhl hlavní trůn. Velekněz před ním bezděky couvl. Uslyšel jako výsměch scvaknutí kamenných čelistí.

Dav se v hrůze vrhnul na zem.

„To je náš nový otec, náš vůdce i největší ze všech veleknězů. To je náš pán duhového kamene.

Atu nemusel zabít starého velekněze, dav to obstaral za něj.

A lebka dál netečně prozařovala ranní šero duhou.

**Lidi na
zemi,
UFO na
nebi!**

To jsou věci

„Papíry, papíry, papíry, všude papíry!“
Nepřičetně řval prezident. „Papíry, ovšem ten s
číslem kódu mé banky nikde!“

Tajemník probírá lísteček po lístečku.

„Máte to?“ občas zařve prezident.

„Ne, pane.“

„Já se z toho...“

„Pane, což takhle pro zapsání informací použít
něco jiného než papír?“

Prezident zpozorněl. Nechal hledání v kupách
knih, sedl si. „Naši vědci něco vynalezli?“

„Ano, pane. Digitalizaci dat.“

„Tak sem s tím vynálezem!“

-

„Disky, disky, disky!“ Všude disky, hystericky
řval prezident. „A kde mám uložený datum
narozenin tchýně, kde? To neví nikdo.“

Tajemník tiše vkládal jeden disk za druhým do
čtecího zařízení.

„Pane, mám to.“

„Konečně! Tak kdy je ta baba má?“

„Už měla, pane, před třemi dny.“

„Já se na to... tři dny to hledáme.“ Prezident
vztekle lítá po místnosti a rozdupává datové disky.“
Chci něco lepšího, něco lepšího slyšíte?!“

Tajemník přikyvuje hlavou. „Pane, vynasnažíme se.“

-

Prezident poklimbával v křesle. Tajemník tiše vešel, postavil se před stůl a diskrétně zakašlal.

„Co je?“

„Pane, výzkum vám posílá, co pro vás vymysleli.“

„Dobře,“ prezident se usmál, „už se těším, a hlavně ať už je to tentokrát k něčemu!“

Tajemník před něj položil několik černých krabiček.

„Co to je?“ zafuněl prezident.

Tajemník beze slov jednu otevřel. Byla v ní velká průhledná oválná pilule. „Pane, toto jsou informační tabletky.“

„Cože?“ prezident jen vydechl.

„V těchto různých krabičkách, jsou různé informační tabletky. Prostě, pokud budete potřebovat informace o rodinných datech, spolknete pilulku z této krabičky,“ ukázal na otevřenou, „pokud informace o poznatcích fyziky z této, jak je na ni nápis fyzika.“

„To jsou věci!“ vykřikl radostně prezident, „a jak dlouho působí?“

„Věčně. Víte, vědci vytvořili tuto pilulku jako takový živý organismus, na povrchu má dvojitou membránu a uvnitř jsou zakódovaná potřebná data.

A také má originální zdroj energie, ale nebudu vás zatěžovat detaily. Prostě tableta vám dodává do mozku potřebné informace, ale jen pokud má pravidelný přísun energie ze speciálních živin. Čili pokud ji budete dodávat zdroj pro její energii, tak budete mít neustále svá data s sebou. Živiny pro informační tablety máte v těchto kapslích.“ otevřel zelenou krabičku. „... a abych nezapomněl... pokud bude potřeba informace změnit, doplnit - resetují se pilulky v těle prostě vápníkem, ten je dokonale zničí a pro novější přísun dat se spolknou jiné.

Prezident chvíli mlčel a díval se na ony informační tablety. „Aha, zajímavé. A ty živící kapsle, ty si musím brát jak?“

„Denně ráno a večer. Látky se dopraví přímo k nim. Našemu tělu neškodí. Jestliže se přísun živin zastaví, tablety v těle odumřou. Ovšem nic se neděje, vědci vyrobí jiné. Technologii zadávání dat do jejich matrice máme zvládnutou.“

„Výborně.“ vydechl prezident, „konečně nebudu nic hledat,“ a ihned spolkl všechny přinesené informační a výživové tablety. „Jo a máte tedy nový úkol, dávejte mi ty výživové ráno a večer.“

-

Než přistáli na té divoké planetě chrstající ze svých útrob gejzíry lávy, tajemník prezidentu přinesl novou informační tabletku. Tentokrát obsahovala data o občanech, a byla nějak i

technologicky vylepšená. Jinak, ty informace, ano dalo by se říci, že se jednalo hlavně o osobní věci těch lidí a o drby.

„Pane, spolkl jste tu novou pilulku?“

„Ještě ne, teď si vyjdu podívat se na tuhle planetu, tak až pak... je tak krásná, tak nespoutaná... a má i svá moře a v nich prý něco organického jakoby živého...“

-

„Kde jen je?“ prezident prohledává kapsy i šuplíky.

„Co hledáte, pane?“

„Tu tabletu, nikde tu není... asi jsem ji ztratil na té planetě... vracet se nebudeme, udělají mi rychleji novou.“

„Ano, pane za chvíli ji tu máte.“

-

„Podívejte se, pane tajemníku, to je ta divoká planeta, jak jsem na ni ztratil jednu tabletu, co už mi pak nedokázali udělat, že bychom se tam zas podívali?“

„Jak chcete, pane.“

„Zajímavé, ta planeta je nějaká jiná,“ sleduje monitory na svém těle. „Co to tam je?“

„Pane, představte si, náš výzkum zaznamenal, že tam jsou nějaké formy života a i inteligentního a

představte si, je to všechno založené na organické bázi.“

„Neuvěřitelné,“ vykřikl prezident.

„A ještě neuvěřitelnější je, že ty formy života, a to úplně všechny, mají v sobě ty naše informační tablety! Sice už jsou nějak jinak naprogramované, ale jsou to ony! Jak se to mohlo přihodit? Zatím ani naši vědci s jistotou neumí odpovědět. Ztratil jste tu přeci jen jednu... máme potvrzenou tu bláznivou teorii, že i organické věci mohou být živé - rozmnožovat se a být inteligentní. Nějakým zázrakem se tady ta tableta namnožila a teď slouží těm na planetě. Určitým způsobem těm formám života dodává energii a představte si, pane prezidente, že pokud je resetují vápníkem, zničí se celá ta živá...” zamyslel se, „jak to nazvat... bytost?“

„To jsou věci,“ zakroutil prezident hlavou. „tak poletíme raději někam jinam. „támhle ta planeta s prstenci kolem nevypadá na piknik špatně, co myslíte?“

Černá, šedá, bílá

Posadila se na kamennou lavičku. Všechno v parku se jí zdá nádherné, voňavé. Klid, ticho. Jsou slyšet jen ptáci a včely. Pozoruje jejich nikdy nekončící práci.

Slabý bzukot přehlušilo silné bručení.

Čmelák nebo sršeň. Skutečně to muselo být něco takového. Jindy by tomu zvláštnímu hmyzu nevěnovala pozornost. Dnes má čas a volno.

Přišla blíž ke květu, kam si to sedlo.

Zajímavý hmyz. Sehnula se.

Vypadá jako sršeň. Takový velký žihadlo, tvar těla. Ale ten přeci není černý bíle pruhovaný. Musím se zeptat knihovníka Vokla. Asi je to vzácný druh. Nikdy jsem takového sršně neviděla.

-

„Říkáte, že žádný takový hmyz, jaký jsem vám popsala, neexistuje? Ale já jsem ho skutečně viděla. Tady ve městě v parku na náměstí. Opravdu. Ještě před chvílí tam létal.“ Vidí, jak se na ni starý knihovník pochybovačně dívá. Nepodařilo se jí ho přesvědčit i v jeho hlase slyší ironii.

„To jste se musela zmýlit. Věřte mi. Skutečně takový druh nebyl popsán. Viděla jste normálního sršně a vaše fantazie si ho zbarvila jinak.“ Usmál se na ni.

„Opravdu ne, nic jsem si nepřimyslela. Copak jsem lhářka nebo blázen?“

„Ale, ale, má drahá, to jsem přeci neřekl.“ Znovu se usmál, „ale prostě nic takového není v naší přírodě možné,“ krátce se zamyslel „možné to je špatné slovo. Není žádný takový, vámi popisovaný hmyz prostě znám. A jelikož tady nejsme v nedostupném, neprozkoumaném pralese, tak tady taky nemůžeme očekávat objevení nějakého nám ještě neznámého druhu ani z hmyzí říše, a tam nás čeká ještě mnoho objevů.“

Voklova odpověď ji udivila. Věřila mu.

Vyhlášenějšího odborníka na všechny ty lezoucí a létající malé potvory by těžko našla. *Jak bych se ale mohla za bílého dne splést? Poznám černou a bílou od černé a žluté. Co kdybych znova zašla do parku. Třeba budu mít štěstí.*

-

Rozhlíží se po záhonu afrikánů. Soustředěně poslouchá. Teď! Určitě to je ten bručivý zvuk, co vydávají sršni.

Klekla si na trávník. Připravila si skleničku s víkem.

Je to on! Opatrně se přibližovala. Nezvyklý hmyz netečně seděl na jednom z květů. Přiklopit ho skleničkou, a tu pak rychle uzavřít, jí trvalo pár sekund.

„To bude Vokl překvapený.“ Radostně nahlas vykřikla, až se po ní několik lidí ohlédlo.

-

Knihovník se nevěřicně dívá do skleničky. „Kdyby se to nehýbalo a nebzučelo, řekl bych, že si někdo ze mne dělá legraci. A nabarvený to taky není. Měla jste pravdu. Omlouvám se vám, je to opravdu sršeň. Zřejmě to bude nějaký mutant. Vezmu ho kamarádovi do muzea. Tam nám určitě řeknou, co to vlastně je. Vidíte, do dneška jsem si myslel, že znám všechny hmyz mírného pásma. A zatím, no tomu nebude František věřit.“ Smutně se podíval na atlasy na stole.

„Z toho si nic nedělejte. Sám jste říkal, že jde o mutaci. Příští týden zase přijedu, přijdu se zeptat, co vám řekli. Myslím, že je to normální sršeň, ale prostě jinak zbarvený. Mezi ostatními zvířaty se přeci dost často najdou takové výjimky a nakonec i lidi jsou albíni.“

„Tohle není albín. I když můžete mít pravdu. Skutečně nevím. „ Znovu prolistoval atlas. Všimla si, že se mu třesou ruce. Najednou jí ho bylo líto.

Neměla jsem mu to asi ani nosit. Poznal, že není možné znát všechnen hmyz ani v mírném pásmu. Nebude mít klid. No co se dá dělat.

-

„Dobrý den, pane Vokl. Copak jste nám přinesl zajímavého? „Kustod z muzea znal starého pána velmi dobře. Věděl, že jejich profesor je jeho dlouholetý přítel.

Dnes mu starý pán připadá smutný. Proto sám pokračuje v hovoru. „Copak jste zase ulovil? Vidím, že nesete krabičku. „

„Abych vám řekl pravdu, pane Moravec, nevím. Ano, slyšíte dobře. Nevím, co to je. Přinesla mi to jedna dívenka. Podle ní je to sršeň albín, ale nezdá se mi to. Podívejte. „Vybalil z krabičky skleničku. Na dně lezl černobílý hmyz. Kustod se zájmem podíval.

„Ježiši! Pane Vokl! Honem s tím běžte za panem profesorem. Už tady máme několik černobílých zvířat. Teď i hmyz. Bude to něco divnýho. Máme nařizíno o tom s nikým nemluvit a pokud někdo přijde, jako teď vy, hned ho máme poslat za profesorem.“

„Říkáte, že už tady máte černobílá zvířata? Co by to mohlo být?“

„Opravdu nevím. Pan profesor vám to možná vysvětlí. „

Moravcovo chování, když uviděl jeho exemplář, ho rozrušilo.

Co by mohlo být divného na normálním hmyzu? Má jen nezvyklou kombinaci barev... určitě se dělá zajímavým. Je to takový prostší člověk. František mi řekne pravdu.

Zaklepal na mohutné dveře profesorovi pracovny. Ozvalo se hlasité „Vstupte!“.

Ztěžka otevřel. První, čeho si všimnul při vstupu do místnosti, byla obrovská skleněná vitrína plná černobílých zvířat. Na jejich srsti a peří se střídaly všechny odstíny černi až do šedi. I ta bílá se mu zdála nějaká zářivější.

Prekvapeně zůstal stát. Do reality ho přivedl až profesorův hlas.

„Zdravím tě, příteli.“ Zadíval se na sklenici. „Koukám, že jsi mi taky něco přinesl. Už jsou ty potvory i jako hmyz. To je radost. „ Viděl jeho nechápavý pohled.

„Pojď dál, všechno ti vysvětlím.“

-

„Říkáš Františku, že to není živý?“ Vokl pozoruje černobílá zvířata a nevěřícně kroutí hlavou.

„Ne, jsou to dokonalé stroje. Podívej, třeba támhle ta srna. Až na barvu dokonalost sama. Oči, chování. Normálně žere, tráví, tluče ji srdce, žíly proudí něco jako krev, ale všechno je jen černobílé.

Jako ve starých filmech. Kdyby byla ta srnka normálně barevná, nikdo by nepoznal, že je to vlastně průzkumný biorobot.“

„Jak se na to přišlo?“

„Při pitvě. V jejím těle jsou zabudované anorganické věci. Technici přišli na to, že to vysílá signály. „

„Cizí mocnosti?“ Automaticky vyhrkl Vokl.

„Ne.“ Zakroutil profesor zamyšleně hlavou.

„Tam to mají taky. Bylo na mále a začala kvůli tomu další válka. Nakonec se vlády domluvily, že nikdo to tomu druhému neposlal. „

„Kdo tedy, Františku?!“

„To nikdo neví. Pátráme. Je taková hypotéza.“ Profesor se odmlčel. Zřejmě se mu zdála odvážná. Nechtěl o tom mluvit.

„Mimozemšťani?“ Zeptal se Vokl přímo.

„Ano. „

„Co budeme dělat?“ V jeho hlase byly znát obavy. „Asi to nebudou přátelé, když nás takhle zkoumají. Kdo má čisté úmysly, přijde hned a představí se. „

„Máš pravdu, přátelé to asi nebudou. Musíme se bránit. Všechna vědecká pracoviště už dostala instrukce. Povinností každého člověka bude, vyhledávat tyhle roboty a vědci je budou zneškodňovat. Jiné řešení vlády nenašly. Zítřka se to dozví celý svět. Musíme být připraveni na všechno.“

„Je to hrůza. Na druhou stranu si myslím, že to, co sem poslalo tyhle špióny asi nebude zase tak mocné. Jinak by zaútočili hned. Nemyslíš?“

„Snad máš pravdu. „

Dva muži se starostlivě zadívali na našedlého zajíce ve vitríně. Klidně požíral červenou mrkev. Vyoperovaná vysílačka ležela před nimi na stole.

-

Za několik hodin se začnou vyhrazené prostory ve všech státech planety plnit černo-šedo-bílými zvířaty, rybami, rostlinami. Na napodobeninu člověka si netroufli.

Tisíce vědců bude odstraňovat z jejich těl technická zařízení a zneškodňovat je.

-

Vokl s profesorem procházejí zvláštní zoologickou zahradou. Všechno je v ní černobílé. Zastavují se u jedné z vitrín.

„Co s nimi budete dělat, Františku?“

„To nikdo neví. Jsou to živé stroje. Poslouží vědcům. Chtějí se naučit jejich konstrukci.“

„Myslíš, že to bude dobré?“ Vokl svraští čelo.

„Určitě. Stanou se součástí naší obrany. Nevíme, kdo to sem poslal a jestli se nevrátí.“

„Je možné, že to zkusí znovu. Podle mně je teď už jasné, že s námi nemají přátelské úmysly.“

Všechno tomu nasvědčuje. Proč by ty svoje sondy neustále zdokonalovali? A najednou je, ze dne na den, přestali k nám vysílat, aniž by se jedenkrát pokusili se Zemí navázat spojení? Znovu říkám, ne takhle se přítel nechová! Myslíš, že tady máme shromážděný všechny ty roboty?“ Starostlivě se podíval na Františka.

„Věřím, že ano. Naše přístroje na zachycování těch signálů už tři neděle mlčí. Lidstvo odvedlo dobrou práci. A vědci taky. Představ si, že bylo nutné prověřit i zvířata, která jsou normálně bílá, černá. Co jsme tady měli slepic, koček, psů, i když měli růžové jazyky lidi je k nám pro jistotu nosili. Profesor vyndal z kapsy kapesník a otřel si čelo. „Už je to za námi. A pro příště se připravíme.“ Podíval se na zívajícího šedivého lva. Vyplázl na ně šedivý jazyk. „ Přeci jen je spravedlnost. Co jim je platná dokonalá technika, když vidí jen takhle.“

Zasmáli se.

- - -

Kapitán objevitelů obydlených planet sedí ve své kabině, vedle něj stojí technik. Oba dva upřeně pozorují obrazovku, na které probíhají nějaké propočty. Samotné řešení příkladu se objevilo až za chvíli. Po jeho přečtení se technik neudržel a vztekle bouchnul do výpočetního přístroje. „Teď už opravdu nevím, co mají na téhle planetě za přístroje! Absolutně jsme zdokonalili svoje sondy.

Jsou k nerozeznání od všech jejich živočichů. Co nás to stálo práce, odvodit si z výpočtů jak vypadají! Použili jsme nejdříve dokonalé vysílače obrazu a signálu. No dobře, to mohli zachytit. Teď jsme do nich dali přístroje na jednorázový záznam. Nic ze sebe nevyzařují, jen snímají a stejně na ně vždycky přijdou. Zřejmě mají nějaké efektní detektory. Musí být dokonalejší než naše! Já bych do toho!" Najednou si uvědomil, že je s ním kapitán.

„Promiňte, pane, neovládnul jsem se, ale není to k vzteku?“

„To určitě. A teď si představte, jaké asi mají zbraně! Musíme poslat zprávu k nám.“

„Mám vyslat další sondy?“

„Myslím, že to nemá cenu. Okamžitě je najdou a zneškodní. Máme strašně málo informací o jejich planetě a o obyvatelích. Pošleme hlášení a počkáme na rozkaz. Mám jenom strach, aby neobjevili i nás.“

„To snad ne! Dáváme si pozor a přístroje to stoprocentně vylučují. Nejsou kouzelníci, přírodní zákony fungují všude stejně.“

„Chci věřit, že máte pravdu.“ Dodal si jen pro sebe velitel, než odeslal kódovanou zprávu na rodnou planetu. Technik mezitím zaujal svoje místo u přijímačů. Čekal dost dlouho. Konečně se přístroj rozzářil.

„Pane, přišla odpověď od nás. Koukám, jsou tam z téhle planety pořádně vyděšený. Všechno znova propočítali, všemožnými metodami odzkoušeli a vyšlo jim, že tady musí být hodně před

námi. Jinak není možné naše sondy objevit. Jsou tady na útok připraveni. Nemáme si s nimi nic začínat. Přišel rozkaz urychleně opustit celou galaxii. Musíme doufat, že nás neobjeví. To by byl konec!“

„Sám jste přeci říkal, že to není možné! Ale pro jistotu ihned odstartujeme.“

„To je jediné rozumné. A co mám udělat se zbylými sondami?“

„Už nejsou k ničemu. Zlikvidujte je!“

Technik vzal do rukou malou veverku. S lítostí se na ní podíval. „Takovou mi daly práci, to vybarvení, těch odstínů. Kde jsme jen udělali chybu?“

„Opravdu nikdo neví. Prostě jsou tu vyspělejší. Přístroje nám vypočítaly model jejich civilizace. Je to něco! S tím nic nenaděláte. Nefilozofujte nad jasnou věcí a připravte všechno ke startu!“

„Ano, pane, chyba není v nás. Vědci určitě vymyslí ještě dokonalejší zbraně a sondy a pak se vrátíme. Problém mimiker biorobotů máme vyřešený.“ Ohlédl se po planetě pod nimi. „Bude se mi tady líbit. Tolik odstínů černé a bílé.“

Takže poklad, říkáte?

„Prosím vás,“ elegantní muž středních let se plaše rozhlédl po obchodě, „Chtěl bych poklad.“

„A jaký poklad máte na mysli?“ Zakřičel na celou místnost prodavač.

„To nevím. Nějaký, opravdový.“

„Těch je, a všude. Který chcete?“

„Já bych to nechal na vás. Nemám absolutně žádnou konkrétní představu.“

Prodávající se na něj usmál, „Pojďte dál a vyberte si. Nad regálem máte nápis poklady. Pročtěte si to tam, nikdo na vás nespěchá a jeden si prostě vyberte.“

Na ostrově

Zakotvili na volném moři. Náklad určený k přepravě na ostrov naložili do několika malých člunů. Kapitán nařídil stáhnout svoji vlajku.

"Nechci, aby mě kdokoli mohl identifikovat," vysvětlil svému důstojníkovi.

Moře bylo klidné. Prikázal mužům veslovat pomaleji a držet čluny co nejvíce při sobě.

Sice ještě bylo léto, ale nad vodou se začala vytvářet celkem hustá mlha, která nestoupala vzhůru, ale zvolna klesala.

"Mlha nám neuškodí, kapitáne," zakřičel na něj lodní mistr.

"Ne, to ne, hodí se nám."

Pomalů a tedy celkem tiše asi po hodině doveslovali do zátoky. Kapitán, dokud to šlo, neustále dalekohledem zkoumal moře a pevninu.

Mlha padla a ležela dole, a jakoby přímo z ní vyrůstaly silné dubové koruny. Samotný ostrov ani moře nebylo vidět, jen mlhu a stromy. Blížil se podzim a jejich listy dostávaly nachovou barvu.

"Podívejte se," kapitán ukázal nahoru do korun, "není to nádhera,? Vítají nás krvavé stromy a jako by vyrůstaly přímo z mořské pěny."

Veslující námořníci něco zamručeli a jen lodní mistr zvedl hlavu a podíval se.

"Jak se tenhle ostrov jmenuje? Pane."

"Pokud se zamyslíš a ještě jednou zvedneš hlavu, nebudeš se tak hloupě ptát." Trochu vztekla mu odpověděl kapitán.

Loďmistr neměl čas zareagovat, musel, jako ostatní námořníci, vyskočit ze člunu a pomoci vytáhnout jej na břeh. Až na pláži se rozhlédl. "Aha, už vím. Je to Ostrov dubů, že ano, pane?"

Kapitán se usmál a kývl na souhlas.

"Tak vyndáváme! Rychle! Rychle!" zakřičel na posádku.

Muži bezeslova vynášejí těžké bedýnky a rovnají je na břehu. Pláž není krásná písčná, jak byli zvyklí z ostrovů Karibiku. Tady místo písku jsou šedobílé kamenné valounky různých velikostí. Nohy po nich kloužou a hlavně každé šlápnutí na ně připomíná chůzi po kostech. Také tak po dopadu nohy nepříjemně zaskřípou.

"Divné místo, pane," pronesl holohlavý námořník.

"Proč myslíš? Místo jako místo."

"Tady je tak divně. Kameny na pláži při každém kroku vydávají zvuk jak kostlivcovy hnáty a ve vzduchu je cítit hniјící hlína a pak hned ten zvláštní les. Krvavý listí... mlha..."

"To jsi ještě nikdy neviděl?"

"Ne, pane, u nás tedy taky rostou duby, ale jejich listí není krvavý." Bezděky si sáhl na talisman visící mu na krku. "Kdo ví, co to znamená, prý lidi se mění v takové krvavé stromy. Když do nich zatnete sekýru, teče krev a strom zanaříká."

Kapitán se hlasitě rozesmál, ale najednou zvážněl. "Listy nejsou krvavý, ale červený a tady prostě takový duby jsou. Všude u nás přeci taky stromy na podzim zabarvují své listy a i do červena a ta hniloba? Prostě tlející listy. Copak jsi už úplně zapomněl na domov? Zvykneš si, poplujeme ještě severněji." Během jejich rozhovoru se kolem nich shromáždili ostatní členové posádky. Poslouchají a pokyvují hlavami.

"Co tady stojíte," nepřítelně na ně zařval kapitán, "do práce." Námořníci se rychle vrací k vykládce člunů, ale je na nich vidět, že se jim ostrov a hlavně ty stromy, nelíbí. Vzpoury vznikají někdy pro maličkost. To kapitán moc dobře ví, proto z lodi vzal sekyru a zatnul ji do nejbližšího dubového kmene. "Tak co!" Zakřičel, "vidíte krev nebo slyšíte nářek?"

"Ne, pane, je to obyčejný strom," odpověděl za všechny lodní mistr. Tiše dodal, "já nevím, pane, je to tu divný, a navíc předevčírem John omylem zastřelil albatrosa, to značí smůlu..."

"Pověřám nevěřím a tady se zdržíme jen den, dva. A nebyl to albatros, přikazuji ti po tvém návratu na loď jasně každému říkat, že to nebyl albatros. Sám jsem viděl racka. Zastřeli jen racka." Zrudl do odstínu zdejšího listí.

"Ano, racek, pane, racek." Ustupuje. Otočil se, aby jako zkontroloval, jestli ze člunů už jsou vyndané všechny bedýnky. Zdálo se mu, že v mlze zahlédl vysokou hubenou postavu v dlouhém černém plášti. Postava se zvětšovala a matněla. Slyšel něco jako zvuk kosy. Zatřásl se, ale raději mlčel. Když kapitán zrudne vzteky, zubatá by skutečně mohla přijít. "Divnej ostrov," zabručel si jen tak pro sebe. "Palmy, ty jsou hezký, ale krvavý duby? Fuj. To nepřinese nic dobrého, a navíc ten albatros, žádný racek."

Najednou jasně a zřetelně slyší z mlhy milý dívčí hlas. Tiše s určitým zoufalstvím v hlase recituje:

"...mlha se zdvíhá nad moře,
velrybí písní zaburácím,
léto se svléká v komoře,
a já už vím, že zase ztrácím..."

Zbledl a na čele mu vystoupily žíly. Potí se a začíná ztěžka dýchat. Nevšiml si, že ho pozoruje kapitán. Přišel až těsně k němu. "Něco se děje?" Zařval mu skoro do ucha a zamračil se.

"Ne pane, nic, jen asi už nejsem zvyklej na pevnině." Podíval se po ostatních, bylo jasné, že oni nic nevidí ani neslyší. Trochu ho to uklidnilo a bezstarostně se připojil k ostatním. Kapitán si ho už nevšímal.

-

Sluníčko už bylo vysoko, když se mlha rozplynula. Kapitán přikázal ostatním člunům a jejich posádkám vrátit se na loď. Zůstal sám na ostrově s lodním mistrem a čtyřmi námořníky.

Všichni stojí na pláži a čekají na příkaz, co mají dělat. Kapitán mlčí a dívá se na moře.

Po půl hodině se lodní mistr osmělil zeptat, "kapitáne, nač čekáme?"

"Ještě chvíli a uvidíš."

Opět všichni mlčeli.

Asi za deset minut vyšly z lesa dvě postavy. Muž a chlapec. Muž už z dálky dává rukou jejich tajné rozpoznávací znamení.

"Našinec," vydechl si jeden z pirátů.

Muž přišel k nim a pozdravil se s kapitánem. "Tak pane McGinnisi, připravil jste to pro nás?"

"Samozřejmě, kapitáne," všiml si pátravého pohledu všech mužů, dívají se na chlapce. "To je můj syn John McGinnis, pomáhal mi a je na něj spolehnouti jako na mě."

Kapitán kývl hlavou na souhlas. "Tak pánové, dáme se do práce, vezměte bedýnky," zakřičel na své muže. "A vy nás ved'te k jámě, Ginnisi a váš syn ať pomůže některému z mých mužů."

Mladík vzal bedýnku za rukojeť a téměř si vykloubil rameno, nečekal takovou váhu. Muži se škodolibě rozesmáli. Napjatá atmosféra opadla.

Kapitán šel vepředu s McGinnisem. "Jaké nejlepší zabezpečení jste měl na mysli, když jsme se minule bavili?"

"Kapitáne, velmi jednoduché, postavíme tam nad ním, nad vaším pokladem, chatku. Nic nebude nápadný, stejně tady opravuju pašerácký čluny. Musím někde bydlet a pak tu bude syn. Jsme vaši věrní hlídači psi, pane. Ostrov dubů je váš."

"To je dobré," usmál se, "to je opravdu dobré," poplácal ho po rameni. Obrátil se a zařval na své muže. "Tak dělejte, co se vlečete jak báby."

Spadlý strážce

Théseus se opatrně plížil podél stěny jedné z chodeb. Byla tmavá a vlhká jako všechny prostory Labyrintu. Ve vzduchu byla cítit hniloba, krev a výkaly. Vždycky, když se dotkl kamenného zdiva, ucítil chladný slizký dotek.

Snažil se našlapovat co nejopatrněji, ale občas jeho noha dopadla na zde ležící kosti nebo se dokonce propadl do tlejícího masa mrtvoly.

Chtělo se mu rvát hnusem, zvedal se mu žaludek. Usilovně si přál, ať už na něj narazí, chce bojovat a ne se tady plazit v odporných, zadělaných chodbách jako smrdutý potkan. *Kde jen může být?*

„Netvore, já jsem Théseus a přišel jsem s tebou bojovat! Neskrývej se přede mnou jako zbabělec! Ozvi se mi!“ Jeho hlas se nese chodbami, ale jinak neslyší nic. „No tak, netvore! Tady jsem a čekám na tebe!“ Zařval, co mohl nejvíc, až se zakuckal. Tentokrát to účinkovalo, odněkud z pravé strany se ozvalo zabučení zuřivého býka. Připravil si meč. Zářící Ariadnino klubíčko položil na zem, aby je neztratil, a vyčkával. Všechno další proběhlo rychleji, než sám očekával.

Obluda zřejmě rovněž zatoužila po boji. Slyšel její funění a dupot. Chodby se tady všelijak křížily a proplétaly, takže nedovedl určit, jak daleko od něj je. Tiše naslouchal.

Najednou uslyšel strašné zařvání a on se před ním vynořil.

To, co viděl, předčilo jeho očekávání, hlava býka na lidském těle. Vykřikl a upustil meč. Netvor počkal, až se pro něj skloní a znovu si jej vezme do ruky. Překvapilo ho to.

Mínótaurus před ním stál tiše. Podíval se mu do zvířecích očí podlitých krví. Nebyl v nich krvežíznivý pohled surového netvora, jen zoufalý smutek.

Z nozder obludy vytékal sliz. *Pláče?* Napadlo Thésea. *Ale to přeci...* Poprvé v životě je zmatený, neví, jak se má zachovat.

Stojí a rozhlíží se.

Mínótaurus si zcela nečekaně před ním kleknul a zabučel. Táhlé smutné kravské bučení připadalo Théseovi strašnější, než kdyby se ten před ním na něj vrhnul a chtěl ho usmrtit.

Překonal strach a zeptal se: „Co chceš?”

Jako odpověď se ozvalo opět zabučení. Tvor se chytil za hlavu a naříkal. Vztáhnul k němu paže a naznačoval mu, ať ho bodne.

Najednou všechno pochopil. *Není krvežíznivé stvoření! Je jen tenhle nešťastný tvor. Výsledek královských pokusů.* Sklopil meč.

„Mínótaure, mohu ti nějak pomoci?”

Obluda pokývala hlavou na znamení, že ano.

On mi rozumí! O to je to pro něj strašlivější! „Chceš odsud? Podívej, dcera tvých tvůrců mi dala tohle klubko optického vlákna. Snadno najdeme východ. Vidíš, tady na zemi září ta zázračná nitka.”

Mínótaurus se opatrně dotkl vlákénka. Chvíli si ho prohlížel. Dokonce si klekl a po zemi se díval, kam až vlákno vede. Théseus si přitom vzpomněl na Ariadnu, jak mu minulou noc vlezla do postele. *Za tohle klubko ta má snaha stála, ale jinak se té vohery musím zbavit.*

Býčí muž se pomalu zvedl z pokleku a opatrně se dotkl jeho ramene. Opětoval mu jeho dotyk. Usmál se na něj a klidným laskavým hlasem na něj promluvil.

„No, vidíš, že se s tímhle tady neztratíme. Uvidíš sluníčko. Pojd’,” napřáhl k němu ruku. „Tak pojd’.”

Ten podivuhodný býčí muž rozevřel tlamu. Vypadalo to jako úsměv. Ukázal na vlákno, na něj, na sebe a zakroutil nesouhlasně hlavou.

„Ty nechceš ven,” nevěřicně se dívá na tvora před sebou. Ten tentokrát zakýval hlavou na souhlas a hlasitě zabučel. „Takže ven mezi lidi nechceš.” Dívají se na sebe. „Nakonec máš asi pravdu. Jsi rozumný. Co by tě venku čekalo. Zabili by tě. Ale tady můžeš žít,” podíval se po stěnách.

Mínótaurus opět nesouhlasně zakroutil hlavou.

„Máš pravdu. Tady se žít nedá. Vid’. A jak ti tedy mohu pomoci?”

Netvor opět ukázal, ať ho probodne. Nastavil mu hrud’ a čekal.

Théseovi se udělalo nanic. „Ne, to ne. Pojd’, vyvedu tě ven. A odvezu ke mně. Ano? U mě ti nikdo nebude ubližovat!” Naklonil se nad něj.

Tohoto okamžiku nešťastník využil a vzal mu jeho meč.

Mladík zůstal ohromeně stát, ale obluda si ho nevšimala a utíkala od něj pryč. Běžel za ním.

Mínótaurus se najednou zastavil, podíval se na něj a vbodl si meč do krku.

Z přeřaté tepny vytéká krev. Théseovi je jasné, že už mu nepomůže. Dívá se na něj. Přitom si všiml, že se ten nešťastník usmívá. Ztěžka zachroptěl a Theseus uslyšel jeho dutý hlas.

„Byl jsem strážce jejich pokladů. Nestvořili mě ve svých laboratořích, abych jim je hlídal, ale sestřelili mé plavidlo a zotročili mě. Byl jsem kapitánem naší lodi. Ostatní členové mé posádky zahynuli. A pro ně byly naše technologie pokladem, ukradli nám je a zneužívají je. Já jsem si potají sestrojil vznášedlo a chtěl prchnout. Chytili mě a konec znáš. Jsem opuštěný bez možnosti návratu.“ Už mu dochází síly. „Teď. Už mi je dobře.“ Vydechl.

„Jak tě konečně chápu, kamaráde. Tohle jsem teda nečekal!“ Hřbetem ruky si otřel vlhké oči. Ubohý nezemský tvor, už nežil. Honem se otočil a běží ven.

Venku čekal dav. Jak ho lidé spatřili, začali mu vyvolávat slávu. Mávnul na ně rukou a chtěl odejít. Všiml si, že mezi nimi stojí i samotný vládce. Díval se na něj jak na zjevení. Bylo jasné, že ho prostě nečekal. Něco šeptal strážím kolem sebe.

Théseus pokynem ruky zavolal svoji ochranku. V ten okamžik králova tvář zbrunátněla a bylo vidět, jak se kouše do rtů.

Na rozdíl od obličejů rukama král napodobil přátelské vzdušné objetí a zvučným hlasem vykřikl. „Zdravíme tě, ó hrdino! Osvobodil jsi nás před tím strašným krvežíznivým netvorem, seslaným bohy nám za trest. Jsi velký hrdina.“

Théseus se podíval do jeho rozšklebené zarudlé tváře. A hodně nahlas zakřičel: „Jsem hovno, a ne hrdina. A kdybych nebyl takovej sráč, tak bych ti musel rozbít držku. To si Mínói pamatuj. A jistě víš proč!“

Vladař zůstal překvapením stát na místě. I lidé kolem něj byly slovy mladíka tak překvapeni, že zapomněli bránit královu čest.

Théseus bez problémů došel na svoji loď a znechuceně se vrátil domů. Ničeho jiného se neodvážil. U nich žádná vesmírná loď plná nových technologií nespadá.

Z popela

Na obloze v pološeru kroužilo několik ptáků. Najednou se z narudlé průrvy v obloze vynořilo slunce.

Zlatopurpurové paprsky mění v ohnivé všechny předměty, které zasáhnou. Neujde jim nic. Hoří celý

kraj. A nad ním na obloze letí malé hejno ohnivých ptáků.

Sedl si na zem, aby mohl pozorovat tu krásu.
Ale, co to? Vyšlo další Slunce? Nechápavě se dívá na zářící kouli nad hlavou.

Je zlatooranžová s rudými okraji a zdá se jasnější než Slunce.

Privřel oči. Cítí na víčkách příjemné teplo, ale teplo sílí. Otevřel oči. „Ááá...” Neubránil se výkřiku hrůzy. To Slunce je najednou tak obrovské a neustále se zvětšuje. Ted’ už je to jasné.

Letí k němu!

Strach mu přikazuje zůstat na místě. Stojí. Zakryl si oči dlaněmi, ale pořád stojí na jednom místě. Vůbec nic ho nenapadá. Třeše se po celém těle a vytřeštěně zírá na nebe a koule se blíží! Dostává konkrétní tvar. Vidí dvě křídla, trup i hlavu.

„To je určitě Sluneční pták! Sluneční ohnivý pták. Zdravím tě božský!” vyhrkl ze sebe jedním dechem ani neví, kde k tomu, oslovit nesmrtelného, vzal odvahy.

Všiml si, jak vysunul dvě podivné nohy.

Chystá se přistát! Tady u nás! Posel Slunce!

Strach vystřídalo vzrušení. Utíká vstříc božskému poslu. On bude ten první. On je ten vyvolený! Jen on!

Běží. Upadl do písku, hned se zvedá a znovu utíká vstříc božskému poslu. Už je celý zadýchaný. Pták, přistál dál, než si myslel. Znovu upadl. Písek se mu dostal do pusy a do očí. Ztratil jeden sandál.

Chodidlo ho pálí. Nevzdává to, běží k němu. K božskému ptáku.

*Setkám se s nesmrtelným. A třeba uvidím jeho
vzkříšení! Jak vstává z plamenů! Nesmím ho propást!
Nesmím! Taková šance. Všechno se pro mě tím setkáním
změní...*

Na chvíli si představil, jak ho budou oslavovat.
To mu dodává sílu.

Konečně! Už vidí jasnou záři. Je támhle v údolíčku!

Vyšplhal se na písčnou dunu a opatrně
vykouknul.

Na písku sedí zlatý pták obrovitých rozměrů.
Jeho tělo mu připadá, jako by bylo z jednoho kusu
zlata. Neodvažuje se přijít blíž. Leží na břiše a
pozoruje to zvláštní zvíře.

Najednou se mu zdá, že se otepluje a zároveň se
zvedl vítr. Písek mu zaslepuje oči. Stačil si ještě
všimnout, že ten podivuhodný pták se začíná halit
do kouře. Vyšlehuje plameny.

*On se opravdu spálil?! Bezděky začichal. Necítí pach
spáleného masa, ale zvláštní vůni. Obětuje? Nebo... jak
to tenkrát kněží říkali? Vzpomíná. Asi, když se spaluje,
je cítit myrtha. Ano tak to asi říkali. Ne asi! Určitě! Bude
to tedy on. Nesmrtelný. Padl na kolena. „Božský
ptáku!” Zakřičel, co mohl nejvíc.*

Zem se zatřásla. Skrčil se a přikryl si hlavu
rukama a vykřiknul. „Odpusť mi a nezapíjej mne.
Prosím!” Víc nestihl říci, zasáhla ho vzdušná vlna.
Skutálel se dolů.

Zůstal chvíli ležet. Nic ho nebolí. Pokusil se vstát. Jde mu to. Zasmál se. „Děkuji.“ Znovu si klekl. „Děkuji.“ Zvedl hlavu a úžasem vykřikl. Z dýmu a plamenů vylétl k nebi další zlatý pták. Byl menší, ale snad zářivější, než ten první, jehož zbytky doutnají na dně údolí.

To jsem měl štěstí! Zatleskal rukama. Ano! Ano! Je to on! Nemůže být o tom pochyb! Radostně se roztancoval.

- - -

Když večer přivedl do údolí obyvatele svého města, našli tam pouze spečený písek a několik zvláštních kousků. „To jsou kosti otce ptáka slunce,” autoritativně prohlásil. Lidé padli uctivě do písku.

„Až bude jeho syn cítit konec svého života, přiletí sem porodit svého syna.”

„A kdy to bude?” ptají se nedočkavě lidé.

On je chytrý, má všechno vymyšleno, ničím ho nezaskočí. „Za mnoho stovek let,” odpoví jim.

„Za tak dlouho?” cítí v jejich hlasech nedůvěru.

„Ano, za tak dlouho, vždyť je to syn samotného Slunce, copak by bůh mohl mít normálně žijícího syna?” Vidí, že je uspokojil. Přitáhl si nový zlatý plášť a usmál se. „Pokloňte se božskému synu, ptáku slunce... ptáku štěstí, pokladu mému,” dodal tiše.

- - -

Doma uložil opálené kousíčky kostí do zlaté skřínky. Pozorně si je prohlíží.

Divný kosti. Opravdu divný ptačí kosti. Ptačí? Začíná pochybovat. Vzal si jednu a přičichl k ní.

Vůbec není ničím cítit. A spálené kosti přece takhle nevypadají! Jemně do ní kousl. To je divný! Kost nemůže být tak tvrdá. I když je to božská kost, ale kost! Pták Slunce je přeci z masa a kostí. Je to živý božský tvor. Ovšem má maso, krev, kosti jako jiní ptáci. Vždyť i naši bozi jsou jako my. Jenže nesmrtelní a mocní. Tohle je opravdu zvláštní!

Ponořil kost do vody. Okamžitě padla na dno nádoby. Uslyšel kovové cinknutí. Vyndal jí z vody a zabalil do látky, aby oschla. Když látku rozbálil, vypadl mu do dlaně zářící kousek kovu.

Co jsem to jen viděl? Byl to pták? A vždyť je to jedno, co to bylo. Pro mne to byl, je a bude moje Štěstí. Můj drahý a vzácný, neznámý Fénix.

Světlo

Po staletí platí obecná symbolika - tma je zlá a světlo je dobré a navíc, kdykoli si posvětit je i určitým znakem vyspělosti civilizace...

Uprostřed hloučku deseti mužů oblečených v kovových šatech s dlouhými rukávy a sahajícími jim až pod kolena, šli dva nazí cestovatelé.

"...Já ti říkal, nepřistávejme tady, jsou to barbaři, ale ty ne, ty jsi musel úplně zblízka vidět, z čeho tady staví domy. Taková hloupost, proč si jen porušil rozkazy, co teď bude," rozplakal se. Druhý muž se jen snaží přes kovové vojáky dívat, kudy je to vedou.

"...proč jen jsi tak tupě tvrdohlavý, co teď z toho máš!! Zneužil jsi pravomoci velitele." pokračuje v nářcích celkem svalnatý muž, "... tak co, cos tím získal?!!" rozeřval se. Kolega mlčí a jen se pořád dívá na domy kolem. "To snad není možný!" zařval na něj, "ty si tu jdeš jakoby nic a jen čumíš na ty blbý domy, jsi teď spokojený, no ano, tak se na ně vynadívej, brzo už nic neuvidíš a ani já a všechno kvůli tobě," začíná kvílet, v ten okamžik dostal ránu. Pořádná facka ho vzpamatovala, navíc nebyla od stráží, ale od velitele.

Oba dva teď jdou mlčky hlavním městem bezejmenné planety, označené jen sadou čísel, nerozumí řeči zdejších lidí a oni zase jejich, ale asi, i kdyby si rozuměli, nic by to nezměnilo na tom, že jakmile přistáli a opustili loď, ihned byli chyceni a svlečeni vojáky v neuvěřitelně bizarních šatech z tenkého kovového plechu. Šaty byly určitě velmi

těžké, ale vojáci byli opravdu silní, takže se v nich pohybovali, jakoby to byl celkem pohodlný oblek.

Skupina došla na konec města, před nimi už byla jen skála. Veliteli se orosilo čelo, ale nedal na sobě nic znát, jeho kolega opět začal kvílet.

Hrdinství nebo zbabělost, kovovým vojákům je lhostejné obojí. Otevřeli zamaskované dveře ve skále, popadli oba dva pod paždí a hodili je do temného prostoru a dveře zavřeli.

Z jasného slunečního dne byli vhozeni do absolutní tmy, která ovšem za chvíli přestala být tmou. Vojáci naštěstí netušili, že cestovatelé mají pod oblekem, co jim strhli, takzvanou druhou kůži - spodní prádlo, které opravdu nešlo pouhým pohledem rozeznat od kůže. Jednou z vlastností tohoto oblečení je, že izoluje tělo od prostředí a udržuje ho stále ve stejné teplotě a další podstatnou funkcí, co prádlo umí, je i ta, že ve tmě celkem jasně svítí.

Dvě lidské lampičky brzo zjistily, že z místnosti za dveřmi vedou schody dolů. Za několik hodin se jim podařilo dostat z jeskyní pod skálou ven.

"Ti asi budou koukat, až najdou prázdnou kobku," rozesmál se technik.

"Mlč!" okřikl ho velitel.

Cestovatelé si tiše počkali na noc. Jakmile byla úplná tma, rychle doběhli k lodi.

Byla noc, takže si zcela logicky museli své spodní oblečení sundat. Naštěstí šlo složit do malé kostky, která jim posloužila jako svítilna.

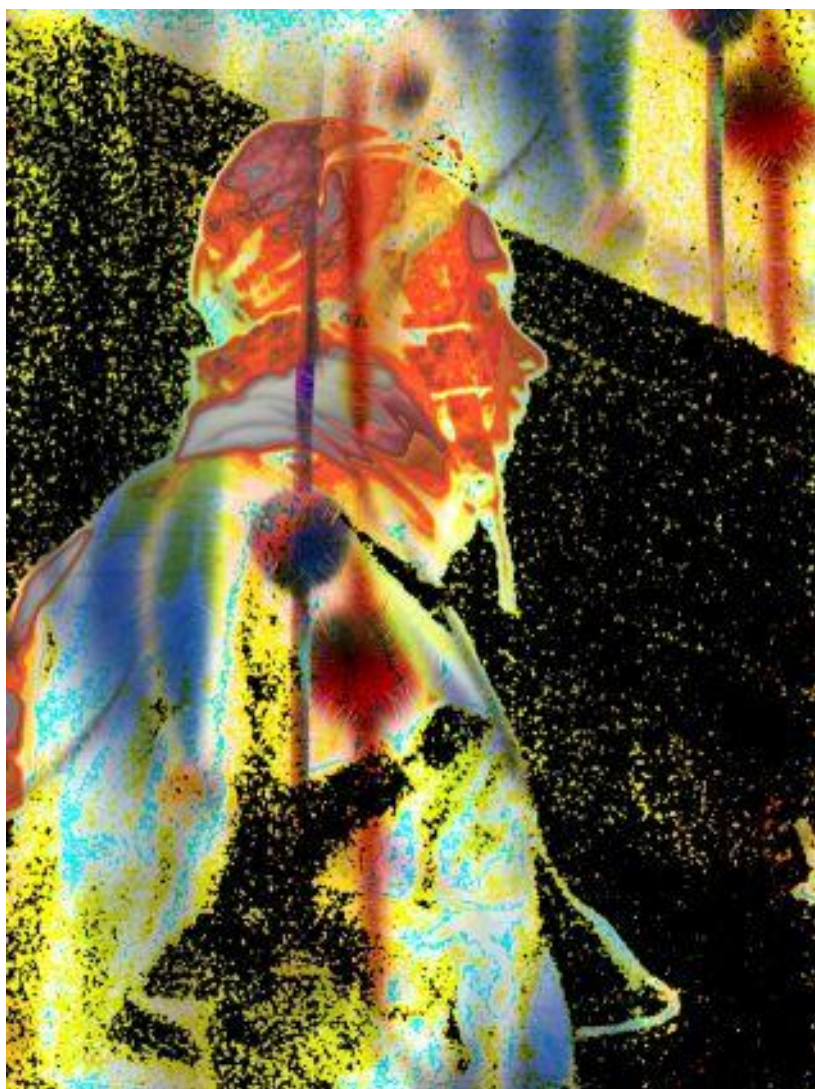
Lod' odstartovala. Technik se podíval veliteli zle do očí a komisičně pronesl, "zažaluji vás za porušení bezpečnostních rozkazů, uvědomujete si to?"

"Klidně, ovšem zapomněl jsi na maličkost, já mám v obleku i kameru a podívej." pustil mu film, kde dotyčný kvílí a pláče cestou městem, "a tohle pošlu do všech počítačů na našich lodích a i na Zem, "takže myslím, že je vše jasné, porucha nás donutila přistát a pak nás zajali. Bude to celkem užitečná informace, příští výsadek musí být ozbrojen nervovým plynem."

Technik zčervenál a jen tiše dodal. "Proč by tam někdo chodil?"

"Nevšiml sis, z čeho měli obložení těch domů?"
Zavrtěl hlavou.

"Byly to acháty a všemožné polodrahokamy a hlavně drahokamy. Diamanty jak moje pěst. Kdy narazíš ve vesmíru na takový poklad?"

Pouhá hvězda?

Předměty mohou být tajemné samy o sobě, ale i ta nejobyčejnější věc, když je tam, kde by logicky být neměla, se stává záhadou. A pokud ještě ke všemu spadne z oblohy.

Planeta Země

Srpen roku 1869, USA, stát Kalifornie.

Po silnici pomalu jdou dvě ženy. Manželka majitele místního ranče s přítelkyní. Je krásné jasné počasí. Slabý větřík ovívá krajinu.

Jedna z žen se zadívala na oblohu. „Podívejte, to není možné! Čisté nebe a támhle prší.“ Ukazuje té druhé. Ta se podívá určeným směrem. „No jo, ale je to nějaký divný déšť.“ Přimhouří oči. „Narudlý... jako by pršela krev! Pojd'te blíž.“

Skoro běží na místo dopadu rudých kapek. Už z dálky vidí, že se voda nevsakuje do půdy, ale zůstává na ní ležet. Na chvíli se zastaví. „To je opravdu zvláštní. To se mi tady nikdy nestalo.“

„Já jsem taky nic takového ještě nezažila,“ pronesla ta druhá. „Honem poběžte, budou to možná nějaký kroupy.“

Už jsou na místě. Zůstaly stát a nechápavě se dívají před sebe. Mlčí. Když jim konečně dojde co to je, začnou křičet.

„Ježíši! Lidíí! Vždyť to není voda, ale nakrájený krvavý maso!“

Březen roku 1876, USA, město Lenstington

Budova Lenstingtonské vysoké školy se pomalu vyprazdňuje. Končí další vyučovací den. Sekretářka rektora se podívala na hodinky, uzavřela místnosti a vyšla na chodbu. Všimla si, že tam čeká jeden z žáků. Už chtěla odejít, když ji student oslovil.

„Slečno, omlouvám se, že vyrušuji, ale přišel jsem pozdě a nikdo jiný už tady není. Prosím vás, můžete mi říct něco nového o té strašné věci?“

Nechápavě se na něj podívala. „O jaké věci?“

„Vy jste o tom neslyšela? To není možné! Taková záhada. Pracují na tom naši učitelé.“

„Co myslíte?“ Opravdu neví, o čem ten mladík hovoří.

„No přeci to, jak tenhle měsíc ve státě Kentucky napadalo půl vagónu krvavého masa, nakrájeného na proužky.“

Zavrtěla hlavou. „Ne o tom nic nevím. To bude asi výmysl?“

„Myslíte? Ale naši učitelé to popsali! A není to první příklad. Už se to stalo v roce 1869 v Kalifornii.“ Dívá se na ni nešťastně. Nemá sílu ho odbýt. Chce mu nějak pomoci. Podívala se na hodinky. „Víte co? Zítra v deset hodin bude v aule

vědecké zasedání. Já vás tam pustím. Pokud se něco takového opravdu stalo, tam vám řeknou pravdu.”

„Moc vám děkuji. Víte, já si osobně myslím, že to je...” Mladík jí začal vysvětlovat svoji teorii.

- - -

Planeta Ester

U velkého okna v desátém patře soudního paláce stojí mladší muž. Zamýšleně pozoruje krajinu, občas pokývne hlavou a jemně se pousměje.

Včera jsem se stal jedním z nejmocnějších mužů planety. Jsem vrchní vyšetřovatel a ode dneška tedy i vrchní soudce. Velitel planety mě osobně jmenoval a hned mi svěřil těžký úkol. Spoléhá se na mě. A já, co vím? Nic, doopravdy nic! Vztekla bouchnul do okenního rámu. To je tedy situace... Klid! Sepnul ruce nad břichem. Musím si všechno pořádně srovnat v hlavě.

Tak dnes máme 326. den období Bat. Den oslav nové úrody. Nejstarší slavnost, která je zachovávána všemi obyvateli naší nádherné planety. Je to vlastně velká hostina. Přípravy na ni začaly už před dvaceti dny. Nejdříve se zvířata určená na porážku svezla do zpracoven. Tady se rozporcovala, očištěné maso se nakrájelo na tenké proužky, a ty se pak měly obalovat v kořeněném těstíčku a péci. A právě k těmto posledním

úkonům kuchařů už nedošlo. Pohlavár se chytil za hlavu.

Masové proužky jsou nejoblíbenějším pokrmem nás všech. Můžeme si je ale dopřát pouze na slavnosti. Jejich příprava je velice nákladná. Ani já, ani velitel je nemáme vícekrát jak pětkrát do roka. Je tedy zcela přirozená prudká reakce vrchního připravovače proužků, když se dozví, že jim nakrájené maso beze stopy zmizelo. Ano, je zcela přirozené, že vrchní připravovač zbije své podřízené a sebe usmrtí. Nejsem tímto faktem nijak zaskočen, je to jeho povinnost. Jen mi pořád nejde do hlavy, kam se mohlo ztratit takové množství nakrájeného masa? Slavnost tím bude narušena už podruhé! Podruhé se ztratilo úplně všechno nakrájené maso! Mám za úkol vyšetřit tato záhadná mizení a zabránit dalším. Kde mám začít? Nervózně pobíhá po místnosti. Strčil do stolku, na kterém stojí hodiny, nožičky se zakymácely a těžký měřič času padá na zem. Je tak zaujatý svým problémem, že nic nevnímá. Myslí jen, jak vyřešit tuto záhadu.

Připravovači mi nic nepoví. Sami se změnili na základní hmotu, ale ostatní z výroben žijí. Všechny si je nechám zavolat. Z obou výroben najednou. Vyslýchat je budu zolášť a uvidím.

Zazvonil. Do místnosti vrchního vyšetřovatele vešel jeho pobočník. Jemně se uklonil. „Pane?“

„Přivezte sem všechny pomocné připravovače!“

Po dobu, kterou trval transport podezřelých, se hlavní vyšetřovatel a soudce procházel po místnostech své sídelní budovy. Připravoval se na

složité výsledky. Pobočník ho zastihl v zimní zahradě.

„Pane, jsou tu ti podřízení připravovači z výroben masových proužků.“

„Výborně! Posad' je po jednom do místností. Budu je vyslýchat osobně.“

Nesmím je vystrašit. Budu klidný a laskavý. Najdu viníky a změním je v základní hmotu. Budu nelítostný. Teď jsem laskavý, usměvavý. Až se dozvím pravdu, budu nemilosrdný! Dvakrát přijít o masové proužky! Dvakrát! To jim nedaruji!

Pobočník přivedl k výsledku jako prvního vyděšeného chlapce. Hoch si hned u dveří kleknul na zem, sepnul ruce a tiše se díval na svého soudce. Ten se na něj vlídně usmál. Začal klidně. „Zdravím tě, pomocný připravovači. Neboj se mě. Potrestání jste už byli. Teď se chci jen zeptat.“ Vyšetřovatelův příjemný hlas se změnil. Křičí. „Jak se mohlo ztratit tolik masa?!! Řekni!“

„Pane, my za to skutečně nemůžeme. Viděl jsem to já. Viděli to všichni. Každý vám to musí popsat stejně. Najednou jsem prostě měl takový divný pocit. Podíval jsem se směrem k hromadě masa a viděl, jak se vrchní vrstva zvedá a míří do oblohy. Postupně se takhle vzneslo všechno maso. Nemohli jsme nic dělat. Trvalo to strašně krátce, maso se vzneslo a zmizelo.“ Chlapec se rozplakal.

„Lžeš!! A budeš potrestán!“ vykřikl nenávisným hlasem.

„Nelžu, pane! Opravdu nelžu.“ Mladík objal vrchnímu vyšetřovateli kolena. „Pane, věř mi! Prosím, jsme nevinní.“ Líbá mu nohy.

Znechuceně se na něj podíval. „Odved'te ho! A další!”

Ještě z chodby slyší křik. „Pane, jsem nevinný, opravdu! Věř mi!”

Za posledním vyšetřovaným pomocným připravovačem masových proužků se zavřely dveře. Hlavní vyšetřovatel se dívá z okna. V duchu uvažuje, co má udělat.

To není možný. Všichni mluví to samé! Obě skupiny stejně. Do nejjemnějších podrobností. Domluvit se nemohli! Neznají se. A pak, ta vzdálenost mezi přípravkami. Co budu dělat? Nikdo nikoho neviděl, jen prý v noci nad střechami svítila jasná hvězda. Zvláštní! Pouhá hvězda nekrade! Pro jistotu je potrestám všechny a v zájmu slavností navrhnou dát výroby pod zem.

- - -

Vesmírná základna

Na základně přistála mezivesmírná raketa. Nebylo to vlastně přistání, ale konečná fáze zhmotnění. V dnešní době to nikoho tady nezajímalo, i když těchto raket zase není tak velký počet, ale každá podívaná omrzí a zevšední. Tohle ještě tak baví lidi na planetách.

Vstup do rakety se otevírá, spouštějí se schůdky a po nich vychází pilot Valeri. Rozhlíží se kolem. Od hlavní budovy se oddělily dvě postavy. Míří k němu.

„Jste pilot Valeri?“ ptají se ho dva muži v černých oblecích. Je na nich vidět, že ho znají. Říkají jen nutné služební formulace.

„Ano.“

„Jste informován, že se dnes máte dostavit před vesmírný soud?“

„Ano, proto jsem přiletěl... i když nechápu proč? Co to znamená? Nevíte?“

Dva muži se na něj podívali. V jejich pohledu byl nezájem. „Nevíme. Náš úkol je dovést vás k soudci. Pilote Valeri, jdeme!“

Mlčky došli k vysoké okrouhlé budově. Dovedli ho až do vstupní haly. Zde ho předali uniformovanému policistovi. Nikdo s ním nepromluvil ani slovo. Valeri se několikrát pokusil o rozhovor. Muži dělali, že neslyší. Takový pocit jako dnes ještě nezažil, připadá si jako prašivý a přitom neví, co po něm chtějí.

Policista s ním vyjel do pátého patra. Zde ho zavedl ke dveřím s nápisem Soudce, otevřel je a mlčky mu ukázal, aby vešel.

Ve velké místnosti za ebenovým psacím stolem sedí starší muž. Nikdy v životě vesmírného soudce neviděl. Tenhle mu připomíná pohádkového dědu. Dlouhé bílé vousy a vlasy. Najednou necítí strach,

ten vystřídal zvědavost. *Proč jsem předvolán? Určitě to bude nějaká maličkost.*

Chvíli se vzájemně pozorovali. Čekal, až soudce promluví. Ten nespěchal. Občas se podíval do papíru, který měl před sebou a pak zase na něj. Jeho chováním opět znervózněl.

Konečně se muž za stolem usmál. „Pilote Valeri, jistě víte, proč jsem si vás nechal zavolat do rodného vesmíru?”

„Nemám tušení, pane.”

„Ne, Valeri? Vzpomínáte!”

„Skutečně nevím, co jsem mohl špatného udělat.” Pokrčil rameny.

„Nevíte? Tak vy nevíte!” soudce si ztěžka vzdychnul. „To mi tady říkají všichni. No, připomenu vám,” zabodl do pilotových očí. „Jako zkušenému pilotu jsme vám svěřili jednu ze svých mezivesmírných lodí. Unikátní stroj. Dobře víte, že jich je jen pět a výroba trvá léta. No a vy s ní zacházíte jako s lacinou raketkou létající mezi planetami.”

„To není pravda!” hlasitě se ohradil.

„A co mi řeknete na toto hlášení?” mává mu před očima černým papírem s bílým písmem. Nejtěžší žaloba. „Čtěte!”

Trestní oznámení na pilota mezivesmírné lodi Valeriho.

Na základě naplnění skutkové podstaty trestného činu profesionální nedbalosti, předvolejte jmenovaného pilota k soudnímu jednání.

Zdůvodnění: 1. Pilot mezivesmírné lodi Valeri se opakovaně dopouští podle § 92 odst. 4 trestného činu profesionální nedbalosti. Jeho trestná činnost spočívá v ohrožování lodi. Nedodržuje předepsané cesty a nařízené nutné vzdálenosti od planet k provádění zhmotňovacích a rozkladných funkcí lodi.

2. Dále, výše jmenovaný se dopouští podle § 503 odst. 5 trestného činu narušování běhu života na obydlených planetách.

Doplnění: Šetření ukázalo, že všech těchto trestných činů se dopouští z přehnané osobní ctižádosti a zároveň z až zarážející profesionální neznalosti technických důsledků chodu mezivesmírné lodi. Zásahy do životů obyvatel planet vznikají jako důsledek této jeho profesionální neznalosti, nejsou tedy činěny vědomě. Z těchto důvodů není naplněna podstata trestného činu narušování života na planetách, jedná se pouze o trestný čin profesionální nedbalosti. Proto se obžaloba bude týkat pouze tohoto trestného činu.

Vysvětlení: Při posledním letu došlo k testování chování pilota Valeriho. Bylo třeba získat důkazy pro obžalobu. Jeho lety probíhají následovně. Pilot Valeri zadá do centrálního řízení lodi trasu cesty, ale zároveň i program k možnosti vlastních zásahů do letu. Jeho pohnutky k tomuto jsou ctižádost objevit nějaký ještě neznámý lidský kmen. Z těchto osobních pohnutek se nedovoleně přibližuje k obydleným planetám. Při tomto přiblížení a

zhmotnění se vznikají tlakové rázy, které vyvolávají na planetách přírodní katastrofy (např. povodně). Další zásahy vznikají při změně na základní částice. Pokud se loď nachází v blízkosti planety, jsou vlivem velkých energií společně s ní rozloženy i objekty nacházející se ve vlivu těchto energií na planetě. Tyto objekty pak loď přenáší s sebou až do dalšího zhmotnění. Jelikož se nenacházejí uvnitř vlivu energií, ale vně, jsou ve své původní podobě zhmotněny přímo v gravitační oblasti planety, nad kterou došlo ke zhmotnění. Vlivem gravitace dopadají na povrch planety.

Poznámka: Přenášené objekty mohou být charakteru biologického či nerostného, a to živé či neživé.

Příklady: Pro názornost uvádíme několik případů z poslední cesty. Z planety Ogu odebral z pláže oblázky, které se pak zhmotnily v gravitačním poli planety Země z třetího vesmíru.

Na planetě Ester došlo k odhmotnění jejich obřadního pokrmu, masových proužků. Tyto ve své původní formě opět dopadly na nejvíce navštěvovanou planetu Zemi.

Na planetě Eo...

Dál už nečetl, nebyl důvod. Obžaloba byla pravdivá. A rozsudek držel soudce v ruce. Podíval se na ten bílo-červený papír. Uvědomil si, že za tohle by ho mohli na několik období přeradit k jiné práci. Snad uznali jeho nevinu. Pokusil se

promluvit, rychle si v duchu seřadil slova. „Ano, pane soudce, teď jsem si uvědomil svůj čin. Nebyl jsem seznámen s tím, co mohu způsobit, nedodržením předepsané vzdálenosti od planet, přiznávám, že jsem se o to ani nezajímal. Skutečně jsem chtěl objevit nový lidský kmen. Uznávám svoji chybu.“ Domluvil a napjatě čeká na vynesení trestu.

Soudce si pohladil vousy. „Jste výborný pilot, výjimečně nadaný průzkumník. Vaší povinností bylo do nejmenších podrobností se seznámit s novou lodí. Zanedbal jste to. Ale svoji chybu uznáváte, což jsme čekali, a proto jsme mírní. Pilote Valeri, vyslechněte rozsudek. Ihned budete zařazen do školícího střediska. Zde bude vaším úkolem naučit se znát celou loď, včetně konstrukce a jejích účinků na vnější svět. Z tohoto budete přezkoušen před komisí. Zkoušku musíte vykonat napoprvé. A dále na jedno období se stanete pozorovatelem planety Země.“

Na Valerim bylo vidět, jak se mu ulevilo. Soudce se trochu zamračil. „Je to opravdu malý trest, asi jste takový ani nečekal, přihlíželi jsme k tomu, že je to váš první přestupek zákona a věříme, že i poslední. Můžete jít.“

Oddechl si. Mohl dopadnout hůř. Učení mu neuškodí a to pozorování je sice na poměrně dlouhou dobu, ale nudit se nebude.

- - -

Planeta Země

Do kulturního centra proudí dav lidí. Je první středa v měsíci a to znamená, že se tady schází různé kluby a spolky. Ve čtvrtém patře ve dveřích číslo čtyřicet právě jedno takové setkání začíná.

Předseda se rozhlédl po zaplněné místnosti. „Jsme všichni?“ tiše se zeptal svého zástupce. Ten se podíval na prezenční listinu. „Ano, pane předsedo. Můžete začít.“

„Přátelé, vítám vás všechny na výročním stém setkání Klubu přátel vesmíru a Země. Hned na úvod vám musím říci potěšující zprávu, podařilo se mi získat velké množství zajímavostí o vesmíru.“ Po tomto jeho oznámení se místností rozlehl potlesk. „Děkuji vám.“ Chtěl pokračovat, když si všiml, že v první lavici se hlásí nějaký mladík. Pokynul mu hlavou. „Prosím, máte slovo.“

„To je báječné, pane předsedo. Už se na to moc těšíme. Já osobně jsem si rovněž dovolil, přinést jednu perličku k našemu tématu. Je to deník mého strýce. Podívejte se, prosím.“ Mladý muž vstal a nese k předsednickému stolku modrý zápisník.

„Ukažte...“ Předseda spolku se začel do otrhaného sešitu, který jednomu muži sloužil jako vědecký deník. „Ale pane kolego, co jste nám to přinesl? Takové výmysly. Schválně si to poslechněte.“ Nalistoval první stránku. „Třeba tohle. Roku 1950 spadl v Mongolsku podivný

zelenošedý kámen... nebo roku 1931 jeden farmář ze státu Colorado našel kus rozžhaveného kovu. A ještě lepší. 30. 6. 1892 pršely v Birminghamu žáby... Nesmějte se, skutečně je to tady napsáno! A na závěr vám přečtu tohle. V srpnu roku 1869 napršelo na jeden ranč v Kalifornii z čistého nebe stovky kilogramů drobně nakrájeného masa. V březnu 1876 byl takovýto déšť zaznamenán ve státě Kentucky. Případ popsali učitelé z Lenstingtonské vysoké školy takto: Půl vagónu čerstvého masa nakrájeného na tenké proužky, z nichž některé ještě krvácely, pokrylo pozemek o šíři 50 a délce 300 stop.

Absurdnosti, ale k smíchu. Jenom je s podivem, jak tohle může někoho bavit," listoval starým sešitem. „Tohle taky stojí za přečtení. Poslouchejte. Zřejmě vlastní zážitek," naklonil se nad stránkou popsanou pečlivým drobným písmem. Najednou rychle zvedl hlavu, jako by si na něco vzpomněl. „Úplně jsem zapomněl! Nebudete se, pane kolego, zlobit, když to přečtu? Byl to přeci jen váš strýc."

„Pane předsedo, to by mě ani nenapadlo. Proto jsem to přeci přinesl, čtete prosím. Přiznám se, že mě to taky pobavilo."

„Tak poslouchejte..."

Připravoval jsem si večeri a jen tak, bezděky jsem vykouknul z okna. Nad střechou protějšího domu jsem uviděl jasný žluto-bílý bod. Hvězda, pomyslel jsem si nejdříve. Ale pak jsem si uvědomil, že venku prší. Je tedy zataženo a hvězdy nejsou

vidět. Meteorologickou či jinou družici jsem z téhož důvodu rovněž vyloučil. Muselo to být nízko nad Zemí. Letadlo nedokáže stát na místě a na helikoptéru to bylo vysoko. Navíc ten jas. Měl jsem najednou takový pocit, že vidím něco neobyčejného, že to, nač celý život čekám, se najednou stalo. Po chvíli jsem nabyl jistoty. Nejhorší na tom je, že nevím proč.

Připravoval jsem dál jídlo a neustále pozoroval světelný bod na obloze. Stál nehybně nad střechou. Došel jsem si do ložnice pro dalekohled. Světlo okem viditelné jako roztřepený bod dostalo konkrétní podobu. Díval jsem se na těleso trojúhelníkového tvaru. Uprostřed bylo tmavé a zdá se, že i prázdné. Světlo neustále pulzující střídavě bílé a žlutě, vydávaly pouze válce tvořící hrany trojúhelníku. Proto se domnívám, že je to stroj skládající se ze tří, do trojúhelníku spojených, válců.

Dnes je středa 29. 6. Budu těleso pozorovat celou noc.

Přesně v 23.00 hodin se těleso začalo pomalu pohybovat po obloukové dráze a najednou neuvěřitelně zrychlilo a zmizelo. Jsou to oni? Přeji si, ať se nemýlím. To věčné váhání. Co by to jinak mohlo být? Ještě mě napadá zbraň, ale to snad ne.

Podařilo se mi zjistit, že soused z vedlejšího domu pozoroval toto těleso po tři dny za sebou před dvěma roky. Také ho velice zaujalo svým chováním a jasem. Nejdříve si jako já myslel, že je to pouhá hvězda, ale po spatření jeho rychlého letu

změnil názor. Báł se o tom s někým mluvit. Nechtěl, aby se lidi na něj dívali jako na blázna. Nabył mé jistoty. Rovněž bude těleso pozorovat. Jsem moc rád, že si o tom mohu s někým pohovořit. Jinak bych snad to napětí nevydržel. Opravdu, ještě štěstí, že jsme se poznali. Lidi jsou jinak tak zlí, chybí jim benevolence a tolerantnost k jiným názorům, než zastávají oni sami.

Napadají mě i pesimistické otázky. Proč je neviděl ještě někdo? Ukazují se schválně jen někomu? Nevěnovali tomu bodu ostatní lidé pozornost nebo se o tom bojí mluvit? Punc blázna opravdu chce málokdo. A co hvězdáři? Vědci? Ti se bojí o koryta. Nevím. Jsem zvědavý na dnešek.

Jak je to možné? Sledoval jsem pečlivě oblohu v místech, kde jsem včera těleso viděl. Bylo sedm hodin a stále nic. Na chvíli jsem asi přestal vnímat. Možná mikrosnání. Protože najednou tam zářilo známé světlo a já nepostřehl, odkud se tam vzalo. Vypadalo to, jako by najednou rozsvítily.

Cítím nějaké informace, nerozumím jim. Je to přítel. Vykonává svůj úkol, ale nudí se. Je u nás už moc dlouho. Je zvyklý na jinou práci. Proč ho sem poslali? Možná z trestu. Všechno je možné...

Tady pánové deník končí. Zajímavé humoristické čtení."

Místností se rozléhal bouřlivý smích.

„Pane kolego, a strýc vám sám dal tento svůj deníček?"

„Ne. Ten jsem našel v jeho bytě. Z úřadu nám bylo oznámeno, že náš příbuzný byl na základě své několikaleté nezvěstnosti prohlášen za mrtvého a my musíme vyklidit byt.“

„Tak to ano. Protože jinak by to soudný člověk nemohl dát, členu našeho spolku, ke čtení. Pánové, nějak se už setmělo. Zatáhněte prosím závěsy, ať můžeme rozsvítit. Ještě si něco přečteme. Výborně se bavím.“

Někdo zatáhl za šňůru od těžkého sametu. Nedíval se z okna. Nemohl si všimnout, že venku prší a na nebi svítí pouze jedna zvláštní žlutobílá pulzující hvězda. Dívala se jim do oken a jako by se trochu pohupovala.

Možná, že bylo slyšet smích.

Mluvicí paprsek

V roce 1997 bylo teoreticky dokázáno, že jakýkoliv kvantový počítač se dá nahradit posíláním jednotlivých fotonů přes soustavy zrcadel, hranolů, fázových posuvníků a dalších jednoduchých optických elementů...

Scientific American (srpen 2001, str. 12):

Zařízení je založeno na interferenci (skládání) vln. Víme, že dvě protichůdné stejně velké vlny se vyruší, naopak ty souběžné se sečtou. Zbývá dodat, že při odrazu od zrcadla se každá vlna posouvá o čtvrtinu své délky.

Pokud tedy necháme polovinu světla projít přes polopropustné zrcadlo a druhou polovinu rozložíme čočkou na spektrum, které pustíme na jakousi mřížku (což může být např. reprezentace binárních záznamů v databázi), tak poté, co jej jinou čočkou soustředíme opět do jednoho paprsku, dvakrát odrazíme (abychom získali posun o jednu polovinu délky) a opět sjednotíme se zbytkem paprsků, všechny vlnové délky se vyruší. Zůstane pouze ta, která neprošla mřížkou. Ve spektrometru na konci soustavy tedy jasně uvidíme výsledek. Podstatné na tom je, že „mřížka“ (v popsáném pokusu se jedná o akusticko-optický modulátor) je zasažena celá najednou bez ohledu na to, jak je velká. Nemusíme jí tedy procházet záznam po záznamu, ale stačí nám jeden takt stroje.

Tedy Hrobka?

Na nejvyšším travnatém kopci přistál stroj podobný helikoptěře, vysadil dva muže, několik velikých beden, a zase se vznesl. Kdo byli ti dva? Vy si snad pamatujete jména projíždějících? Jeden z nich byl technik a druhý komunikační psycholog, a momentálně se dostali do dost velké šlamastiky...

- - -

Zdálo se mu, že jim ti neřádi z manipulační lodi ještě posměšně zamávali.

„To je fakt neuvěřitelný,“ vztekle kopl do jedné bedny plné jídla. „Nechat si ukrást loď, jako amatéři.“ Chytil se za hlavu. „Ne, to není možný! Jsem idiot!“

Ten druhý do něj rýpnul a něco vyndal zpod kombinézy. „Podívej se, podařilo se mi před tím, než nás naložili do manipuláku, ukrást lodní lokalizátor, pokud ho zprovozníme, tak nás najde vojenská loď.“

Podíval se nevěřícně na něj. „To si fakt myslíš, že tady zprovozníme kvantový počítač? To jsi tak stupidní, nebo už ses tady za tu minutu zbláznil?“ začloulal jím.

„Neurážej mě a netřes mnou,“ sklopil oči, „ano? Ty jsi technik a je samozřejmé, že já se v tom jako

komunikační psycholog skoro vůbec nevyznám, ale když se pokusíme. O jednom takovém případě už jsem slyšel.”

„Dobře,” vzdychnul si technik, „poradíme se, co dál.”

„Žijí tady primitivní kmeny, mohly by nám pomoci postavit zde z dostupného materiálu jakousi maketu naší lodi, kde by byla požadovaná teplota a vlhkost a nutná dráha aktivačního paprsku.”

„To zní už trochu líp, to by šlo,” chvíli mlčel, „ale ještě potřebujeme polopropustná zrcadla a čočky, to by mohlo nahradit aktivační techniku lokalizátoru v lodi.”

„Takže zkusím zanalyzovat z odposlechu jejich jazyk a vymyslet, jak se s nimi domluvíme,” jedním dechem vyhrkl psycholog a začal zkoumat obsah beden.

Každý humanoid z vesmíru se vyvíjel stejně, a tedy jsou k nerozeznání stejní. Naštěstí, co by ti ubožáci dělali, kdyby vypadali třeba jako obrovské blechy nebo medvídci mývalové. Příroda je moudrá, a tak díky jejím vzorcům mohou tito dva oloupení lidé z vesmíru počítat s pomocí pozemšťanů, ale něco za něco.

-

„Tak co, jak vypadám?“ zeptal se psychologa, právě se balícího do hrubých lněných látek a do kůží.

„No, jako absolutní trhan, tedy pardon věstec,“ zasmál se a přepásal si ty hadry koženým širokým pásem.

„Tak, tady ještě nějaká ta ozdůbka,“ podal mu různé amulety, hlavně z ptačích a zvířecích kostí.

„Éééé.“

„No žádný ééé, jsme šamani, sám sis to vymyslel, že nám jinak nepomůžou.“

„No ano, je to tak, jediné takhle máme šanci tady u těch lidí. Jejich psychika by nic jiného nepřijala. Jsou prostě primitivové.“

Technik se ušklíbl a hodil mu ty podivné ozdůbky k nohám. „Ty inteligente na hlavy, copak oni můžou za to, že jsou zatím primitivové? Prostě jejich čas teprve přijde a tou dobou my už můžeme jako civilizace být dávno v trapu. Tak si navleč ty zvířecí mrtvolky. Tohle,“ podíval se na vypreparovanou ptačí hlavu, „to bude ozdoba pro tebe jako myslitele.“

„Dej to sem.“ Psycholog si navlékl ptačí hlavu na krk a vyšel směrem k chatrčím, co představovaly na této planetě zřejmě vrchol civilizace.

- - -

„To jsem zvědavý, jestli je přesvědčíš, aby začali stavět,” zapochyboval najednou technik.

„Neboj se. Jen to musíme zaobalit do jejich mýtů a kvůli dobré úrodě jsou schopni udělat cokoli a zamotáme do toho třeba i jejich zemřelé, to je důležité, oni nesmějí vůbec nic tušit, a tak nám vystaví, co potřebujeme.”

„Ale to bude zbytečně a strašně zdlouhavý, a k tomu musím vybrat a ručně propočítat vhodné místo, materiály.”

„To se nedá nic dělat, jsou naše jediná šance a my je nesmíme jejich mozky vystavit šoku. Už jsme o tom mluvili tolikrát, tak opět nezačínej!”

„No jo, a kdo chrání od šoku nás. Víš, jak strašně ti lidi smrdí, a ty jejich ženský taky, a těch všelijakejch breberek co mají. No, stejně to tady nepřežijeme, viry nás skolí.”

„Tak už přestaň mrmlat, ať neslyší naši řeč, už jsme u nich. Podívej, támhle na břehu té řeky, tam by to bylo pěkný postavit.”

„Hnusáci, a ti nás mají vytrhnout,” bručel si technik.

„Posloucháš mě? Navíc, kdo říkal, že nemohou za to, že jsou primitivové a jak my už budeme v trapu a oni na vrcholu?”

„Říkal jsem to, jo...” otočil hlavu směrem k řece. „No jo, támhle na tom druhým břehu, na tom kopci to bude lepší, a už máš pro ně vymyšlenou povídačku? Kdo ví, jestli ti vůbec budou rozumět.”

„Mám vše promyšlený a určitě mi porozumí, neboj,” podíval se po krajině, „teda to je paráda, postavíme tady na této planetě podle všeho první stavbu.”

„Stavbu?” Hlasitě se rozesmál. „Hrubou maketu naší ukradené lodi! Maketu z kamení a hlíny... ach jo.”

- - -

Je jasné, že pravěk a doba netechnická nebyla žádná idylka, pozemšťané ještě neznali ani počítaadlo, natož něco jako kvantové přístroje, a také neměli tušení, že se má člověk mýt mýdlem a denně si brát čisté prádlo. Nakonec to bylo i technikovi jedno, mýdlo ani moc náhradního prádla v bednách nebylo. Hlavní je, že se stavělo a stavělo, až se dostavělo a...

Konečně, za pár minut v tomto speciálním prostředí, kde je patřičná teplota a potřebná vlhkost, ožíví paprsek světla jejich počítač. Vyjde to? Ta zrcadla jsou nedokonalá, i ta čočka, ale je zázrak, že se jim je tady podařilo vyrobit. Jinak nic jiného nepotřebovali, protože všechny ostatní nanosoučástky byly neporušeny, jen aby programy naskočily a ten maličký lokalizátor našel vojenskou loď, jiná nemá přijímač na toto nouzové volání.

Technik se podíval na umístění stroje na kameni, vše ještě jednou zkontroloval, kolega diplomat jen seděl v koutě a díval se směrem k malému otvoru vyplněnému čirým křemenem.

„Ted’!“

Oba dva vykřikli. Paprsek skutečně přesně v 12.00 prošel malým otvorem a postupně se šířil tmou. Polovina přešla přes polopropustné zrcadlo, světelná vlna se tím posunula o čtvrtinu své délky a polovinu rozložila čočka na spektrum, to prošlo mřížkou v otevřené skřínce. Znovu jí prošle světlo čočka soustředila do jednoho paprsku, ten se dvakrát odrazil od zrcadel a dopadl do skřínky. Dívali se na tu světelnou hru a bylo jim jasné, že to vyšlo.

Prostorem se ozval známý strojový hlas. „Přenos dat se uskutečnil, čekejte na odpověď z lodi.“

„Stálo to za to, kamaráde, měls pravdu, vyšlo nám to!“

-

A tak si pro ty dva přijeli jejich lidi a nám tady nechali maketu své lodi, tedy jen její horní část, protože jejich disk měl v horizontální polovině podlahu, ještě štěstí, jinak jak by si tu potřebnou prostoru pro lokalizátor nechali vystavět? Ale oni by si nějak poradili. Nu a pak se podle zákonů moudré matky přírody začali i lidé inteligenčně

vyvíjet a začali stavět další makety té cizí lodě, to ovšem netušili. Dnes přemýšlí kdo vymyslel takové divné mohyly.

- - -

Epilog

SKUTEČNO:

Rozhovor, který se možná takto nějak uskutečnil na Zemi za 5250 let:

„Pane profesore, mohl byste popsat svůj zážitek v hrobce nebo svatyni, či k čemu stavba sloužila?”

„Byl jsem doslova fascinován. Nejprve prořal temnotu tenký proužek světla, který se postupně rozšiřoval do zhruba šestipalcového kužele. Na podlahu dopadlo takové množství světla, že jsem se mohl uvnitř pohybovat bez lampy, aniž bych narážel na stěny. Bylo tam tak dobře vidět, že jsem dohlédl až na strop, který je ve výšce 20 stop nad mou hlavou.

Čekal jsem, že uslyším čísi hlas, anebo možná ucítím studenou ruku na mém rameni, ale byl tam naprostý klid. A pak, po několika minutách. Když slunce dorazilo na druhý konec otvoru, se pruh světla začal zužovat a najednou jsem se opět ocitl ve tmě.”

„A pane profesore O’Kelly, k čemu myslíte, že stavitelé Newgrange před víc jak pěti tisíci lety vybudovali? A proč v tom malém okénku je ten křemen?

„Prostě se jim to asi líbilo, takto uctít své mrtvé.“

Bylo?

Nebylo?

Jen kámen

Dílo je hotové. Může být spokojená. Pohladila pískovcový kámen a usmála se. Je na sebe hrdá.

„A stejně budou říkat, že stavbu provedl tvůj manžel a slávu velkoryse přenechal tobě.“

„Kdo si troufne říkat takovou lež!“ Vykřikla a otočila se na neznámého. „Kdo jsi a jak si troufáš říkat mi takové nehoráznosti? A za mými zády!“

„Jsem poutník, královno. Nepamatuješ se už na mě?“ Podíval se upřeně na ni. Rozpačitě se na něj usmála, ale mlčela. Bylo jasné, že muže dobře zná. Začal znovu hovořit: „...a sama víš, jak to ve světě chodí, můžeš se snažit sebevíc. Má paní znamenité krásy, ducha neobyčejného a téměř mužského, myslí smělé a podnikavé, milovnice nauk a literatury, zběhlá i v řeči latinské a ve věcech politických.“

„Tak se o mně píše?“ Zeptala se, aniž zvedla oči od kamenných kvádrů.

„Ano, paní, tak kroniky mluví.“

„Kroniky, copak kroniky, ale ty,“ přišla těsně k němu a zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. „Ty mluvíš jak?“

„Já tě znám, má paní. Já jsem jim ta slova diktoval.“

„Krásná slova o mě, ale kde jsi byl? Potřebovala jsem činy, blízkost člověka, ne slova. Potřebovala jsem tebe. Člověka!“ Zdůraznila.

„Jsi silná. Nepotřebovala jsi mě. Sama vše dokážeš, jsi bojovnice.“

Kolikrát Judita slyšela takováto slova. Ona je silná, proto k ní netřeba žádných ohledů. Umí bojovat, proto ji dopřejme bitvy. Naložme na ní svá trápení, své osudy a hlavně své strachy. Ona to zvládne. Ano, zvládla zatím všechno, až se sama tomu diví. Pomoci, té se ji dostalo ovšem tak málo. Dívá se do šedivé vody Vltavy. Má barvu brnění a mečů a její most v té šedi září, jak zlatá koruna. Jak výkřik do tmy. Tak osamělý, každý kdo je jiný, je tak zoufale sám.

Letos hodně přšelo. Vltava pod mostem hučí. Judita pozoruje tekoucí vodu. Zadívala se upřeně po proudu řeky. Ve vlnách vidí sebe.

- - -

Cesta je přivedla do údolí. Zem byla provlhlá a říčky naplněné vodou z mohutného deště. Přehnal se nad nimi před několika hodinami. Letní bouřka s potměnou oblohou s bílo oranžovými blesky na černých mracích. Judita bezděky vykřikla jen jednou, když blesk uhořel těsně vedle nich do staletého dubu. Teď už byl všude klid. Na obloze zapadalo červeno oranžové slunce, ozařovalo oblohu plnou mraků. Měnilo je na růžovo fialové.

Když přijeli do údolí, nad vysokou trávou se vznášela mlha, nedosahovala ani do vršku korun podél potoka rostoucích dubů a vrb a nad tím vším

byla silueta protějšších kopců s několika stromy oproti krásně sladce zbarvené obloze. Poručila zastavit a několik minut se kochala krásným pohledem.

V údolí bylo jak v lázni. Vlhkost se jí srážela ve vlasech a koňům kapalo z hřív. Nevníkala pach zvířat, cítila vůni rozkvetlé louky a vlhké hlíny.

Někteří členové družiny co neznali tuto sice mladičkou, ale velmi výjimečnou ženu, byli udiveni jejím obdivným pohledem na krajinu a oblohu. Nebylo zvykem obdivovat takové věci. Jenže jednalo se o urozenou paní a navíc jejich budoucí kněžnu a paní a navíc, když bůh a císař Barbarossa požehná, možná i budoucí královnu. Kolik žen na světě je budoucích královen? Hrstka. Není tedy nikdo oprávněn soudit chování takovéto velebné a ctné paní. Navíc velmi krásné a už ve svém věku neuvěřitelně vzdělané mladé ženy.

Judita si všimla nervózních pohledů svých mužů. Starostlivě se dívali na zapadající slunce.

„Jedeme,“ zavelela, byla zvyklá se svými sloužícími a i vojáky hovořit přímo, bez prostředníků. Ukázala na kopec, „ Tam za kopcem se utáboříme a zítra dorazíme do Gothy. Určitě už tam na nás místní čekají. A další den snad budeme v Erphesfurtu.“

Krásná scéna ji naplnila radostí. Jede se do Čech vdát za staršího vdovce se čtyřmi vzrostlými dětmi a ona je ještě tak mladá. Vladislav sice není žádný

neznámý kníže, je celkem významný vládce a dovede prý i ocenit ženu rádkyni po svém boku, ale ty děti a navíc zemřelou Gertrudu Babenberskou prý miloval. Vzdychna si. Nebudu to mít lehké. Nesmím dát na sobě znát své strachy a obavy. Budu kněžna a snad i jednou královna. Vladislav o korunu velmi usiluje.

Dostojím svému jménu? Prosím, ať dostojím svému jménu, ať mám sílu být ženou staršího knížete. Prosím, ať jsem hodna královské koruny. Prosím, ať mám syny a prvorozený budiž králem. Jako dar vystavím kláštery a stavby velebicí pane, tvoji velikost. Vyslala k nebi svoji prosbu.

Sloužící připravovali tábor. Čeká ji první noc na cestě ke splnění své povinnosti. Wartburg už jen tuší někde tam co zapadá slunce. Nemůže se obrátit a rozjet se za ním, její cesta vede do Prahy. Doma by již nebyla vítaná. Bratr ani švagrová by ji neodpustili. Dávají ji mocnému knížeti. Nejde odmítnout takový svazek a do kláštera se Juditě nechce. Matka ji vychovala pro tento svět a vládu v něm.

Z lesa vyjel osamělý poutník. Černý plášť a štít s bílým křížem, přilbice a dlouhá drátěná košile, meč. Jeho kůň byl silný, ale vypadal unaveně, zřejmě už dnes ujeli hodně mil. Dojem z jezdce byl impozantní. Podle oblečení se jednalo o vysoce postaveného Johanitu. Velmi uctivě Juditu

pozdravil. Opětovala mu pozdrav v latinském jazyce.

„Praha je velmi zvláštní místo,“ začal svůj hovor. Judita mlčela a čekala, co dalšího ji rytíř řekne. Ten seskočil z koně a obřadně ji nabídl svůj meč. „Je ti paní k dispozici, pokud budeš souhlasit, připojím se k tvé družině. Naše cesty jsou stejné a rytíř, co prošel Svatou zemí, se hodí tvé družině jako ona jemu.“

Chvilíčku přemýšlela a pak jemně kývla hlavou, „souhlasím. Můžeš mi sdělit, za jaký účelem jedeš do Prahy, váš rád tam, pokud vím, ještě žádnou komendu nemá.“

„Ne, nemá, slíbil jsem tvému budoucímu choti, že za ním přijedu.“

„Znáte se z křížové výpravy?“

„Ano, je to šest let. Kníže, je vzácný muž, podnícen v hloubi srdce svého, přijal z lásky k pánu pro odpuštění hříchů s rodným svým bratrem Jindřichem a se svým bratrancem Spytihněvem a s přechetným vojskem svých předáků kříž a rozhodl se táhnout za moře a bojovat proti pohanům.“

„Nebude tedy ode mne troufalé chtít po rytíři řádu Johanitů hovořit o knížeti?“

Sundal si kovovou helmu a shrnul si z hlavy drátěnou kuklu. Upravil si ji na šíji do kapuce. Judita mu podala meč, který položil k jejím nohám. „Rád si s tebou paní promluvím o knížeti a i o Čechách. Zním ten kraj, lidi, zvyky. Mnoho stadií

ještě zbývá, než uvidíme pražský hrad, budeme mít tedy času. Snad rozptýlím tvůj strach.“

-

Členové Juditina doprovodu se na rytíře dívali podezřele. Musela je uklidňovat: „Ten muž, i když má zbroj a meč, není pro nás hrozbou. Přijíždí ze Svaté země. Bojovník za naši víru.“

Johanita se utábořil kousek stranou, ale nejdříve se postaral o svého koně.

„Krásný hřebec,“ pohladila ho Judita po čele.

„Máme krásné šaty a krásné koně a zběsilost v srdci a jinak půst, čistotu a chudobu.“

„Barvy oděvů určují, kdo jsi,“ odpověděla mu.

„Skutečně? Ty tomu věříš?“

„Kdo jsi pro svět, ne kdo doopravdy jsi, mě osobně by to bylo lhostejné, kdyby i chudí lidé chodili v barevném oblečení. Možná by to bylo dokonce lepší, barvy by skryly záplaty a špínu. Chtěla bych změnit nesmyslná nařízení,“ doplnila. Tahle odpověď božího válečníka uspokojila.

„Asi nevíš, Judito, že před sto lety jsme také měli kněžnu Juditu, kníže Břetislav si ji unesl z jejího rodinného kláštera. Jitka ze Schweinfurtu byla krásná skoro jako ty paní.“

„A jak vládla a jaký byl její život?“ Vyhrkla dychtivě.

„S jistotou vím jen, že měla s knížetem pět synů a zemřela 2.srpna1058. Po smrti knížete Břetislava roku 1055 ji podle všeho prvorozený syn Spytihněv nechal vypovědět z Čech.

„To je smutné, ten závěr jejího života. Čím se provinila?“ Na Juditě bylo vidět rozčarování.

„Ničím, jen nedovolila svému nejstaršímu synovi, aby ponižoval a týral své mladší bratry.“

„To je strašné!“ vykřikla Judita. „takový synovský nevděk a neúcta k matce!“ Zčervenaly jí tváře.

„Vyvaruj se tedy takových výchovných chyb u svých synů. Ono tvá předchůdkyně snad neskonala nešťastná. Utekla podle zpráv z kronik do Uher a tam se stala ženou dřívějšího krále Petra Orseola. On chudák byl připraven rozběsněným davem vedeným Uherskými velmoži o oči i varlata. Ležel na zemi ve vlastní krvi a snažil se nekřičet bolestí, ale moc se mu to nedařilo. Krev mu tekla z očních důlků do úst a kastrace ho připravila o další velké množství vzácné tekutiny. Tiše naříkal. Naštěstí ztráta krve způsobila, že brzo omdlel. Ta zvířata hodila jeho oči a varlata psům. A už se o bývalého krále nestarala, lítostné duše mu poskytli pomoc a ukryli jej, „ Johanita se rozhovořil tak vášnivě, že to skoro vypadalo, že tam osobně byl a sám krále Petra následně ošetřoval. Judita se na něj podezíravě podívala. „Tak píší v kronikách a i o tom, že dvě ztrápené duše našli v sobě poslední

roky svého života radost. Petr zemřel rok po smrti Judity.“

Judita si otřela oči. „Rozplakal jsem tě paní?

„Umíš tak přesvědčivě vyprávět, že bych skoro uvěřila, že jsi toho nešťastníka viděl a sám zachránil.“

„To by mi bylo hodně let,“ usmál se.

„A jmenuješ se?“ zeptala se. Rytíř vstal a šel zaopatřit svého koně. Otázka zůstala bez odpovědi. Neslyšel ji nebo nechtěl říci své jméno?

-

Zvuky nočního lesa Juditu neděsily. Kolem Wartburgu byly hluboké lesy. Spánek nepřicházel z jiného důvodu. Neustále musela myslet na svatbu a na knížete. Kdyby si mohla zvolit, raději by zůstala na rodném hradě. Svobodná. Její život nepatří ji, je dcera durynského a hesensko-gudensberského landkraběte Ludvíka I. Nemá svůj život. Tvá vzdělanost ti neprospěje, sýčkovala její matka. Muži nemají rádi chytré ženy a nenávidí ženy chytřejší, než jsou oni samotní. Slyší v uších matčina slova. A kníže prý ani číst a psát neumí. Je válečník, ale duchaplností neoplývá. Judita má strach.

Sedla si k ohni a dívá se do plamenů. Dvorní dámy se rozesadily kolem ní.

„Nemusíte bdít se mnou,“ pokynula jim k odchodu.

Johanita si přisedl k ohni, „kníže byl velmi nerozvážný a lehkovážný mladík. Utrácel jemu svěřené peníze, které mu nepatřily. Když nastoupil vládu, nebyla většina šlechty ani vlastních Přemyslovců s ním spokojená. Nezměnil se... až pak snad jeho manželka Gertruda Babenberská vnesla po čase jejich manželství řád a zodpovědnost do jeho života. Vládce ji přenechával poměrně značnou část své moci. Byla to velmi kurážná paní, uhájila hrad... a najednou,“ otevřel malou knihu, co držel v dlaních a z ní četl: „dne 4. srpna 1150 nastoupila cestu všeho těla paní Gertruda kněžna, která šlechtností mravů ještě nad svůj královský původ vynikala, a jest pochována, jak si byla přála, v tomtéž klášteře Strahovském, jemuž byla mnoho statků darovala.“

Judita si vzdychla a ostře Johanitu přerušila, „nepovídej mi pořád o ní. Víš jaké to je být ta druhá a nemoci mu ani oplatit stejnou mincí. Víš jaké to je nastupovat po mrtvé zřejmě oblíbené kněžně na dvůr, kde žijí její skutky a i její děti? „

„Nevím, paní, ale ty se nesmíš dopředu vzdávat. Jsi bojovnice a nebudeš na dvoře jen mezi nepřáteli. Budeš mít svůj dvůr a kníže není špatný vládce a člověk. Trochu prostoduchý, ale proč by ti to mělo vadit. Bude ti vděčný za pomoc se zemí. Navíc šlechta je ti nakloněna. A Gertrudiny děti? Malý

chlapec Vojtěch a děvče Anežka, těch se bojíš?
Navíc Vojtěch bude kněz a Anežka podle všeho je rovněž zaslíbená bohu. Starší syny, Fridricha a Svatopluka, určil k službě vojenské a vládě po otci. Drží je velmi přísně, aby nebyli změkčilý, ale správní vojáci.“

„Primitivové,“ ujelo Juditě. Začervenala se za svoji prostořekost.

„Možná, ale v každé rodině je něco v té nejvznešenější i v té nejprostší. Podívej se na svoji rodinu.“

„Co tím myslíš!“

Ušklíbl se.

„Ano, máš pravdu, moje rodina. Babička byla švagrovou mé matky a její matkou samozřejmě, a tak se moje babička sňatkem s bratrem mého otce stala mojí tetou.“ Rytíř se začal neomaleně smát. Pohoršilo jí to, „ano, nebývá takovéto zmatení v rodinách zvykem. Co já s tím?! Nechápu tvůj hloupý smích.“

„To paní Judito, nebývá. Omlouvám se, je to tak absurdní. A tvůj otec po vraždě manžela své tchýně a i syna, zdědil jejich majetek.“

„To není pravda!“ vykřikla, „takové nehorázné lži mi tady do očí povídáš! Vlastního bratra by nenechal zabít!“

„Nekřič paní, dobře víš, že Jindřich Raspe byl zavražděn, o tom není pochyb.“

„Ano, on byl zavražděn, ale ne na příkaz otce a mého strýce, bratra mé matky, toho nikdo nezavraždil, zemřel z boží vůle.“

Johanita mlčel.

„Strýc normálně zemřel, nikdy jsme s matkou o tom nepochybovaly.“ Judita mluvila jakoby pro sebe. „Ano, mého nevlastního dědu a zároveň strýce Jindřicha zavraždili. Byl divný. Říká se, že ho babičce vnutily, že nebyl na ženy,“ odmlčela se.

„A kdo vnutil tvé babičce tak nerovného ženicha? Navíc, který zaručoval, že už nebude mít potomky. Kdo asi?“

„Nevím, pokud narážíš na to, že můj otec. Tak to možné je, ale nezavraždil ho. Samozřejmě, že normální muž si nevezme starou bábu, ale i tak si mohou být prospěšní. Na to otec myslel, aby si ti dva pomáhali a dožili spolu trpký osud.“ Odvrátila se od něj.

Johanita zadusil v sobě smích. Mlčky se zvedl a odešel ke svému koni. Judita si všimla, že tak dělá vždycky, když se nechce už dál bavit.

- - -

V zájezdním hostinci ani pokoj pro budoucí Českou královnu neoplývá velkou pohodlností. Judita přemýšlela, jestli si má lehnout nebo ještě sejít do prázdné krčmy. Otevřela dveře a pomalu sešla po schodech dolů.

U krbu se vyhříval Johanita.

„Mohu ti paní povídat o křížových výpravách a Svaté zemi?“ zeptal se ji, aniž by se otočil.

Sedla si do zde pro ni připraveného křesla.

„Povídej. Prosím hlavně o knížeti. Vladislav prý válčí rád.“

„Ano, kníže válčí velmi rád.“

„Válčí a zatím žije, takže je hrdina?“

„Kníže je válečník řemeslník. Baví ho jeho práce a žije, protože není hrdina.“

Judita v křesle nervózně poposedla.

„Ne, není zbabělec, neboj se paní, nepodřezává krky zezadu. Je profesionální voják, válčí pro peníze a výhody,“ podíval se na ni, „a netvař se, že je to něco opovržení hodného. Prostě umí válčit a dává své vědomosti, síly a vojáky do služeb tomu kdo něčím zaplatí. Penězi, službou, korunou.“

„I křížová výprava mu přinesla výhody?“

„Velké a to hlavně do budoucna.“

„Můžeš mi to vysvětlit?“

„Je to prosté, Vladislav je sice voják, ale má dobré rádce a má touhu. Touží po královské koruně. Pro tu mnohé udělá. Válčí, ale i se chová jako diplomat. Ve Svaté zemi se setkal a vedl politická jednání s mnoha urozenými a vlivnými lidmi. V Nikáji to byl německý král Konrád. V Konstantinopoli, byl přijat samotným císařem Manuelem a ve vztahu k tažením do Svaté země, které ještě budou následovat, mu složil lenní přísahu. Další jednání vedl tajně s francouzskou výpravou. A tvůj budoucí manžel nelenil i jinak.

Vymohl si osobní setkání s naším velmistrem, ctihodným Raymondem du Puy. Ten dokonce jak mu velí tradice, předal Vladislavovi klíče od Cracku des Chevaliárs, obřího hradu. Největší hradní stavby na světě, která kdy byla a bude postavena. Jak vidíš, války nejsou jen zabíjení.“

„Zažil jsi s ním bitvu? Byl jsi u Dorylea.“

„Ano i ne, byl jsem tam a se smutkem sledoval naši prohru, ale můj úkol ve Svaté zemi byl delikátní, jistě víš, že vznikla řada vojenských rytířských řádů. Jejich cíle jsou různé. Musím knížete uhlídat od těch, co chtějí všechnu moc a majetky jen a jen pro sebe.“

„Templáři?“ Zeptala se Judita rovnou a bez okolků. Johanita sebou cukl a bezděky se ohlídl.

„Paní, nejmenuje se, pamatuj si to, budeš mocná žena. Něčí jméno se prostě pro jistotu nevyslovuje.“

„Budu si to pamatovat,“ pokorně se usmála.

„Ale mám pravdu!“ Rytíř jen kývl hlavou.

Dívá se na jeho meč, který má neustále u sebe, „Zabíjel jsi?“

„Ano.“

„A jak se to slučuje s přikázáním, nezabiješ?“

Podíval se po Juditě docela vyděšeně, „Na koncilu řádu Templářů v Troyes konaném 13. ledna 1128 vznešený Bernard opat z Clairvaux přečetl svůj traktát Chvála novému rytířstvu. Ty o tom nic nevíš?“

„Nemohu vědět a znát vše. Jsem přeci žena,“ dodala výsměšně. „Seznam mě aspoň s částí onoho traktátu, ale je Templářů?“

„Ocituji ti úvod. Týká se to veškerého řádového rytířstva.“

„Ty znáš celý ten traktát z paměti?“

„Samozřejmě, není tak dlouhý, ale tobě stačí pro pochopení nás řádových rytířů jen úvod. Takže, proč má rytíř templu právo zabíjet a jak umí zemřít.“

Rytíř Krista zabíjí v plném vědomí a umírá klidný. Smrtí získává svou spásu, zabíjením pracuje pro Krista. Dojít smrti nebo smrt pro Krista rozdávat není zločinné, nýbrž zasluhuje velkou slávu. Samozřejmě by člověk neměl, stejně tak jako jiné lidi, zabíjet ani pohany, kdyby existoval jiný prostředek, jak se postavit jejich vpádům a zabránit jim, aby utiskovali věřící. Za současného stavu je ale lepší je zabít, než nechat hříšníky mávat bičem nad hlavami spravedlivých a spravedlivé ponechat v nebezpečí, že budou sami také konat bezpráví. Takže jak? Kdyby křesťanovi nebylo nikdy dovoleno bít mečem, doporučil by pak předchůdce Krista vojákům, aby se spokojili se svým žoldem? Nezakázal by jim spíše jejich válečné řemeslo? Tak to ale není. Naopak. Nosit zbraň je alespoň těm povoleno, kteří dostali své pověření shůry a neznají žádného dokonalejšího života. Ptám se vás, existují způsobilejší než tito křesťané, kterých silná paže drží Sion, naši pevnost, kteří ji pro nás brání a starají se o to, aby narušitelé Božího zákona byli

zahnání a svatý národ, ochránce pravdy k ní měl bezpečný přístup? Jen ať rozpráší, jak je jejich právo, ty pohany kteří chtějí válku, ať odstraní, ty kteří nás matou, ať vytlačí z města Páně ty, kteří sní o tom, že oloupí křesťanský lid o bohatství Jeruzaléma, že poskvrní posvátná místa a zmocní se svátosti Boží.“ Odcitoval a odmlčel se. Judita nějak neví, co by měla říct. Mlčeli. Oheň v krbu pomalu skomírá a uhasíná. Zachvěla se, ale nebylo to zimou. Ani jednomu se nechce už mluvit. Juditě se traktát moc nelíbil. Dívá se do ohně a přemýšlí, jak se fanatici na obou stranách ve jménu pána zabíjejí a nějak to nechápe. Není jeden bůh? Nežehná náš bůh naše zbraně a jejich bůh jejich zbraně? Ale co to znamená? Množství bohů? Žádný bůh? Lekla se svých myšlenek.

Johanita si její nepokoj a strach vyložil po svém, „Máš ze svého úkolu manželky a kněžny obavy?“ Zeptal se ji starostlivě.

Je mu vděčná, že promluvil a ona tak už nemá čas na své myšlenky. „Nevím, nejsem válečník.“ Odpoví první věc, co ji napadne.

„Ani já paní nejsem. Byl jsem nejdříve špitálník až pak rytíř. Víc mi sluší role člověka, co uzdravuje druhé. Znam bylin a léčivých pramenů. Rád ti poskytnu své vědomosti.“

Zpozorněla, „a očekáváš?“

„Očekávám za to, že až budeš královnou tak nás pozveš do Prahy.“

Kývla hlavou, „jasná řeč, jsem raději, když se mluvím jasně, nevzniknou tak omyly či plané naděje. Vybereš si sám místo na stavbu komendy. Proč si pozvání zajišťuješ i ode mne, Vladislav se přeci osobně zná s velmistrem. Takže...”

„Třeba se pozná a dokonce osobně i s těmi dalšími, ale já tě před nimi varuji. Jsou mnohem hamiznější a dravější než my. A nevyzpytatelní. My nechceme světovládu, jen své pole působnosti a chceme být spíš demiurgové než diktátoři. Vladislav je válečník a jinak jednoduchý člověk. Tvůj úkol bude ohlídat naše prvenství u vás a jedinečnost naší přítomnosti.”

Oheň zhasl, začalo svítat. Judita vstala.

„Jmenuji se Martin,” zakřičel za ní Johanita.

- - -

Poslední den na cestě. Večer už budou v Praze. Srdce ji tluče ve spáncích. Snaží se nějak zabavit konverzací se svými společníky. Nedaří se jí nemyslet na sňatek a budoucího manžela.

Udivilo ji, že krajina v okolí Prahy je velmi kultivovaná, žádné hluboké lesy, ale pole a louky a na nich viděla pracovat mnoho lidí. Někteří jí vzdávali úctu.

Vjeli na kopec a bylo to tady! Praha. Neovládla emoce. Rozplakala se.

„Léta po vtělení páně 1153 řečený kníže Vladislav k radě biskupa svého Daniele a jiných velmožů a pánů své země pojal za manželku Juditu, paní vzrůstem a krásou takřka nad lidskou podobu vynikající a jakoby ratolest božskou, sestru to pana Ludvíka, landkraběte Durynského, vznešenou a velmi počestnou, znalou velice umění literního a řeči latinské, což nejvíce povznáší krásu paní vysokých.“ Uslyšela vedle sebe šeptat Johanitu. Nechápací se po něm podívala.

„Paní, naše cesty se možná na delší dobu rozejdou, chtěl bych ti dát tento dar,“ podává ji knihu vázanou v prostých deskách.

Judita ji přijala a otevřela, „je prázdná! Listy pergamenu jsou čisté,“ zděšeně se podívala na rytíře.

„Ano, paní, toto bude tvoje kniha, co si budeš psát. Zapíšeš a nakreslíš si tam, co ty budeš chtít a uznáš za vhodné. Věř mi je to nejlepší lék na všechny bolesti.“

Zamyslela se, „budeš mít pravdu. Moje kniha...“ pozoruje z koňského hřbetu přibližující se Prahu. „Rytíři, ty půjdeš za knížetem?“

„Ano, oznámím mu tvůj příjezd a projednám s ním, co projednat mám.“

„Státnické věci,“ podívala se významně na erb na jeho brašně.

„Ano.“

„Proč jsi, pane, takto v ústraní?“

„Zdá se ti, že jsem v ústraní? Mě ne! Když jsi na přímém slunci, rychle se opálíš nebo si i velmi bolestně spálíš kůži, ale ve stínu se také můžeš opálit. Pomalu aniž to tušíš a nehrozí ti takové spáleniny, jako od přímého slunce.“

Sedl na koně a pomalu sjížděl k řece. Juditin průvod ho následoval. Setkali se ještě před vstupem do Pražského hradu. Jen se usmál a zašeptal, „neboj se paní, náš přítel Daniel tě očekává a ve všem ti bude nápomocen.“

- - -

Judita si prohlíží své nové sídlo, Češi, co doprovázeli její družinu, ji s neskrývanou hrdostí představují jednotlivé budovy.

„Máte prý tady dřevěný palác, ale nikde ho nevidím,“ zeptala se Judita nejbližšího stojícího dvořana.

„Ten shořel, paní, při velkém požáru už před jedenácti lety. Postavili jsme kamenný a také velkých úprav zaznamenal kostel svatého Jiří, dostal ty dvě věže.“ Judita se podívala před sebe, „Ne, ne paní díváš se na baziliku, kostel je vepředu před ní, po tvé levici. Nedivím se paní, že tě zaujala hlavně naše největší bazilika, zasvěcená svatému Vítu, svatému Václavu a svatému Vojtěchu.“

Judita se zastavila a pozoruje tu bělostnou stavbu. Sedmdesát metrů na délku, třicet pět na

šířku, a tak vysoká. Zatočila se ji až hlava. Zdá se být proti ní tak malá. Dostavil se opět strach. Zde ji budou za několik dní oddávat.

„Pokud nejsi unavená, chceš se podívat dovnitř?“

Judita souhlasila.

Vešli dovnitř. Slunce, jeho hřející paprsky a bělost opuky vystřídal chlad, ticho a přítmí. Monumentální prostora má každému příchozímu do chrámu připomínat jeho malost a nicotnost. Juditě se chtělo plakat, ale nesmí dát najevo slabost, nesmí dát najevo, že se nechce vdávat za tak starého vdovce. Utrpení vyváží sláva, moc a královská koruna... „Nic není zadarmo, Judito, zašeptal někdo v chrámu.“ Zdálo se jí, že se kolem mihl Johanita.

„Paní jistě se budeš chtít poklonit knížeti Bedřichu a jeho ženě kněžně Jitce,“ neptal se, ale oznamoval ji pán Vojslav. Kývla hlavou a nechala se vést k náhrobním kamenům. Vojslav vyzval jednoho z mnichů, ať v latinském jazyce velmi krátce seznámí Juditu se zde pochovanými.

„Roku od narození Páně 1058. Dne 2. srpna zemřela Jitka, choť Břetislavova, kněžna česká, kterou kníže Spytihněv vyhnal ze země. Nemohouc se jinak synu pomstít za utrpenou křivdu, na pohanu jeho i všech Čechů vdala se za Petra, krále uherského. Později byla od svého syna knížete

Vratislava přenesena z Uher a pochována zde v Praze vedle svého muže Břetislava zde v kostele svatých mučedníků Víta, Václava a Vojtěcha.“

Juditu zamrazilo.

-

„Příteli,“ Judita radostně objala biskupa Daniela. Konečně mohla být sama sebou, V tuto chvíli nepodléhá nařízeným ceremoniálům.

„Malá Juditka,“ usmál se na ni.

„Neviděl jsi mě let, už nejsem Juditka.“

„Já vím, jsi teď má vzácná paní, má kněžna.“

Zavrtěla hlavou, „jsem tvá oddaná žákyně.“

Rozhlédla se po místnosti, kde na všech stolech a policích ležely vzácné knihy. S úctou se dotkla hřbetu jedné z nich, ležící na stolku před ní.

„Vědomosti jsou naše bohatství a učíme se jejich prostřednictvím leccos pochopit, ale k pochopení světa potřebujeme i učitele a dobré učitele, jinak nebudeme vědět jak s některými poznatky prostě naložit a budeme barvoslepí, aniž bychom věděli, že někdo vidí barevně,“ neustále hladí hřbet mohutné knihy, „budeš Daniele, mým učitelem?“

Sklonil hlavu, „Bude mi ctí, má paní. Budu tvůj učitel, rádce a přítel. Neopustím tě. A víš paní, že nejsi první česká kněžna Judita?“

„Ano, už jsem slyšela a nejenom to, byla jsem u jejího hrobu, ale zprávy o ní mám jen kusé.“

„Naši dvořané, jak vidím, jsou pohotoví.“

„Ano, až moc,“ Judita sevřela čelisti, „Víš o mé předchůdkyni něco víc?“

Biskup mlčky vzal z police jednu knihu. Zalistroval v ní,“ tady Kosmas o Jitce píše:

Břetislav, syn knížete, přešel z dětského věku v jinošský, krácel od ctnosti ke ctnosti. Měl nad jiné zdar v svém počínání, ztepilé tělo, krásnou postavu, velikou sílu a moudrost, v neštěstí statečnost, ve štěstí rozumnou mírnost.

Toho času žil v německém kraji velmi mocný hrabě, jménem Ota Bílý pocházející podle otcovské posloupnosti z krve královské. Ten měl jedinou dceru Jitku, jež co jest pod sluncem děv, svou krásou předčila všechny.

Dobrý otec a její předobrá máti dali ji, aby se naučila žaltáři, do kláštera, jenž slove Svinibrod, polohou i hradbami velmi pevného. Ale které věže, byť sebevyšší, nebo které hradby sebepevnější mohou odolati lásce a milence odloučiti?

Nade vším vítězí láska; i kníže i král se jí poddá...” Judita poslouchá příběh jmenovkyně a myslí přitom na sebe. Daniel si nevšiml, Juditiny nesoustředěnosti a čte dál. Zmatená Judita slyší až zakončení: „...rád by do klauzury mocí vrazil, ale neodvažuje se, nemaje s sebou tak značný počet bojovníků. Šťastnou náhodou však byl svátek, a ejhle, Jitka, panna tisíckrát vytoužená, vyjde se svými družkami z kláštera; byloť zvykem, že něžné dívenky zvonívaly k nešporům uvnitř v kostele. Jak ji spatřil smělý únosce, radostí nevěda o sobě, jako

vlk, který z úkrytu vyrazí a uchvátí ovečku a pak, vědom si svého činu, svěsiv ocas utíká do vzdálené skrýše, tak i on, chytiv pannu, prchá, a přihnáv se k bráně shledá, že je napjat přes ni řetěz, tlustší než je mlýnský provaz, a cesta ven takto zatarasena. Ihned vytasiv ostrý meč, přeťal řetěz jako stéblo; a podnes je viděti přeťatý článek na důkaz té prudké rány. Ostatní však jeho druhy, kteří o tom nic nevěděli a v stanech ještě zůstali, nepřátelé, udeřivše na ně, zíjimali, jedněm oči vyloupali a nosy uřezali, jiným ruce a nohy uťali, a jen kníže s několika málo muži a s unesenou pannou stěží unikl v noční temnotě. Unesena byla panna Jitka roku od narození Páně 1021.“

„Neuvěřitelný příběh,“ vydechla obdivně, „jaké zde máte muže. Láska je žene jako splašený kůň a nemohou si pomoci, musí se hnát za ní.“ Daniel zavřel knihu a podává ji Juditě. „Vezmi si Kroniku Čechů, jistě ti bude zdrojem mnoha vědomostí o zemi, kam jsi přijela. Kosmas byl skvělý vypravěč. Jeho latina je brilantní. Jistě ji oceníš. A byl to i velmi rozumný člověk, věděl kdy přestat. To by měl vědět každý.“

„Jak to myslíš?“

„Otevři knihu asi tady,“ listuje stránkami, konečně našel, co hledal a čte: „Již jsem, zaznamenav málo z mnohého o dávných časech, došel v svém líčení dějin až k časům knížete Břetislava Mladšího. Proč jsem však uznal za dobré upustit již od dalšího díla, má svou příčinu. Neboť

užitečnější jest, abychom docela pomlčeli o nynějších lidech nebo časích, nežli abychom mluvíce pravdu – a pravda vždy plodí nenávist – neměli z toho nějakou škodu. Kdybychom se však uchýlili od pravdy a psali jinak, než jak se věci mají, upadli bychom nicméně ve výtku pochlebenství a lži, poněvadž jde o poměry skoro obecně známé.“

„Žije ještě ten muž?“

„Už dávno ne, dožil se požehnaného věku osmdesáti let.“

„A byla ještě jiná moje jmenovkyně, tady na hradě?“ zeptala se skoro s dětskou umíněností.

Biskup se nijak nedivil ani nepohoršil nad jejím zájmem najít co nejvíce Judit v Českých dějinách.

„Přečti si kroniku, najdeš tam ještě Juditu dceru Vratislava II. a Adléty Uherské, vnučku oné unesené. Tuto Juditu otec provdal za polského knížete Vladislava I. Heřmana a stala se matkou významného polského panovníka, Boleslava III. Křivoústého, ovšem po porodu brzo umřela.“

Zdálo se, že toto Juditu vyděsilo. „Hledáš znamení, moje paní?“

„Ano, osudy Judit byly vznešené, ale smutné.“

„Máš strach, že i ty jako Judita nebudeš mít lehký osud?“

„Ano.“

„Sama si zvolíš, jsi silná žena a bojovnice neobávej se stáří ani smrti, ta nepřijde, dokud dílo nevykonáš a nesklidíš sladké plody.“ Biskup ji

požehnal a tím dal najevo, že dnešní rozhovor skončil.

- - -

Vylezli na skalnatý vrch, zvaný podle těch hojných skal Petřín, který čněl proti Pražskému hradu.

„Tady se, kněžno, od nepaměti těží kámen na pražské stavby, bude to dobrý kámen i pro tvůj most,“ ukázal na vylámanou skálu Juditin nejvyšší komorník Sezema. Ta se tázavě podívala na biskupa Daniela, „co myslíš, pane, je tento kámen podobný tomu v Řezně a kamení z jakého dělají mosty v Itálii?“

Biskup vytáhl dýku a rýpl do skály. A znovu na jiném místě a znovu. Z jeho výrazu bylo znát, že je s kvalitou kamene spokojený, „ano je to prvotřídní kámen.“

Judita se z vrchu podívala na Vltavu, „tak támhle bude stát,“ napřáhla paži, „Bude na Praze zas o něco víc k obdivu. Kolik je na světě kamenných mostů. Daniele přivezeš mi toho italského stavitele. Vytvoříme dílo přechávající staletí.“

Biskup se zamyšleně díval na řeku, „to místo co jsi vybrala, možná není špatné, ale nebylo by lepší strhnout ten starý dřevěný most a na jeho místě postavit nový, kamenný?“

„Lidé nemají rádi ničení ještě sloužících věcí, věř mi, to místo bude dobré, ten most nebude sloužit jen hradu, ale kupcům a všem Pražanům.“

„Jsi moudrá, budeš ta pravá královna.“

Danielovu poznámku Judita nekomentovala, ale nebyla jí příjemná. Ještě se bude tajně jednat o koruně, ještě se musí mlčet.

Muži pomáhali Juditě slézat z Petřína. Dole je čekali koně. „pojedme ještě k Vltavě,“ přikázala. Hukot vody a mohutnost řeky ji naplňují bázní a zároveň i obdivem k živlu.

„Proč mě nemají Češi rádi?“ Nečekaně se zeptala Daniela.

„ Jsi cizinka.“

„A Gertruda snad nebyla?“

„Ty jsi, Judito jiná, jsi v něčem jako muž a vzdělaná, a to je děsí. To děsí všechny muže a ženy. Nemají rádi výjimečnost. Nemají rádi, když vidí, že jiný člověk zná hodně věcí a přemýšlí nad nimi. Nevyčnívat, být v davu a jako oni, a dělat co se musí a má a pak tě milují.“

„Ale já přeci myslím na knížectví a ano i na své lidi, ale hlavně na knížectví. Co je dobré pro něj, co ho povznese, je přeci dobré i pro lid. Copak se nechtějí mít líp, víc znát a neumírat mladí? „

„To jim je jedno, jsi žena, nemáš myslet. Nemáš zasahovat do věcí mužů, máš rodit a být poslušná. A nejsou jen věci hmotné, existuje i duch národa.

Občas bys na to měla myslet a neprotěžovat jen své Němce.“

„To si myslíš?“ Neovládla se a začala slzet. „To, že mám jen rodit?“

„Ne, já přeci ne. Sám jsem tě učil vědění a samostatnému myšlení.“

Judita chvíli pozorovala proudící řeku. „Byla hezká?“

„Ne, nebyla, ale laskavá a do života a velmi zbožná.“

„A to k lásce lidí stačí? Zbožnost?“

„Ano, to se má paní na ženě cení. To se od ní očekává. Ale jistě víš, že tvá předchůdkyně i dokázala ubránit hrad, nebyla zas tak slabá. A ta vzácná paní založila tady kláštery.“

Zarazila jeho další řeč, „dost už o ní, nechci se bavit o Gertrudě. A když ona i já založím klášter a pozvu sem i nějaký nový řád.“

Daniel poprvé za jejich rozhovor znervózněl. „Nesmíš jednat svévolně paní, jen z důvodu abys předčila svoji předchůdkyni.“ Podíval se na ni. Judita mlčela. „Jaký klášter? A koho bys pozvala?“

„Pozvu Johanity, jednoho známe oba dva,“ chtěla vidět, jak se Daniel zachová, upřela oči do jeho očí. Neuhnul. „Ano, máš pravdu, známe. A až bude vhodný čas, dovol jim tady v Praze založit svoji komendu. Místo ať si vyberou sami.“

Kývla hlavou na souhlas.

„A co se kláštera týče. Máš konkrétní představu?“

„Existují léčebné prameny a tato zem jich má dostatek. Už jako dítě jsem slyšela o teplých pramenech přinášejících úlevu na území Čech kousek od hranic se Saskem. U jednoho založím ženský klášter.“

„Radil ti někdo, paní?“

„Ano, náš společný přítel. Klášter bude jako můj vděk věnován jejich patronu. Ve stáří mi poskytne útočiště.“

„Takže založíš klášter svatého Jana Křtitele a pozveš sem rytířský řád.“ Daniela ta odpověď tak překvapila, že celou zpáteční cestu na hrad už neřekl ani slovo.

- - -

Den. Noc. Den. Život na pražském hradě plyne. Někdy se Juditě zdá, že až příliš rychle.

Svatba. Zasvěcení do vedení knížectví. Těhotenství. Porod syna. Přípravy ke stavbám. A zítra manžel odjíždí do Řezna na sněm k císaři. Splní Fridrich, co slíbil? Vše bylo ujednáno velmi tajně, ničím není veřejně vázán.

„Jsi neklidná, má paní,“ ozval se biskup, který doted' seděl tiše u okna.

„Ano, Daniele, jsem.“

„Bojíš se, že císař Barbarossa nesplní to, co tajná dojednání určila?“

„Nedělám si o něm iluze, ale bude naše vojska ještě hodně krát potřebovat a i naše zdroje... navíc Judita mi už na Wartburgu slíbila přímlovu, když jsem odjížděla sem vdát se. A neustále mě ubezpečuje, že její bratr je nám nakloněn.“

„Já vím, má vzácná paní, neboj se, pojistil jsem tobě i Vladislavovi korunu myslím velmi dobře.“ Podíval se na lavici u krbu, kde spal malý Přemysl. „Dočkáš se, že jednou i on si ji na hlavu vloží.“

„Je to mé vroucí přání. Modlím se, aby Přemysl jednou byl mocným králem. Nechci nechat nic náhodě, ale před ním je tolik starších, kteří si budou dělat nároky na korunu.“

„Trpělivost, královno,“

Usmála se, „neoslovuj mě tak, ještě ne. Víš, že to nemám ráda, zatím jsem vždy tvé poznámky na královský titul přehlížela, ale teď prosím, zanech jich.“

„Snad nejsi, paní, pověřivá?“

„Možná, trochu. Oslovíš mě tak až bude mít Vladislav korunu na hlavě a proběhne tady moje korunovace. Chci, aby byl můj syn na matku hrdý.“ Zachvěla se zimou.

„Nech si tu přitopit paní, já už půjdu, musím vše připravit, vyrážím s Vladislavem brzo ráno a letos napadlo tolik sněhu. Musíme do Řezna dorazit nejpozději do desátého ledna. Tvůj manžel se s tebou a synem ještě přijde rozloučit. Raději s ním o koruně nemluv, ať má pocit, že to on si vydobyl

ocenění, že je to jen a jen jeho zásluha za věrné služby císaři.“

„Není přeci tak hloupý.“

Daniel se jen usmál.

Osaměla. Syn hluboce spal a tiše oddychoval, v krbu hučel oheň a praskalo dřevo. Odněkud z prostoru uslyšela tichý, ale jasný hlas. „Roku 1158 Vladislav, kníže český přišel s velmoži svými do Řezna k sněmu císařskému, markrabům a jiný knížatům určenému, kde přišlo ve známost, co tajně se bylo ujednalo; nebo císař pán ozdobil 11. ledna jmenovaného knížete pro jeho věrné služby přede všemi svými knížaty korunou královskou a z knížete učiniv krále takovouto jej ozdobou okrášlil.“ Říkal, to co chtěla slyšet, ulevilo se jí. Hlas poznala. Johanita ji dává znamení, jak slíbil.

„Biskup tam zůstane,“ zaslechla, jak někdo řekl na chodbě. Zastavilo se ji na vteřinku srdce a pak zřejmě na chvíli omdlela. Zavolala služku. „Přines mi plášť a jeden pro sebe, doprovodíš mě.“

Dívka se na nic neptala a pomohla Juditě skrýt se v tmavomodré pláštěnce s kapucí. Dvě postavy rychle běží do biskupského paláce. Doba sice ženy neprotěžovala, ale ještě ani nenastal čas jejich špehování a vynuceného sezení ve svých komnatách. Judita se svojí služebnou mohla svobodně jít kam chtěla, nevzbudilo to žádný

rozruch. Vtrhla do jeho místností. Podle uplakaných očí poznal, že i ona už ví. Objali se.

„Proč?“ Zašeptala.

„Musím.“

„Proč!“

„Protože tě miluji.“ Chtěl rychle odejít, ale zadržela ho. „Proč jsi mě dal jako manželku jinému?“

„Budeš královnou, ženou, na kterou dějiny nezapomenou. Můj dar z lásky k tobě.“

Plakala a přitom se hystericky smála, „ale na mě jako na ženu, na ženu, která chce lásku a objetí, jsi zapomněl a dal mě starému muži.“

„Já jsem taky starý muž, Judito.“

„Jsi vzdělaný, král je primitiv.“

„Tak nemluv, Judito!“ Vztekla na ni vykřikl, „tak nesmíš mluvit, poslouchá vděčně tvé rady, ctí tě a obdivuje.“

Sklopila hlavu, „odjíždíš natrvalo?“

Pohládl ji po vlasech, „ne, budu se za tebou vracet.“

- - -

„Rovněž ji tak nesnášíš?“ zeptal se staršího bratra Bedřicha.

„Je mi ze srdce protivná.“

Mladší muž se usmál, „to jsem chtěl slyšet, zabijeme ji!“

Bedřich poodstoupil od bratra a vyděšeně polkl.

„Co tak koukáš!“ Rýpl ho pod žebra bratr. „Říká se, že jsi měkkota a zbabělec, a že tvá žena tobě vládne, teď to vidím, jsi budižkničemu.“

„Zavraždit matku, i když nevlastní, a královnu k tomu, je velký hřích a zločin. Na mých rukou nebude krev té ženy. Já budu budoucí král, nemohu se potřísnit krví. Ano, zlobí mě, žárlím na ni a na to, že otec s ní má další děti, ale ona naší matku nezabila. Ona ji ani neznala. Ne, vražda ne. Jsi posedlý a zlý člověk. Už se se mnou o téhle věci nikdy nebav!“ Nebývalou silou odstrčil od sebe Svatopluka, až ten spadnul na zem a pohmoždil si ruce.

„Nikomu to neřeknu, ale budu tě, bratře, velmi pozorně sledovat a hlídat, ale tvé činy jsou jen tvé. Už nechci nikdy nic slyšet o tvých plánech.“

„Hlídej si, bratře,“ ušklíbl se Svatopluk, „stačí mi, že mé činy jsou jen mé a nezajímají tě.“

-

Každý den je na to připravený. Tolik let každý den čeká na vhodnou příležitost zbavit se jí. Snad už na to myslel, když poprvé přijela na hrad. Před pár týdny už to vypadalo, že umře při porodu dcery, ale biskup přivolal schopné léčitele a ona to přežila.

Jenže on byl trpělivý, nedával na sobě už moc znát nenávist a vyplatilo se mu to. Dnes se mu naskytla neuvěřitelná možnost jak to provést a

nevzbudit podezření. Musel se tomu smát, jak prosté to bylo. A Vojslav ani netuší, jak mu svým nepřátelstvím neuvěřitelně pomohl k cíli, zbavit se královny. Stačí vyhrocovat jeho nenávist a rázně jednat až otec zas bude na delší dobu mimo zdi hradu.

A pak... pak ta žena zaplatí. Každý si bude myslet, že útočil na Vojslava ne na ni. Moje matka měla mít na hlavě korunu. Ne ona, přivadrovalkyně! Vlastní bratři ani sestra nesdílí můj vztek, moji vášeň a nenávist. Zřejmě je nějak omámila. Pak vyženeme i její spratky. Bratr a já budeme vládnout. Jen my. Bodá nožem do bílé opukové zdi baziliky.

-

Vladislav rozčilením a vzteky zčervenál, „co to říkáš Daniele!?“ nemohl zůstat v místnosti, vyšel ven. Biskup ho následoval.

„Není mi to milé, přinášet ti takovou strašnou zprávu, ale zřejmě chtěl zabít královnu.“

„Můj vlastní syn,“ zařval Vladislav a sáhl po meči. „Je jasné, že chtěl zabít Juditu. Zaplatí.“

„Vyžeň ho, pane, ale na život mu nesahej, náš pán se o to jistě postará sám, takový hřích nezůstane bez božího trestu. Spravedlnost si ho najde a tobě i Juditě by uškodilo, kdyby se veřejně vědělo o tomto rodinném konfliktu. Vedlo by to ke sváru mezi tvými dětmi.“

Vladislav zpozorněl, „nikdo nic netuší?“

„Ne.“

„Ale jak to, že ty...“

Biskup se usmál.

Král se pomalu začal procházet po nádvoří tvrze, Daniel ho diskrétně doprovázel a čekal, až Vladislav promluví. „Zapomínám, že jsi nejchytřejší z nás, a víš jak získat pravdu. Navíc jsi jeden z nejlepších diplomatů a rádců, poslechnu tě. Ovšem, co královna? Judita vše ví?“

„Ano.“

„A souhlasí, že se nic nesmí prozradit, a syna pouze vyhostím?“

„Sama mi to navrhla, královna je jedna z nejchytřejších a nejmoudřejších žen.“

„Ano, to je. A vlastně jak se jí daří?“

Na biskupovi bylo trochu znát zklamání z toho, že tuto otázku pokládá král až teď, ale je diplomat, „Judita byla ošklivě pobodána na rukou, jak bránila tvého předáka Vojslava, kterého dýkou napadl a smrtelně zranil tvůj syn Svatopluk,“

Král se zastavil uprostřed nádvoříčka a zařval, „mě nemusíš, biskupe, povídat tuhle pohádku pro druhé, prostě jak jí je?“

„Opět ztratila hodně krve, ještě se plně nevzpamatovala po porodu Richsy a teď má hluboké rány v pažích, jak se bránila a nebýt Vojslava, který útočníkovi nastavil své tělo, rány by šly do srdce...“

„Přežije?“ zařval král.

„Je zesláblá, ale přežije. Povolal jsem nejlepší znalce bylin a léků. Vím, jak paní Juditu země potřebuje.“

Vladislav kývl hlavou, „ať mi připraví koně, jedeme okamžitě do Prahy.“

-

Daniel se dívá na spící Juditu. Ta krásná žena se teď spíš podobá mrtvole, než živé ženě.

„Projevil lítost?“ zeptal se pak na dvoře stojícího velitele stráže.

„Ne,“ na dotaz pouze odpověděl, že nenávidí tu.“ Biskup ho zarazil, aby nevyslovil ono hanlivé slovo.

Vzdychl si, „mýlil jsem se, chce to nejpřísnější trest, jinak bude královna neustále v nebezpečí.“

Voják dělal, jako že nerozumí, „Ano, smrt Vojslava by měla být potrestána hrdlem.“

-

„Přiveďte mého syna, ale zkontrolujte, jestli u sebe nemá žádnou zbraň a pak všichni odejděte,“ poručil král a posadil se ke krbu do lavice vystlané kožešinami.

„Rád bych tu, pane, s tebou zůstal,“ ozval se z kouta biskup Daniel.“

„Ne!“

„Pane, je to nerozumné, může tě napadnout.“

„Né, řekl jsem né!“ rozkřičel se král, „ještě nejsem takový nemohoucí stařec, abych se neubráníl skoro ještě holobrádkovi.“

„Pane, tvůj syn už je muž.“

„Daniele, jsi můj rádce a můj vzácný přítel, díky tobě jsem dostal Juditu i korunu. Nepřeji si roztržky s tebou, ale teď ti přikazuji, odejdi. Stejně zas odjedeš za Barbarossou.“

„Dělám ti tam dobré služby,“ poznamenal jízlivě biskup.

„Ano, já vím.“

„A trest pro tvého syna?“

„Vyženu ho, nemůže tady zůstat.“

„Za vraždu se dávají hrdelní tresty.“

„Je to můj syn,“ rozeřval se král, „ty mi nebudeš říkat, jaký trest mám uložit. Navíc, nebyl jsi to ty, kdo mě nabádal k velkodušnosti?“ Vstal z lavice a postavil se těsně čelem k Danielovi. Dívá se mu do očí. „A copak ty nevíš, že i můj otec byl velkodušný a nesnášel tělesné tresty? Když na knížete jeho rádcové naléhali, aby dal bratrance Otu oslepit, odpověděl jim všem: „Nikoli, nebudu se rovnati knížeti polskému Boleslavovi, jenž svého bratra Zbyhňeva lstivě povolal pod závazkem přísahy a třetího dne ho oslepil. Avšak já nechci s bratrancem začít věčné různice, nýbrž chci ho jen potrestati, aby potrestán zmoudřel a poznal sám i aby jeho potomci byli si toho vědomi, že země moravská a její správcové jsou vždy pod mocí

knížete českého, jak to náš děd svaté paměti
Břetislav nařídil, jenž tu zemi první podrobil svému
panství. Takto promluvil můj otec a ty mi radíš
připravít o hrdlo vlastního syna?! To tě Barbarossa
k tak škodlivým radám navedl?!“

Biskup se mlčky uklonil a opustil sál. Na královu
invektivu nereagoval. V předsíni pak rychle
přikázal svázat Svatoplukovi ruce za zády, než ho
přivedou před krále.

-

Stojí před ním, žádný výraz pokory či lítosti na
něm vidět není. Jen povinná úcta ke králi a otci.

Vladislav si ho prohlíží. Svatoplukovy rysy tolik
připomínají milovanou Gertrudu. Jen oči ne. Oči má
podlé, připomínající hladem šílícího vlka. Takové
zvíře myslí jen na krev na teplou krev.

Stojí oba mlčky a pozorují se. „Kde se stala
chyba?“ Skoro zlomeně pronesl král.

„Žádná...“ stačil jen vyštěknout Svatopluk.

„Mlč!“ zarazil hned jeho řeč. „Chyba je v tobě.
Něco zkaženého se ti dostalo do těla. Když jsi trápil
zvířata, mlčel jsem. Byl jsem hluchý a slepý ke
stížnostem lidí na tvoji krutost. A byla to chyba.
Viděl jsem v tobě tvoji matku. Ale v tobě není ani
kousek jí ani kousek mě. Za svůj hnusný čin bys
zasloužil smrt, ale ta nepřijde z mých rukou. Pán
sám si tě vyhledá a potrestá. Ještě dnes opustíš mé

sídlo a následně moji zem. Nikdy se sem už nesmíš vrátit. Nadosmrti jsi vyhnancem. Strážte!”

„Takže ta přivandrovalá coura vyhrála. Nevyháníš ji, ale mě. Vlastní krev. Ty budeš nadosmrti litovat, že jsi ztratil syna!” Dva vojáci měli co dělat, aby zmítajícího se mladíka vyvlekli ze sálu.

Vladislav osaměl. Palácem se ještě chvíli rozléhal Svatoplukův křik proklínání a následný pláč a prosby. Smutek mu naplnil srdce. Nikdy už neuvidí Svatopluka, kterého za čtyři roky dostihne spravedlivý trest, ale ne z jeho rukou.

„Je mi to moc líto, můj manželi.” Trhl sebou. Nepostřehl, kdy Judita vešla.

„Bylo to nutné. S vrahy nemá být slitování a královražda je velký hřích a ne mě, ale Vojslava ti musí být líto. Zachoval se jako muž, který ví co je jeho povinností. Zaslouží si mojí úctu.”

„Musíme se postarat o jeho rodinu.”

„Ano, zařídí má paní, co je potřeba.”

„Musí to být nenápadná pomoc. Nesmí nikomu dojit, co se doopravdy přihodilo. Syna jsi vykázal za zlobné chování, odporující našemu dvoru.”

„Má paní, ty myslíš na všechno,” políbil ji na čelo. „Jsem unavený, budu s Danielem rozjímat. Je tu se mnou teď tak vzácně.”

„Manželi, mohu mít jednu prosbu?” Král se otočil, již byl u dveří ke kapli, „oč se jedná?” byl

netrpělivý, ale ze slušnosti ke královně, potlačil vztek z vyrušování.

„Naší snachu si nechám u dvora.“

„Ano, samozřejmě,“ překvapila ho královny prosba, sice byla pronesená jen jako oznámení, ale to nic neubralo její velkodušnosti. „Obdivuji tě má paní a děkuji dni, kdy jsi přijela do Prahy.“

Uklonila se. Proč by měla chtít smrt nevlastního syna. Při jeho způsobu života, smrt si ho brzo najde.

- - -

Sedí v křesle obložený kožešinami, i když venku ještě není zima, oheň v krbu plápolá, jakoby už byl prosinec. Je unavený, rozbolela ho zranění z bojů, klouby mu projíždí ostrá pichlavá bolest, kroutí mu ruce i nohy. Daň za vojenská tažení, daň za to být válečník a hrdina, který všechny boje přežil. Prostě nestihl umřít v boji, dokud ho nic nebolelo a nepřihlásily se neduhy přicházející se stářím.

„Brzo umřu, Judito,“ obrátil se na svoji ženu stojící u okna a dívající se někam na Petřín. Mlčela, ví, co bude následovat.

„Brzo umřu, ale chci umřít v klidu, s vědomím, že mé krvi zůstane knížecí stolec a koruna. Rozhodl jsem se tedy.“

Judita přešla od okna ke krbu a usadila se na stoličku. Oba dva mlčí. Vladislav je z jejího mlčení nervózní. Nakonec promluví. „Abdikuji na svůj úřad ve prospěch Bedřicha.“

„Co císař?“ Pronesla bez známek emocí.

„Co císař?“ Je mi za tolik vděčný a korunu mému rodu přislíbil už nastálo, proč bych tedy měl čekat na to co císař?“

„Jeho ústní sliby, jako oblaka na obloze. Jsou a za chvíli se mění a nakonec zmizí. Navíc, už tě manželi nepotřebuje.“

Vladislavovi je zle, nechce se opět s Juditou pohádat. „Proč by mu Břetislav jako český kníže vadil? Drží se mé politické linie, plně podporující císaře.“

„Zde v Čechách platí nástupnické právo seniorátu, tvůj syn úřad po tobě nedědí. Zapomněl jsi snad? Navíc Barbarossa ti korunu jen propůjčil, nemáš žádný dokument o její dědičnosti pro své syny. Jen jeho ústní slib, že titul krále obdrží všichni tvoji budoucí nástupci dědičně a na věky.“ Judita se musí ovládat, nejraději by začala křičet, jenže to nejde. „Nikdo ještě dobrovolně neabdikoval na trůn,“ dodala podrážděně.

„Tak budu první,“ pokusil se zakřičet. „A císař je podlý, náladový, panovačný, ale porušit svůj slib se snad neodváží, i když teď nejsme moc ve spojení a jsou tu určité rozepře.“

Vstala a na odchodu poznamenala. „Nemysli si, že tenhle císař bude chtít cokoli slíbeného tobě dodržet. A že Břetislav je ten vyvolený,“ otočila se ve dveřích, „Uvidíme.“

„Za měsíc své rozhodnutí oznámím veřejně. Za měsíc se můj prvorozený syn Bedřich stane králem

Českým.“ Zakřičel za ní, tentokrát už svým zvučným hlasem. „A já se ihned přestěhuju do Strahovského kláštera, bydlení tam už mám upravené.“

Byla ráda, že už je na chodbě a Vladislav tak nevidí, jak ji při posledních slovech vytryskly slzy. To, že se s ní dále už nepočítá, ji zaskočilo i to, že vlastně neví, s čím se u ní počítá. Zřejmě bude muset odjet na své statky do Meerane. Posloužila a musí jít. Lítost vystřídal vztek a nenávist.

-

Břetislav, překážka mezi trůnem a jejím synem.

Sedla si na koně a jela sama k Vltavě. Doufala, že potká Johanitu. Objevil se skoro vždy, když ho opravdu potřebovala. A Dnes ho potřebuje snad nejvíc.

Jezdila hodinu, dvě. Marně. Bude si muset poradit sama. Nejprve zkusí manžela přesvědčit, aby se nevzdával koruny. Potřebuje čas, aby přesvědčila císaře, že její syn je ten vhodný nástupce, i když není nejstarší rodu, naopak je tak mladý. Každý rok Vladislavova života nahrává Přemyslovi. Kolik let může ten pošetilý a svéhlavý a hloupý stařec ještě žít? Dva roky snad, možná i čtyři.

-

A je to tady. Včera se Vladislav odstěhoval do Strahovského kláštera a zítra uvede Břetislava na trůn. Pozítří tedy odjede do Meerane. Vezme s sebou jen hrstku svých lidí ze všech co zde na dvoře má. Nerada se s nimi rozloučí, ale nedá se nic dělat, její dvůr není královským dvorem a tolik lidí by neuživil. Zavolala si sloužící a rozdala patřičné příkazy.

Judita přemýšlí, jestli se má už jít rozloučit s Alžbětou. Snacha ji rozhodování sama usnadnila. Právě ji slyší vcházet. Jejich vztah byl vždycky spíše kamarádský. Bylo to díky tomu, že Alžběta přijela na pražský dvůr tři roky po Juditě. Holčička, malá Arpádovna, si vzala jinocha Bedřicha za manžela a Judita ji nahradila matku, rádkyni a starší přítelkyni. Uherská princezna byla jak oheň, temperamentní, sebejistá, dávala veřejně najevo své city. To Judita nedokázala a zdálo se jí, že ji jako královně nepřísluší dávat najevo emoce. U Alžběty ji to někdy dělalo, někdy bylo protivné, ale většinou ji ty bouře emocí nevadily. Navíc Alžběta k ní přilnula opravdovou láskou skoro dcery k náhražce matky. Nebylo mezi nimi ženské revnivosti, pomluv, intrik. Alžběta Juditu upřímně ctěla a obdivovala a řídila se jejími radami. Judita ji za to zahrnovala pozorností a dbala, aby Alžbětě nebylo nic odepíráno a ubližováno. Ze strany Bedřicha nemusela mít žádný strach. Ten slaboch plně

podléhal své manželce a tím vlastně i své maceše Juditě.

Dveře se otevřely a Alžběta celá uslzená se vrhla Juditě kolem krku. „Neodjížděj prosím, moc tě prosím, neodjížděj.“

„Nejde to tady zůstat, moc dobře to víš,“ objala svojí snachu.

„Tak aspoň tě prosím, počkej, až mrazy poleví. Vyjíždět v tento nečas, není moudré a lepší je žít než být hrdý. Ptáci padají zmrzlí ze stromů. Divoká hladová zvířata ztrácí strach a přicházejí hledat potravu k městům. Nejezdi, Judito,“ klekla si před ní.

Bývalá královna je zaskočena takovým výlevem lásky a strachu o svoji osobu. Klekla si k Alžbětě a silně ji objala. „Nepojedu tedy teď, holčičko moje, počkám na oblevu.“

„Díky, díky!“ Téměř na pokraji nervového zhroucení vykřikla nová česká kněžna.

Zůstala tedy ještě nějakou dobu v Praze. Alžběta s úcty k ní ji nechala bydlet v jejím paláci, který teď už vlastně měla obývat ona. Bedřich nic nenamítal, jak by mohl manželce zdůvodnit, že vyhnal teď už pokořenou nevlastní matku.

Judita dvůr rozpustila a nevycházela z komnat. Psala a kreslila do prázdné knihy, kterou před mnoha lety dostala od Johanity. Malovala podivné neexistující rostliny a psala neexistujícím písmem,

keré si sama vymyslela. Jazyk, který zvolila pro zápis svých myšlenek a hlavně popisu léčivých procedur, byl rovněž prazvláštní. Psala prostě najednou všemi jazyky, které ovládala. Čili jedno slovo česky další latinsky, německy. Podle Judity to byl ten nejlepší způsob jak docílit, aby její zápisky nikdo, kdo nezná její tajnou abecedu, nerozluštil.

„Co je to za podivné květiny?“ Zeptala se jí jednou Alžběta, když k ní přišla a Judita právě malovala.

„Tyto podivné rostlinky jsou namalované čaje a masti, takto si prostě zapisuji léčivé směsi.“ A dál se o tom nikdy už nebavily.

Nastala obleva a bývalá česká královna, bez velkých gest loučení opustila Prahu. Naposledy se ohlédla po mostu. Je to nepopsatelný pocit opouštět to, co člověk vybudoval a vědět, že už asi nikdy nespatří most ani Prahu. Tolik by toho ještě vybudovala. Smutek, sebelítost a zoufalství chvílemi vystřídala i naděje, že třeba neodjíždí natrvalo, jednou, až bude její syn králem, se vrátí. Milovaná matka krále je na dvoře přeci vítaná osoba. Vzpomněla si na novou českou kněžnu. Judita má Alžbětu ve velké oblibě, ale vlastní syn, je její krev. Nemůže nebojovat o to, aby její dítě bylo na místě Bedřicha. Zradí tím snachu, ale Bedřich na trůn prostě nepatří.

Ohlédla se po svých dětech. Neviděla na nich žádný žal ani smutek, jen zvědavost, co další dny

přinesou a jaké to bude v Durynsku. Přemysl se na ni usmál. „Jedeme, matko, tady teď nemáme co pohledávat.“

„Vrátíme se.“

„Samozřejmě, že se vrátíme, ale myslím, že to už náš bratr Bedřich nebude mezi živými.“

-

Pozorovala padající listí a užívala si posledního zářivého sluníčka. Ohlédla se za sebe, jestli ji tušení neklame a skutečně. Kousek od jejího sedátka stojí člověk, kterému svěřila úkol informovat ji. Uklonil se. Usmála se a kývla hlavou na pozdrav.

„Barbarossa povolal českého krále i jeho syna, nového českého vládce k sobě na hrad Hermsdorf u Gery,“ oznámil ji bez emocí.

„Konečně, ale trvalo to. Devět měsíců si Bedřich užíval trůnu.“

„Pro naši věc, to ovšem nic neznamená, císař vybral Oldřicha.“

„Přemysl je ještě jinoch, počkáme, máme čas. Odjed' zpátky do Prahy.“

-

První přijela snacha Alžběta. Nikoho to neudivilo. Kam by taky měla jít? Zvolila vyhnanství u Judity. Břetislav musel zůstat u císaře a knížetem

je Soběslav, jejím tchánem vězněný a ponižovaný člověk. Nechtěla zůstat v Praze.

Velmi brzo po Alžbětě přijel Vladislav. Judita se ho až lekla, když ho spatřila stát na nádvoří. Stál tam téměř už mrtvý starý muž. Do pokojů ho museli odnést. Mlčel. Ani Judita neměla chuť cokoliv říkat. Manželovi vodovaté, do sebe obrácené oči ji možná ani neviděly.

„Dopadlo to, jak jsem předpokládala,“ pronesla tiše, když zavírala dveře do manželova pokoje. Neraduje se ze svého vítězství.

- - -

Jak slušnost žádala, doprovodila tělo svého zemřelého manžela do Míšně. Mohutná katedrála se stala jeho hrobem. Definitivní konec. Přišlo jí to tak líto, že nemohla potlačit slzy. Mniši kolem ní chápavě sklonili hlavy a začali se hlasitě modlit.

Judita fyzicky cítí své zoufalství. Co bude dál? Nic? Zbývá jí být neznámou a v ústraní? Dívá se na manželovu rakev a snaží se modlit se za jeho duši. Nemůže se soustředit. Není tady jen ten mrtvý bývalý král český, je tady i ona živá, ale vlastně zemřelá královna česká. Alžběta je jen kněžna a jako kněžna i zemře. Soběslavova Eliška rovněž zůstane jen kněžnou. Judita zemře jako královna bez království. Ale třeba můj syn. Přemysl musí být král! On má všechny předpoklady.

Sesedla z koně na kraji lesa. „Byla jsem královnou. A teď co budu dělat? Pád z výšin v mém věku. Necítím se být ještě stará. Mám znalosti, zkušenosti. Teď, teď bych měla být královnou. Teď by to mělo smysl. Něco bych mohla dokázat.“ Zoufale se podívala na Johanitu.

„A co se znovu vdát?“ Pronesl bez ironie v hlase.

„Nepřichází v úvahu!“ vykřikla nazlobeně.

„Milovala jsem jednoho a ta jiskra společné lásky už nikdy víc nepřišla a nepřijde.“

Nerad takto Juditu vidí, ale jak pomoci bývalé královně? „Král tě určitě velmi ctil a miloval.“

„Král?“ Podívala se mu do očí, jestli se jí vysmívá. „ach, ano král. Kdo ví, koho měl vlastně rád. Korunu? Vzdal se jí, tak asi nic. Myslím, že neměl rád ani sebe.“

„Co se šuškal, byla tedy pravda?“ Ostře se ji zeptal.

„Nevím, co se šuškal, ale když se šuškal, tak to na tom něco muselo být.“ Zná tento její ironický tón. A sám ví, že to byla pravda a taky ví, že nemá právo a nemůže soudit. Královna je dnes velmi zatrpklá.

„Nemusíš být na výsluní, abys tahala za nitky a měnila svět.“ Nasadil pastorský tón.

„Ano, už jsi mi jednou něco takového říkal, vjížděla jsem do Prahy a netušila, co mě čeká.“

„Pamatuješ si vše dokonale. Ano, je to moje filosofie. Vezmi ji za svou a budeš spokojeněji žít. Tahej z ústraní za nitky.“

„Ale...“

„Já vím krásné a chytré ženy jako ty paní, chtějí být sluncem, chtějí obdiv, obletování a viditelnou moc. Jsou vladařky. Jenže Slunce oslňuje vše kolem sebe a není tak nic vidět ani ruka s dýkou ani ruka prosící. A nakonec oslepí samo sebe. Slunce je samota, slepota, bezcitnost. Kdežto stát ve stínu, má své výhody nepřehlédneš blyštění dýky ani hladového prosebníka Netrápí tě úmorné vedro a jas a ty můžeš v klidu rozmýšlet a jednat.“

„Zní to rozumně.“

„Odjedeš odsud zpět do Čech?“

„Měla bych?“

„Ano, měla, byla jsi českou královnou a tobě jsem dal poznání tajemství pramenů.“

„Mám se usadit v Teplickém klášteře?“

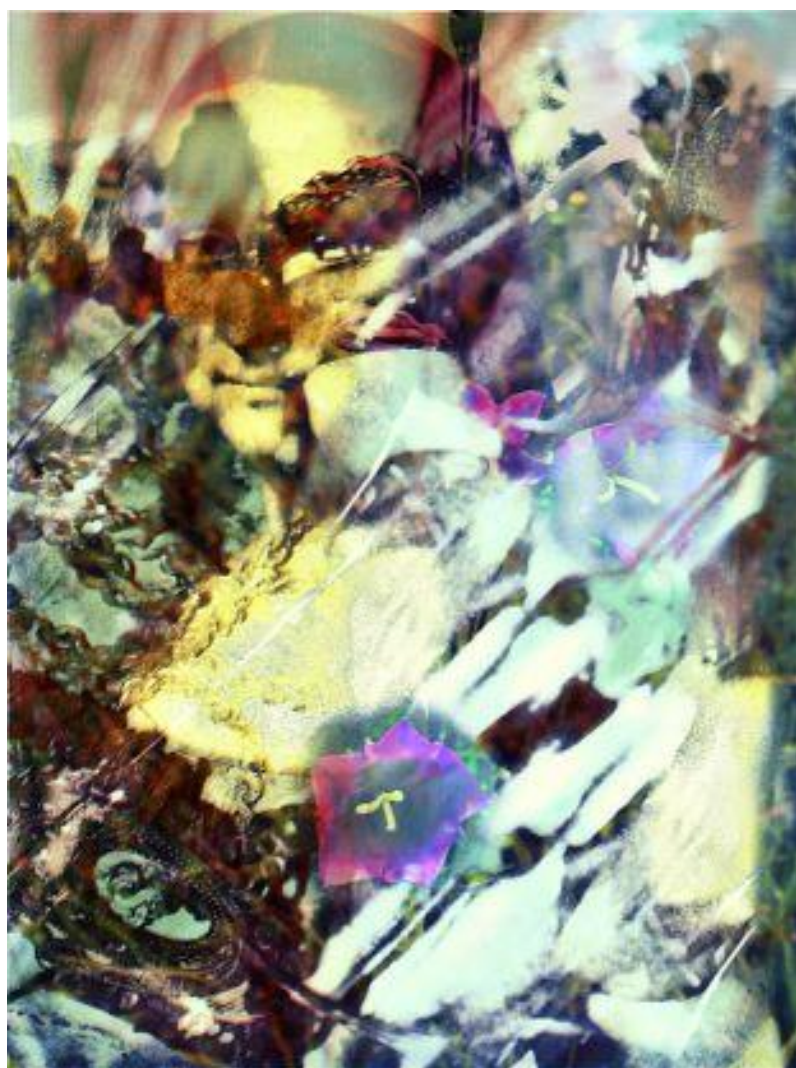
„Proto jsi jej vybudovala, tamní prameny ti pomohou uchovat tělesnou schránku na mnoho let. A do knihy zaznamenávej všechny své i mé poznatky.“

„A proč to?“ Tolik smutku v královnině hlase nikdy neslyšel.

„Třeba proto, abys vedla Přemysla k získání koruny a uviděla jsi korunu na jeho hlavě. Ne marně jsi ho takto přeci pojmenovala. Pro to stojí žít. Pro svůj cíl na tomto světě a sen.“ Vzal ji za ruku a poprvé v životě ji políbil konečky prstů.

„Nemá cenu, má vzácná paní Judito, zabývat se minulostí. Ano, je dobré znát svoji historii, ale nežít tou minulostí, žít pro to co bude. Má paní nebuď přísná na sebe a na lidi kolem sebe a zemřelému manželovi odpusť. Sama víš, že to nebyl špatný muž ani panovník ani manžel. Víš, mohl být krutý, ale nedal se touto cestou. Nebyl myslitel, filosof. Byl jen posedlý bojovník a viděl boj jako nejlepší zdroj příjmů. Nedokázal sedět doma. Boj je droga. Sud' me ho! Nemáme právo.“ Nasedl na koně a zmizel v lese.

Judita se za ním ani neohlédla. Až zas přijde čas, setkají se. On ji vyhledá. V Teplicích. Musí se žít dál až do svého konce. Nakonec syn je syn a pomoci mu ke koruně, není malý úkol.

Dáma s tajemstvím

„A namaluješ mě někdy?“ zeptala se ho přímo, bez nějakých kliček. Jen ústa při tom trochu našpulila a zasvítilo ji v očích. Co jí na to měl odpovědět? Vlastně ho její žádost ani moc nepřekvapila. „Ano, budu poctěn, má paní,“ řekl a pokusil se o co nejlaskavější úsměv a dvornou úklonu. Zatleskala dlaněmi o sebe. „To mám radost.“ Chovala se někdy jako malé dítě.

Hned druhý den si přinesl desku z topolu a začal pracovat. Nepotřeboval žádné skici, studie. Znal ji dokonale.

Ona si mezitím co maloval, pročetla jeho zápisky. Pobavilo ho, když jí poprvé půjčil svůj sešit, že si chvíli prohlížela napsané a pak beze slova odešla a vrátila se s malým zrcátkem a opět beze slova s jeho pomocí začala pročítat to, co si tam pracně zapsal.

„Jsi dokonalá, má paní,“ ulétlo mu tenkrát z úst a ona se jen tak smutně pousmála.

-

Jemně a lehounce klade štětečkem novou vrstvičku barvy k předchozí vrstvičce. Ona se mu občas podívá přes rameno a usměje se. „Co ti dám, za svoji nesmrtelnost, mistře?“

„Úsměv.“

„To je málo.“

„Přidáš ještě radost v smutku sklonku života. Inspiraci. Máš tolik nápadů, kterými zlepšuješ ty mé. Ty jsi můj sen, má paní. Nic jiného nemám, jen své sny. Žádné domy, půdu, šperky, jako spolužák z mládí matlal Petrugino. Jen sny. Vždy jsem bydlel u dobrodinců. Dnes to je Pacioli,“ vzdychl „a zítra? Ale tebe, tvůj úsměv co mi dáváš, ten mi nikdo nevezme.“

Zasmála se, vesele až ukázala bílé zuby. „Tak jsi krásná, ale směješ se tak málo.“

„Není moc důvodů, smát se, můj mistře.“

Ukázala mu jeho studie hlav mužů a koní k fresce co měl vytvořit na zakázku vysoké rady města Florencie v nové vládní budově.

„Máš pravdu.“

„Proč jsou všichni tak strašní?“

„Bitva a zabíjení je strašné. A změnění to člověka zrovna tak jako zvíře, úplně stejně, stanou se bestii, které chtějí přežít a zabít toho druhého. Lev na lovu řve a dělá grimasy a člověk a kůň se v bitvě chovají stejně. Řvou, dělají grimasy,“ bere do ruky jednu ze skic, „Podívej,“ ukazuje ji hlavu staršího muže s hněvivě rozevřenými rty, „tohle je nenávidící voják a tady jeho kůň. Křičí a dodávají sílu své nenávisti a přehlušují tak strach ze smrti.“ Rozložil před ní všechny své skici. „Řvou se jak psi o kost o vlajku, je to absurdní a tragické i hrdinské. A to všechno chci na fresce zobrazit, Tu hrůzu,

zvířecnost,“ rozsvítily se mu oči a zrudnul. Usmála se na něj „Rozumím ti, ale války tím nezažehnáš. A navíc, malba na zdi je tak pomíjivá.“

Těch několik slov ho zasáhlo. „To narážíš na to, že Michelangelo dokončil toho svého Davida?“ Mrsknul skici na zem a Zvýšil hlas. „To je od tebe nehoráznost! Připomínat mi toho...prý jsem starý, mi vmetl do tváře. Nedouk! Sochař!“ Z rozčilení si poprskal slinami vousy. „Víš, jak sochařinou pohrdám. Pekaři ušpinění... kolem nich vše tak špinavé a oni v hadrech smrdí.“ Pochoduje místností a buší si pěsti do dlaně.

Vzala jeden z jeho sešitů a začala číst: „ malíř sedí doma pohodlně u své práce, je pěkně oblečen a lehounkým štětcem roztírá rozkošné barvy. Šaty má na sobě ozdobné, jaké se mu líbí. A jeho byt je plný veselých barev a září čistotou.“

Vytrhl ji sešit z ruky, „nechápu, proč se mi vysmíváš a předhazuješ mi tak jeho Davida?!“

Podívala se na něj nechápavě, „ne, samozřejmě že ne! Nevysmívám se ti, mistře. Ani o tom ještě nevím, že David je hotov. Jen přeci sám víš, že fresky moc dlouho nevydrží.“

„Ano, to vím, něco vymyslím.“ Otočil se k ní zády. Dívá se z okna paláce na město. Červené střechy přerušují věže kostelů a kopule chrámu svaté Marie. Dívá se i na své dílo z kamene a mlčí.

„Neurážej se, nic to nezmenšuje tvé dílo, ale umění člověka nepředělá, je přeci ve své podstatě zvíře, sám to víš.“

Podíval se po ní trochu vztekle. „Máš pravdu,“ přiznal, ale rychle si nasadil baret a opustil místnost.

Chodil pak hodně dlouho městem. Na mostě Ponte Vecchio pozoroval proudící vodu v řece Arno. Slunce začalo zapadat a jeho žlutá barva přecházela na řeku. Postupně zlátlá a tmavla.

Voda klidně plynula a Leonardo se rozhodl vrátit se domů a znovu pracovat. Vlastně ji tam nechal sedět. Odvrátil pohled od řeky a setkal se s jejíma očima.

„To od tebe, mistře, nebylo pěkné, bez rozloučení mě opustit a bez vysvětlení.“

Provinile sklopil oči a zrůžověly mu uši.

„Jsi jak dítě, já vím,“ usmála se na něj tím svým vnitřním úsměvem s trochou šelmovsky i mentorsky pozdviženými koutky úst, „tak geniální dítě, bažící po kráse, spravedlnosti, dokonalosti. Tak vrtkavé děčko.“ S láskou se na něj dívá a úsměv svítí z ní celé nejen ze rtů.

„Tenhle úsměv ti sluší, s ním tě namaluju, pojd', vrátíme se k práci.“

„Dnes už ne, jsem unavená.“ Zadívala se na řeku. „Florencie má štěstí, stojí na březích zlaté řeky. Hodně jsem cestovala a není v Evropě snad žádné město, které by bylo postaveno na suchém kusu země. Řeka je duše města. Třeba Lyon má duši zelenou.“ Odmlčela se a pozoruje Arno. Leonardo neví, co by řekl, stojí vedle ní a civí do vlnek. Vzdychla si. „Jedna řeka měla barvu kůže úhoře.

Přes svoji šedivost nebyla špinavá. Bylo vidět krásně až na dno, ale i přes to, její barva byla někdy světle a někdy tmavě šedá s bělostnými čepičkami vlnek.

Řeka dodávala městu melancholický ráz. Stavitelé zřejmě inspirováni řekou se zde báli vytvářet bezstarostné budovy, lehčího rázu. Toto město tvořily monumenty paláce, kostely, knihovny, široké ulice, neudržované parky s mohutnými stromy. Vše vážné, zadumané.

I zde ovšem byly čtvrti, které vybočovaly z melancholické nálady. Úzké klikatící se uličky Lemované okrovými nízkými domy. Jenže když padla mlha i tyto domky dostaly nádech smutku a chodec krácející úzkými uličkami pociťoval zvláštní světobol až úzkost.“

„Stýská se ti po tom městě, má paní? Po pohledu na šedivou řeku? Po minulosti? Voda řeky, které se dotýkáš, je poslední z té, jež odtekla a první z té, jež přitéká. Stejně tak i přítomný čas.“

„Jsi moudrý, mistře. Já nevím co je stesk, neumím si stýskat a někdy je lepší se někam nevracet, zážitek se už nemusí opakovat a následuje zklamání a člověk přijde o krásné vzpomínky a o ten zvláštní pocit z neobyčejného místa,“ usmála se úsměvem lidí, co už zažily bolestné věci, ale nezlomilo je to.

Pozoruje ji, „Jedna žena a tolik tváří, jak tě mám zachytit?“

„Jsi mistr, mistře Leonarde.“ Chtěla ještě něco dodat, když kolem prošla silná matróna zavěšená do mladého kavalíra. Pár úplně upoutal její pozornost a úsměv se změnil v tvrdý úsměšek. „To je žena, hraběte...“

„Já vím, kdo to je,“ honem ji skočil do řeči, aby nevyslovila ono jméno, „a není to její syn, ale milenec a už se o tom nebavme. Víš přeci, víc lidí zahubí ústa než nůž.“

„Samozřejmě, ať si každý dělá to, co chce, je to jejich věc, ale sebeúctu by měla mít ona i on, to se mnou snad mistře souhlasíš?“

„Kdyby byla stará a pořád krásná tak by tě to má paní tak nepobuřovalo?“

„Odpověděl sis sám. Navíc, pohlavní akt a všechno, co s ním souvisí, je tak ohavné, že by jistě lidé brzo vymřeli, kdyby nebyl starobylým zvykem a kdyby nebylo také hezkých tváří a smyslných vloh.“ Leonardo se na ni zděšeně podíval, ale mlčel. „A pokud vím, jednou jsi mi napsal: Kdo neumí zkrotiti svůj chtíč, patří mezi zvířata. „

„Ano, to jsem napsal. Já jsem napsal, má paní věci...“

„A nestojíš si za nimi?“

„Ale ano, i poletech ano. Víš, že vyznávám určitou cudnost a hlavně na prvním místě práci a práci, je to lepší než špatný partner a falešná láska.“

„Ano, máš pravdu, měla by se tím řídit ta ženština a jí podobné,“ opovržlivě se ušklíbla.

„Ty nemáš ženy moc v lásce, má paní.“

„Ne, proč bych měla mít, neudělaly mi nikdy nic dobrého, všechny ty takzvané přítelkyně byly šťastné, jen pokud mě viděly smutnou a zoufalou. To pro mě měly slova falešného soucitu a jen jsem se otočila, pomlouvaly mě a škodily mi. Ne, ač žena, ženský po zkušenostech s nimi nesnáším. Tak hloupé a pobožnůstkářské!“ V rozčilení zatáhla trochu víc za šňůru perel kolem krku. Kulaté slzy mlžů se jak kapky vody odráží od kamenných dlaždic a vpíjí se mezi jejich spáry. Nešťastně se snaží ty vzácné kuličky posbírat.

Leonardo se na ni dívá, ale k tomu, aby ji pomohl, se nemá. „Vidíš, co zloba v tobě udělala. Nemám v sobě tvé odsudky, naopak já mám ženy rád, závidím jim jejich stav. Jsou většinou laskavé, krásné, dokonalé a dárkyně života... závidím ženám. A pohlavní akt je splněním božského příkazu množte se!“ Nechápatě se na něj podívala, ale mlčela. Otočil se k ní zády a v tichosti odcházel. Rozloučil se jen s řekou, pohledem na teď již mizícími červánky narudlou vodní hladinu. Po několika krocích se zastavil a otočil se na ní, „A zběsile budou u nejkrásnějších věcí vyhledávat jejich nejošklivější části, jich se chápat a s nimi obcovat, a až se pak po škodách a pokání vrátí ke svému přirozenému citění, nebudou na sebe pyšní.“

Pomalů k němu přišla a podívala se u do očí, „tvé hádanky mistře, ano jsou zábavné, takhle je na ty dva prostopášníky?“

„Ano, uhodlas'... stmívá se, půjdu pracovat. A ty jsi říkala, že jsi unavená. Sejdeme se zítra. A zvu tě na můj nový pokrm, bude se skládat z masa a broskví.“

„A dokončíš brzo můj portrét, mistře Leonardo? Již je to rok cos začal,“ zavolala za ním. Zastavil se. „Má paní, budu se snažit. Ale víš, že nic se nesmí uspěchat.“

„Já vím... jen dnes...“ zdá se, že neví jak to říci.

„Co se stalo dnes?“ Opravdu ho to zajímá, málokdy ji vidí tak v rozpacích.

„Dnes jsem byla na návštěvě v atelieru v...,“ potřásla hlavou, „nakonec to je jedno kde, a viděla jsem tam portrétovat dvě ženy mého věku. Jedna měla hezkou postavu, jen spoře zahalenou a opravdu ošklivý obličej, a druhá byla úplně nahá. Tělo měla celé poseté pigmentovými skvrnkami a s tak plochým hrudníkem až mě to udivilo. Obě dvě byly nechutné, ne nahotou, ale tím jak vypadaly, co z nich jakoby vyzařovalo. Takové vulgární osoby. A přitom tam byly obletovány muži a velebena jejich krása.“

Leonardo se rozesmál. „Odsud vítr vane! Proto tvoje dnešní nevraživost! Proto na mě tlačíš, abych dokončil tvůj obraz co nejdříve. Ale paní, já netvořím tvůj akt, jen portrét.“

„A,“ podívala se mu do očí.

„Jsi krásná má paní, jsi celá krásná v obličejí, na těle a i na duši, jen si nenech svoji krásu kazit těmi,

co ji nemají a muži je obletují z jiných důvodů. Ty nejsi fena, ty jsi hrdá labuť.“

Zrudla, „takže?“

Leonardo se dlouze zamyslel. Prohlíží si ji, „nahou, jako Ledu s labutí? Tak si představuješ, že tě mám zpodobnit?“

„Ano, ať svět vidí, že i já jsem krásná.“

„Jak jsi dětinská, uvidíme, třeba ti přání splním. Ted' už běž domů, začíná být tma. Uvidíme zítra.“

-

Přišla celá natěšená, ale ve vteřině se její výraz změnil. „Nemám takové břicho a i má ňadra nejsou taková divná, jaká jsi mi je, můj mistře nakreslil. To jsou strašná ňadra!“ Pohoršeně vykřikla, „kdybys dovolil, abych ti stála modelem, tak by si tohle nemohl načrtnout.“ Dodala vyčítavě a uraženě opustila jeho pracovnu.

Usmál se, přeci ví jak ji kreslit a malovat. Jeho nemusí nic učit ani mu ukazovat. Viděl ji a to stačí. Vidí ji napořád. Jeho Leda je dokonalé žena.

- - -

Seděla v jeho židli. Když Leonerdo přišel domů, byl velmi překvapen, že ji tam vidí. Nepozdravila ho ani nevstala, jen se lhostejně zeptala, „Byl jsi spokojen, mistře? Tvé první tahy štětce sledoval dav tvých ctitelů.“

„Ty jsi tam nebyla,“ vyštěkl na ni.

„Ne, proč, zas něco začneš a buďto nedokončíš nebo dílo bude zničeno. Možná že z tvé fresky zbyde jen dnešní datum 6.6.1505 a nic víc. Nebude žádná mistrovská bitva u Anghiari.“

„Odejdi,“ zařval na ni. „Odejdi ode mne, hned!“

Vstala, ale s odchodem otálela, „mimochodem, proč jsi vybral tuhle bezvýznamnou bitvu? Protože o ní píše Machiavelli? Milánští v ní o moc nepřišli, zato Florencie získala mnoho? A my jsme ve Florencii a Machiavelli podepsal tvoji smlouvu na tuto fresku.“

„Pryč, ať už jsi pryč!“ zasípal a strčil do ní.

„Jdu, ale ty víš, že mám pravdu!“

„Proč jsi právě dnes tak krutá!“ Vykřikl za ní. Bez odpovědi.

„Protože nemám svůj portrét a Leda je příšerná,“ zavolala z ulice.

- - -

Toskánské zahrady jsou pojmem. Neexistují krásnější zahrady na světě. Mají je oba dva v lásce a často se v nich procházejí. Je v nich cítit vůně cypřišů a oliv, růží a citrusovníků. V každé zurčí fontánky a šplouchají potůčky a jezírka...

Začalo jaro, a z olivových hájů kolem údolí řeky Arna vítr až do města přináší vůni květů.

Zastavili se. Prohlíží si pnoucí růže, když najednou se na něj prudce otočila. „Už budeš

hotový?“ zeptala se ho. Už je to tak dávno, cos začal pracovat na mém portrétu.“

„Ještě zdaleka není dokončen, má paní. Podívej se na tu krásu. Dívat se pozorně kolem sebe je tolik, jako dvakrát žít. Podívej se na dokonalost květů na jejich symetrii. Chci se přiblížit této dokonalosti.“ Vypadalo to, že se Leonardo snaží zamluvit pro něj nepříjemné téma. Tentokrát byl docela překvapen její reakcí. Nezlobila se, spíš to vypadalo, že je ráda, a že se jí ulevilo.

„Zdá se mi to nebo jsi skutečně ráda, že obraz ještě nemám hotový?“

„Nechci na tebe spěchat, mistře,“ odpověděla uhýbavě a nepodívala se mu do očí.

„Co se děje? Nelži mi! Víš, že lidi znám a dobře poznám, když mi něco tají. Hrajeme si tady jeden s druhým na schovávanou!“ Naštvalo ho to její divné chování, tak i trochu zvýšil hlas.

Rozplakala se.

„To jsem nechtěl,“ hladí ji po vlasech, „pověz mi, co se děje?“ Zakroutila hlavou a dál se jen mlčky procházeli v její zamilované zahradě.

Sedli si do altánu a chvíli mlčeli. Bylo vedro, vadilo mu, jak moc se on potí a ona i v tom parnu zůstává dokonalá a jemně vonící drahým parfémem.

„Tak co se děje?“ nevydržel to ticho.

Zhluboka se nadechla a tak nějak bolestně vydechla. Lekl se. Než stačil něco říct, promluvila:

„Je to asi deset dní co jsem tady potkala starou ženu. Sbírala byliny. Šla jsem se blíž podívat, co všechno má v koši, jestli nezná nějakou, co já ne. Stařena byla milá a ochotná. Kytky mi ukázala, naučila mě používat nové druhy, co jsem jejich účinky opravdu neznala... a pak při loučení mi řekla divná slova. Prý dokud budeš na mém portrétu pracovat, budu žít, ale pokud se někdy stane, že se zhruba týden nedotkneš malby, tak ihned zemřu.“ Dořekla poslední slovo a sklonila hlavu. Ohromilo ho to, nevěděl co na to říct, něco o pověrách mu připadalo v tomto případě nemístné. Cítil tu zvláštní hrozbu. Úplně se mu arytmiicky roztlouklo srdce.

„Co budu žít, nikdy nepřestanu.“ vydechl.

Usmála se na něj. „To je dobře a potom zemřu brzo po tobě, tak to má být.“

Nikdy víc se už o tomto rozhovoru nebavili ani o jejím obrazu. Pracoval na něm s pravidelností přílivu a odlivu, či střídání dne a noci.

- - -

Obloha byla o poznání světlejší než šedivá střecha zámku. Celé dny bylo zataženo a ponurost dní neprosvětlil ani jinak veselý vzhled zámečku Cloux. Veselý se jevil díky načervenalým neomítnutým cihlám a bílým kamenům, které stavitel dal kolem oken a do hran budov, věží a věžiček.

Ochladilo se dokonce tak, že sloužící celý den topili v krbu ve všech třech místnostech, kde Leonardo přebýval. Král ještě netušil, že jeho dvorní malíř už mu nic nevytvoří. Nikdo se neměl k tomu donést mu do Amboise tu špatnou zprávu. Mistrova mrtvice sice byla jen lehká, ale pravá ruka zůstala už napořád ochrnutá... Taková rána pro malíře.

-

Zastihl mistra jak klečí před jejím portrétem a přerývaně kvílí „Zabil jsem tě, zabil, je to už deset dní co jsem nebyl schopný vzít štětec do ruky a nesáhl na tvůj obraz... deset dní se tě štětec nedotkl... a má ruka už je definitivně chromá... odpusť mi...”

Francesca - Leonardova žáka tato scéna udivila a taky dostal strach. Nevěděl, co má udělat. Stařec najednou omdlel. Honem k němu přiskočil a snaží se ho vzkřísit. Obával se, že přišla další mrtvička. Naštěstí se mu brzo podařilo přivést ho k vědomí.

Stařec neustále ve zdravé, levé ruce svírá dřevěnou desku s její podobiznou.

„Miloval jste ji, mistře?“ opovážil se ho zeptat.

Opovržlivě odfrkl, „hmm, miloval? Pcha...“ přehrál opovržení a rozkašlal se.

„Nikdy v životě jste nemiloval žádnou ženu? Miloval jste vůbec někdy někoho, mistře?“

„Ne, nikdy. Nebyl čas, celý jsem se oddal své práci.“ Pronesl pevně a co nejděradněji. Věděl, že lže, ale zdálo se mu to tak lepší. Co komu vyprávět o ní, o ní dokonalé duchovní bytosti. Stařec se podíval na jinocha, uviděl výraz zděšení a lítosti v jeho očích. Honem dodal. „Miloval? To je špatný výraz nebo já nevím,“ dlouze se odmlčel,“ ale ano, miloval, miloval jsem ji jako bytost bez žádostivosti, prostě jsem ji miloval jako matku, sestru, přítele... sebe sama... byla krásná, tajemná a dalo se s ní konverzovat úplně o všem. Myslela jako já. Inspirovala mě...jak jsem ji mohl nemilovat, vždyť byla já! Mé pravé já!“ Rozplakal se.

„Co se stalo, mistře?“

„Dnes nad ránem zemřela.“ Stařec pronesl tato slova velmi tiše. Vzal obraz a přitiskl si ho na hrud'. Jinoch mlčel. Dojat mistrovým žalem. Měl by tolik dotazů, jak to ví, že umřela? Kdo je vlastně ta žena? Mlčí, bojí se zeptat, bojí se rušit mistrův žal. *Proč mistr křičel něco o zabití a deseti dnech? Je starý a už hodně nemocný a ochrnula mu ruka - takový starci jsou, nemohou za to, stáří bere zdraví i rozum, napadlo ho a uklidnil se.*

Leonardo náhle vstal a rychle mu podává obraz. „Vezmi jej, už tu nemůže být. Já už tady také dlouho nebudu. Prodej ji. Filip ji moc chce, ale pod čtyři tisíce dukátů nechod'.“ Žák zůstal zkoprněle stát. Váhavě a s opravdovou úctou vzal obraz do rukou.

„Mistře, já mu tu zprávu vyřídím, ale dílo musíte dodat sám, to přeci víte.“ Motá se mu ze všeho hlava.

„Uvidíme, uvidíme, ale teď už běž, běž mu to vyřídít,“ nervózně ho strká ke dveřím, „u něj, u něj jí bude dobře. Ať má domov aspoň ona, bez domova, bez místnosti, kde jsi sebou, kde jsi svůj, protože tam můžeš být svůj, že jsi doma, tak bez hnízda nejsi nic. Stále jen host. Živé vybavení, majitele prostoru, kde máš dovoleno pobývat, ne takový život nestojí za nic. Tak ať aspoň ona má stálý domov.“

Mladík kouká trochu vyjeveně. „Ano, také si to myslím, mistře.“ Souhlasí ani neví s čím.

Stařec pokýval hlavou. „Přišla na mě slabost, lehnu si. Je mi tak divně, než půjdeš, zavolej mi Salaie, chci něco napsat.“ Vzal si opět obraz k sobě a drápe se s ním na vysoké lože. Měl by to jednodušší, kdyby ji položil, ale nechce se od ní odloučit ani na vteřinku. Co když je to právě ta poslední vteřina jeho života. Konečně se podařilo. Sedl si v posteli a díval se na její podobiznu. Oba dva se na sebe usmívají, tak neuvěřitelně smutně a přitom něžně a s láskou.

Pohledy do zrcadla bývají různé.

-

Odněkud ze zámku se ozvalo zvolání: „Král, je tu král!“

„Je tu král!“ zašeptal a podíval se na obraz, který měl položený v posteli vedle sebe. Chtěl se k ní víc otočit, ale už to nešlo. Necítil žádnou bolest, ale také přestal cítit své tělo. „Přišel se rozloučit, se mnou chudásem samotný král Francie, František I.“ Pláče, „ můj pane... můj králi.“

Mladý panovník si sedl na okraj postele a objal teď již úplně ochrnutého, umírajícího starce.

Čas se zastavil. Král drží v náručí nejzvláštnějšího muže své doby. „Sire, je navždy vaše,“ zašeptá Leonardo králi do nastaveného ucha. Král se na něj dívá a čeká na další starcova slova. Už marně.

„Zemřel,“ mladý král vyslovil krutou pravdu. Zavřel starci oči. Přemáhá žal.

Nikdo si netroufl promluvit.

„Sire,“ žák se uklonil a podal mu vzácný mistrův portrét ženy.

František se s dojetím dívá na nejkrásnější portrét na světě. Pořád je v místnosti i v celém zámku ticho. Král si sedl k oknu. Fascinovaně si znovu a znovu prohlíží mistrovo dílo. Zapomněl na svět, lidi a nahlas uvažuje, „Je žena? Možná...co my víme... možná je obraz obrazu, o ženě v sobě, co muži mají...možná je kousek důkazu...“

Na struně

Věděl kam jedou i co bude, ale když projeli kolem cedule s nápisem Flossenbürg, zamrazilo ho.

„Flosse - kormidlo, život je ironický,“
poznamenal řidič a ušklíbl se. Dozorci se uchechtli.

mlčel. Co říkat? Ano, je to ironie. On, admirál, skončí tady v tomhle malém městečku. Instinkt mu říká: *Tohle je poslední akce, ale třeba se stane zázrak...* pořád doufá. Tolikrát byl zajat a vždycky měl štěstí. Třeba už žádné nemá. *Konec, konec.* Buší mu v mozku ženský hlas. *Která to? Ne!* Nechce si vzpomenout.

Auto zastavilo před budovou komandatury. Nízká budova z kamenných bloků a veselou červenou střechou. Stihl spočítat okna v prvním patře. Třináct.

Museli vystoupit. Všiml si pohledu mladého strážného. Úlek a překvapení, že právě je vidí v takovém postavení. Pocit překvapení strážnému trval chvíli, vzpamatoval se velmi brzo a opět dostal profesionální vztek. Strčil do něj pažbou. „Tak rychle,“ nenávistně zařval.

Velitel koncentráku se usmívá. „K čertu, s vámi všemi,“ zařval ještě víc, než strážný. Uplivl si. Stráž zůstala chvíli bezradně stát, ten výkřik byl

neadresný. Zmátl je, ale velitel už zmizel v kanceláři. Rychle odvádějí prominentní vězně.

Budovy tábora a fabriky byly postaveny na úbočí malého kopce. Přímo pod lesíkem, který pokrývá vrchol kopce a celou jeho odvrácenou stranu. Na druhém kopci byla zřícenina hradu, který zažil císaře Barbarossu.

Pod starodávným hradem byl žulový lom. Vězni lámali kámen ve velkých blocích i těsně pod hradem. Ještě několik metrů, několik desítek žulových kvádrů a nejvyšší věž ztratí své podloží a zřítí se.

Sice byl leden a všude ležel sníh, ale práce se nikdy nezastavovala. Bylo slyšet úderý kladiv tisíců nebožáků, a odjinud zase zvuky z továrny Messerschmitt kde jiní vyráběli stíhačky.

Cítí Canaris vinu? Jeho svědomí mlčí. Nechce na nic myslet, hlavně žádné vzpomínky. Vždycky a za všech okolností bude německý voják. Německo to je důležité, vše ostatní je podružné.

Torzo mohutné hradní věže ukazující do nebe, tisíce zmučených otroků, nasládlý pach kouře z pálených mrtvol, temné nebe... a zima, strašná zima. To je Flossenbürg.

Admirál si všiml, že nikomu z nich, co je sem právě přivezli, není dobře. Jsou vězni, a každý ví, co znamená být zavřený tady. *Možná budeme všichni Beckovi a Rommelovi závidět, že měli možnost prohnat si*

hlavu kulí. Měl jsem to asi taky hned udělat, ale udělal jsem pro Anglii tolik, nemůžou mě v tom nechat... nemůžou... zatímco přemýšlel, trochu se opozdil a hned ucítil pažbu pušky. Dostal ránu do ledvin. Jen sykl.

Ve všech, ale možná nejvíce v něm je zoufalství z nezdařené akce. Ten ďábel ještě žije. No, teď to vím, Hitler je pro Německo to nejhorší, co ho mohlo potkat, je to bič boží. A jistě už dlouho nebude. Přijdou po nás jiní, je ještě tolik čestných německých vojáků. Napraví moji chybu. Vsadil jsem na nesprávného. Zdál se tak poddajný. Jak první dojmy klamou. Jak se lidi opijí mocí a změni ze slabochů ve zrudý.

Generál Hans Oster jako by četl jeho myšlenky. „Jednou se to povede,“ pronesl polohlasně při chůzi do cel.

Díval se na kopec zastavěný vězeňskými baráky. Oni, muži 20. července 1944, nejsou obyčejní vězni, oni patří do Sonderhäftlinge zvláštních vězňů, takže se nebudou tlačit v smrduté prostora s tisíci vězni, nebudou lámat kámen nebo montovat stíhačky. Pro ně jsou speciální cely. Ovšem i speciální smrt.

Tak zítra. Poslední pohled, poslední smrákání, poslední noc... stojí u zdi za dveřmi a vnímá svůj dech. Prohlíží si své ruce, nahmatává tep... *Tohle už*

za několik hodin nebude. Nemůže přesně určit, co přesně cítí. Strach? Odevzdanost? Vztek? Lítost? Zoufalství? Všechno tohle a nic. Strach vystřídala otupělost. Taková divná s nadějí do posledního dechu a zároveň se zoufalstvím, že věci už nejdou změnit. Kdyby věřil, tak by se v této situaci asi modlil.

Udeřil hlavou do zdi. Cítí bolest. *Nic, pár hodin a nebude nic.* Pořád nevěří tomu, co se má za několik hodin stát, ale rozum mu oponuje. Za úsvitu se bude houpat na popravčím háku, jako maso zavěšené v masném krámu. Bude rovněž už jen kus masa.

V malé cele je zima snad ještě větší než minulé měsíce. Podíval se směrem, kde bylo okno. A teď si jí všiml.

Seděla na kraji kavalce. Na sobě skoro nic, jen svůj kostým barmské tanečnice.

Usmála se na něj. „Proč my dva jsme spolu vlastně nikdy nespali?“

„Nevím, spala jsi s tolika muži, na mě ti nikdy nezbyl čas,“ posadil se na kavalec vedle ní, ale do očí se jí nepodíval. „A přitom, jen ty jsi mě opravdu přitahovala. Hrál jsem si s představou, jak se milujeme.“

Hlasitě vydechla nosem. „Nepovídej mi tady výmysly.“ V jejím hlase je znát opovržení a vztek.

„Chtěl jsi se, se mnou milovat? Proč jsi to neudělal?“

„Mlčel“

„Mlčíš, ano, máš právo neodpovědět,“ zahalila se do průhledného závoje.

„Ne, odpovím ti, teď už je to jedno. Ano, chtěl jsem, moc jsem tě chtěl, ale bylo kolem tebe tolik mužů a nikdy jsi mi nedala najevo, že o mne stojíš. Copak to jde dát najevo své city a riskovat výsměch. Navíc, byla jsi děvka. Celým svým životem ses chovala jak děvka a já vážený muž, budoval svoji kariéru. Nechtěl jsem ji ničím ohrozit.“

„Ach tak,“ povzdechla si, „Řeknu ti jediné. Špatně ses díval, dávala jsem ti to jasně najevo, jak stojím jen o tebe a už tenkrát v Berlíně, když jsme se viděli poprvé... začínala válka... šílená válka,“ sklonila hlavu a opřela si ji do dlaní. Celá se schoulila a svezla se z kavalce na zem. Chvíli tam zůstala sedět, oči přikryté dlaněmi. „Hnusná válka!“ vyskočila, a co mohla nejvíc zařvala: „Ta ze mě udělala děvku! I ty máš na tom svůj podíl. Tenkrát, když jsem se do tebe zamilovala, byla jsem ještě jako počestná žena. Ovšem umělkyně. Ale počestná!“

„Nelži,“ vykřikl, „byla jsi tam jako milenka toho...“ nedopověděl, protože ho přerušilo její „Pšššt... nemluv o tom starém muži. Ty jsi tam byl mladý a krásný, hned jsem tě milovala. Byl jsi tak nedostupný. A ano, on byl šéf berlínské policie,

potřebovala jsem ho. Nic jiného v tom nebylo, jen práce. Ty to přeci víš nejlíp.“

„Spala jsi s ním, každý věděl, že jsi jeho milenka, byla jsi děvka, obyčejná děvka!“ Vyštěkl na ni.

„Nemilovala jsem ho a nebyla jsem děvka,“ polyká slzy, „byla jsem tanečnice a kurtizána, musela jsem jí být, to přeci sám dobře víš a ty jsi taky spal s tolika ženami.“ Znovu si sedla na kavalec a hlasitě pláče,

„To je snad něco jiného! Ne?! To nejde srovnávat tebe a mě!“ Rychle ušel těch několik kroků, co je dělily a vztekle bouchnul do slavníku. „Ti tvoji vojáčky, politici, vědátoři! Hnus, kolik jsi měla milenců. Hnus! A užívala sis to, ne z povinnosti vůči vlasti, protože jsi prostě děvka, hnusná vypočítavá děvka!“

Vstala. Mlčí. Dívá se z okna na oblohu „Ano, vojáci, politici, vědci, všechno jsou lidi bez srdce. Nemají srdce, nemohou ho mít. Ty ho taky nemáš, jsi voják, špión...“

„A děvky taky nemaj srdce,“ zařval na ni.

„To víš, že děvky nemaj srdce, to je jasné, ty můj malý admirálku, ale já, já ty bezcitnej šmejde, nejsem děvka!“

Projela ji tělem zima. Dělá, že nevidí, jak se celá klepe, přitom by ji mohl půjčit kabát, má ho přehozený přes židli. Mohla by si ho vzít sama, ale hrdost jí to nedovoluje. Zahalila se aspoň do závoje.

„Já bezcitnej!“ nepřítetně zařval, „já a bezcitnej?! Kdo pomáhal přežít třeba těm stovkám

židů... kdo?!“ řve, až už chraptí, „Já, já jim pomáhal! Jáá! Kdo se snažil zlikvidovat tu zrůdu? Jááá.“ Běhá po cele a buší pěstmi do zdí.

Sedla si opřela se o zeď a schoulila se do klubíčka. Rukama objímá kolena. Přehodila přes sebe závoj. „Šmejď, i když pomáhá, zůstává šmejdem. Vše dělá jen podle svého scénáře, vše mu musí zapadat do jeho hry.“ zašeptala. Asi ji ani neslyšel.

Vzájemné výčitky je vyčerpaly. Oba dva sedí tiše na kavalci. Každý na jedné straně. Nedívají se na sebe. Ještě se ani vzájemně nedotkli.

„Ty jsi mě tedy miloval?“ Zeptala se po asi desetimínutovém mlčení.

„Ano. Ať jsem spal s jakkoli krásnou ženou, vždycky jsem si při tom představoval, že jsem s tebou.“

Oči se jí zalily slzami. „Já tebe taky a moc, proč jsi mě tedy nechal zabít?“ Zaječela.

Vstal a dívá se nahoru do světla z malého okna. Obešel stolec a sedl si na židli. Odpověděl skoro šeptem. „Protože jsem tě miloval a měl jsem z toho strach, láska svazuje a ke všemu jsi nebyla ani moje.“

„A proto, protože jsi mě tak miloval, jsi řekl svým poskokům, ať mě prozradí,“ začala se smát. Lehla si na kavalec a dívá se do stropu. „Už nic nezměníme, ale prozradil bys mě, kdybys věděl, jak tě miluji?“

Opřel se lokty o stůl a dal hlavu do dlaní.

Proč neodpovídáš?“

Vstal a opět se podíval k oknu. Zatím je venku tma. „Vždyť odpověď znáš,“ pronesl vyhybavě.

„Takže ano? Tak ses bál lásky.“ převrátila se na bok a dívá se do stěny.

„Bál jsem se lásky a jejího konce, zklamání,“ zamyslel se. Chtěl zformulovat co nejpresnější a pravdivou odpověď. „A také, že bys pro mě byla něco jako koule na noze. Svázala by mě moje láska k tobě. Strach o tebe, trápily by mě nevěry,“ rukou naznačil, ať mlčí, „i když vím, že by to byla jen práce pro vlast a ne nevěra. Takhle jsi byla už jen má, v mém mozku.“

Vzdychla si a vstala z kavalce. „Nevadilo ti, že jsem o 11 let starší?“

„Nepřemýšlel jsem o tom, byla jsi to prostě ty. Miloval jsem tebe, u jiné ženy by mi to vadilo, ale ty jsi nebyla jiná žena. Mata Hari byla jen jedna, výjimečná a musím přiznat, pořád tě miluji.“

„Nebál ses, že tě někdy zastíním?“ Zvedla obočí a našpulila rty.

Rozesmál se. „Copak ty jsi byla nějaká špiónka? Copak ty bys mohl konkurovat mě. Mě!“ Otočil se od okna na ni a kousek k ní popošel, „Já jsem rozpoutal tuhle druhou světovou válku, já si hrál s lidmi jak s šachovými figurkami.“

„Když myslíš,“ přerušila ho a opět si lehla na kavalec. „No a kde teď máš koho, kdo by ti pomohl?“ Kde je tvá moc a kde ty šachové figury?“

Popadl dřevěnou židli, na které před tím seděl. Zastavil se až úplně těsně před ní. Její oči se mu vysmívaly. Měl chuť jí tou židlí přetáhnout, ale nakonec s ní třískl těsně vedle kavalce. Ani nemrkla a jen se na něj dívá.

Pomalů začalo svítat. Zvenku se už začaly ozývat odstřely z žulového lomu.

„Slyšíš, lámou kámen. Neměli jste náhodou touhle žulou obložený ten váš - jak se to jmenovalo,“ přemýšlí, „á už jsem si vzpomněla - šílené slovo Reichsparteitagsgelände v Norimberku.“

Zakýval hlavou na souhlas, „Ano areál pro zasedání říšského sjezdu NSDAP byl vyzdoben tady tou žulou.“

„Taky jsi ji tady musel lámat?“

„Ne, my ne.“

„Zvláštní vězeň,“ zasmála se, „aby ne, ty...,“ nedopověděla.

Někde se rozezněl klavír. Divná melodie. Nikdy ji neslyšel.

„Hraje klavír a ten má struny...“ opět nedopověděla. Zbledl. Začala zpívat, klavír ji zdáli doprovázel.

„Tluču si do zdi skobičku
snad bude držet chvíličku
než na ní bude uvázaná
ta supr hračka - houpačka

pro mě dnes z jediného lana..., hnusná slova co?“ Zkřivila ústa do úsměvu. „Ano, čeká tě to. Nemyslíš, že je to za všechno, co jsi komu udělal, oprávněný trest? Ovšem paradoxní je, že trest by byl pro tebe dobrý, ale ne ten důvod proč ho dostáváš. Ten důvod z tebe může udělat mučedníka a to by sis nezasloužil.“

„Co ty víš, co bych si zasloužil.“ Těžce se mu mluví. „Já i pomáhal.“

„Šachovým figurkám, pro svůj rozmar,“ dodala.

Posadil se za stůl a ona zůstává ležet. Oba dva jsou zticha.

Těsně před tím, než vyšlo sluníčko, se na ni usmál. „Jsem rád, že právě ty jsi tady se mnou byla, byla jsi pro mě něco vzácného. A opravdu tě pořád mám rád.“

„Proto taky tady s tebou jsem,“ usmála se a vstala z kavalce. Objala ho a políbila. Cítil vůni jejích černých vlasů. „Margareto,“ zašeptal. Políbila ho.

„Svítá, brzo půjdeme... proč se popravuje za svítání?“

Zakroutil hlavou, „možná jsem to věděl, nemluvme o tom.“

„Oblékla jsem se, jak to nejlépe šlo. Ti kluci z popravčí čtyři byli tak vyjukaní, když mě uviděli. Věděl jsi, že jedna patrona v jedné pušce byla slepá? To prý Francouzi dělali, aby si ti kluci z popravčích čet mohli říkat, že právě on je ten, kdo ji měl a tedy

tím pádem toho člověka nezastřelil. Do ostrých zamíchali jednu slepou, kdo ji měl v pušce, se nikdy nevědělo. Pěkné, ne?”

„Nevím asi ano, pro uchlácholení svědomí vrahů.“

„Kdo kdy uchlácholil tvé?”

„Nikdo. Nikdy, nikdo.“

„Tak je to správné.“

„Jsi krutá.“

„Až po tobě,“ ušklíbla se.

V zámku se ozval klíč. „Už jdou, běž se připravit.“

Ještě jednou ji políbil. „Děkuji vám, pane.“
vydechla mu téměř do úst.

Zarazil se. „To byla tvá poslední slova.“

„Ano, patřila tobě. Stejně jsem nechtěla nikdy zestárnout a ty jsi mi to prostřednictvím francouzské popravčí čtyř umožnil a dal jsi mi i budoucí slávu.“ Naposled ho objala. „Děkuji vám, pane. Teď běž, naposled jdi. Nikdo nepřišel, nikdo tě nezachránil ani tvůj Franco. Nikdo už nepřijde, ale ty jsi to věděl. Vykonal jsi, co chtěli, a teď už jsi pro ně nebezpečný, tak se tě takto elegantně zbavili. Anglie má své zájmy a ty už to nejsi, pro nikoho už nejsi, ale tak jsi to chtěl, když jsi mě vydal popravčí četě.“

Objal ji, „já vím, teď už vím. Byl jsem taky šachová figurka. Sbohem Margareto. Možná kdybys mi řekla, že mě miluješ.“

„Co my víme, ty by ses stejně nezměnil, ty sis s lidmi jenom hrál a i velký hráč je jen součástí hry,“ usmála se a zamávala mu, když ho eskorta vyváděla ven.

-

Za mrazivého dubnového rána nahý admirál Canaris utíká k popravčím hákům.

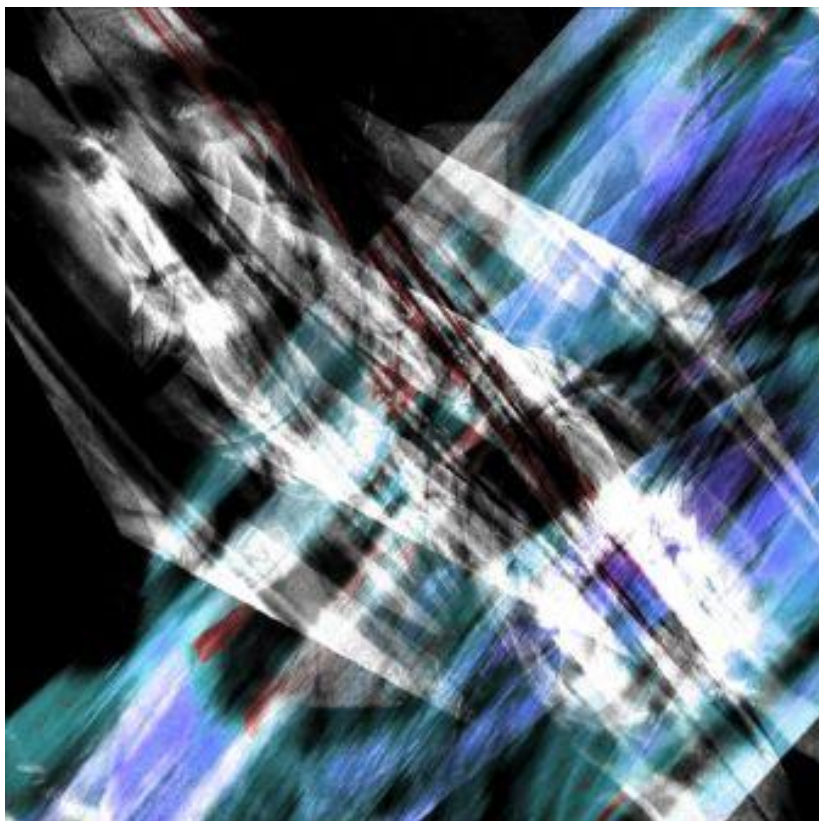
Na jednom z nich je pak oběšen na struně z klavíru. Po několika bolestných minutách se skončí jeho život. Na dalších hácích jsou vedle něj oběšeni na provazech - generál Hans Oster, spolupracovník jeho abwehru a odpůrce nacismu a vůdce hned od jeho počátků - pastor Dietrich Bonhoeffer a ještě další pozdnější Hitlerovi protihráči.

Bonhoeffer byl malý, tlustý a v kulatých brejličkách s legrační šešulkou vlasů na vysokém čele, které bylo známkou začínající pleši, vypadal v tomto ponurém prostředí smrti tak nějak nepatříčně... zjev mate, při mučení nikoho nevyzradil, nenaříkal, neprosil. Dnes 9.4.1945 před soudem jen řekl: „Nuže toto je konec, ale pro mne je to počátek.“ A pak zemřel.

Houpali se tam všichni jako kus masa všichni a najednou si byli rovni a i s těmi, co se tlačili v barácích za jejich celami. Zlo si nevybírá.

Přesně za měsíc od popravy rozporného špióna skončí druhá světová válka.

Nejtemnější místa v pekle jsou vyhrazena těm, kteří zachovávají nestrannost v časech morální krize. To napsal Dante Alighieri. Kde by v pekle asi pomyslně skončil malý muž a velký hybatel? Nebo v ráji? Ale to přeci jenom ne.

Trojúhelníky!?

Na televizní obrazovce se objevily letecké záběry rozbouřeného moře. Z velké výšky vypadalo jako jednolitá bílá pěna. Ostrovy, na které se kameraman zaměřil, se podobaly pouhým tečkám.

Letadlo s kamerou začalo klesat. Tečky nabývaly konkrétních podob malých pevnin. Za chvíli bylo možno rozeznat i jednotlivé palmy.

Záběry nebyly podmalovány žádnou hudbou. Do ticha se ozval mužský hlas.

„Sledujete Bermudské ostrovy. Není na nich absolutně nic zvláštního. A teď se rychle přeneseme do Portorika a odsud na Floridu.“

Jak mluvil, v televizi se rychle střídaly obrázky jmenovaných míst.

„Ani na Portoriku nebo Floridě nenajdete nic záhadného a přesto,“ hlas udělal pauzu, „Bermudy, Portoriko, Florida jsou místa, která tvoří vrcholy trojúhelníku, který zabírá v Atlantském oceánu 1,5 miliónů kilometrů čtverečních. Tento prostor byl nazván „bermudským trojúhelníkem“ či „trojúhelníkem smrti“. Proč smrti, určitě se v duchu ptáte. Má to svůj důvod. V této rozlehlé oblasti se totiž beze stopy ztrácejí lodě i s posádkami nebo jen samotné posádky a opuštěné lodi pak neřízeny křižují moře. Dále zde záhadně mizí dokonce i letadla. A dějí se tady i jiné velice zvláštní nevysvětlitelné úkazy... ostatně, kdo o tom někdy

neslyšel? Kdo by neznal slavný trojúhelník?"
Moderátor se opět odmlčel. „A nyní vás seznámíme s několika případy, které se v tomto strašidelném území opravdu staly.“

-

Karel upřeně sedí před televizí. Pozorně poslouchá vypravěče.

Před kamerou defilují lodě, letadla, lidské tváře. Snaží si zapamatovat každou podrobnost, sebemenší a možná i bezvýznamná či zavádějící fakta. Co kdyby se mu podařilo záhadu rozluštit?

Monotónní mužský hlas se Karlovi vtírá do mozku.

„V roce 1812, přesně 18. června, byla kongresem USA vyhlášena válka Anglii. Počátek války se pro Američany nevyvíjel dobře. Jejich vojsko šlo od porážky k porážce. Ovšem daleko lépe se pro USA vyvíjely vojenské operace na moři. Zde Anglie utrpěla vážné ztráty akcemi mnoha amerických kaperů. Angličané, kteří měli velkou početní převahu i v lodích, úspěšně blokovali pobřeží USA. A přesto 31. 12. 1812 vyplula z Georgetownu poštovní loď Patriot. Mířila do New Yorku. Cesta jí měla trvat pět dní.

Ten necelý týden se protáhl na věčnost. Od vyplutí ji totiž už nikdo nespátlil.

Na palubě lodi byla mezi jinými i guvernérova žena Theodesie Burrová-Alstonová. Jela navštívit otce.”

Přestává vnímat hlas. Jako v hypnóze sleduje obrázky Patriotu, s kterými se prolíná portrét krásné mladé ženy. Jeho mozek začíná skládat jednotlivé obrázky jejího příběhu.

První fantazie – příběh Theodesie a lodi Patriot

Trojúhelník!

Slunce se změnilo na obrovskou sytě oranžovou kouli. Snaží se aspoň na chvíli podívat se přímo do něj. V duchu si počítá, jedna, dvě, tři. Víc nevydržel, honem zavřel víčka a odvrátil tvář do stínu.

Dlouhou dobu nevidí nic jiného, než jeden jediný zářivý bod. Sedl si do křesla, má zavřené oči.

Přemýšlí. Tolik, tolik se toho za poslední rok stalo.

Ne, to nemůže být jen náhoda! To mi prozřetelnost ukazuje cestu. Všechno do sebe tak nádherně zapadá.

Kam až ta má cesta povede? Musím se postarat, aby to bylo co nejvýše. Ten Napoleon, kdo ho před pár lety znal a teď?

Otevřel oči, vzal ze stolku sklenici s oranžádou a pořádně se napil. Vyndal z náprsní kapsy dopis. Jeho obsah už velmi dobře zná, ale ještě jednou, než ho spálí, chce si ho pročíst.

Usmívá se a občas mimovolně pokyvuje souhlasně hlavou. *Ano přítel Jefferson má pravdu, takhle, takhle to uděláme. A ten sňatek, to bude dobrý tah. Jeho excelence guvernér se už vidí, jak bude prezidentem, to je jisté. Ale zapomíná, že tím chci být i já. Je mi čtyřicet čtyři, mám tedy nejvyšší čas. A jemu už bude padesát sedm. Třináct let, řekne se třináct let, co to je, ale je to hodně. Vždyť on už je oproti mně stařec. Já můžu ještě čekat, i třeba těch dvanáct let, ale potřetí by ho už těžko zvolili, vždyť to bude dědek. A i kdyby, tak mi bude šestapadesát a to pořád jde. A Alston jako budoucí guvernér, ten se do rodiny opravdu bude hodit. Vytáhl z kabátu další dopis. Jen aby nebyly nějaké scény s Theodésií. Snad ví, co je její povinnost. A když, tak jí to vysvětlím! Nejlepší bude, když to nebudu odkládat, řeknu jí to hned.*

Vstal z křesla, pozoruje zahradu. Ted', ted' se mu zdá, že zahlédl bílé šaty.

„Theo! Theodesie! Ozvi se. Kde zase jsi?“ zakřičel směrem ke skupince vysokých keřů. „Theo, musím s tebou nutně mluvit! To tě mám snad hledat?!“

„Jsem zde, tatínku. Co si přejete?“

Udiveně se ohlédl, dceřin hlas zazněl z opačné strany, než čekal. Z knihovny k němu na verandu běží drobná dívka. Dívá se na ni a přemýšlí.

Jak nejlépe začít? Bude mi chybět, v těch šatičkách vypadá jak motýlek. Usmál se na dceru. Skutečně je to ještě děvčátko, ale nedá se nic dělat. Taková příležitost není každý den. Je to v zájmu věci nutné.

„Theo, holčičko moje, musím si s tebou vážně promluvit.“

„Ano, tatínku?“ V jejím hlase je znát neurčitý strach. Podívala se mu přímo do očí. Uhnul tomu jejímu pohledu. *„Nejedenáš správně,“ minule mu řekl nejlepší přítel. Co v jeho počínání není správné? Myslím přeci i na ni. Jak mi může cizí člověk vyčítat? A Thea? Musí mě pochopit. Musí poslechnout. Je zodpovědná svému rodu, svému postavení. Musí poslechnout! Nejlepší bude začít pomalu.* „Holčičko moje, vzpomínáš na pana Alstona?“

„Samozřejmě. Co s ním je?“

„Pan Alston mě požádal o tvoji ruku. Uvědomuješ si tu čest?“

Podívala se na něj. Nemohla vyslovit jedinou hlásku, jen se zhluboka nadechla. Do očí jí vystupují slzy. „Ta... tatínku, prosím vás...“ Odvrátil se, nechce žádné srdceryvné scény, slzy. „Je to pro vás dcero čest, tak se podle toho chovejte!“

Zarazila ji otcova odměřenost, ale přesto se pokusila alespoň o slabý odpor. „Pane! Vždyť ho vůbec neznám. Nemiluju. Otče! Prosím, odložte to ještě. Aspoň o rok.“

Nevšímal si jejího vyděšeného obličeje. „Ne! Za měsíc budete mít svatbu. Je to tvoje povinnost. Sama brzo pochopíš, že jsem pro tebe udělal veliké dobro. Alstona čeká skvělá kariéra. Bude guvernérem. Nemůžeš být ženou nějakého nicky. Budeš mi děkovat.“ Podíval se jí do očí.

„A láska?! Co je to?! Jsi inteligentní, vzdělaná a budeš se ještě víc učit. A láska, ta odvádí, tady,“ vzal ze stolu knihu v kožené vazbě, „čti!“ Ukázal ji zatržený odstavec.

„Národ, který si vštípí k jinému národu buď nenávist, nebo stále dobré vztahy, stává se otrokem. Takový národ je otrokem buď své nenávisti, nebo svých dobrých vztahů, a i jedno z obojího stačí, aby odvedlo národ od vlastních povinností a zájmů.“

Dočetla a nechápavě se na něj dívá.

„Ty nechápeš?“

„Nevím,“ rozpačitě deklamuje jak před slečnou vychovatelkou. „Je to z Poselství na rozloučenou z 19. září roku 1796.“

„Ano. A to, co první prezident našich států myslel na národ, platí i pro lidi. Láska i nenávist tě obírá o tvoji vlastní osobnost. Prezident Washington ještě dodal, že hlavním pravidlem, které si musíme stanovit v poměru k ostatním státům, je rozšiřovat obchodní styky s nimi. Ano obchod. A to je i manželství! Sepíše se smlouva, jeden druhému musí být užitečný, a pak si sebe vzájemně i váží. A láska? Dcero, co znamenalo vaše „nemiluji ho“? Láska postupem doby zmizí, od lásky je nejbližší k nenávisti, ale seriózní obchodní smlouva, oboustranně výhodná, ta přetrvá vše. Chápete?“

Mlčky přikývla hlavou. Už chce být sama, aby si to všechno mohla promyslet. Zatím má ze všeho tak nepřesný dojem. Zřejmě jí něco důležitého uniká. Ale co? Proč tohle všechno? „Tak, co jsem chtěl, to

jsem ti řekl. A teď můžeš zase jít," ukázal rukou ke knihovně. Jen se uklonila a odešla.

Mám to za sebou. Otřel si kapesníkem čelo. Žádné velké scény. Nic. Poslušně odešla. Tím líp. Poplácne si, a nakonec ta její láska se třeba i dostaví. Usmál se. Viceprezident, to nezní špatně.

- - -

Alston si lehl do postele, zavřel oči, a snažil se vybavit si, jak vůbec ten její otec vypadal. *Dcery jsou prý podobné otcům, bude tedy taky taková? Vysoké čelo, on už má i začínající čelní pleš, no to u žen nehrozí. Měl tmavé oči? Myslím, že měl a velký, špičatý nos, to by u ženy nebylo pěkné. Sevřená ústa, vysunutá brada, no celkem normální chlap, ale za nepřítele bych ho nechtěl, ale za tchána, co si víc můžu přát. Je bohatý, zajistí mi kariéru. Slastně se protáhl. I kdyby byla jako noc, tak mi to může být jedno, i když se povídá, že je to krasavice a inteligentní. Říkal to i guvernér, a ten by se těžko mohl takto mýlit. A je mladá. Nepopsaný papír, který popíšu já. Poslouchat bude, poslouchat mě a roztahovat stehna, to ji naučím.*

- - -

Deset let jsem všechno snášela. Deset let. Měla jsem jeho. Svěho chlapečka. Přemáhala jsem se pro své dítě. Ted' už nemám nic. Jen prázdnotu a život vedle toho vele

úspěšného chlapa, který je mým manželem. Hnuší se mi. Nikdy jsem ho nemilovala a milovat nebudu. Otec neměl pravdu. Láska nepřišla. Naopak. Moci tak vzít své věci a odejít pryč! Někam hodně daleko. Ale kam? A navíc sama. Musím zůstat a hrát svoji roli bohaté dámy. Mezi tady těmi tupci. Nenávidím Alstona. Můj malý chlapeček, synáček můj, pomáhal mi tady vydržet. Proč jenom ti doktoři nepomohli? Copak je malárie nevyléčitelná? Asi ano, říkají mi to neustále. Mám prý zapomenout. Zapomenout na své dítě? Copak to jde?

- - -

Rozhodla se ještě dříve, než si začala balit věci. Manželovi řekla, že jede navštívit otce. Určitě by ji nepustil. Rozchod je mezi lidmi jeho postavení zcela nemožná věc. Co jí je do postavení, co jí je do lidí. Konečně se může rozhodnout sama. Charlieho skutečně miluje. Je jiný, inteligentní, ohleduplný. Nemá ji za věc.

-

Ve spěchu naházela věci do posledního zavazadla. Naposledy přehlídla skříň. Vezmu si sebou jen některé šaty a klobouky, takhle toho mám. Až budeme spolu, koupím si v Anglii nové. Peněz budeme mít na začátek dost.

Předstírala, že v ní smutek vyvolal rozmařilost, a nakupovala cenné věci, hlavně šperky. Nikdo jí

nebránil. Na to měla právo, a shodovalo se to s jejím postavením. *Na nic jiného tady nemám nárok! A ani nic jiného nechci. Tohle mi patří. Všichni se budou divit, jak jedná jejich poslušná holčička. Ptal se mě někdy někdo, co chci? Ne. Jednali si vždycky podle svého. Dnes to udělám já.*

Všechno naposledy pečlivě zkontrolovala. Přepočítala zavazadla. Služku k tomu nepustila. *Nemusí vidět, že si беру na cestu téměř všechny svoje věci. Určitě by mu o tom hned běžela říct. Je podezřavý. Bylo by mu možná divné, proč si tohle všechno vezu na návštěvu otce.*

Hodiny odbily devátou hodinu. Trhla sebou.

To už je tolik?! Musím jít sehrát scénu loučící se milující manželky. Na tom si dám obzvlášť záležet, aby nikdo nic nepoznal. Naopak, aby všichni věděli, jak miluju. Hnusilo se jí to. Hrát vášnivě zamilovanou do Josepha. Jiná cesta ale není. Jinak by ji dal hlídat a konec si dovede představit. Takhle je to nejlepší. Podívala se znovu na hodiny. Rychle odbýt loučení. Loď bude brzo vyplouvat.

-

Sluha přinesl do její kajuty poslední zavazadlo. Krátce se okýnkem zadívala na georgetownský přístav. Bez lítosti si uvědomuje, že už ho nikdy neuvidí. Zato zítra bude s Charliem.

Dalo mu to práci podplatit Angličany, aby povolili příplutí poštovní lodě do newyorského

přístavu. Naštěstí i ve válce vítězí síla peněz. Patriční lidé dostali správný obnos a výsledkem je tahle cesta.

Kapitán dostal rovněž pokyn, jak se má chovat. Pro jistotu ví jen, že nejpозději ve tři hodiny má být na udaných souřadnicích, kde vysadí záchranný člun se dvěma námořníky. Někdo z paluby do tohoto člunu nasedne a odpluje k anglické lodi, která tam nedaleko bude kotvit. Neví, že tou osobou je Theodesie. Ani ti dva námořníci nic netuší. Na tuhle práci je najal kapitán. Dostali velké množství peněz hned na ruku a mají ještě jednu takovou částku slíbenou až po akci v Anglii. Theodesie vymyslela, že tady jim nedají peníze, ale domek v přístavu. Tak budou mít zaručeno, že se do Ameriky hned tak nevrátí a neprozradí je. Stačí jim půl roku. Pak už můžou mluvit.

-

Plavba zatím probíhá normálně. Myslela, že neusne, ale pravidelné pohupování lodi ji uspalo.

Nudila se. Pro jistotu sehrála nevolnost, aby mohla zůstat v kabině. *Když se budu co nejméně ukazovat, nezaregistrují moji přítomnost.*

-

S přibližující se třetí hodinou začala být nervózní. Loď stála. *Zřejmě jsme na místě.*

Za šest minut tři. Vyšla na palubu. Radostí skoro vykřikla. V dálce byla vidět Charlieho loď, a u boku lodi se pohupoval záchranný člun se dvěma muži.

Tři hodiny. *Zajdu za kapitánem, a odevzdám mu druhou polovinu peněz.*

Navenek byla klidná. Uvnitř ji napadlo, jestli nebude kapitán, když se dozví, že jde o ni, dělat problémy. *Pohrozím mu rozstřílením lodi. Moc se v tom nevyznám. Ale proti té anglické by určitě neměl žádnou šanci.*

-

Její obavy byly zbytečné. Až se divila, jak potichu a bez rozruchu naložili její zavazadla do člunu a nakonec i ji. Moc lidí si toho nevšimlo. Jen několik námořníků. Kapitán zařídil, že paluba byla prázdná. Pro jistotu si vzala nové šaty, v kterých ji nikdo neviděl, a přes obličej si dala závoj.

-

Záchranný člun se konečně dotýká přídě anglické loď. Charlie jí pomohl na palubu.

Byla nervózní. Měla strach. Teprve nyní je klidná. Šťastně se směje. Opravdu nečekala, že to bude tak snadné.

Námořníci odnášejí zavazadla do její kajuty.
Tenhle rok, končící třináctkou, pro ni začal šťastně.
Stává se někým jiným. Nejen změna jména a země.
Je toho mnohem víc.

Ohlédla se. Na obzoru už bylo jenom moře.
Poslední připomínka Ameriky zmizela.

Zasmála se. „Poplujeme hned do Anglie,
Charlie?”

„Ano, kam jinam? Domů. Pojď, představím tě
kapitánovi a ostatním.”

„Trochu se bojím. Nepoznají mě?”

„Určitě ne. Nic o tobě nevědí. Jen, že jsi moje
žena, která se sama za mnou vydala do Ameriky. Je
to pochopitelné. Brali jsme se, než jsem vyplul. A
teď začala ta válka a ty jsi měla strach. Jsi moje
odvážná žena.” Usmál se na ni.

-

„Představuji ti kapitána Welstona.”

„Kapitáne, moje paní.”

„Moc mě těší,” políbil jí podávanou ruku. „Jsem
opravdu rád, že se podařilo dostat vás odtamtud a
příště raději zůstaňte doma.”

- - -

„Podívejte! Támhle!”

„Je to možný? Americká loď!”

„Co tady může chtít?“

„Je to poštovní loď, vypadá, že jede do New Yorku.“

„Přístav je přeci zablokovaný našimi loděmi. To musí vědět!“

„Zvláštní. Opravdu zvláštní. Třeba je to léčka! Vypadá jako naprosto nevinná poštovní loď, ale co má uvnitř? Nemůžeme riskovat! Přiblížte se na dostřel!“

„Možná, že skutečně veze poštu a lidi.“

„Víte to určitě? Mlčíte. Je válka, přáteli. Nezapomínejte na to! Proti nám pluje nepřítel! Běžte vykonat rozkazy!“

„Provedu, pane. Poplach! Nepřítel na pravoboku! Připravte děla!“

-

Tohle nikdo na Patriotu nečekal. Dělové koule prorazily loď najednou na několika místech. Podpalubí se rychle zaplnilo vodou.

Bylo to hrůzně neskutečné, s jakou rychlostí se ztráceli v moři.

Na hladině zůstalo jen pár prken.

- - -

„Theo, zpráva z Ameriky.“

Zbledla. „Nepříjemná?“

„Pro nás ne. Pro desítky jiných ano. Představ si, tu loď Patriot, na které jsi odplula ke mně, naši potopili. Nějaký horlivý důstojník v ní viděl léčku, a tak ji raději poslal ke dnu. Nezachránil se nikdo. Potopila se prý v minutě.”

„To je strašný! Chudáci.”

„Ano, je to hrozné, ale ty jsi tím pádem přestala pro ně existovat. Utopila ses v moři. Můžeme mít konečně klid. Papíry máš v pořádku. Nikdo nic neví.”

- - -

V námořním hostinci seděl jediný host. Dost špatně oblečený námořník. Z jeho chování bylo jasné, že je tady doma. Nenuceně se rozvaloval po lavici a prohlížel si popsaný papír, který ležel před ním. Nedokázal přečíst ani jednu literu, jen odhadoval jednotlivá slova. Přesto si znovu a znovu list prohlížel. Nemusí umět číst. Pamatuje si, jak to diktoval. Každé slovo. Polohlasně si opakuje obsah dopisu.

Vážený pane,
pokud chcete zjistit, co se stalo s vaší ženou,
pošlete sto dolarů do námořního hostince. Pošlu
vám další dopis.

Přítel

Ještě, že hostinský umí psát. Takhle je to bezpečnější, než abych za ním šel sám. Možná by mě ani k němu nepustili. K takovému pánu. Guvernér to je. Já jsem zrovna tak chytřej jako oni. Ještě na lodi jsem si zjistil, kdo byla ta panička, kterou jsme dovezli na tu anglikánskou loď. To jsem měl fakt dobřej nápad, a to jsem ani netušil, jak velkou bude mít tahle informace cenu. Mám prostě čuch. Teď budu boháč. Manžílek a velevážený tatíček určitě budou mít zájem zjistit, kde uprchlice je, a zároveň nebudou mít zájem na skandálu. A to by teda skandál byl! Moc tomu nerozumím, ale asi by museli od válu. Budou teda platit! Hodně budou platit!

Až odjedu zase do Anglie, najdu ty dva a ti mně taky pořádně zaplatějí! No, a pak se přikloním k tomu, kdo dá víc. Zřejmě to bude guvernér s tchánem. Řeknu jim, kam si mají zajet. Nebo když dá panička víc, tak jim nic neřeknu.

Trochu ho mrzí, že se bude muset dělit s hostinským. Co se dá dělat, nemůže člověk všechno shrábnout sám.

Přeložil dopis v půli. Nerozhodně se dívá na bílý papír. Co s ním? Pošlu ho po nějakém chlapci do guvernérovy rezidence. Položí ho tak, aby se brzo našel. To je nápad! A taky se radši odstěhuju jinam. Pro jistotu, je to moc velká hra! Moc peněz!

-

Několikrát za den se chodil do hostince ptát. Zatím nikdo nic nepřinesl.

Celý druhý den proseděl ve výčepu. Zase nic. *Že bych se spletl? Nebo dopis nikdo nenašel? Kluk ho položil na okno.*

Třetí den ráno nervózně vběhl do hospody. „Tak co? Přišly konečně peníze?”

„Představ si, přišly! Přines je takovej vysokej chlap. Zřejmě sluha. Vypytał se mě, co o tom vím. Dělal jsem překvapenýho. Peníze? Ke mně? Ne, nikdo mi nic neříkal. Námořníci si sem nechávají posílat věci. To on se někdo ozve. Představ si, dal mi další peníze a mám mu říct, kdo si pro ně přišel. Co budeme dělat?”

„Řekneš, že si pro ně ten dotyčný poslal dítě. Vymysli si nějaký jméno. A pro příště si necháme peníze poslat jinam. Teď si sedni a piš!”

*Vážený pane,
vaše žena utekla poštovní lodí za milencem. Čekal na ni na moři se svojí lodí. Že mám pravdu se sám nejlíp přesvědčíte, když se podíváte, co všechno si brala na cestu. Vezla sebou určitě všechny svoje věci a majetek. Teď je s milencem a směje se vám. Víám to určitě. Další se dozvíte, až dáte tisíc dolarů v pondělí v deset hodin v noci k přístavní hrázi.*

Přítel

„Pane, našel jsem další divný dopis. Opět na okně.”

„Ukaž!“ rychle rozevřel špinavý tuhý papír, na kterém byl anonym psán.

Strašný! Jestli je to pravda! Měla nějak moc zavazadel. Nevěnoval se tomu. Byla dost rozmařilá a potřebovala šatů a šperků. Pořád něco nakupovala. Chovala se tak zamilovaně. Mrcha!

Hned šel prohledat její pokoje. Nebyl tam od té doby, co odjela. Nezašel sem ani, když se dověděl, že loď nedojela.

Všechno měla zamčené.

Vypáčil zámky. Skříně obsahovaly jen její staré šaty, zásuvky a šperkovnice byly dokonale vybrané. Začal si uvědomovat spoustu maličností, kterých si před tím nevšímal. *Jsem hlupák, prý na tatínka se podívat. Potěšit na svátky. Jak jsem jen mohl být tak slepe! Kurovila se mi tady za zády, to jí nedaruju! Z toho vyděrače moji lidé dostanou, kde je. A...*

-

„...Takže balíček položíte k té hrázi. Naoko budete odcházet, ale schováte se poblíž,” obrátil se na druhého muže. „Vy raději už od rána budete v pozorovatelně. Myslím si, že ty bedny jsou dokonalý úkryt. Dovezli je tam v pátek. Nebude to nápadné. Rozumíte všemu?” Dva muži souhlasně přikývli. „Co chci vědět, víte taky. Můžete jít. A ještě si pamatujte, zapláceno dostanete pouze za stoprocentní práci.”

Díval se za nimi. Nechtěl by být na místě těch lidí, s kterými si oni chodí popovídat. Nemusí se bát. On je jejich pán. *Jsou to poslušní hoši. Všichni mě stojí dost peněz, ale vyplatí se.*

Dnes má lepší náladu. Včera se vzteky skoro neovládal. Byl za právníkem. *V každém případě všechno, peníze i majetek, je mé. Je mrtoá, hoši nikdy nezklamali.*

-

„Pane!”

„To už jste zpátky?”

„Ano. Nevíme, jak budete spokojený,” svalovec před ním se na něj nejistě podíval.

Byl potěšený, že se ho i tihle chlapi bojí.

„Podejte hlášení a já posoudím, jestli je to jak jsem si přál.” V jeho hlase nebylo poznat žádné vzrušení. Snažil se vystupovat autoritativně.

„Dopisy psal hostinský z toho námořnického lokálu. Bylo to na příkaz jednoho námořníka. Ten mu je diktoval. Hostinský jinak nic nevěděl. A ten námořník byl podle všeho vyděrač-podvodník. Akorát v jednom jistě nelhal. Jeho mozek by nebyl schopný vymyslet si takový příběh se všemi detaily. Prostě z Patriotu dovezl ve člunu vaši paní na anglickou loď. Společně s vaší ženou a ještě s jedním námořníkem na ní odjeli do Anglie. Vaše

paní se na lodi vydávala za manželku jednoho z důstojníků.

To je v kostce vše, co věděl. Neznal žádná jména. Ani nevěděl, kde vaše žena teď je. Jestli odplula nebo zůstala v Anglii. Prý by si to určitě zjistil.”

„Musíte to zjistit vy, i když nemyslím si, že ji najdeme.

„Pokusíme se, pane. Bude to obtížné.”

„Dobře, jsem velkorysý, pokud ji nenajdete. A hlavně od těch dvou, co mi psali, bude pokoj?”

„Ano. Ještě musíme sehnat toho dalšího námořníka. Měl by přijít do toho hostince. Budeme tam.”

„Výborně. Nikdo se nesmí nic dovědět. Loď se přeci potopila někde v moři i s mojí ženou. Jsem vdovec. O tomhle víme jen my. Vy se musíte postarat o to, aby byli všichni přesvědčeni, že se moje žena ztratila na moři. Tragicky zahynula. Loď se potopila. Možná to bude trochu složitější. Ty mrchy Angličani se určitě nebudou chtít k tomu potopení přiznat. Navíc je budeme potřebovat v jiných jednáních. Nemůžeme na ně tlačit. Něco vymyslíme. Lidi nesmí ani napadnout, jak by to mohlo být s jejím zmizením. Ona se ve vlastním zájmu nepřihlásí. Je inteligentní. Zaplníme jim něčím mozky. Romantika, tajemno, to bude dobré. Budou mě ještě litovat, jinak by se smáli a to by byl pro mě konec.”

- - -

Karel sedí v křesle a dívá se na zčernalou obrazovku. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že televizní vysílání dávno skončilo.

A najednou má takový zvláštní pocit. Nikdy nic takového nezažil. Prostě neví, jestli usnul a tohle všechno o Teodesii Burrové se mu zdálo, nebo jestli to vyprávěli v televizi.

Musel jsem to asi slyšet? Jak jinak bych na to přišel? Určitě jsem to slyšel! Tak mě ten vypravěč zaujal, že jsem nevnímal nic jiného. Jasně si vzpomněl, jak na závěr bylo upozornění, že zítra bude druhý díl.

Je půl druhý. Tak to je vlastně už dnes. Nesmím ho zmeškat.

- - -

Večer Karel neustále sledoval hodiny. V půl dvanácté zapnul televizi. Stihl akorát začátek druhého dílu.

Známý příjemný hlas právě posluchače seznamoval s druhou záhadou.

„7. 11. 1872 vyplouvá z New Yorku loď se jménem Mary Celesty.

Na palubě je dvanáct lidí a v podpalubí náklad sudů s lihem. Mezi těmito lidmi je i Sára Briggsová s dvouletou dcerou. Je to žena a dítě kapitána lodi.

Vane silný západní vítr, a tak kapitán Briggs čeká na lepší počasí u ostrova Staten.

Čekání trvá jen několik hodin. Lod' vyplouvá na volné moře. Směr Azorské ostrovy.

V pátek 13. 12. 1872 hlásí kapitán Moorehouse nález opuštěné lodi jménem Mary Celeste správci gibraltarského přístavu.

Oznámil světu tato fakta: 4. 12. 1872 narazila jejich lod' Dei Gratia na neřízenou brigu. Zjistili, že se jedná o Mary Celesty. Na palubě nenašli nikoho z posádky. Prohledali všechno důkladně. Nikde nikdo nebyl.

Lod' samotná byla v pořádku. Jen v podpalubí bylo asi metr vody. Stopy po vodě byly i jinde, např. na kapitánském můstku.

Dále sklo kompasu bylo rozbité. Zmizel sextant a chronometr i lodní dokumenty. Naopak deník byl v kajutě prvního důstojníka a v kapitánově stole bylo větší množství peněz. Poslední zápis v lodním deníku nesl datum 24. 11. 1872.

Na lanech mezi stěžni se sušilo prádlo, v lodní kuchyni stály na kamnech hrnce s nedovařeným obědem.

Moorehouse se při hlášení choval divně. Neustále se dovolával svědectví svého důstojníka. Na závěr hned požádal o peníze za nalezení lodi.

Kapitán Moorehouse byl s celou posádkou Dei Gratii obžalován z povraždění posádky Mary Celesty, aby dostali odměnu za její nalezení.

Soud nikomu nic nedokázal. Všichni byli omilostněni a byla jim vyplacena částka v hodnotě 1/5 ceny lodi a nákladu.

Toto jsou vážení diváci v kostce všechny údaje o velké a hrůzostrašné záhadě lodi Mary Celesty. Kde je asi pravda? Pojd'te se spolu s námi podrobněji na všechno podívat."

Karel bezděky naprázdno polkl. Tohle je ještě zajímavější než včerejší příběh. Napjatě sleduje plující maketu lodi s napnutými plachtami. Oči se mu rozšiřují. Přestává vnímat.

Druhá fantazie – Příběh Sáry a lodi Mary Celesty

Trojúhelník!

Sára Briggsová stála u okna a upřeně sledovala přístupovou cestu k domu. Kolikrát takhle už na něj čekala. Říká, že jeho loď je bezpečná, ale moře si vybírá svoji daň neustále. Pokaždé zažívá stejný strach jako dnes. *Vrátí se? Musím se něčím zaměstnat. Nikdo na mě nesmí nic poznat. Jedná se přeci o cizího člověka. Nikdo nemá sebemenší podezření. Je přeci přítel mého manžela, není tedy nic zvláštního, když nás jde občas navštívit a muž není doma.*

Zaskřípěl písek. *Konečně je tady!* Radostně běží dolů do haly. Nejraději by mu sama otevřela a sevřela ho do náruče. Nemůže.

„Margareto! Někdo zvoní, copak neslyšíte?
Běžte otevřít.”

„Ano, už běžím, paní.”

Dveře se otvírají. „Paní, přišel kapitán
Moorehouse.”

„Uved'te ho dál.” *Klid! Nic na mně nesmí ta holka
poznat. Určitě by to roznesla a to by byl konec.* Nasazuje
zdvořilostní masku. Zrychlil se jí tep. Na krku jí
naběhly žilky. *Jak dlouho tohle můžu vydržet? Už ho
slyším. Vítám cizího, cizího člověka, nesmím na to nikdy
před ostatními zapomenout!*

„Vítám vás, kapitáne. Muž je bohužel ještě na
moři. Vráti se tak za tři dny.”

„To je škoda. Přijel jsem, chtěl jsem vidět
přítele.”

„Tak mi aspoň povíte, co je nového. Margareto,
doneste čaj.”

Dívka odešla do kuchyně. Chvilku počkali.

„Sáro! Miláčku, tak jsem se na tebe těšil.” Vzal ji
do náruče a začal ji líbat.

„Ty ani nevíš, co mám o tebe strachu, když jsi na
moři. Neustále slyším o lodních neštěstích.”

„Nesmíš takhle uvažovat. Dei Gratia je výborná
lod'. Opravdu, nemusíš si dělat takové starosti.”

„Snažím se, ale nejde to, mám o tebe takový
strach! Chtěla bych být neustále s tebou. Někdy se
mi zdá, že se z tohohle musím zbláznit, navenek s
tebou musím jednat jako s mužovým přítelem. Jsem
z toho nešťastná.”

„Já také, ale dobře víš, že to jinak nejde. Jsem námořník a ty jsi vdaná. Máš tady u sebe naši dceru.“

„Máš pravdu. Naši malou holčičku.“

„Přivezl jsem ji hračky. Chtěl bych vás obě. Aby moje dítě mělo moje jméno, ne cizí.“

„Napadá mě jen utéct.“

„A z čeho budeme živí? Jsi zvyklá na bohatství. A naše Sophie, co by bylo s ní? Je ještě malá.“

„Byly bychom s tebou. Dobře víš, že tě má radši než Briggsa. Jako by poznala krev.“

„Nemluv o tom, třeba to nějak dopadne.“

„Nějak?“

„Dobře.“

„Neustále musím hrát divadlo.“

„Jednou to určitě přestane. Kdy se vrátí Briggs?“

„Snad pozítří a znovu vyplout by měl začátkem listopadu.“

„Já taky. Něco mě napadlo.“

„Ano?“ Dveře se otevřely. Margareta přinášela čaj. Sára honem změnila tón řeči. V pokoji sedí dva cizí lidé.

„Ano? To jsou zajímavé zprávy. A byl jste i v Paříži?“

„Tentokrát ne, madam.“

- - -

„To měl pořád čas a teď by nás strhal.“

„Nediv se, čeká ho doma mladá žena.“

„Mladá a krásná? No to se mu nedivím, i když ta se doma asi nenudí.“

„Taky si myslím. Stačilo mi ji chvíli vidět. Opravdu krasavice. A její dcerka roztomilé dítě. Víš, že není Briggsovi ani trochu podobná. Někoho mi připomíná, někoho, koho znám.“

„Mladá panička a nikomu z rodiny nepodobající se dítě, muž věčně na cestách. Nakonec musí si užívat, dokud na to má a Briggsovi to přeju. Nakonec, co může námořník čekat? Penelopu?“ Muži se rozesmáli.

„A navíc slyšel jsem od Ketty, že Briggs je žabař, prý vůbec nepoznala, že u ní byl, tak jak by mohl uspokojit tu svoji paničku.“ Následoval další smích.

Jejich slova mu buší ve spáncích. Pootevřenými dveřmi od kajuty prvního důstojníka slyšel jeho hluboký hlas a smích bocmana.

Neměl ve zvyku poslouchat tlachy svých námořníků, ale když zaslechl vyslovit svoje jméno, zastavil se a vyslechnul jejich hovor.

Krev se mu nahrnula do hlavy. Ty hlasy mu duní mozkem. *Musí si užívat, dokud na to má... to dítě mu není vůbec podobné... někoho mi připomíná... Je to možný? Moje Sára? V poslední době se mu zdá, že už ho tak vřele nevíτά. Spíš vypadá šťastnější, když se s ním*

*loučí... Je to možný? Je mi nevěrná? Zatíná pěsti.
Pokud je to pravda, ať se těší... Najdu prostředek jak to
zjistit... a pak... Potrestám ji... jestli je to pravda!... a s
Ketty si to vyřídím... kurva jedna, co to o mě vypráví!*

- - -

*Nikdy to ještě neudělal. Ani po svatbě, když jsem o to
stála, ne. A najednou si přeje, abych i se Sophií jela s ním
do Evropy. Nemá rozum, brát takové malé dítě sebou na
moře. Byl tvrdohlavý, nepodařilo se mi vymluvit mu to.
„Pojedete se mnou obě!“ Nic víc neřekl. Znělo to jako
rozkaz. Nemohla jsem nic dělat. Že by něco tušil? Ne,
hloupost, jsme přeci tak opatrní. Nikdo o nás nemůže
vědět. Briggs určitě žárlí, bojí se mě tu nechat tak dlouho
samotnou. Co jen mám dělat? Musím se poradit.*

- - -

*To je výborný. Ten hlupák mi nahrál. Budu mít Sáru
i peníze. Dívá se na pečlivě zazátkovanou lahvičku. Je v
ní hustá tekutina. Opatrně ji ukládá do tašky. Co jsem
říkal, bude to vyřešený dříve, než jsme čekali.*

*Onemocnět na moři není přeci nic podezřelého. Na
tropické nemoci se umírá. Na Sáře bude tyhle naše
drobné spojence dostat do jeho těla.*

*I když pro jistotu bude třeba nakazit ještě aspoň
jednoho. Promluví s ním, Briggs mě žádal o
námořníky, všechno do sebe nádherně zapadá.*

- - -

Už jsme na moři čtrnáct dní. Dnes to udělám. Musím být opatrná. Dávku má dostat přesně, celý obsah lahvičky. Za pár dní budu mít od něj pokoj, za rok se vezmeme, adoptuje Sophii, všechno bude v pořádku...

-

Dveře od její kajuty se prudce rozevřely. Stál mezi nimi. V jeho očích uviděla zuřivost. Právě došívala šatičky pro Sophii.

Musím vydržet tenhle jeho další výbuch, brzo umře.

Beze slova začal rozhazovat její šaty a Sophiiny hračky. Ta se snažila rychle posbírat panenky. Lezla po zemi.

Silně ji nakopl. „Táhni, bastarde.“

Na čele mu naběhly žíly. Obličej měl celý rudý. Takový vztek u něj ještě neviděla. Pláčící dcerka se k ní utíkala schovat. Celá se v jejím náručí klepe.

„Co to děláš! Zbláznil ses?!“

„Ano, zbláznil jsem se. Mám ženu děvku, děvku, která mi do domu nasadila tohohle bastarda. Já idiot jsem si myslel, kdovíjakou nemám ženu a dceru a zatím... Lidi mi naštěstí otevřeli oči. Přísahal jsem, že tě potrestám, vás obě.“

Nic nechápe, dívá se na toho zuřícího chlapa. *Jak na to přišel, proč vyvádí až dnes?*

Přiskočil k ní a vyrval jí Sophii z náručí. Dítě úzkostlivě křičelo. Zacpal jí ústa a vyběhl s ní ven z kajuty.

Běží za ním až na palubu.

„Nééé... nech ji... nééé, neubližuj Sophii.“ Její křik přivolal celou posádku. Nikdo si netroufne ke kapitánovi přiblížit. Stojí na zádi přímo u zábradlí, v jedné ruce má pistoli a v druhé dítě.

„Co s ní chceš dělat?! Pusť ji!“

„Řekni, či je, jinak ji hodím do moře,“ pronesl překvapivě klidně.

„Ne, to neuděláš! To nesmíš udělat! Takovou vraždu! Jak jsem si tě mohla vzít, takového primitiva. Tak dělejte někdo něco, vemte mu Sophii! Pomozte mi, slyšíte!“

Jeden z námořníků popošel ke kapitánovi.

„Stůj!“ Šlehl výstřel. Na palubu vytéká první krev.

„Jsi vrah! Šílenec! Pomozte mi!“ Něco v ní povolilo, křičí na něj všechny nadávky a i přiznání: „...To víš, že to není tvoje dítě, jak sis to mohl myslet,“ nevnímá svět, „...stejně brzo chcípneš, seš nakažený.“ Až teď si uvědomila, že neslyší Sophiin nářek. Mužova náruč je prázdná. Oběma rukama svírá pistoli, kterou míří přímo na ni. Dítě se někam ztratilo. Běží k zábradlí. V moři zahlédne růžové šatičky. „Nééé... Sophie!!!“ Bez rozmyslu skáče za ní do moře. Těžké šaty ji stahují dolů.

- - -

„Zvláštní, co ta loď dělá?“ Znovu přiložil dalekohled k očím.

„Snad ji nikdo neřídí!“ Loď neustále měnila směr svojí plavby. Ještě se jednou podíval do dalekohledu. Ne není to normální. „Kapitáne Moorehousi, hlásím loď s podivným chováním před námi. Podívejte!“

Druhý muž dlouho sledoval záhadné plavidlo. „Skutečně se chová divně. Špatně drží směr. Přibližte se k ní co nejvíce a vyvěste signál.“ Srdce mu buší. Měli jsme se potkat už předevcírem. *Co se stalo a proč tak divně plují? Brzo se všechno dozvím, teď se musím chovat normálně. Před námi je neznámá podezřelá loď.*

„Pane, neodpovídají. Máme se přiblížit ještě víc?“

„Ano, co když něco potřebují. Musíme zjistit, co se stalo.“

„Pane, nikdo se na palubě zatím neobjevil. Co to může znamenat? Podívejte, je označená. Přečtete to?“

„Mary Celesty. To je hrůza! Okamžitě spusťte člun! První důstojník s devíti námořníky půjde prohledat loď. Třeba jsou tam nemocní.“ *Že by se nakazili všichni? Ne, to není možné. Mocht tam hned jet.*

Bylo by to podezřelé, nemůžu, ať dělají rychle. Troá jim to, zatím se tady zblázním strachy...

-

Po celou dobu nepřítomnosti deseti členů posádky chodil kapitán nervózně po palubě. Každou chvíli se díval směrem ke druhé lodi.

„Kapitáne, už se vracejí!“

Bylo vidět, že se mu ulevilo. Napjatě pozoroval příjíždějící.

První důstojník vylezl na palubu. „Pane, na lodi jsme nenašli žádného člověka, ale všechny jejich věci tam zůstaly. Připadalo nám to, jako by právě odešli.“

Kapitánova tvář se změnila údivem. Nápadně zbledl. „Co to povídáte? Žádný živý nebo mrtvý na Mary Celesty není? Jdu se tam podívat sám.“ Co to znamená?!

Rychle se vyšplhal na palubu. Ticho. Nic nenasvědčuje přítomnosti lidí.

Prochází kajutami. Jen v její je nepořádek.

„Kapitáne Moorehousi!“ Lekl se toho hlasu. Otočil se.

„Boy! Boyi, co se tady stalo?“

„Neštěstí, pane, něco neuvěřitelného,“ Na námořníkovi bylo vidět nervové vypětí posledních deseti dnů. Jeho hlas mu připadal jako zvuky umírajícího.

„Co! Co neuvěřitelného? A kde je Sára?”

„Všichni jsou mrtví, pane!”

„Mrtví?? Nakazili se?!”

„Ne pane, po poledni 24. listopadu chytil kapitána nějaký nervový záchvat. Hádal se s paní a nakonec vyběhl s dcerou v náručí na palubu. Nikdo jsme si k němu netroufli, jen Gottlieb. Kapitán měl zbraň a Gottleba na místě zastřelil. Paní pak na něj vychrlila spoustu nadávek, a že dcera není jeho dítě. Křičela, panebože ta křičela, ale on se už zdál klidný. A najednou se to stalo. Udělal takový krátký, ale strašně rychlý pohyb, bylo to strašný, hodil dítě do moře. Paní skočila za ním. Snažili jsme se je vylovit, marně... Bylo to příšerný, objevili se žraloci... první důstojník se snažil...” Vyprávění námořníka se stávalo útržkovitější a pomatenější. Bylo vidět, jak všechno znovu prožívá. „Večer kapitán a ještě dva námořníci dostali tu horečku... ráno byli tuhý... zbyli jsme tři... opili se a začali mi vyhrožovat, že jsem je nakazil... zabil jsem je...”

„To je strašný, panebože, to je hrůza. Boyi, tohle se nesmí nikdo nikdy dozvědět. Musíš povídat, co ti řeknu.”

-

Moorehouse se podíval po svých mužích.
„Pánové, myslím, že jsme v pěkné kaši. Jediný svědek zemřel a na nás může padnout podezření.

Musíme se dohodnout, co budeme všichni říkat. Proberte mezi sebou a i mužstvem všechny detaily na nic nezapomeňte. Nakonec ty peníze za nálezný si zasloužíme, my Mary Celesty našli, ale znáte lidi, nebudou nám třeba věřit. Musíme být pojištěni, jedna pětina ceny lodi a nákladu, to bude pěkná částka.”

- - -

„Vaše ctihodnosti, dovolíte, abych řekl svůj názor na celou věc?”

„Prosím, pane porotce. Vítám každou sebemenší připomínku. Je to tak tajemná a zvláštní událost, že nesmíme na nic zapomenout. Nález lodi bez posádky nemáme každý den a obvinít možná nevinné ze zločinu, je podle mě taky zločin.”

„Znal jsem tak trochu Briggsovy, proto jsem se tímhle případem hodně zabýval. Všechno jsem si zapisoval a položil si pár otázek. Prosím, tady to mám,” podal soudci několik listů papíru hustě popsaných drobným písmem.

„Ukažte... hmmm... zajímavé...,” soudce se soustředěně začetl.

Vyplutí

Mary Celesty

7. 11.

Dei Gratia

2. 11.

Rozdíl je pět dnů, obě lodi se setkaly 4. 12.

Plula celkem 27 dní.

Plula celkem 22 dnů.

Poslední záznam v lodním deníku 24. 11 – plula tedy 17 dní.

Byla na moři 12 dní.

Od 24. 11. plula bez řízení? To znamená 10 dní.

Do gilbraltarského přístavu byla dopravena 13. 12.

Přišla už 12. 12.

Celkem dní na moři od vyplutí

36

30

Poslední záznam o poloze Mary Celesty
36°56' sš 27°27' zd (tj. cca 110 mil západně od Azor).

Našla ji Dei Gratia na 38°20' sš 17°15' zd (tj. 590 mil západně od Gibraltaru).

Z tohoto usuzujeme, že urazila bez řízení cca 500 mil.

1. Mohla Dei Gratia dohonit Mary Celesty 24. 11.? Myslím, že mohla.

2. Mohli se nějak zbavit posádky Mary Celesty? Leda nějak nečekaně, aby se nemohla bránit. Boj by znamenal stopy krve, ty jdou smýt, ale v přímém napadení protivníka by mohlo dojít k zranění či smrti i u někoho z posádky Dei Gratii. Jed? Také není bezpečný. Kde by měli zaručeno, že otrávenou

vodu či potraviny si vezme celá posádka najednou? Zrádce na palubě? Plyn? Ten by měl okamžitý účinek.

3. Může neřízená loď plout bez poškození deset dní asi 500 mil? A mohla by sama připlout k místu setkání? Při velkém štěstí snad ano. Vnitřně o tomto velice pochybuji. Někdo ji řídil.

4. Zvláštní náhoda, že na Mary Celesty narazila právě jen Dei Gratia? Copak ji nemohla během deseti dnů potkat jiná loď? To se mi zdá skutečně moc náhodné, ale možné to je. A zároveň to potvrzuje moji domněnku, že byla někým řízena.

5. Oba kapitáni byli přátelé, skutečně nemohli vyplout společně? Trasa jejich cesty byla shodná. Zde mohl hrát roli obchodní zájem.

6. Divné chování kapitána Dei Gratii. Přiznal, že Mary Celesty znal. Jak to, že podle výpovědi svědků, ji při setkání poznal až po přečtení jména?

Dei Gratia připlula 12. 12., Mary Celesty až 13. 12. Kapitán s prvním důstojníkem šli nahlásit nalezení lodě bez posádky až toho 13. 12. Proč nepřišel hned? Proč vlastně nemohly obě lodi připlout najednou? Pluly společně? Nečekal teprve na ni?

Při hlášení se neustále dovolával lodního deníku a svědectví prvního důstojníka. Z psychologického hlediska, nedělá tohle člověk, který něco předstírá nebo chce zatajit? Tady může nastat i eventualita strachu ne z vykonaného činu, ale strachu z

neoprávněného podezření. Našli něco hrůzného a dostali strach, že se to svede na ně.

Zvláštní je, že hned po hlášení požádal o peníze za nalezení lodi. Bod v jeho neprospěch.

7. Co za lidi plulo na Mary Celesty a Dei Gratii? Stály by jim peníze za nálezné za to? Je jich hodně, ale ne zase tolik.

8. Kapitán Briggs vzal na Mary Celesty i svoji ženu a malou dceru. Předtím to nikdy neudělal. Proč tak jednal tentokrát? Nechtěl být dlouho od rodiny, a tak si ji vzal sebou. Láska? Žárlivost? Nechávat mladou ženu samotnou. Utíkali před něčím?

9. Podle lodivoda po něm manželka kapitána poslala dopis rodičům. Proč? Nerozloučila se s nimi na pevnině? Co jim hned mohla psát?

10. Znovu k lodi. Bloudila podle svědků asi 10 dní a oni ji našli, jako by ji lidé právě opustili. Na stole v jídelně byly připravené talíře. V kuchyni byl nedovařený oběd. Na stěžňových lanech se sušilo prádlo. Některé chybělo a některé bylo potřhané. Kdyby bylo krásné, málo větrné počasí, myslím, že by se prádlo nemohlo potřhat. Plátno není papír. Kdyby bylo větrné počasí, loď by se dost kymácela. Mohly by talíře zůstat rozložené po stole? Domnívám se, že ne.

A k nedovařenému obědu. Kdyby kuchař najednou opustil hrnce před dokončením jídla, kamna by zůstala teplá a jídlo by se přiškvařilo.

11. Podle svědků byla znát voda na kapitánském můstku, v mezipalubí a kajutách na zádi. (V podpalubí bylo metr vody.) Vypadalo to, jako by tam bylo něco smýváno? Krev?

12. Na lodi prý zůstaly všechny věci posádky. Vylučuje to loupež? Vyplývá z toho osobní msta nebo útěk?

13. Loď vezla náklad sudů s lihem. Ty, až na několik, rovněž zůstaly neporušeny. Proč byly rozbité, a proč ne všechny?

14. Proč zmizely lodní dokumenty Mary Celesty, sextant a chronometr, ale proč nezmizel lodní deník? Zapadá to do něčí kamufláže? Má nám to něco dokázat? Jsou údaje v něm pravdivé? Nevím.

Soudce dočetl. „Zajímavé, pane porotce. Ale bohužel jen samá známá fakta, otázky a vaše domněnky. Téměř nic nového a nic, co by pomohlo něco dokázat. Na základě domněnek nikoho nemůžu odsoudit. Všechno musím mít podloženo nezvratnými důkazy. Tohle vám jistě dalo dost práce. Bohužel, nerad vám to říkám, zbytečné.“ „Ano, domněnky. Někde je odpověď. Chvíli se mi zdá, že jsem ji našel. Pak ten pocit zmizí a já se jen domnívám. Pouze mi připadá, že je zde nějak moc náhod najednou. Někdo se nám pokouší něco vnutit? Proč? Ti lidé, pokud něco vědí, raději mlčí.“

„Mlčí a věřím, že nepromluví. My jsme víc udělat nemohli. Budu muset případ uzavřít. Nemáme žádná fakta. Nemůžeme nikomu nic dokázat. Divný pocit mám taky. Vypadá to tak

tajemně. Jenže nedělám si o lidech iluze. Bude v tom něco špatného.”

„Musím s vámi souhlasit. Nechci nikomu uškodit. Pro vysvětlení je několik variant. Na svá proč nejsem schopen jednoznačně říci proto. Lepší bude mlčet. I když se mi někdy skutečně zdá, že vím, jak to bylo. Ty udivující náhody.”

„Jsou náhody náhodami? Nejeví se to tak pouze nám? Starý řecký filosof tvrdí, že všechno má svoji příčinu. Jdete-li po ulici a spadne vám na hlavu želva, podívejte se nahoru. Bude tam kroužit orel. Každé proč má své proto. Závislé na nás nebo na zákonech vesmíru.”

- - -

„Dobré ráno. Je šest hodin, zahajujeme ranní vysílání. Nejdříve přehled zpráv.”

Karel spal v křesle před televizí. Probudila ho znělka televizního zpravodajství. Nechápavě se dívá kolem sebe.

Hergot, já usnul u televize, no nejsem zvyklý ponocovat. Ale že to nejzajímavější dávají takhle dlouho. Ještě, že dnes je poslední díl. Takhle jsem pořád ospalý. Je to ale zajímavý, moc zajímavý, až mi to někdy připadá jako ve snu.

V půl dvanáctý opět zapíná televizi. Už potřetí slyší sametový hlas neznámého hlasatele.

„Dnes naposledy vás vítáme u televizních obrazovek. Čeká na nás nejpodivnější záhada. Stala se přesně před padesáti lety.

Je 5. 12. 1945, středa, 14.10 hodin. Od startovací plochy na letecké základně Fort Lauderdale na Floridě se odpoutalo páté letadlo typu Grumman TBM 3 Avenger. Bylo to poslední letadlo letky, které měla provést cvičné bombardování poblíže ostrova Bimini. Jedná se o velice jednoduchý úkol. Trasa je přehledná, pěkné počasí. Velitelem letky je zkušený pilot poručík Charles Carroll Taylor. Funkci leteckého instruktora ve Fort Lauderdale vykonává už dva měsíce.

Nikdo nepředpokládal nějaké komplikace... a přesto.

Kolem 15.00 hod. letka provedla cvičné bombardování a od této doby se kontrolní věži normálně neozvala, následovalo jen několik spojení s podivnými Taylorovými hlášeními a zachycení rozhovorů mezi piloty letky.

V 15.40 zachytil při svém letu Robert Cox, letecký instruktor na základně, rozhovor mezi posádkami letadel. Vyplývalo z něj, že došlo k poruše kompasů a letadla zřejmě zabloudila. Cox se s nimi pokusil spojit. Po chvíli se mu to podařilo. Zjistil, že hovoří s Taylorem. Spolu s kontrolní věží se mu snažil předat doporučení, ať zapne radiokompas. Taylor mu neodpověděl, pouze oznámil, že letí ve výšce 1500 metrů. V té chvíli se Coxova vysílačka porouchala.

V 16.25 hod. se podařilo základně záchranné jednotky námořního letectva Port Everglades s Taylorem navázat spojení. Ohlásil jim, že zapnul nouzové signální řízení. Dostalo se mu doporučení předat řízení letky někomu, komu fungují kompas. Taylor oznámil, že rozumí, ale podle zachycených rozhovorů zřejmě velení nepředal. Až v 16.45 oznamuje jen změnu kurzu. Nic víc. Na základně byl zatím vyhlášen poplach, ale nic se nepodniká.

V 17.15 hod. Taylor oznamuje, že letí západním směrem a bude ho držet, dokud nenarazí na pevninu nebo strojům nedojde palivo.

V 17.30 zaslechli na základně Taylorova slova. „Co je to tam vlevo? Nějaká loď?”

Je 17.50 a jeden z radarů zachycuje letku. Nachází se 100–200 km od pobřeží Floridy východním směrem. Tyto důležité údaje se však na základnu dostanou až za dvacet minut, protože celý systém dálkopisného spojení letecké námořní záchranné služby na jih od Banana River vypověděl službu. V 18.21 jsou dálnopisy opět v pořádku.

Až do 19.04 hod. jsou občas zachycována slova z jednotlivých letadel. Po tomto čase už oficiální zprávy o jakémkoliv spojení s letadly mlčí...

V 18.20 vystartoval první záchranný letoun. Pro poruchu navigačního zařízení musel hned přistát. V 19.37 odstartovaly ze základny dva létající čluny Mariner. Jeden letěl k místu, kde byly Avengery zjištěny přímo, druhý oklikou. První se normálně

vrátil na základnu, ale druhý Mariner se od startu neozval...

Záchranné akce trvaly skoro tři týdny. Po šesti zmizelých letadlech se oficiálně nenašla sebemenší stopa. Jinak, našla? Nenašla?"

Karla se zmocňuje neznámé vzrušení. Slabá bolest v týle mu vystřeluje jehličky až do mozku. Najednou cítí, že se dozví pravdu.

Třetí fantazie – příběh Charlese Carrolla a pěti Avengerů

Trojúhelník?

Charles přechází nervózně pokojem. Rozhodl se, tak nač ještě čeká. Nemá cenu to prodlužovat. Nic nemá cenu. Je unavený. *Nač to všechno bylo? Nač? Proč mě nikdo neseštelil. Mohl jsem se zřítit a mít pokoj.*

Nalil si další sklenku koňaku. Nebylo jeho zvykem pít. Vojský pilot, pokud chce létat, musí oproti jiným žít dost asketicky. Dnes je mu všechno jedno. Všechno.

Na stole před ním leží krabička plná spánku. Stačí spolykat její obsah a...

Ode dveří se ozvalo zazvonění. A znovu.

Dívá se upřeně na stolek. *Neotevřu! Žádného už nečekám, žádného.*

Pomalů vyndal první tabletu. Ruce se mu slabě chvějí. Zvonění nepřestává. Zvuk zvonku je chvíli naléhavý a chvíli rozkazovačný. Otevři! Otevři! *Kdo mě asi tak potřebuje? Kdo může takhle zvonit?* Ještě na chvíli zaváhal. Prsty drtí bílou tabletu. Podíval se na rtěnku na svém nočním stolku a pak rychle prášek spolkl.

Zvonění vystřídaly údery na dveře. Volá ho mužský hlas. Zpozorněl. *Někdo z letiště?* Jasně slyší vyvolávat svoje jméno a hodnost. Zátylkem mu

projela ostrá bolest. Později, když o tom přemýšlel, nedovedl si své další chování vysvětlit.

Bolest se znovu ozvala, tentokrát mírněji. Rychle vstal z křesla. Vzal krabičku a zahodil ji pod pohovku. Rozcuchal si vlasy a rychle se převlékl do županu. Bledou tvář a nevyspalé oči nemusel předstírat. Najednou mu záleželo na tom, aby neznámý nic nepozoroval.

„Ano, už jdu! Počkejte!”

Za dveřmi stál v služebním postoji mladý voják. Nikdy toho muže u nich neviděl. Všiml si, že nepatří k letectvu.

„Pane poručíku, desátník Morison. Mám za úkol vám odevzdat rozkaz od velitele výzkumného týmu,” podával mu zalepenou obálku.

Cítil na sobě jeho pohled. Musí mu něco říct. Neslužebně se usmál. „Omluvte mě, asi jste musel dlouho klepat. Bylo mi zle a nemohl jsem spát, tak jsem si vzal nějaké prášky.”

Mladík neodpověděl, jen zdvořilostně uklonil hlavou. Jako že chápe. Významně se podíval po obálce.

Stál tam ve dveřích v županu a s neotevřeným vzkazem v ruce. Myslel si, že už ho nemůže nic vyrušit. Byl definitivně rozhodnutý skončit tady se vším. Ještě před několika minutami byl lidská troska. Chvějící se, neschopný soudně myslet a jednat. A najednou je všechno pryč. Bylo to pro něho něco tak zvláštního, vybočujícího z normálu. *Co jen se mnou v těchto týdnech bylo? Jak jsem mohl*

dojít tak daleko? Až k dnešku? A najednou deprese zmizela, jako by tenhle mladík byl indiánský šaman. Ty jeho oči! Cítil na sobě Morisonův pichlavý pohled.

Rychle roztrhl obálku. Na obyčejném papíře opatřeném razítky a podpisy stály dvě věty.

Povolávám vás okamžitě do svého výzkumného týmu. S podpisem jednoho z nejvýznačnějších vědců.

Druhou větu tvořilo pouze jediné slovo „Schvaluji.“ a podpis jejich generála.

Vyrazilo mu to dech. Tak je to pravda! Občas něco zaslechl o výzkumných týmech vedených předními vědci, nepodléhajících vojenskému ani politickému velení. Domníval se, že se jedná o výmysly. Teď drží v ruce rozkaz k nástupu do jednoho z nich. Velitel je fyzik. Proč si vybral právě mě? Copak tomu rozumím? I když třeba budou chtít něco z letectví. I to přeci souvisí s fyzikou.

Podíval se na mladíka. Ten předpisově zasalutoval. „Pane poručíku, vůz vás čeká před domem.“

Za deset minut mu generálův řidič otvíral dvířka vozu.

„Pane, Taylor je na cestě k nám. Zachoval se přesně podle vašeho předpokladu.“

„Děkuji za zprávu. Můžete odejít.“

Vyšlo to! Až do této chvíle nevěděl, jestli nebudou muset začít testovat dalšího muže. *Bylo by to nebezpečné zdržení a navíc my potřebujeme velice zkušeného pilota. Těch zase není nekonečné množství. A test je drahý. Nedalo by se nic dělat. Všechny části testu jsou pečlivě a dopodrobna propojeny. Logicky navazují na sebe a v závěru směřují k citovým a motivačním změnám u testované osoby.*

Pro potvrzení svých teorií potřebují muže, kterému nezáleží na životě, který je ochoten při pokusech i zemřít. Zároveň musí splňovat podmínku vysokého inteligenčního kvocientu a být výborným pilotem. A takový za chvíli přijde.

- - -

Zná ho ze stovek metrů filmového záznamu. Snímali každý jeho krok, reakci, pocit. Právě si znovu promítá poslední film, kde Taylor bezděky účinkuje.

Pozoruje, jak chodí po pokoji, jak se odhodlává vzít první prášek. To bylo dáno jako znamení pro Morisona. Vyslal mu signál a on začal zvonit u dveří.

Zatajil dech, když viděl, jak polyká tabletu. Znovu všechno prožívá. Ten hoch splnil svůj úkol dobře. Podařilo se mu Taylora vrátit k povinnosti. *Tohohle telepata si určitě necháme. Je trochu hloupý, ale tím líp. Jde lépe ovládat a je věrný, to*

je hlavní. Moc se neptá a vykonává úkoly, kde jinde než u nás by se ovšem takhle měl. A zase na druhou stranu, kde bych hledal lepší vysílač na telepatické ovlivnění Taylora, nejdůležitější závěrečnou součást testu. To vlastně završí všechno naše několikaměsíční úsilí. Být tam někdo jiný, třeba by to nedopadlo takhle výborně. Povolil jsem jen dva signály. Nebylo to málo? Nemám pro příště nařídit víc? Ne. Na Taylorovi je vidět, že stačily. Víc by nemělo smysl.

Zastavil obraz. Opět si podrobně prohlíží tvář ještě poměrně mladého muže. Byl pro ně neobyčejně složitým případem. Dobře odolával i chemickému ovlivňování osobnosti. Nic ho nedokázalo zlomit. Skoro se mu nechce věřit, že muž, který prošel válkou, se pokusí o sebevraždu kvůli ženě. *To mi nakonec může být jedno. Potřebovali jsme ho bez telepatie dostat až k depresím končících sebevraždou. Anuska rovněž výborně splnila úkol. Další z kostek naší mozaiky.*

Někdo slabě zaklepal. „Vstupte!“ Vyštěkl.

„Poručík Taylor hlásí příchod.“

„Pojďte dál a posaďte se.“ Okamžik se na sebe vzájemně dívali. Jejich myšlenky byly téměř shodné. Tak to je tedy on. U každého z nich měla jiný nádech.

Taylor čekal, až jeho nový nadřízený promluví. Připadlo mu všechno teatrální. Pár minut a spal. Neměl by už žádné zájmy. Je nervózní. *Co mi můžou chtít? Čím jim zrovna já můžu pomoci? Kdyby věděli o dnešku, těžko by mě vybrali. Nesmím dát nic najevo.*

Ticho trvalo asi minutu. Pak začal vědec s pravomocí velitele pomalu a tiše hovořit. „Jistě se divíte, že jsme si vás vybrali. Určitě jste o nás něco už zaslechl. Jsme výzkumný tým armádou financovaný, ale nezávislý. Část výzkumů je věnována vojenskému využití. Naším úkolem je vyvíjet stále nové techniky a stroje. A právě to je důvod, proč jste tady. Na základě doporučení jste byl jako jediný z armádních pilotů vybrán k testování nových typů letadel. Chápete, že je všechno přísně tajné,” podíval se na něj.

„Znám svoje povinnosti, pane,” konečně přestal být nervózní. Mělo mě to napadnout. Zkušební pilot. To nebude špatné. Změna a riziko.

„Výborně. Dnes dostanete první úkol. Bude velice snadný. Pojedete jako instruktor na normální přeškolovací kurzy pilotů. Se strojem se ještě blíže seznámíte, ale typ je shodný s tím, na jakém jste už létal. Znovu opakuji, všechno je tajné, s nikým nesmíte hovořit, že jste členem mého týmu. Nikdo o tom neví. Jen my a váš generál. Je to pro vás takové skryté vyznamenání. Dnes už pro vás nemám další instrukce. Ostatní se dozvíte na místě. Sami se přihlásíme.”

„Chápu. Rozkaz splním, můžete se spolehnout.”

„Není to rozkaz, špatně jste mě pochopil. Je to vaše lidská povinnost. Za mými dveřmi končí pravomoci armády. Zde nejsou rozkazy. Pouze povinnost sloužit lidstvu a vést ho dopředu. Možná se vám to zdá frázovité, ale my to skutečně tak

chápeme, proto tohle všechno děláme. Jsme vědecký tým. Hrstka lidí, kteří jsou v poznání neuvěřitelně vpředu. Poznání chce oběti. A myslím, až do všeho proniknete, protože k nám budete patřit i vy, dáte mi za pravdu. Poznání vás bude zavazovat k mlčení. Pochopil jste? Zneužití poznání by bylo kolapsem lidí, jediná informace z našich výzkumů by mohla způsobit nenapravitelnou katastrofu." Profesor se na Taylora upřeně zadíval. „Chápete nás?“

„Doufám, že ano. Akorát, proč děláte pro armádu?“

„Finance a ještě mnoho jiných důvodů, jako třeba služba milované vlasti. Musíte nám věřit, bohužel jinak to v téhle společnosti nejde. Existují i nepřátelé, musíme se proti nim nějak bránit a armáda je zatím potřebná, ale o tom vás nemusím přesvědčovat. Víte co je poslání pro vlast. Teď odjedete na den zpátky domů. Zaříd'te si všechno potřebné a pozítří v osm hodin na vás bude čekat vůz. Pojedete na své nové působiště. Docela vám závidím, na Floridě je v tomto období nádherně." Vstal od stolu a podal mu ruku. „Pro dnešek na shledanou.“

- - -

Čeká už několik týdnů. Zatím se mu nikdo neozval. Cítí se dost mizerně, ale zdá se, že

zapomíná. Musí. Čeká ho něco velmi důležitého. Je voják. *Jak jsem to mohl nechat dojít tak daleko? Co se se mnou jen dělo?* Neustále si klade tyhle dvě otázky. Nenachází odpověď. Prostě to nechápe. Všechno mu připadá vzdálené. Anuska, jeho chuť skoncovat se životem. Stalo se to vůbec?

Dopil skleničku limonády. *I tady má takovou divnou chuť. Asi jsem ji málo vychladil.*

- - -

To nemůže být ona! Co by tady dělala? Přidal do kroku. Téměř běžel, ale žena, kterou zahlédl na křižovatce, se mu v další ulici ztratila.

Poznal jsem ji. Určitě je to ona. Nemohl jsem se splést! Černý dlouhý vlasy, dokonalá figura, má na sobě dokonce i ty zelený šaty jako na té zatracené pláži, kde jsme se poznali. Vzpomněl si, jak se mu nejdříve bránila, ale když ji povalil do písku, úplně se změnila, sama si solíkla tyhle zelený šaty a roztáhla stehna. Choval jsem se tenkrát jak nepřítel, nikdy před tím jsem se takhle divoce nemiloval, až s ní, dokázala mě maximálně vydráždit. Bylo v ní něco zvláštního. Ztratil chuť k dalšímu nakupování. Všechny vzpomínky se mu v mozku obnovily, i jeho beznaděj ze ztráty Anusky. Vrátil se na základnu.

Okamžitě odešel do svého pokoje. Oblečený si lehl na postel. Přitížilo se mu. Rozbolela ho příšerně hlava, tupá bolest ho nutí přivírat oči. Cítí

nespokojenost, smutek. Zase se mu silně třesou ruce. *Proč tady tohle všechno dělám? Neměl jsem tenkrát otevírat! Neměl jsem chodit do města. Kdyby se už ozvali! Nemá to stejně cenu, co bych tam u nich mohl víc dělat než pokusného panáka, já. Kdyby o mně všechno věděli, ani za toho panáka bych jim nestál. Tady bych taky nemohl zůstat ani v letectvu. Co bych dělal? Ať už se ozvou, jak dlouho tady budu čekat? Dávají si na čas. Za chvíli budou Vánoce a nový rok, ta nejistota ubíjí.*

Nevydržel ležet. Byl příliš rozrušený. Přecházel místností. Všechno na něj padalo. Těžce dýchal.

Nemůžu tady zůstat. Půjdu raději ven.

Oblékl se a vyšel na chodbu. Ve dveřích domu se téměř srazil s Morisonem. Byl v civilu, ale poznal ho hned.

„Dobrý den, Morisone. Jdete za mnou?“

„Ano, pane. Vůz na vás čeká za základnou. Pojďte, dovedu vás k němu.“

Konečně! Kdyby tušili, že mi vlastně vždycky bezděky pomohli. Ještě, že na mě není nic poznat a do mozku mi nevlezou.

-

Auto zastavilo na předměstí. Zchátralé domy nepůsobily dobrým dojmem. Pocit opuštěnosti dokreslovaly prázdné ulice. O životě svědčilo pouze vlající prádlo na pavlačích. Když se zaposlouchal, slyšel v dálce dětský výskot.

Morison mu úslužně otevřel dveře. „Tady máte počkat. Na shledanou, poručíku Taylore.“

Zůstal sám na okraji chodníku. Není to divné? Díval se za stále se menším autem. Proč asi odjel?

„Poručíku!“ Škubl sebou. Nečekal oslovení. Nikde přeci nebylo vidět jediného člověka. Otočil se.

Jeho oči se setkaly s očima starého vědce. „Dobrý den, pane. Promiňte, nevšiml jsem si vás.“

„Ani jste nemohl. Chtěl jsem vás překvapit a povedlo se,“ usmál se na něj.

Připadalo mu to pošetilé až dětinské gesto. Géniové jsou prý někdy velice dětinští. Starý pán mu najednou nepřipadal jako přísný velitel tajného výzkumu, připomněl mu jeho dědu. Taky se rád takhle bavil.

„Pojďte, Charlesi, pojedeme ke mně do pracovny.“

Ve vedlejší ulici čekalo další auto. Řidič nezamířil do centra města, kde podle něj mohly být pracovny vědců, ale naopak vyjeli opět na dálnici. Zastavili se až po třech hodinách jízdy u malého domku na pobřeží.

Cestou se bavili jako dva cestující třeba ve vlaku. Nikdo se nezmínil, proč sem jedou... Velitel o jeho poslání mlčel a Taylor nechtěl působit dojmem zvědavého a nedočkavého člověka.

Určitě se to brzo dovím, nemá cenu, abych o tom začínal sám.

Vystoupili z vozu.

Vědec neposlal řidiče pryč. Naopak přikázal mu počkat na ně.

Uklidnilo ho to. *Pojedeme tedy zpátky. I když, není to jedno?* Chtěl by dostat svůj úkol. Docela se na ty nové mašiny těší. *Nač asi přišli? Bude to něco převratného?*

Vešli do domku. V hale si všimnul velkého příklopu, uzavírajícího vstup do podzemí. To vysvětlovalo, kde jsou laboratoře. Domeček byla jen kamufláž.

Minuli vchod do laboratoří a vešli do velice vkusně zařízené místnosti. Připomínala spíše starožitnictví. Starodávný psací stůl, knihovny, křesla, stolky... Prohlížel si tu záplavu krásných věcí. Profesor se vlídně usmíval.

„Líbí se vám, Charlesi, moje pracovna?“

„Ano, pane, velice.“

„To jsem rád. Myslím si, že tady je nejvhodnější prostředí pro náš rozhovor... Posad'te se a okamžik počkejte, přinesu něco k osvěžení.“

Celkem ho překvapilo nenucené chování velitele. Všechny pocity u něj převážila touha nezklamat tohoto muže. Zavděčit se mu. Provést svůj úkol. Jaký bude se mu najednou zdá vedlejší. Určitě bude důležitý a to stojí, jak říkal profesor, za oběť...

Neměl moc času na dlouhé rozvažování, fyzik se vracel s plechovkami limonády a nějakými obloženými chleby.

„Berte si. I když na vás vidím nedočkavost. Nebojte se, hned se dovíte, co bude vaším úkolem v našem týmu. Možná nebudete něčemu rozumět, nestyďte se zeptat. Budu se snažit všechno vám vysvětlit.”

Usmáli se na sebe. „Děkuji. Snad nebudu hloupý žák.”

„Ne hloupý, tak jsem to nemyslel, ale víte, nad něčím žasnu ještě i já sám a nevím, jestli jsem to dobře pochopil. Fyzika je dobrodružství, které nikdy nekončí. Přemýšlel jsem, čím mám nejdříve začít. Došel jsem k závěru, že nejlepší bude, když vám udělám takovou malou přednášku a začnu od vás a našeho týmu.” Profesor se odmlčel. Hledal ta správná slova, nejlepší vysvětlení, ale přitom neodkrýt všechno, jen nejnutnější, nezbytné aspoň pro trochu fér hru.

„Ne náhodou, ale podle přísných kritérií výběru jste se stal, Charlesi, jedním z našich spolupracovníků. Ač se vám to možná bude zdát neuvěřitelné, jsme skutečně tým nezávislých vědců. Armáda nás sice z velké části financuje, ale samotní generálové nemají ponětí, na čem právě pracujeme, a my jim účty neskládáme. Občas jim nějaký objev nebo poznatek předáme, ale je to jen malá část našich výzkumů. Myslíme si, že je lepší, když aspoň něčím je spokojíme. Jinak by se obrátili třeba jinam, mohlo by to být ještě horší, než je. Dá se říct, že kromě nás nikdo nemá ponětí, kam věda došla, a my to neuveřejňujeme. Myslíme si, že by to nevedlo

k ničemu dobrému. Z těchto důvodů rovněž není nikomu známo složení našich skupin. Proto i vy poznáte pouze mě. Někdo dokonce pro nás pracuje, aniž to ví. Plní úkoly zadané někým jiným a ten zase někým jiným a až konečný článek řetězu je u nás. Vy máte to štěstí, že jste jedním z nás a až splníte zadané, budete rovnoprávný člen společenstva. A nyní něco víc k vašemu úkolu. Stručně řečeno, budete jen řídit zvláště upravené letadlo, velet ostatním z letky a podávat nám hlášení. Takto vypadá váš úkol na povrchu. Ve skutečnosti se stanete účastníkem něčeho, a teď se prosím neuražte, co nejste schopni pochopit. Na první pohled budete pilotovat svěřený stroj, ale ve skutečnosti pocestujete v čase." Udělal pauzu. Taylor mlčel. Nevěděl, co na takové sdělení odpovědět. Bylo to pro něho skutečně něco nepochopitelného, jako pohádka. Zřejmě na něm byl znát úžas, fyzik byl s takovou reakcí spokojen. Pokračoval dál ve svém monologu.

„Ano, cestovat v čase. Slyšel jste dobře. Využíváme přírodní elektromagnetické pole. Vytvoří se vlastně tunel, kterým se dostanete do dalšího časoprostoru. Záleží na jeho polarizaci na minulost nebo budoucnost. Jak jsme si zvykli nazývat stavy časoprostoru. Tento tunel vede z přítomna, tam, kam mu určíme."

Odmlčel se. Cítil, že vypadl z role. Najednou nevěděl jak pokračovat. *Mám mu říct pravdu, nebo tady skončit a přejít k jeho úkolu? Všechno měl od*

psychologů určené předem. Musel ho k sobě citově motivovat. I ta limonáda byl tah na jeho vědomí. Teď sedí proti němu, dívají se na sebe. Já a moje loutka... Měl jsem na to právo? Snad ano... Určitě ano... poznání je nejdůležitější a není zadarmo... asi jsem už starý, začínám být sentimentální, co mi na tomhle vojákovi záleží, je jedním z mnoha a není poslední, bez něj by mi nebylo líp, prostě za všechno se platí. Pauza se protahovala. Ani jeden z nich nevnímal čas. Profesor se brzo probral ze svých úvah. Nemáme tolik času, rozhodl se.

„Ovšem stačí malá odchylka a tunel vyústí jinam nebo se změní jeho výchozí pól a není možný návrat do cestovatelovy přítomnosti. Může nastat ještě třetí varianta, a to ztráta časoprostoru. Cestovatel zůstává mimo jakýkoli čas. Stane se nesmrtelným, ale i neexistujícím. Vidíte, Charlesi, nic vám nezamlčuji, jednám s vámi na rovinu. Snad jen pro vaše uklidnění, tohle všechno se nám podařilo teoreticky zvládnout. Na základě předchozích pokusných letů jsme upravili přístroje. Mám tady všechny teoretické výpočty a nákresy přístrojů. Prosím, můžete se podívat.“

Taylor se dívá na změť schémat, číslic, funkcí, integrálů. Téměř nic nechápe. Důvěřuje jim.

„Máte nějaký dotaz?“

„Tady tomu skutečně nerozumím, ale zajímalo by mě praktické využití vašeho objevu, jeho smysl.“

„Smysl cestování v čase? Dejme stranou poznání minula a budoucna, morální, kulturní. Držme se jen

užitku pro vás. Lety se absolutně urychlí. Vystartujete, proletíte časovým tunelem a ten vás přenese z minulosti nebo budoucnosti na místo určení. Na jakékoliv místo ve vesmíru v jakékoliv době. Nebudete potřebovat ani nějaké atomové pohony. Stačí obyčejné s minimální spotřebou benzínu. Pouze na start a přistání. Další výhoda pro vás bude, že v tunelu jste pro ostatní svět neviditelný. Pouze v tom časoprostoru, kterým právě prolétáte, vás mohou spatřit, ale pouze jako bezhmotný přízrak, protože vlastně po dobu strávenou v tunelu nejste. Není to úžasné?"

„Musím s vámi souhlasit. Je to úžasné. A už se to někomu podařilo? Proletěl někdo tunelem na určené místo?"

„Ne."

„Budu první?"

„Ano."

„A ti přede mnou?"

„Říkal jsem vám, že jsme neměli ještě tak dokonalé přístroje na zaměřování pólů tunelu. Mělo by se to konečně podařit."

„Co s nimi je?"

„Existují, ale ne pro nás. Někdy se podaří některé zahlédnout. To jsou ti, co v čase pulzují. Další ho ztratili úplně."

„Podaří se jim někdy vrátit?"

„Je to opět teorie. Nemáme potřebnou energii, ale zákon návratnosti dějů v čase platí. Jednou se podaří vrátit je do jejich doby. Zatím jsou přízraky."

Nemají čas. Nestárnou. Nežijí v našem chápání života."

„Je jich hodně?"

Velitel se na chvíli zamyslel. „Ne." Byl se sebou nespokojen. Ví, že jich je už nejméně padesát. Ví, že přístroje nejsou stoprocentní. Je to milosrdná lež?

„A ti lidé, co asi cítí?"

„Zřejmě nic, všechno se pro ně odehrává buďto neuvěřitelně rychle nebo pomalu, nestačí nic vnímat, tok jejich vědomí je zastaven. Necítí nic. Vůbec nic, je to tak pro ně nejlepší. „Jsou na tom vlastně líp než my."

„Po této stránce rozhodně ano."

„Ještě poslední otázku: Jaký bude můj úkol přesně?"

„Budete řídit let skupiny bombardérů do tunelu. My vás budeme navigovat a hlášení budete podávat pouze nám. O výzkumu budete vědět jen vy. Jsme si stoprocentně jistí úspěchem. Myslím, že ostatní celkem nic nepoznají a těch několik zvláštností letu jim vymluvíte. Pilotní věži budeme dávat hlášení za vás. Všechno je dopředu do detailu promyšleno. Záleží jen na vás. Víte, do čeho jdete."

„Mám podle vás šanci na návrat?"

„Určitě."

„Děkuji. Kdy poletím?"

„Zítra ve dvě."

„Provedu."

Podali si ruce. „Děkujeme vám. Jistě chápete důležitost ověření teorie. Uvědomujete si, co budeme mít v rukou.“

„Budeme neporazitelní.“

„Ano. Zatím na shledanou. Řidič vás odveze zpátky na základnu. Já tady mám ještě nějakou práci. Brzo se uvidíme. Věřím tomu. Vím to.“

„Na viděnou, profesore.“

-

Je rád, že nemusí s Taylorem jet zpátky. Morison ho určitě do těch dvou ohlídá. Je spolehlivým lidským strojem. A Charles?

Občas je mu z tohohle všeho zle. *Ale jak jinak dojít k poznání? Kde bychom vzali prostředky, zázemí, bezpečnost? Co se dá dělat, svět je založen na penězích. Bez nich by zítra nedošlo k ničemu... Zase takhle uvažuji, opravdu, co to se mnou je?*

Sedl si za psací stůl. Malým klíčkem odemkl jednu z přihrádek. Vyndal z ní slabý sešit. Zadíval se do vzorců.

Je mi líto těch vojáků. Musím si přiznat, že nevím, jestli se tentokrát konečně pokus povede a oni se vrátí. Vlastně, i když se vrátí, jsou odsouzeni žít v některém ze soukromých sanatorií. Takže je to pro ně stejné. Možná i horší. Pustit je nemůžeme. Všechno musí zůstat bezpečně utajeno.

Ze sešitu mu vypadla malá mapka. V modři se červenaly tři body. Shýbnul se pro ni. *Naštěstí se*

nám území, které je pro nás nejvhodnější k vytvoření časového tunelu, daří obestírat mýtem záhadna. Nedalo to ani moc práce. Lidi mají raději báčorky, nad kterými nemusí moc přemýšlet. Je to jednodušší než poznání skutečné pravdy studiem přírody a navíc pokud věří na zázraky, jsou lépe ovladatelní, a když se třeba ještě něčeho i bojí jako pekla, je to nejlepší, neměla to církev špatně zařízené. Nikdo nemůže šfouřit do zázraků a do záhad zítra se stane, ať už to dopadne jakkoli, jedna z dalších velmi záhadných nehod, snad bude všechno v pořádku. Nikde jsme nenašli chybu, máme dostatek propočáteční energie, zdokonalili jsme přístroje. Ve výpočtech nemůže být chyba...

Zaslechl startující motor auta. Odjíždí. Během dvou dnů by se měl vrátit. Nechám si ho tady s ostatními. Je velice inteligentní a přitom poslušný, pro nás je potřebný pilot s praxí. Bude určitě pokládat za čest být mým kolegou. Bude šťastný. Na neúspěch už nemyslel.

Podíval se na hodinky. Musím do laboratoří.

Mohutný poklop lehce zdvihlo hydraulické zařízení. Objevily se skládací schody. Až na prvním odpočívadle si vzpomněl, že nechal na stole osnovu k článku, který by měl vyjít ještě v prosinci.

Nechtělo se mu vracet znovu nahoru. Simon ho určitě napíše, jak bude potřeba, bez přípravy, rovnou z hlavy. Mínění lidí je třeba nenásilně a pozvolna vytvořit. A my přeci neděláme nic proti nim. Naopak! Pomalu je připravujeme na naše objevy.

Profesor opatrně scházel dolů. Neměl rád tuhle chůzi do hloubky po dost vratkém schodišti. Děsil

se toho, že by třeba spadnul. Pečlivě klade nohy na dřevěné desky.

Schody končily na začátku dlouhé, úzké chodby. Na chvíli se zastavil, aby se vydýchal. Rozsvítil v chodbě všechna světla. Teď už jde rychleji.

Po několika krocích se zastavil a otevřel první dveře.

-

„Dobrý den, pánové. Všechno je připraveno?“

„Ano, pane prezidente. Zítra to musí vyjít. Jinak neplatí žádné zákony a naše výzkumy byly chybné a zbytečné. A sami víme, že přírodní zákony fungují přesně a neomylně. My je pouze neznáme a tak děláme chyby.“

„Máte pravdu. Neúspěch zavíní naše neznalost. Věříte mi, že někdy mám z toho všeho strach? Kam až dojdeme?“

„A víme, kde jsme?“

- - -

„Simone, článek už vyšel?“

„Ano, pane profesore. Podívejte, tady.“

Starý muž vzal do rukou poslední výtisk novin. Pozorně se začel do označených odstavců.

Prosinec 1945 Manchester Guardian

Sargasové moře polyká nyní letadla stejně jako lodě...

„Ano, tohle je dobré. Nikdo nic netuší. Škoda, že náš pokus přestal být ovladatelný. Ale teorie je potvrzena, snad tam tudy nebude létat moc letadel. Musíme se pokusit o likvidaci tunelu. Pro jistotu. A Simone, tenhle článek je výborný, napište další.”

„Ano, pane profesore.”

- - -

Karel se probudil opět ráno v křesle před televizí. Rozespale se dívá na televizního moderátora, který právě ohlašuje ranní zprávy.

Tak tohle už opravdu není normální. Třikrát za sebou usnout před televizí... nikdy předtím se mi to nestalo. Schválně se Mirka v práci zeptám, jaký měl z tohoto pořadu dojem.

„Ahoj, Mirku, co si říkal tomu seriálu o bermudském trojúhelníku? Senzace, že jo? I když, představ si, vždycky jsem na závěr usnul.”

„Počkej, jaký seriál? O čem to mluvíš?” kolega z kanceláře se na něj nechápavě podíval.

„No na desátém programu v půl dvanáctý v noci.”

„Říkáš na desátém v půl dvanáctý?”

„Jo.” Karel začal být nervózní. Tep se mu zrychlil. Nedovedl si to vysvětlit. Je klid’as, nic ho

nikdy nedokáže vytočit. Teď s neurčitelnými obavami, které přerůstají do strachu, očekává Mirkovu odpověď.

„Ne. O ničem nevím. Asi jsem to nějak přehlídl. I když, bylo to v programu? Nějak si nepamatuju. A bylo to pěkný? Povídej.”

Karel zbledl. Před očima se mu roztočily černé a šedé kruhy.

„Co ti je? Udělalo se ti špatně?”

„Tak trochu. Omluv mě.” Honem vyšel z kanceláře. Utíkal domů.

Rychle odemkl byt. S třesoucíma rukama vzal noviny na stolku. Vyndal z nich televizní program. Přelétl jeho stránky.

Je to tady, pondělí, úterý, středa 11.30 Záhady bermudského trojúhelníku.

Oddechl si. Vložil program zpátky do prostředku novin.

Už chtěl odejít, když se náhodou podíval na titulní stránku. Udělalo se mu opravdu zle. Na stole před ním ležel Manchester Guardian z prosince roku 1945.

**Trocha
cynismu
neuškodí**

...Vy prý...

*Co mohou o Anglii vědět lidé, kteří znají jenom
Anglii?
Kipling*

Za stolem sedělo dvanáct mužů. Před nimi ležela krabička a v ní byl schovaný kompas.

Vešla nejistým krokem. Útlá, malá postavička se ztrácela v obrovské místnosti.

“Tak vy prý rozhýbete kompas? Ano?!”
zahřmělo na ni od stolu.

“Ano, prosím,” špitla.

“To je zajímavé. A máte pro to vysvětlení?”
Předseda nadzvedl obočí.

“Ne, prosím.” Hlavu má skloněnou a dívá se na špičky bot.

“Tak jak můžete tvrdit, že rozhýbete střelku kompasu?!” Zabodl prst do vzduchu.

“Já prosím, nic netvrdím, ale střelka se pod mýma rukama opravdu začne otáčet.” Zoufale se na ně podívala. “Prosím, věřte mi. Ta střelka se opravdu prostě sama od sebe hýbe, jak nad ni dám dlaň.”

“Ano, to víme. Proto jsme vás zavolali... Vy ale nemáte vysvětlení a střelka se vám hýbe. Dokažte to!”

Přišla pomalu ke krabičce s kompasem. Chvilí nad ní podržela ruku. Dlaní se jí téměř dotýkala. Začala pomalounku kroužit prsty. Střelka se začala točit podle jejich pohybů.

“To není možné!” Soudci vstávají ze svých míst a tlačí se kolem stolku. “Neuvěřitelné! Zajímavé! Skutečně se pod jejíma rukama ukazatel severu hýbe... Poslyšte, a umíte ještě něco?” Dívají se na ni.

“Já nevím.” Znervózněla. “Snad, když si budete přát.” Pokrčila rameny.

“No, my si přejeme hlavně vysvětlení. Čekáme.” Sedli si opět za svůj stůl a lačně ji pozorují.

“Ale já skutečně nevím proč... To snad vy...” Vztáhla k nim prosebně ruce.

“My?!... My!” Dvanáct mužů stahuje obočí. “Co si to dovolujete! Vy!” Zatáhnou za páku, kterou mají u židlí. Sametová opona za nimi se rozhrne a ukáže šibenici.

“No tak, nelžete, že nevíte, a odpovězte! Jak to děláte a co ještě umíte!” Vstávají. Obstoupili ji do kruhu. Z rudých tváří jim zlostně svítí oči. “No táák!... Bude to!” Kruh se kolem ní stahuje.

“Nóóó...”

Pohled na muže a na nezaměnitelně upravené trámy a konopný provaz jí roztrásl kolena. Jak je přesvědčit? Možná je oklamu. “Dobře, povím vám to. Všechno souvisí se skutečným severním pólem. Nehýbu kompasem, ale celou Zemí. Střelka pak následuje sever tam, kam ho já otočím.” Znovu,

aniž jí kdo brání, nastavuje ruku nad krabičku a začíná jí krouživě pohybovat.

Nejdříve si nikdo z nich neuvědomil, co se to děje. Podivné hučení, praskání, bolestný křik. Místnost se začíná propadat do hloubky. Dům se bortí...

- - -

“Vy prý dokážete rozhýbat Zemi. Taková hloupost! Jak to můžete tvrdit!” Dvanáct mužů stahuje ruce v pěst a buší do stolu.

“Já to netvrdím, to říkali oni,” bojácně odpovídá.

“Ne, řekla jste jim to vy! My jsme ale lepší. Dáváme vám šanci přesvědčit nás. Dokažte nám, že rozhýbate Zemi!” Opřeli se o opěradla křesel, ruce položili na břicho a čekají. Na rtech mají ironický úšklebek.

Stojí tam nešťastná. Slzy jí vytékají z očí. Bojí se. Moc se bojí. Hrdlo se jí stáhlo. Mlčí.

“Vidíte, že nic neumíte! Jste podvodnice! Lháčka!” překřikují se a hrozí jí pěstmi.

“Ne!” vykřikla z posledních sil. “Nééé!”

“Tak to dokažte!” pohrdavě se usmívají.

Je zoufalá, za jejich posměšky a pohrdáním je zlo. Místností zavál vítr. Odhrnul závěs za zády sedících mužů. Uviděla podivné křeslo s několika dráty.

Chtěli to! Začíná točit celou dlaní. Opisuje stále větší a větší kruhy. Domy padají. Vody zaplavují pevniny. Křik, nářek...

- - -

“Tak vy prý dokážete zničit Zemi...” Několik mužů sedících na skalních výstupcích pohrdavě kouká na malou ženskou postavičku. “No, nějak se nám to nezdá. Můžete to dokázat?”

“Ne, nemůžu. Je to prostě daný fakt,” drze se jim podívala do očí.

“Co to znamená daný fakt? Můžete to dokázat, vysvětlit?” neodbytně trvají na svém.

“Ne, to teda nemůžu. Berte to tak. Já... Nevím... ale snad vy...,” ušklíbla se.

“Nevykrucujte se. Jste lhářka! Využíváte řady náhod a děláte se slavnou. Za to je trest! Trest! Rozumíte?! Rozumíte!” nepřítelně řvou a hrozí jí pěstmi.

“Ale já...” Nemá sílu ani chuť pokračovat v hovoru.

“Mlčíte!” vítězně se smějí. “Mlčíte! Můžete to dokázat! Určitě ne!... No, odpovězte nám! Jste lhářka!”

“Ne!” odsekla.

“Tak chceme důkazy! Důkazy! ... Důkazy!” vzájemně se překřikují.

“Žádné nejsou!” zakřičela, jak mohla nejvíc.

“Není tedy o čem diskutovat.” Vstávají ze svých míst a dívají se směrem k vrcholku hory. Jeden z nich tam právě dobrousil těžký kámen. Ostří protíná vzduch.

Pláče, je jí opravdu líto, že to musí dokázat, když to neumí vysvětlit.

Pomalou sotva znatelně začíná kroužit dlaní nad skálou. Kámen praská. Začíná se vylévat láva. Voda kolem je v okamžiku vypařená... Země puká... láva chladne, sama se tříští na stále menší a menší částčky... všechno kolem se bortí...

Poslední částčka prachu se rozplynula do vesmíru.

- - -

“Poslyšte, slyšeli jsme, že vy prý dokážete zničit celou galaxii. To je výborný vtip,” hlasitě se smějí a tlučou se přitom do stehů. “Vy!... Skvělý vtip... Vy!” Vstávají z křesel. Chvíli se vzájemně pozorují. Zdvíhají proti ní ukazováčky. Nadechují se.

“Vysvětlete to! Dokažte to!...”

Cui prodest?

Probudilo mě vytrvalé ťukání dešťových kapek na plechový parapet okna. Podíval jsem se znechuceně ven. Z odpudivě šedivé oblohy se na zem řinuly provazce vody.

Voda je všude, zmizela pod ní cestička k brance, ulice. Na záhonech stojí kaluže, holé stromy mají nacucanou kůru a nad vším se vznáší mlžný opar.

Rozklepal jsem se chladem. Nesnáším zimu, člověku neustále teče z nosu a v očích má slzy, cítím se přitom strašně. Měsíce, kdy nehřeje sluníčko, bych nejraděj prospal, zavrtat se do peřiny a probudit až na jaře. Nenávidím je, ty hnusný měsíce, ale nejvíc ze všech nenávidím listopad, jestli se někdy oběsím, tak to bude právě v listopadu, nevím proč, ale tenhle měsíc má na mě deprimující vliv. Snad to umírání celé přírody vyvolává i u mě touhu umřít.

Hodiny odbily půl deváté. Ulice byla úplně pustá a tichá, v domě byl taky klid, vypadalo to jako by přes noc všichni pomřeli a zůstal jsem jen já. Takhle představa mi vyvolala další. Co bych asi dělal, kdybych zůstal jediným člověkem na světě? Myšlenku jsem nedokončil, z jídelny se ozvalo cinkání příboru. Matka snídá.

Hnusné počasí, šero a celkové mrtvolno mi zavíralo víčka. Zalezl jsem si znovu do vyhráté postele. Teď už nemusím vstávat, když matka chce. Teď už naštěstí ne. Spím rád, a i když vstanu dýl, tak všechnu práci stihnu. Naopak kdybych vstával brzo, tak se dlouho budím a vlastně celý den nestojím za nic. Tím pádem udělám mnohem méně. Tohle moji rodiče nikdy nechápali. Otec, ten nemohl ráno spát, a tak nepřál nikomu. V šest pustil velice hlasitě rádio, aby bylo každému jasné, že už je nemístné jakékoliv další spaní. To mi ten starý idiot dělal, i když už jsem chodil do práce a potřeboval jsem se aspoň o víkendu vyspat.

Honem jsem zavřel víčka a snažil se myslet na příjemnější věci.

Vzbudil jsem se přesně za hodinu, venku pořád pršelo. Uslyšel jsem cinkot poštákovy kola. Chudák musí v tomhle nečase ven, to jsem na tom opravdu líp, že můžu dělat i doma. Napadlo mě, jestli nám někdo nepíše, když se tady zastavil. Zvědavost byla tím motorem, co mě dostal z postele. Rychle jsem se oblíknul, vzal si deštník, galoše, pro jistotu i pláštěnku, a vyšel jsem ven. Hned na první pohled jsem viděl, že nebudu zklamaný, z kaslíku už na dálku bíle prosvítaly dopisní obálky. Bezděky jsem zrychlil chůzi.

Copak mi asi kdo píše? Odemkl jsem malá dvířka a vyndal několik dopisů. Dva byly pro mě a

tři pro moji matku. Podle písma jsem okamžitě poznal pisatele všech pěti. Matce psaly její sestry a švagrová a mně moje snoubenka Jana a strýc Eduard. Jak to, že nenapsal taky matce? Vzal jsem do ruky dopis od něj a ostatní strčil do kapsy. Osahal jsem obálku, byla nezvykle plná. To on určitě píše oběma. Skrblí Ěda, skrblí, načpak?

V předsíni jsem svlíknul mokrou pláštěnku, roztáhnul deštník, aby uschnul a honem jsem spěchal do knihovny přečíst si, co mi ti dva píšou.

Nejdříve jsem rozdělal to od strýce, z obálky vypadly, jak jsem očekával, dva papíry, jeden začínal, Moje draze milovaná švagrová a druhý, Arnošte, můj milý synovče a dědici našeho jména. Eduardovi bude padesát, ale někdy mi připadá, že jemu je tak pětatřicet a padesát je mně, no jen ty oslovení, matku to dost štve, ale musí si přiznat, že ji Ědy dopisy pobaví. Tak copak mi píše.

Nejmladší větvi rodu Dubovských, dovoluji si Ti, připomenout, že ještě žiji a žít hodlám, ale v tento podzimní nečas na mě padá chandra a splín, proto jsem se rozhodl uspořádat takovou malou slavnost. Pozvu pár, jen mě drahých lidí a ty si s sebou mohou vzít zase svoje drahé. Proto Ti Arnošte píši a zvu Tě na víkend (13. 11. tohoto roku). Samozřejmě, že pozvání platí i pro Janičku. Omluvy a výmluvy nepřijímám, přijed'te všichni (i s matkou, které píši zvlášť, ale raději jsem oba listy dal do

jedné obálky, aby se nemohla vymlouvat, že ho nedostala).

Těší se Eduard.

Tak tohle je strýc, něco si vymyslí a musí to být. Neexistuje pro něj třeba pojem pracovní zaneprázdněnost. No nakonec, aspoň bude zábava, tady bych se ukousal a stejně bych tenhle víkend nic neudělal, protože má přijet Jana. Moje milovaná Jana se s mojí milovanou matkou moc nemilují, přímo se živelně nesnáší. Dívat se na ty studený pohledy a hraný úsměvy, v tomhle počasí bychom byli tady, no to by byl zase víkend ... Vlastně, co píše Jana? Rychle jsem rozřízl malou obálku s iniciálami JK.

Milý,

píší Ti v rychlosti jen několik slov. Doufám, že Ti to nebude vadit, ale přijedu už v pátek, ten sobotní spoj totiž zrušili.

Pusinku, Janička.

Ani neví, jak se to bude hodit. Vyjedeme hned ráno. To bude Ěda koukat, až ho tak brzo přepadneme. Taky by se mizera nejraděj válel v posteli do oběda. Má pravdu, skutečně jsme stejní. Zasmál jsem se.

„Copak tě tak pobavilo?“ Ani jsem si nevšiml, že do pokoje vešla matka, tázavě se na mě podívala.

„Eda píše.“

„Hmmm.“ Zatvářila se velice upjatě.

„Tobě taky.“

„No, to je překvapení. A poslal to v jedné obálce, vid’.“ Ušklíbla se opovržlivě. Matka zvyklá i přede mnou hrát divadýlko a tvářit se, že je lidumil a všechny bližní má strašně ráda, porušuje toto pravidlo u Edy. Ostentativně ukazuje, jak jí je protivný a jak ho nesnáší.

„Jo.“ Nechoťně jsem potvrdil a nahrál ji.

„A copak, copak, že se ozval? Drahý příbuzný.“

„Zve nás k sobě.“

Matka se udiveně podívala. „I mě? Není možná, ukaž.“

Podal jsem máti její dopisy. „Draze milovaná, bude mi ctí... To je votrok, kdy se naučí chovat normálně.“ Zakroutila máma hlavou. „A prý abych to u něj přežila, můžu si vzít kamarádku, jako minule.“

„To myslí Annu?“ Podivil jsem se.

„Koho jiného?“

„To se teda divým, vždyť se minule spolu téměř nebavili. Ona je, a teď se neuraž, jako ty, taková rezervovaná, odměřená, nemá smysl pro Eduardovy legrácky. Nezdá se ti nudná a hloupá?“

„Ne! Mě ne!“ Skoro vykřikla. „Uvědomuješ si, když urážíš mé přátele, že urážíš i mě?! Podle tebe když je někdo vychovaný a umí se chovat, je nudný

a hlupák," odmlčela se a potichu jedovatě dodala, „no proto ses zhlídnul v Janě. Už tatínkovi se to děvče nelíbilo, a že to byl nějaký znalec lidí.“ Viděl jsem na matce, že se chce hádat. Její vysoký pronikavý hlas měl na mě neuvěřitelný vliv. Dokázal mě vytočit do nepřičetnosti. Navíc, když začne s průpovídkami a vzpomínkami na otce. Jednou jsme se i skoro poprali. Prostě před očima mám tmou a vzteky nevím, co dělám, proto jsem raději změnil hovor.

„To je tam ale hnusně, no snad v sobotu nebude aspoň pršet. Pojedeme hned ráno, souhlasíš?“

„Koukám, že jsi rozhodl už za mě. Ani nevíš, jestli pojedu, ale tebe můj názor nezajímá, všechno musí jít podle tebe.“ Matka mluvila stále dost afektovaně. Rozčílilo mě to, odpověděl jsem jí rovněž dost hlasitě. „Promiň, ale vůbec mě nenapadlo, že bys byla schopná Edu zklamat. Chce nás tam všechny. Jasně to píše, tak se laskavě nenech prosit. Nebylas tam dost dlouho a bude tam společnost. To se snad chceš užírat tady sama? Já totiž stoprocentně jedu.“

„No dobrá, dobrá, možná pojedu. A neřvi na mě laskavě.“ Významně se na mě podívala. „Na tu sobotu ráno se musím nejdříve zeptat Aničky, jestli jí to bude taky vyhovovat. Třeba má práci.“

„Dobře, ale když nebude mít čas, jedeme bez ní. Bude to možná lepší.“ Vyslovil jsem nahlas své přání. Máma se pohrdavě pousmála a už normálním, řekl bych až radostným hlasem dodala.

„To ona čas mít bude, neboj se.“ Ve dveřích se zastavila a ještě dodala. „A nevíš, že z odříkaného chleba má pak každý největší kus?“

Matka odešla telefonovat a já jsem se šel nasnídat.

To teda bude zajímavý výlet, taková nesourodá společnost, kohopak tam ještě najdu, třeba se Édovi hosté mezi sebou i poperou, zve tam lidi, kteří se nesnáší, to udělal určitě schválně, aby se mohl bavit. Musím si dát pozor, abych nakonec já nedostal do huby. To by nebylo příjemné. To ne.

-

V sobotu ráno se jako zázrakem vyjasnilo. Podzimní sluníčko se dokonce pokoušelo hrát. Vdechoval jsem vůni hlíny a mokrého listí. Měl jsem báječnou náladu, s úsměvem jsem přehlížel matčiny nevraživé pohledy, které vrhala na Janu, těšil jsem se na pěkný den. Tohle moje nadšení trvalo až do chvíle, kdy u naší branky zazvonila Anna. „Běž prosím tě otevřít.“ Zavolala matka. Poslušně jsem vzal klíč a šel k brance. V půli cesty jsem si všiml, že za tepanou mříží nestojí jen Anna, ale i její přítel Evžen. Byl to pro mě šok, tohohle chlápka z celého srdce nesnáším, je mi z něj na blití. Ty jeho řídké vlásky, jak pochcaná sláma, králičí zuby a rybí vyblitý očička. Jeho věčný strach o sebe, o své zdraví, o své jídlo, pití, určitě si kontroluje i

vlastní hovno, ale přitom se chová velice suverénně. Vždycky má pravdu jen on. On snad vše na světě studoval, všude byl, všechno ochutnal. Anna je, to musím uznat, velice atraktivní ženská, ty kozy a zadek, jak přišla k tomuhle chlapovi nevím, prý je velice bohatý, ale v hlavě má nasráno. A připadá mi jako teplouš.

Ovšem, než jsem došel k vrátkům, stačil jsem nasadit grimasu vzorného hostitele. Matčina škola, přeci jen zapracovala.

„Vítám vás.“ zahlaholil jsem na celou ulici a hnál jsem se k nim s napřaženou rukou. Anna můj stisk opětovala, ale Evženek mi podal ruku jak leklou rybu. Nevyvedlo mě to z míry. Jestlipak i tohle Eduard naplánoval? Nic v dopise o Evžovi nebylo, že by matka? Musím to zjistit. „Nestůjte tady a pojd'te dál, aspoň na káféčko.“ Jemně jsem je tlačil před sebou do haly. Matka právě přinášela na stůl bábovku. Jediný pohled do jejích rozesmátých očí mě přesvědčil, že Evža je její práce. No to bude výlet. Úplně jsem se přestal těšit. Kdyby to šlo, tak bych poslal za Edou jenom je a já s Janou bych zůstal doma. V postýlce.

„Ahoj, to jsem ráda, že jedete s námi a i vy, pane inženýre.“ Šveholila matka. Všichni se nechutně cpali bábovkou. Jana a já jsme seděli trochu stranou a mlčeli jsme. Podíval jsem se na hodinky. „Tak snad abychom jeli. Ano, mami?“ Evža se na mě povýšenecky podíval. „Paní Marie pojedje našim vozem, vid'te.“ Na, našim vozem, dal takový důraz,

že jsem radši už mlčel. Matka radostně přikyvovala. Zvedl jsem se. „Takže ahoj, my jedeme, sejedeme se u Eduarda.“

„Ahoj.“ Řekla, mi jen tak ledabyly matka ani se na mě nepodívala, pozornost věnovala jen přátelům. Když jsem je tam tak viděl tak mě napadlo, jestli by ji ti dva pomohli, kdyby něco potřebovala? To ji budu zas dobřej. Chtěl jsem k té trojce vyslat nějakou jedovatost, ale nic opravdu inteligentního mě nenapadlo. Mlčky jsem vzal Janu za ruku a vyšli jsme ven. Nakonec jsem byl rád, že ten kretén vzal to svoje fáro, jet všichni v jednom, tak bychom se taky mohli sežrat, ještě než bychom dojeli ke strýci. Ten by se asi bavil. No z Evži bude taky vedle sebe, patří mu to, nemusí se jen bavit, ať se taky žere.

A opravdu, že ho přítomnost Evžena vyvedla z míry, jsem na něm poznal hned, jak vešel do haly. Eduardovy antipatie k tomu nažehlenému, bohatému panákovi dokonce předčily moje očekávání. „Co je to za vola?“

Zeptal se mě hned, když jsme osaměli. „To je Aničky nápadník, pan inženýr, moje drahá paní matka si dovolila nabídnout tvoje pohostinství i jemu.“

„To mám radost, velice sympatický hoch, no co se dá dělat, ukážeme všem, že náš rod je pohostinný a dobře vychovaný, nemám pravdu. Arny?“ Šťouchnul do mě.

„Máš,“ zasmál jsem se a štulec mu oplatil. „No jo, chtěl jsem nasrat tvoji paní matku, což se mi určitě podařilo,“ přikývl jsem mu, „nu a ona nasrala zas mě, to je ta spravedlnost.“

Sobota zatím probíhala bez nějakých větších kolizí. Strýc pozval tolik lidí, že jsme se s Janou bavili jen s těmi, co nám byli sympatický a s ostatníma jsme se jen pozdravili.

Ve tři hodiny nás strýc všechny pozval na malou svačinu do místnosti, které říkal podle obrovského krbu prostě krbová nebo krbárna. Na stolcích byla káva, čaj, chlebíčky a zákusky, a na rožni v krbu se začalo opékat sele. Hlavní chod večeře.

Přišli jsme s Janou později, Eda se mě venku chtěl pochlubit novým druhem chryzantém, nechtěl jsem ho odbýt, a tak na nás zbyla místa až u zdi a ještě ne u sebe. Bylo mi to jedno, vždyť se společně ještě užijeme, nakonec neznáme se přeci rok.

Vzal jsem si kávu a chlebíčky a pohodlně jsem se usadil do vysokého křesla. V místnosti bylo pěkně teplo, venku se začalo smrákat a drobně mrholit, v krbu praskala velká dubová polena a můj nos zachytil pach pečínky. Z reproduktorů tiše vyhrávala pohodová muzika. Někdo, myslím že to byl zase Evža, se zeptal, jestli by se nemělo rozsvítit. Souhlasilo jen pár lidí, ostatní bouřlivě protestovali. Zkazilo by to atmosféru. Všude byl takový klid. Hosté si mezi sebou šeptem povídali. Strýc se k

mému překvapení věnoval Anně a matce. Pomalu jsem začínal usínat, když najednou celým domem proběhl zvláštní hrůzný vzdech.

„Co to bylo?!“ Všichni se rázem probrali a nechápavě se dívají na sebe. Podíval jsem se po Eduardovi. Trošku zbledl, ale pevným hlasem uklidňoval své hosty. „To nic, jen asi nějaká hra větru, stává se to tady od jisté doby pravidelně a ani odborník, kterého jsem tady měl, neví, co s tím, ale není to nebezpečné, věřte i... i on to říkal.“ Zdálo se mi, že v jeho hlase je těžko skrývaný strach. Takhle ho neznám. Co tím myslel, od jisté doby? Než jsem se stačil zeptat, ozvala se Jana. „Od jaké doby se to ozývá?“ Eda se na ni podíval a zdálo se mi, že se smutně usmál.

„Už je to dávno. Nechci vás strašit, ale většinou se to ozývá třikrát, tak v půlhodinových intervalech.“

Viděl jsem, jak moje matka doslova ožila, ve tmě jí zářily oči. Všechno tajemné a záhadné ji totiž přitahuje. „Ale Eduarde, nikdy jsi mi o tom neřekl.“ Dala do hlasu výčitku.

„Nechtěl jsem nikoho strašit, pak byste třeba ke mně přestali jezdit, dnes se to bohužel ozvalo.“ Svěsil hlavu.

„A jak dlouho to pozoruješ?“ Matka je někdy jak pijavice. Zvědavá pijavice. Když se chce něco dozvědět, tak by snad šla přes mrtvoly.

„Mnoho let.“ Tiše odpověděl Eda. Neustále se přitom díval do země.

„Mnoho let? Zajímavé,“ tváře jí zčervenaly vzrušením, „A říkal jsi něco o odborníku?“ Vyzvídala dál.

„Ano.“ Eda mluvil dost neochotně, bylo na něm vidět, že se tímhle tématem nechce zabývat, ale neví jak to skončit a matka je neoblomná. „Jakého? Dobrého?“ Zajímá se dál.

„Myslím že toho nejlepšího, možná že ho taky znáš.“ Strýc se odmlčel, zvedl se z křesla a začal polévat pečínku. V místnosti bylo ticho. Matka to nevydržela a trochu hystericky vykřikla. „Tak nás nenapínej, kdo to byl?“

„Mistr Hobbes.“

„Ten duchař!?“ Zvolala jedna starší dáma.

„Ano. Ten.“ Přikývnul rozpačitě Eda.

„Takže je to duch? A čím? Víš to? Povídej.“ Matka nedovedla utajit radost. Duchové, to je její koníček, má plnou knihovnu spiritistické a okultistické literatury.

„Ano, povězte nám o tom.“ Hlas Anny zazněl velice přívětivě.

Strýc se na ni dlouze podíval. „Je to pro mě dost bolestný.“

„Někdy se člověku uleví, když o svoji bolesti může říci přátelům.“ Tiše pronesla Jana. Dost mě tím překvapila.

Strýc se chvíli rozmýšlel, vypadalo to, jakoby ho to stálo hodně úsilí, nakonec slabě pokýval hlavou. „Dobrá, budu vám vyprávět dost smutný a neuvěřitelný příběh. Je v něm něco, co jsem

doposud nepochopil, a tak musím přiznat, že zřejmě existují nějaké záhadné a tajemné síly.“ Domem se najednou opět ozval ten bolestný vzdech.

Několik hostů strachy vykřiklo. Ten hlas byl velice hrůzný, zlověstný. Připomínal smrtelný chropot. Opravdu to nebylo nic k zasmání. Viděl jsem, jak se Jana klepe. Svit plamenů ozařoval zpocená čela a bílé obličejy všech Edových hostů. Musím se přiznat, udělalo se mi z toho taky nanic, ale nesměl jsem přeci dát najevo strach. Takhle se shodit. Navíc, když jsem viděl jak se Evženkovi v ruce třese sklenička, ze které se marně pokouší napít. Je ubohý pohled na rozkepanýho chlapa.

„Rozsviňte, prosím.“ Plačtivým hlasem zaprosila starší dáma u krbu.

„Ano, bude to lepší.“ Eduard rychle vstal z křesla a rozsvítil lustr. „Teď pořádně vidíme, měl jsem to udělat hned, ještě se mi tady začnete bát, a to bych nerad. Opět opakuji. Nic nikomu nehrozí, až na,“ rázně utnul další slovo, v jeho výrazu bylo vidět, že má na sebe vztek, honem se snažil tu svoji poznámku zamluvit. „Opravdu se nemusíte bát. A v sedm se bude podávat večeře, to je myslím dobrá vyhlídka, aspoň já se na ni velice těším.“

Nenechal jsem ho mluvit dál a zamluvit nedopovězené, skočil jsem mu do řeči svojí otázkou. „Až na co?“

„Co myslíš?“ Dělal, že nechápe.

Posadil jsem se pohodlněji a lhostejným hlasem jsem opakoval dotaz. „Říkal jsi, že se nemusíme bát až na, a to jsi nedopověděl, na co?“

Eda se kousnul do rtů. „Nechtěl jsem o tom mluvit, ale asi bude opravdu lepší říci vám úplně všechno, ale začnu od úplného začátku. Jistě z vás někteří vědí, že jsem před patnácti lety pracoval v Indočíně. Byl jsem chemik a na Borneu zakládali v Tarakanu novou fabriku a naše společnost vyhrála konkurs, tak jsem sbalil kufry a jel. Dnes nechápu, jak jsem se tam tak moc mohl těšit.“ Vjel si rukou do vlasů. „No člověk neví, co ho kde a kdy potká.“

„A to jste neměl ani žádnou předtuchu.“ Skočila mu do řeči tentokrát Anna.

Strýc se na ni smutně podíval a zakroutil hlavou. „Ne, musím vás zklamat, neměl. Byl jsem na výsost šťastný, protože na Borneo jel i můj šéf s rodinou. Jeho dcera byla totiž moje snoubenka, možná to teď vyznívá jako protekce, ale opravdu to s mojí cestou nemělo nic společného, v naší společnosti se přísně odděloval soukromý život od pracovního a nějaké kamarádíčkování, to tam opravdu nešlo.“ Eda udělal pomlku. Moje matka se snažila zaplnit ticho, honem navázala na jeho řeč. „To ti věříme, navíc, jet pracovat do takové krajiny, není podle mě vůbec žádné terno.“

Viděl jsem, jak Evžen odmítavě zakroutil hlavou. „Nezlobte se, Marie, ale to nemáte pravdu, taková práce je totiž velice finančně výhodná, že pane Eduarde?“

Strýc se na něj podíval jako na něco velice slizkého i v jeho hlase se objevil odpor. „Možná teď, pane Evžene, za mě to nebyly zase tak závratné sumy, ale chudák jsem rozhodně nebyl, to ne.“

Podíval jsem se na Annu a uviděl, jak se na Evžena zle dívá. Nervózně poklepávala nohama a rukama pevně svírala opěradla svého křesla. Bylo vidět, že se snaží udržet, ale nakonec se jí to nepovedlo a dost ostře vykřikla. „Ale Eduarde, tohle tady, kromě Evžena nikoho nezajímá, povídejte prosím raději váš příběh a třeba i o tamní krajině, a ne o penězích!“

„Taky si to myslím,“ prohodil manžel staré dámy u krbu, vzpomněl jsem si, že se mi představoval jako František. Rozmáchl se rukou kolem sebe. „Edo, máš tady dost suvenýrů, povídej o nich. Dodneška mi to dlužíš.“

Strýc, se slabě pousmál a pokýval hlavou. Dříve než znovu začal mluvit, polil pečínku omáčkou a napil se čaje. Všichni jsme mlčeli. Asi si rozmyšlel svoji další řeč, a tak ho nechtěl nikdo rušit. Konečně se Eduard zvedl od krbu a otočil se na nás. Bez nějakého dalšího úvodu začal vypravovat. „Byl jsem tenkrát opravdu šťastný. Cesta byla klidná a bez větších problémů, jen jednou letadlo vletělo do bouřky, ale bylo to pár kilometrů před Saigonem, kde jsme měli zamluvený hotel na tři dny, tak jsme to ani moc neprožívali, těšili jsme se na prohlídku města a na náš nový domov. Odsud jsme potom

letěli do Kota Kinbalu. Tady jsme se zdrželi celý týden. Můj budoucí tchán a Ema, byli doslova posedlí poznáním, chtěli všechno vidět, prozkoumat, ochutnat. Za městem je nejvyšší hora Bornea Kinabalu, má něco přes čtyři tisíce metrů, no samozřejmě jsme na ni museli. Ema byla vším nadšená kokosovými palmami, kaučukovníky, z rostlin ji nejvíc zaujaly mangrovové pobřežní porosty a z živočichů orangutani, z těch byla úplně, jak se říká, vedle sebe. Okamžitě chtěla sehnat nějaké mládě, ale pak se dozvěděla, že mláďata se získávají tak, že zabijí jeho rodiče, a tak se raději spokojila s jejich fotkami.“

Jana slabě zakašlala. „Promiňte, že vám skáču do řeči, ale jaké to jsou rostliny ty mangrove?“

Eda se na Janu zářivě usmál. „Vidím, že mě opravdu posloucháte. Mangrove je pobřežní porost v tropech, jsou to bahnomilné rostliny stromovitého vzrůstu a zajímavé jsou svými plochými deskovými kořeny, vypadá to opravdu pro nás fantaskně, ale za čas vám všechno zevšední. Táhle se podívejte do rohu, mám tam ještě nějaké ty kořeny a nad nimi lastury. Ema bez nich nechtěla odjet, chudák.“ Strýc si vzdychnul a s jeho vzdechem se vilou opět prohnal hrůzný výdech. Hosté zůstali strnule sedět na svých místech, jen Jana stála v koutě a držela v rukou velkou nádhernou věžovitou ulitu, prohlížela si ji a dělala, že ji ten vzdychot vůbec nevystrašil. „Tohle je opravdová ulita?“ Otočila se na Edu.

„Samozřejmě.“

„Takhle veliká? Vždyť má nejmní půl metru a je strašně těžká.“

„Je to tritonka indická a tenhle exemplář má čtyřicet osm centimetrů, na větší jsme tam nenarazili.“

Hosté si honem běželi prohlédnout tu biologickou vzácnost. Matka si ji oběma rukama přidržela u ucha. „Je v ní opravdu slyšet moře.“ Každý to opakoval po ní. Já jsem si ji taky přidržel u ucha. Do hukotu se mi vmísil opět Evženův hlas. „Ale Marie, to není moře, ale hukot vaší krve, prostě jak si tu ulitu přiložíte k boltci, tak se vám zdá, že v ní hučí, ale hučí vám jen krev v hlavě, v té vápenné mlži schránce je absolutní ticho, ten samý efekt můžete pozorovat, když si na ucho přiložíte třeba hrníček.“ Neudržel jsem se, musel jsem ironicky poznamenat. „To my víme, Evžene, ale iluzi moře nevyvoláte kafáčem, zasněte se, příteli a nemyslete jen na přizemnosti.“ Sjel mě nevraživým pohledem, bylo mi jasné, že nikdy nemůžeme být přátelé, nejraděj bych ho opravdu s chutí nakopl do toho jeho vysušeného zadku, takový lidi jako on mě strašně serou, co to tu Anku napadlo, dát se dohromady s takovým kreténem. Najednou se za mnou ozval výkřik. Otočil jsem se a měl jsem co dělat, abych zachytil tu krásnou ulitu. Za mnou stála Jana, vypadala velice vyděšeně. Co se jí mohlo stát, že najednou tak rychle od sebe odmrštila

tritonku? Chvilí mlčela, celá se klepala a zrychleně dýchala. Všichni se na ni upřeně dívají. Zčervenala.

„Promiňte mi to, ale z té ulity se ozval ženský zoufalý křik, píchlo mě u srdce a začaly mi mrtvět ruce. Úplně jsem zazmatkovala, nevěděla jsem co dělám. Rychle jsem se snažila ulity zbavit.“ Chytla se za hlavu. „... já jsem strašná,“ ohlédla se na mě, „Kdybys ji nechtyl, tak jsem ji rozbila.“ Schovala obličej do dlaní. „To je neomluvitelný trapas, Edo. Nezlobte se prosím.“

Eda vstal, tvářil se velice rozrušeně. „Jano, netrapte se, to nebyla vaše vina. I kdyby se ulita rozbila, nemohl bych se na vás zlobit. A neomlouvejte se mi tak.“ Postavil se těsně k ní a jemně ji pohladil vlasy.

„Je mi to tak trapný. Moc se omlouvám.“

Strýc přerušil její další řeč. „Ale Jano, už jsem vám řekl, neomlouvejte se a nic není trapný. Poslyšte, byl to zoufalý křik a potom jako smrtelný chropot?“

„Ano, přesně tak.“ bylo znát, že ji jeho dotaz udivil.

„To je strašný.“ Eda ještě víc zbledl a celý se zpotil. „To je ona!“ Vykřikl.

Na hostech se začal projevovat strach, s hrůzou se dívali na tritonku v mých rukou. Honem jsem ji položil zpátky na místo, přitom jsem si všiml jak jedna z žen si nenápadně brala nějaké uklidňující prášky, viděl to i František. „Eduarde, prosím tě,

nenapínej nás a vysvětli nám všechny tyhle záhady. Kdo, ona?" Skoro prosebným hlasem promluvil ke strýci. Ten se tvářil taky dost vyděšeně. „Já se omlouvám, přátelé, nechtěl jsem vás vystrašit, jsem špatný vypravěč, neustále odbíhám od tématu, teď se budu snažit v rychlosti všechno povědět,“ zhluboka se nadechl. „Tak tedy po týdnu jsme dorazili do Tarakanu, tady jsme dostali jeden domek a postupně jsme se zabydlovali. Všichni jsme byli moc spokojení. Já s budoucím tchánem jsme chodili každý den do továrny a Ema s matkou zůstávala doma. Chodila po městě, ale i do vesnic. Moc rád jsem to neviděl. Obě dvě ženy tady totiž vzbuzovaly dost rozruch. Byly to neobyčejně krásné ženy. Jejich dlouhé blond vlasy domorodce doslova fascinovaly. Dělal si z toho ještě legraci a Ema se mě ptala, jestli dostatečně žárlím. Měl jsem je zavřít doma, zachovat se jako hrubý tupec, nic by se bývalo nestalo a seděly by tady s námi... takhle...“ Eduard se odmlčel. V místnosti bylo, i přes rozsvícený lustr, šero, ale v záři plamenů jsem uviděl, že pláče. „Takhle došlo k tragédii. Jeden den mi Ema s úsměvem oznámila, že má malajského ctitele a ukázala z okna ven. Skutečně před domem stál domorodý mladík a pozoroval naše okna, v rukou měl květiny. Ema se trochu ukázala v okně a kytice dopadla do pokoje.

„Co to znamená?“ Dost hloupě jsem se zeptal.

„Co by to znamenalo, prostě mi tenhle kluk už třetí den nosí kytky a ještě představ si, líbá zem, na kterou šlápnu a i můj stín, není to legrační?“

„No moc legrační se mi to nezdá, radši se ho nějak zbav,“ jsem ji jen řekl.

„Prosím tě.“ Řekla s úsměvem. „Ty už jsi skoro takový šosák jako můj otec. Mě zajímají tady ti domorodci, jsou úplně jiní, tenhle umí trochu anglicky, víš co se od něj dozvím zajímavostí?“ Měl jsem plnou hlavu práce, s rozjezdem nové výroby bylo starostí, že jsem jenom něco ještě zabručel a nevěnoval jsem tomu hochovi už žádnou pozornost. Dokonce jsem na něj zapomněl. Asi za týden jsem se vracel s budoucím tchánem domů a na prahu jsme našli ležet tohohle mladíka. Líbal to dřevo tak vášnivě, jakoby to byla skutečná žena. Když nás uviděl, zmizel. Ještě víc než já se rozčílil Emy otec. Zakřičel za mladíkem nějaké výhrůžky a doma důkladně dceru vyzpovídal. Jejich rozhovor skončil tím, že jí jednou provždy zakázal chodit samotné ven a z domu nesměla dokonce ani jen s matkou, pouze s ním nebo se mnou, na toho hochu se nesměla ani podívat.

Ema byla dost vyděšená, když jsem jí říkal, jak ten domorodec líbal práh našeho domu. Viděl jsem na ni, že i ona si uvědomila, že zřejmě to ten mladík nebere jen jako zdvořilostní přátelství mezi cizinci.

Od této chvíle se Ema věnovala třídění svých sbírek a ven téměř nevycházela. Když tchán náhodou spatřil toho mladíka, tak mu velice

důrazně řekl, že si nepřeje, aby chodil za jeho dcerou.

I já jsem mu to jednou řekl, že Ema je moje snoubenka, ať se klidí, že by ho to mohlo mrzet. Ten kluk se tak divně na mě podíval a slyšel jsem, jak velice tiše říká, že to bude mrzet nás. Zasmál jsem se tomu. „Nesměj se!“ Vykřikl tak vztekle, že jsem radši hned přestal a odešel jsem do domu. Od téhle chvíle jsme ho už neviděli.

Skončilo pěkné počasí a nastalo období dešťů. Evropan si nedovede představit, co to znamená. Krásná krajina se přes noc proměnila na odpornou, doslova odpornou. Všechno kolem nás se stalo jediným velkým močálem. Pravda, močály tam byly ještě před dešti, ale dalo se to snést. Až teď jsme cítili jejich nezdravé výpary malárie. Všechno bylo neustále vlhké, v domě začala být cítit zatuchlina. Nechali jsme třeba v kuchyni volně ležet chleba a do druhého dne byl celý plesnivý. Někdy jsme se ani nemohli pro hustý déšť dostat do továrny. To nebyly takové kapičky jako tady, to byla doslova jednolitá vodní stěna. Silnice se změnila v řečiště a žádné auto jí neprojelo.

Všichni jsme z toho byli už dost zničení. Většinou nefungovala elektřina, nedalo se tedy nic dělat, číst, psát, nic, a tak jsme mohli sedět pouze po tmě a jíst studená jídla. Vlhké teplo, hukot vody, sami bez známých, začali jsme se nudit, a zároveň

jsme zaregistrovali, že se nám zhoršuje zdraví. Cítili jsme se tak nějak špatně, začali jsme být podráždění, unavení, ospalí. Těžce se dýchalo, chvílemi jsme se dokonce začali dusit. Takové bolesti hlavy, jako tam jsem už nikdy nezažil. A ten monotónní zvuk valícího se lijáku, ten slyším ještě dnes. Jako by vám na střechu někdo najednou pouštěl aspoň deset hasičských stříkaček.

Jednou, zrovna zase takhle přšelo, napadlo mě podívat se z okna. V tom hustém lijáku, před našim domem, stál ten mladík a prováděl nějaké divné pohyby. Vypadalo to, že tančí nějaký ten jejich tanec. Nakonec na mě zahrozil a doslova v okamžiku se rozplynul v dešti. Nevěnoval bych tomu nějakou velkou pozornost, kdyby vedle mě nestála taky Ema. Ta, když to uviděla, strašně zbledla. „Co se stalo?“ Zeptal jsem se.

„To byl výhružný rituální tanec, je nástrojem pomsty, tím na náš dům přivolal neštěstí.“ Rozplakala se. Objal jsem ji. „Snad bys tomu nevěřila. Nějakým hopsáním, že by šlo někomu uškodit, prosím tě.“ Snažil jsem se mluvit, co nejhlodestněji. „Já vím, ty tomu nevěříš, ale sám mi o tom vyprávěl, oni jsou spojeni se silami, které my už neumíme vyvolat, ale oni ještě ano. Tímhle na nepřítel přivolávají prokletí. Urazili jsme ho. Já se bojím.“ Tvářila se opravdu zoufale.

„Říkal jsem ti, ať se s nimi nebavíš, tady to máš!“ Rozkřikl jsem se. „Ale neblázni a logicky přemýšlej, copak tohle může něco znamenat. Ano chce nás postrašit. Myslí si, že na nás přivolá nějaké ty své zlé duchy nebo co. No snad nedáš na ty jejich pověry. Ty, právě ty!“ Zasmál jsem se.

„Nesměj se, prosím tě, nesměj se,“ neustále opakovala. Dalším jejím slovům jsem nerozuměl, protože je přerušovala hlasitými vzlyky. Vzal jsem ji kolem ramen. „Emo, Emičko, uklidni se! Co říkáš?“

„Nesmíš se tomu vysmívat, nebo to může být i horší. Řekli mi tolik věcí, nevyprávěla jsem ti o všem, opravdu se bojím.“

Mluvil jsem do ní ještě hezky dlouho, a i její otec s matkou, tvářila se sice, jako že nám věří, ale bylo na ni vidět, že má pořád strach. A tímto dnem se ten strach začal dostávat i do nás. Lekali jsme se každého zvuku, a také jsme měli dojem, že s námi v domě neustále ještě někdo je, a ten nás bez přestání pozoruje. Stávaly se nám také zvláštní nehody. Jako třeba najednou pukla broušená váza, nebo z čista jasna ze stropu spadla na stůl krajta tmavá. Obrovský, několikametrový exemplář.

Ema začala být hysterická. Při sebemenším šumu už křičela. Všechno se to přeneslo na ostatní. Byli jsme jak parta bláznů, neustále jsme poslouchali, jestli v domě někdo není, jasně jsme slyšeli něčí kroky a někdy i hlasy. Ema nám říkala, že v nich poznává hlasy domorodců, kteří nám vyhrožují a sesílají na nás kletbu smrti.

Jeden den jsme seděli po večeri kolem stolu, nešel proud, v místnosti byla tma a ticho. Skoro jsem usínal, když prostě jen tak, samy od sebe zavržaly parkety. A znovu. Někdo neviditelný šel k nám, prošel kolem stolu ke zdi. Uslyšeli jsme zlostné zasmání. A opět bylo ticho. Nestačili jsme se ani vzpamatovat z jednoho úleku a hned následoval další. Zcela nečekaně se v domě rozsvítila úplně všechna světla. Zůstali jsme nehybně sedět, nikdo z nás se neodvážil pohnout se. Napjatě jsme poslouchali, jestli se ještě něco ozve. Jediným zvukem byly pravidelné údery dešťových kapek, jinak byl v domě klid, ale byl to takový zvláštní klid, výhružný, jako před katastrofou.

Ema seděla vedle mě, najednou vytřeštila oči na stěnu před sebou a omdlela. Zachytil jsem ji a podíval jsem se, co ji tak vyděsilo.

Z bílé omítky se na mě zubila příšerná rohatá hlava, místy vyrytá až na cihly, takže to vypadalo, jako když krvácí.

Emina matka vykřikla. „To je ďábel!“ A omdlela také. Přistoupil jsem ke stěně. Na zemi ležela odpadnutá omítka rovněž ve tvaru rohaté hlavy. Nechtěl jsem si připustit, že se děje něco zvláštního. Za žádnou cenu jsem to nechtěl připustit. „Jdu pro lopatku.“ Řekl jsem směrem k tchánovi. „Musí se to uklidit, odpadlo prostě kus omítky, ale Emu všechno tak rozrušuje.“

„Ano, musíme to rychle uklidit a zasádrovat,“ odpověděl mi klidným hlasem. „Pojď se starat o děvčata, já to udělám.“

„Dobrá.“ Souhlasil jsem. Zahlédl jsem ještě, jak si připravuje sádro. Já jsem odnesl Emu s matkou do postele a snažil se je probrat, o otce jsem se nestaral, věřil jsem, že bude všechno normální. Za chvíli se mi to podařilo omdlelé přivést k vědomí. Matka hned vstala, ale Ema zůstala bezvládně ležet a jen plakala. Uklidňovali jsme ji. Náhle se Ema posadila na posteli, podívala se kolem sebe a vykřikla. „Kde je táta?“

„Zůstal dole, chceš, aby přišel?“ Zeptal jsem se. Zase zbledla. „Co tam dělá?“ Zašeptala, jakoby ztratila všechnu sílu.

„Nic, počkej chvílku, dojdu pro něj.“

Jak jsem šel po schodech, zdálo se mi, že opět slyším ten divný smích. Vešel jsem do jídelny a zůstal jsem ohromeně stát na prahu. U stěny s rohatou hlavou ležel Emy otec. Ruce měl roztažené, v jedné svíral špachtli, a v druhé nádobu se sádrou. Díval se do stropu. Hned jsem poznal, že je mrtvý. Ke všemu jsem měl jasný pocit, že vedle mě ještě někdo stojí. Rozcvakaly se mi zuby. Zpotil jsem se. Od hysterického strachu mě odvedla myšlenka, že nahoře mám dvě ženy. Musel jsem honem uvažovat, co mám dělat? A to mi vrátilo odvahu. Ema se to rozhodně nesmí hned dozvědět. To bylo první, co mě napadlo. Řeknu to jen její matce, ona je odolnější.

Tenhle můj úsudek byl bohužel mylný, ale v tuhle chvíli jsem to netušil. Přišel jsem jakoby nic nahoru. Obě ženy se na mě tázavě podívaly. „Otec odjel pro doktora, nechtěl se zdržovat, přijede brzo.“ Emu to, jak se zdálo, uklidnilo. Matka už vypadala úplně v pořádku. „Půjdu uvařit čaj.“ Řekla mi.

Když sešla dolů, chtěl jsem jí co nejšetrněji sdělit, co se stalo, čekal jsem jen na nejvhodnější okamžik. Voda v konývce začínala vřít, připravil jsem pytlík s čajem a šálky. „Máme tady něco na uklidnění?“ Zeptal jsem se ji.

„V lékárnice určitě něco bude. To chceš pro Emu?“ Neodpověděl jsem, ale začal jsem se hrabat ve skřínce. Podařilo se mi najít plnou tubu dost silných sedativ. Vyndal jsem jeden prášek.

„To bude pro Emu silný.“

„Tenhle není pro Emu.“ Odpověděl jsem. Začala být trochu nervózní. „Pro koho je? Pro tebe?“

„Ne, myslím že bude lepší, když si ho teď vezmete vy.“ Položil jsem ho před ní i se sklenicí vody. „Polkněte ho, prosím.“

Zbledla. Na tvářích jí vyskákaly rudé skvrny. „Néééé.“ Zařvala. „Nééé, že nééé! Pověz!“

„Vezměte si lék! Prosím vás.“ Neposlouchala mě. Okamžitě se zvedla ze židle a utíkala do jídelny. Tuhle reakci jsem nečekal, utíkal jsem za ní.

Stala se úplně nepřítelnou. Vrhla se na mrtvého manžela, objímala ho, líbala, volala jménem. Snažil jsem se ji zvednout a odvést. Nepodařilo se mi to.

Najednou sama vstala, podívala se na tu rohatou hlavu, něco vykřikla, podlomila se jí kolena a padla na muže. Rychle jsem k ní přiskočil a snažil se ji probrat. Až za chvíli jsem poznal, že je to zbytečné. I ona byla mrtvá. Co teď? V domě dvě mrtvolky a Ema, která se to za žádnou cenu nesmí dozvědět. Nemocnice. To bylo první, co mě napadlo. Podíval jsem se z okna. Nepršelo tak hustě, takže jsme mohli vyjet autem. Dodnes nevím, jak jsem to zvládnul. Přišel jsem k Emě a řekl jí, že otec musel zůstat v továrně, ale poslal auto domů a já ji mám dovést k doktorovi. Ema byla jako omámená, zřejmě moc nepřemýšlela, a tak ji nedošly nesrovnalosti v mém vysvětlení. Donesl jsem ji do auta a šťastně jsme dojeli do nemocnice. Tam jsem jim všechno pověděl. Doktor navrhoval, že bude nejlepší dát Emě utišující prostředky a povědět ji o smrti rodičů. Jak jsem mu to vylíčil, jednalo se podle něj o infarkt a mrtvici. Na to později vystavil i úmrtní listy.

Něco do Emy napíchali a já jsem jí to pověděl. I přes utišující prášky začala zoufale naříkat a dokonce se chtěla pokusit skočit z okna. Od tohoto okamžiku jsem s ní neměl rozumný rozhovor. Zdálo se, že z toho všeho zešílela. Nedalo se nic dělat, musel jsem Emu nechat v nemocnici a já s doktorem jsme odjeli do domku.

Když jsme vystoupili z vozu a šli ke vchodovým dveřím, na okamžik se mi zdálo, že z okna jídelny

se někdo dívá. Nechtěl jsem před doktorem a ošetřovatelkou vypadat jako blázen, a tak jsem raději mlčel, ale dal bych ruku do ohně, že to byl ten mladík.

Vešli jsme dovnitř. Dveře se za námi sami s nepříjemným skřípotem zavřely. Jasně jsem slyšel, jak někdo kolem mě prošel. Zbledl jsem. Přestal jsem se ovládat. „Doktore, taky jste ho slyšel?!“ Vykřikl jsem. Podíval se nechápavě na mě. „Koho?“

„Nevím kdo to je, ale pronásleduje nás! Poslouchejte! Ted’... slyšíte kroky?!...“ Zaposlouchali jsme se.

„Ano, praská dřevo, ale to nejsou kroky, to prostě normálně pracuje staré dřevo. Uklidněte se.“ Vzal mě kolem ramen. „Já vím, bylo toho na vás moc, ale takováto úmrtí, to se opravdu stává. Staršímu muži zřejmě nesvědčilo místní podnebí, měl slabší srdíčko a manželka, když zjistila že zemřel, neunesla jeho ztrátu. Nic záhadného. Zřejmě jste byli všichni přecitlivělí a tohle je důsledek. Nervy, pane Dubovský, nervy.“ Podíval se mi přímo do očí. „Nesmíte se tomu poddávat a bude to dobrý. Dám vám raději také nějaké léky. A nemyslete na nic tajemného. Jste přeci rozumný muž. A navíc se musíte postarat o svoji snoubenku.“

Představil jsem si Emu, jak ležela v té bílé nemocniční posteli, celá se v ní ztrácela. Ty její horečnaté vyděšené oči. „Máte pravdu, doktore. Něco mi dejte, nervy mi pracují. Musím se sebrat.“

„Tak se mi líbí. Sestro.“ Otočil se na ošetřovatelku. „Dejte panu Dubovskému nějaké prášky.“

S nadějí, že mi pomohou, jsem polknul dvě narůžovělé kapsle. Chutnaly trochu nahořkle, ale když jste přesvědčeni, že děláte něco pro své zdraví, spolknete ještě horší věci.

V pár minutách jsem si připadal jako opilý. Všechno mi začalo být najednou jedno. Nabyl jsem přesvědčení, že vše je můj výmysl, a že všechno bude dobré. Když vyšel doktor z jídelny, usmíval jsem se.

„Moje předběžná diagnóza se potvrdila.“ Oznámil mi. „Zavolám vysílačkou do nemocnice, aby si pro ty mrtvo,“ nedořekl, zřejmě se mu tohle pojmenování nebožtíků zdálo vůči mně bezcitné, „pro zesnulé, hned dojeli.“

„Děkuji vám, doktore.“ Mluvil jsem už dost ztěžka.

„Vidím, že léky zabraly. Je vám líp?“

„Ano, už je to opravdu lepší.“

„Budete chtít jet zpátky se mnou nebo zůstanete tady.“ Zeptal se.

„Ne, ne! Tady neéé.“ Vykřikl jsem. Nechtěl jsem tam zůstat ani minutu.

„Dobře. Bude opravdu lepší, když i vás budu mít pod kontrolou.“

Před domem zastavil umrlčák. „Sestro, postarejte se o pacienta, pojedeme.“

Dovedla mě do vozu. Snažil jsem se nevidět, jak z domu odnáší přikrytá nosítka. Černý automobil nastartoval, doktor za ním zamával a přistoupil ke mně. „Pane Dubovský, dejte mi klíče, ať to tu raději zamknu.“ Podal jsem mu celý svazek. Nemohl jsem si vzpomenout, který je od domu.

Chvilí bylo slyšet chřestění kovu, jak doktor hledal ten správný. Nakonec se mu to podařilo, rychle nasedl do auta a honem spěchal zase do nemocnice.

Vyspal jsem se v jeho pokoji. Ráno bylo se mnou už všechno dobrý. Poděkoval jsem mu, podíval se na Emu a honem spěchal do domu. Tady jsem ve spěchu sbalil všechny naše věci a poslal domů do Evropy.

Na těch pár dnů, které jsem musel na Borneu zůstat, jsem se odstěhoval do hotelu.

Ema měla vysoké teploty a blouznila. V jedné její jasné chvíli jsme se vzali. Bylo to takové moje poslední gesto, chtěl jsem, ať už by se stalo cokoli, aby měla moje jméno. Za několik dnů se jí trochu ulevilo, a tak jsem vzal s sebou jednoho doktora, objednal soukromé letadlo a odvezl ji sem do našeho rodového sídla. Celou cestu Ema mlčela, až tady se zdálo, že se trochu zotavuje. Postupně začínala se mnou mluvit, i se občas zasmála. Bylo to s ní tedy celkem dobrý. Ale jen do doby, kdy k nám přijel na návštěvu jeden kolega, který byl rovněž na Borneu. Jen tak mezi řečí se zmínil, že na prahu

našeho domu, který jsme tam měli, druhý den po našem odjezdu našli nějakého Malajce s kindžálem zaraženým až po rukojeť do srdce.

Ema vykřikla a omdlela. Celou noc blouznila, zdálo se jí, že si pro ni přišla ta rohatá hlava. Zase se jí vrátily vysoké teploty.

Doktoři nad ní jen bezmocně kroutili hlavou, chvíli byla v nemocnici, ale když se to nechtělo lepší, vzal jsem jí ošetřovatelku a odvezl jsem ji domů. Jednou jsem seděl u ní, bylo to zrovna v tuhle dobu, venku bylo nevlídně, od rána poprchávalo, vanul dost ostrý chladný vítr, nad zahradou byla hustá mlha. Prostě odporné počasí, kdy je lepší si zalézt ke krbu nebo do postele a číst si nebo spát. Seděl jsem tedy na pelesti u Emy a něco jsem jí předčítal. Dívala se skelným pohledem do stropu a mlčela. Nevěděl jsem jestli mě vnímá, ale četl jsem. Ticho mě děsilo. Najednou se domem rozlehl vám už známý sten, Ema se rychle posadila na posteli a začala mluvit, mě neznámou řečí. Vypadalo to, že si s někým povídá, přesvědčuje ho, prosí. Najednou strašně zakřičela. Honem jsem běžel pro ošetřovatelku. Ta si připravila nějakou utišující injekci a utíkala za mnou k Emě. Když jsme přišli do pokoje, měl jsem zase takový pocit, že někdo stojí vedle mě. Ema stála na posteli a strašně křičela. Obličej měla zkřivený bolestí. Snažil jsem se jí s ošetřovatelkou uložit zpátky do peřin. Vší silou se nám bránila. Pochvíli si sama lehla. Podívala se po mně tak smutným pohledem a zavřela oči.

Zdravotnice jí dala tu injekci a zdálo se, že všechno bude v pořádku. Ema usnula. Zůstal jsem s ní v pokoji. Asi za půl hodiny jsem uslyšel v místnosti kroky. Ema začala rychle přerývaně dýchat a chroptět. Připadalo mi to, jako by ji někdo dusil. A skutečně jsem na jejím krku zahlédl i červený pruh, ale jen na okamžik. Když pruh zmizel, Ema byla mrtvá. A vilou proběhl opět ten strašný zvuk a tentokrát i smích. Utíkal jsem pro ošetřovatelku. Seděla v této místnosti a byla taky z toho všeho vyděšená. Najednou kolem nás něco neviditelného proběhlo a ze zdi se odloupla omítka opět ve tvaru rohaté hlavy. Je to támhle za tím paravánem. To je to o čem jsem vám povídal, že je tady nebezpečné. Nikdo se toho prý nesmí dotknout, je to zlé znamení smrti.“

Strýc dokončil vyprávění. Nikdo z hostů se neodvážil promluvit. Všichni se vystrašeně dívali na paraván. Zvedl jsem se a odsunul ho. Ze zdi se na nás dívala příšerná rohatá hlava, v jejím pohledu bylo tolik zloby, a tak zvláště se ušklíbala. Chtěl jsem se na ni podívat zblízka. Sehnul jsem se.

„Arnošte, běž od toho!“ V strýcově výkřiku byl znát opravdový strach. Podíval jsem se na něj. Chtělo se mi smát, ale ovládnul jsem se. Jen jsem si nedokázal odpustit zase svůj poznatek. „Edo, vždyť ty jsi přeci...“ Udělal jsem pauzu. Pobavil mě jeho prosebný pohled. „úplný básník,“ dodal jsem a nepatrně se usmál, „tolik bolesti a ty jsi to tak

mistrně dokázal vylicít.“ Dokončil jsem v klidu větu.

„To přeháníš.“ Oponoval mi, ale viděl jsem na něm, že chvála nikdy nenaštve. Naopak drobné maličké chvály, vhodně vyslovené, utužují přátelství.

„Ne, váš synovec má pravdu.“ Prohlásila Anna. „Tolik jste toho prožil. Tolik hrůzy, já bych se zbláznila strachy.“ Vrhla na něj obdivný pohled. „Chudinka Ema a její rodiče, nezlobte se, že jsme vás donutili otevřít pro vás tak bolestnou ránu.“ Vzdychnula si. Cítil jsem, že nic nehraje, to vzdychnutí bylo opravdu nešťastné. „Opravdu jsme vás neměli do vyprávění nutit. Nešťastná láska bolí pořád.“ Pokračovala bolestným hlasem. Eduard se na ni podíval. „Ne, nic si Anno nevyčítejte, už je to přeci jen dávno a čas je dobrý doktor. Navíc tohle tajemství mě začínalo, jak jste správně odhadla, dusit. Teď je mi opravdu líp a naše láska nebyla nešťastná, jen konec byl tragický, ale milovali jsme se a jeden to o druhém věděl. Řekl bych, že horší je, když někoho milujeme a ten o tom neví a třeba se to nedozví nikdy anebo naší láskou opovrhne. Nemyslíte?“

Anna se na chvíli zamyslela. „Asi máte pravdu. Ten chlapec, byl podle vás nešťastný?“

„Když teď po letech o tom uvažuji, myslím si, že nesmírně. Že tohle všechno nebyla náhoda, ale trest jeho duchů.“

Až do této doby Evžen mlčel, teď se však ozval. „Nezlobte se, ale to si z vás někdo vystřelil. Využil vaší slabosti pro okultní vědy a strachu vašich zesnulých z neznámé země.“

„A co ten hlas.“ Zaprotetovala jedna z žen.

„Ozvěna.“ Odpověděl suverénně Evžen.

„To se mi nezdá.“ Ozval jsem se já. Otočil se na mě, jeho rybí oči se mi zabodly do obličejce. „Ale je to určitě tak a já vám můžu dokázat, že se bojíte chimér. Pane Eduarde, kde tady máte sádru?“ Panovačně odsekával jednotlivá slova.

Strýc opět zblednul. „Prosím vás, Evžene, nedělejte to. Nikdy bych si neodpustil, kdyby se vám něco stalo. S tímhle se nemá žertovat.“

Evžen pohrdavě zkřivil rty. „Prosím vás, máte pošetilé obavy. Tak kde máte sádru?“ Téměř se rozkřikl.

„V dílně.“ Vyhrkl jsem. „Já vám ji donesu.“

„Prosím tě, Arnošte, nedělej to!“ Zašeptal Eda.

„Nezlob se, ale nemůžu tě poslechnout,“ řekl jsem pevně. „Musí se všechno objasnit, a když se tady náš přítel nabídl, že se nebojí.“ Nikdo z hostů nepromluvil ani se mě nesnažil zadržet.

Rychle jsem doběhl do kůlny, vzal pytlík se sádrrou, špachtli, misku a vodu. V chůzi jsem rozdělal sádrrou a hotovou ji podal Evžovi. Na tom jsem najednou viděl nerozhodnost. Podíval jsem se na něj s pohrdáním, to rozhodlo. Vzal misku se sádrrou a špachtli a několika rychlými pohyby tu

hlavu zadělal. Někdo slabě vykřikl, jinak byl v místnosti klid. Ozývalo se jen praskání polen a syčení škvařené pečeni, jinak vůbec nic. Na hostech bylo vidět určité rozčarování a zklamání. Vždycky se těšíme na to horší pro druhý, abychom se mohli tetelit, že nám se to nestalo a dělat dobráky, jak nás to mrzí a jak s postiženým soucítíme. Čím je člověk víc postižený různým neštěstím, tím ho máme raději, ale úspěšný člověk? No fuj, to je hajzl.

Evžen si utíral ruce do ručníku a vítězoslavně se zasmál. „No tak, a je to hotové. A nic se mi nestalo, jsem živý a zdravý. Už věříte, že si z vás někdo udělal trochu nechutnou legraci? Jak jste mohl naletět, pane Dubovský?“ Dal do svého hlasu až přehnaný výsměch a aroganci, po nás se podíval jako po nějakém odporném slizu. Strašně se mi chtělo říct, Evženku, máš nasráno v hlavě, tak drž tu svoji držku, ale ovládnul jsem se a jen jsem polknul.

Strýc se zatvářil nerozhodně. „Já nevím. Přál bych si to. To mi věřte. Opravdu bych byl rád, kdybych naletěl.“

„A někdy nenásleduje trest okamžitě.“ Zapálil jsem znovu jiskřičku.

„Někdy se člověk stává poznamenaným.“ Dodala stroze moje matka. „Svoji pošetilost pozná pozdě.“ Pokračovala nezměněným hlasem.

Evžen se po nás pohrdavě podíval. Nestáli jsme mu za jakoukoliv odpověď.

I když se tedy nic nestalo, ostatní hosté byli přesto zaražení. Často se nenápadně rozhlíželi kolem sebe a napjatě poslouchali každý zvuk.

Najednou se nečekaně prudce otevřely dveře. Všichni sebou naráz trhli. Jedna z žen pronikavě vykřikla a schovala si hlavu do dlaní. Několik hostů vstalo. Všichni jsme čekali, co se bude dít.

Do místnosti normálně vešli dva muži, nechápavě se po nás podívali. Musel jsem se začít hlasitě smát. Byl to na tento večer najatý kuchař s pomocníkem.

Váhavě přišli ke krbu. Jako by se naší společnosti báli. Eda se na ně omluvně usmál. „To nic, pane Novotný, jen jsem svým hostům vyprávěl dost strašidelnou historku a tohle je následek.“

„To jsem rád, že jsem to neslyšel, já takovéhle věci nemám rád, pane Dubovský, duch se má nechat spát.“ Zamračil se.

„Ale copak mu tím nějak ubližuji, když o něm povídám?“

„Máte ho brát jako přítomnost, že tady je s námi a nevytahovat jeho minulost, bolí ho to. Vždyť i za života byla vaše paní tak křehká.“ Novotný mluvil velice stroze, zdálo se, že je opravdu naštvaný.

„Tak se na nás nezlobte, nemyslel jsem tím nic zlého, dusilo mě to.“

„A myslíte, že mě ne?!“ Vykřikl kuchař. „A přesto jsem mlčel a mlčet budu.“ Dodal klidněji.

Poslouchali jsme tiše jejich rozhovor, nikdo se neodvážil do něj vstoupit. Opravdu Eda je třída, to

musím přiznat. Nemít ho, tak bych si ho snad musel vymyslet.

„Vy víte, co se tady děje?“ Evža mě předběhl s dotazem. Novotný se na něj udiveně podíval.

„Samozřejmě, tady to víme všichni, protože tento případ zde není ojedinělý, v některých vilách jsou hrdý na své předky, kteří s nimi komunikují už třeba dvě stě let. Víme to a mlčíme.“ Neodpustil si znovu poznámku k Eduardovi.

„To není možný! Nevěřím vám!“ Zakřičel Evžen. Novotný jen pokrčil rameny a zatvářil se velice upjatě. „To nemusíte.“ Prohodil od krbu. Začal s pomocníkem stahovat pečínku z rozně a dal tím Evženovi najevo, že on se o určitých věcech nehodlá s nikým bavit. Když měl práci hotovou, ještě na prahu se otočil a promluvil pouze ke strýci. „Pane Dubovský, za půl hodiny bude večere. Přesně v sedm.“

„Ano, děkuji vám, pane Novotný.“ Po zavření dveří se otočil zpátky na nás a dodal. „Tohle je jeden z nejlepších kuchařů v zemi. Je tady vždycky jen na pár dní v roce, jinak je v cizině, ale ze starého přátelství mě nikdy neodmítne. Takže se vážení můžete těšit na delikatesy.“

„To je výborné. „ Zajásala Anna. „Já strašně ráda a hodně jím. Je to moje droga, a hlavně sladký.“ Podíval jsem se na její štíhlou postavu a nedalo mi to, vysekl jsem jí poklonu. „Ale není to na vás vůbec vidět. To vás asi kolegyně moc v lásce nemají, když oni mají k obědu mrkev, a vy si dopřáváte.“

„To máte pravdu.“ Zasmála se na mě.

Velké nástěnné hodiny nad krbem odbily tři čtvrtě na sedm, strýc vstal z křesla. „Přátelé, pojďme do jídelny, dáme si před večeří malý aperitiv, myslím, že troška alkoholu se bude hodit.“

Všichni jsme souhlasili. Strýc se rozhovořil o jídle. Snažil se odvést téma od té smutné historky. Hosté začali být opět veselí. S rámusem jsme přešli do jídelny.

Seděli jsme na lavici kolem velkého kulatého stolu. To byla Edova specialita, nikde nezačínající a nikde nekončící stůl i lavice. Nebylo to moc pohodlné, židle s opěradlem by byla lepší, ale Eda je tady doma a jemu to vyhovuje.

Vedle mě byli z jedné strany Eda a z druhé Jana. Vedle Edy seděla matka, potom Anna a Evžen. Ten jeho servilní úsměv mě lezl nepřítelně na nervy. Byl bych snad schopen ho popadnout pod krkem a nakopat do zadku nebo ho odstřelit. Radši sem se díval na jiné lidi, jen ne na něj. Eda se věnoval mámě a Anně, a tak jsem si povídal s Janou. Pobavilo mě akorát to, že jsem i na matce viděl jak ji Evženek taky už sere.

Náladu mi opravdu zlepšilo jídlo. Novotného znám, už jsem několikrát jedl ty jeho speciality, je to skutečný mistr. Šunkové závitky, pečeně s broskvemi a šlehačkou, a na závěr skvělé palačinky. Svět zrůžověl.

Přinášela se právě káva a zákusky, když zhaslo světlo. „Ježíšmarjá!“ Někdo vykřikl. Je zajímavý, že když se něco stane, hlavně ženský začnou křičet. Nic jinýho, jen křičet, popřípadě omdlévat, ale aby myslely na to, co jen kdo tím asi sleduje, to se jim v mozku nikdy nevyrojí. No nechám se překvapit, co tím strýček sleduje.

„Nebojte se, nic se nestalo, jen zase vypnuli proud, to se tu stává často.“ Strýc se snažil hosty uklidnit. „Jsme tady na to připravený.“ A skutečně jen to dořekl, do jídelny vešel kuchařův pomocník a přinášel svícny s rozžatými svíčkami.

„No vidíte, co jsem povídal.“ Hosté se opět uklidnili. Jedna z dam dokonce pronesla, že teď to tady dostalo konečně tu správnou atmosféru, všechno vypadá romantičtěji a pohádkově.

Pojídali jsme zákusky a mlčeli, Edu ani mě nenapadalo vhodné téma. Najednou zase jedna dáma vykřikla. Všichni se na ni otočili. „Copak se zase stalo?“ Zajímala se moje matka.

Mladá žena se na nás provinile podívala. „Omlouvám se, ale jak jsem kousla do dortu, strašně mě zabolěl zub.“ Chytla se za pravou tvář.

„To já znám taky, když jsem byla v Tunisu, tak mi na to pomohl krevel.“ Prohodila ledabyle Jana.

„Prosím?“ Pustila si bolavé místo a udiveně zvedla obočí. „Krevel? Ale to je přeci kámen?“ Otočila se na Janu.

„Ano, Tunis je taková zvláštní země, plná pověr a duchů. Jeden kouzelník mě tam naučil používat k léčení nejenom byliny, ale i kameny.“

„Opravdu? To je vážně zajímavé!“ Žena zřejmě přestala vnímat bolest a s nehraným zájmem si přisedla k Janě. „Vyprávějte nám o tom, prosím.“

Jana se skromně usmála a mlčela.

„Ano vyprávějte.“ Vyzval jí Eda.

Viděl jsem, jak trochu zčervenala. Zhluboka se nadechla. „Musíte mi odpustit, že nebudu tak dobrý vyprávěč jako tady Eduard, když vás budu nudit, tak mě přerušte. Ano?“

„Vůbec se, Jano, neobávej, že bys nás nudila.“ Dodal jsem jí odvahy. Náhodou jsem ji o tomhle už slyšel povídat. Zasmála se a konečně začala. „Je to tři roky, když jsem vyhrála jednu soutěž a výhra byla právě cesta do Tunisu. Moc jsem se těšila, protože je to pro nás přeci jen něco úplně jiného, exotického. A můžu říct, že mě Tunis nezklamal. Zajímám se hlavně o lidi a ani po této stránce jsem nebyla zklamaná. Hned druhý den jsem se seznámila s místním čarodějem. Ani nevím, proč si mě ten člověk tak oblíbil. Já jsem za ním šla jen ze zvědavosti, jako mnoho ostatních Evropanů, jako na místní raritu. On se živí totiž i předvídáním budoucnosti. Podle něj mu v tom pomáhají džinové. Tihle čarodějové mají všichni stejný postup, před každým věštěním se uvedou do transu, musím přiznat, že velice působivě. Tenhle foukal do takových měděných hudebních nástrojů, mlátil do

bubnu a přitom vdechoval gadžidži, to je súdánské kadidlo, z omamných bylin a snad i dřeva a kdoví vlastně čeho, ale je to podle všeho droga. No a potom vám zastřeným hlasem řeknou, co jim vzkázali džinové, zapomněla jsem říct, že tyto bytosti své zprávy podávají pouze za peníze.“

Hosté se zasmáli. Drobné plamínky svíček dodaly jejich obličejům zlatavou barvu, která se u některých mísila s rumělkou vyvolanou vínem. Janě nadšeně svítily oči.

„Ale není tam všechno takhle úsměvné divadlo pro cizince, něco je opravdu nevysvětlitelné a až hrůzné a něco je velice zajímavé. Jako například to léčení. Podle kouzelníků je léčebná moc skrytá i v drahokamech, jak už jsem říkala, a mám to vyzkoušené, krevel je na utišení bolesti zubů a zároveň i proti krvácení. Je to kámen štěstí a dlouhého života. Rubín podporuje činnost srdce a chrání před cholerou. Tyrkys léčí oční choroby, topas žlučové choroby a žloutenku. Jeden z druhů křemene, kočičí oko, prý zaručuje nezranitelnost v boji a nejvzácnější kámen diamat léčí všechny choroby.“

„To je opravdu zajímavé!“ Skočil Janě do řeči František. Já mám skoro šest dioptrií, takže si mám koupit tyrkys a dát si ho na oči?“

„Ano, můžete to zkusit.“ Se smíchem v hlase mu odpověděla.

Zřejmě si toho nevšiml a úplně vážně pokračoval v rozhovoru. „No zkusím to, myslím si

když to nepomůže, tak tohle aspoň neuškodí.
Nemám pravdu, Janičko?“ Otočil se přímo na ni.

„Uškodit to opravdu nemůže, o čajích nebo
lécích bych to nemohla prohlásit, to bych vám
doporučila raději doktora, ale v tomhle případě.
Víte jak se říká, věř a víra tvá tě uzdraví.“

„Asi tak, Janičko. To je veškerá medicína.“

„A víte, jak ještě někteří kouzelníci léčí oční
nemoci?“ Podívala se mu přímo do očí.

„Odkud bych to mohl vědět?“ Rozhodil
bezradně rukama.

„Tak je to za prvé magické zařikávání, potom
vkládání rukou na oči, a za třetí vám čaroděj pověsí
před oči kus červeného sukna. V jeho moc Tunisané
opravdu velice věří.“

„No to je už opravdu šarlatánství, ale ty kameny
se mi zdají docela seriózní, hned zítra si je seženu.“

„Vy tomu opravdu věříte?“ Neudržel jsem se.

„A víš Arny, že jo? Protože se mi zdá, že by to
mohlo mít nějaký reálný základ. Jistě víš, že každý
nerost má svoji vnitřní stavbu atomů. Všechny ty
léčivé kameny tvoří krystalickou mřížku, každý
jinou. Světlo je z fotonů. Co když průchodem světla
těmito nerosty dochází k nějaké změně těchto
maliličkatých částic. A právě tato změna může
působit na určitou chorobu. Rakovinové nádory se
přeci taky ozařují.“ Usmál se na mě a já kapituloval.
Skutečně mu to myslí. Uklonil jsem se. „Vidím, že
jsem narazil na skutečného člověka myslícího.“
Hosté se rozesmáli. „A tak mě napadlo, možná, že i

ten kus červeného hadru někdy znamenal něco konkrétnějšího. O vlivu barev na lidskou psychiku, už přeci vyšlo dost vědeckých prací. A navíc jistě to znáte na vlastní kůži, že vám vyhovují šaty určité barvy, závěsy, potahy.“

„Je to tak. Každé proč má své proto.“ Vmísil se do rozhovoru Eda.

„Tak to si skutečně ten křovel opatřím.“ Dodala mladá žena. Její jméno mi úplně vypadlo z hlavy. Byla tady s jedním z Edových kamarádů s Tondou, ten je tady pokaždé s jinou. Je to bejk, jak se vyjadřuje matka.

„Nejlepší by byl diamat, když léčí všechno. Ne, Franto?“ Otočila se na manžela starší dáma.

„To máte pravdu, ale trochu drahá léčba. Nezdá se vám, Anežko?“ Skočila jí do řečí moje matka. „I když všechno lepší, než jít k doktorům. Jak k nim jednou vlezete, najdou vám všemožné neduhy a léčí vás úspěšně do hrobu.“

„To ano.“ Přikývla jí. „V tomhle máte pravdu. Já bych mohla vyprávět. Jen jednou jsem vlezla do nemocnice a stačilo mi to, divím se, že jsem se tam nezbláznila.“

„Takže si koupím jeden tyrkys a bude to. Vid', miláčku?“ Zakončil honem tuhle debatu Franta.

No jo moje matinka, ta hned myslí na peníze. Jak jsem se po ní podíval, všiml jsem si jak jí z kabelky vypadl balíček karet. Další skvělá přihrávka. Zvedl jsem je. „Mami, vypadly ti karty, koukám, že ty je opravdu pořád nosíš s sebou.“ Celá zrudla, vzala

balíček a honem se ho snažila zastrčit do kabelky.

„Marie, ty umíš hádat z karet!?“ Vykřikla Anna.

„No, tak trochu.“ Matka z toho byla celá rozčilená. Musel jsem jí pomoci. „To není pravda, že trochu. Nevím, proč se za to mamí stydíš. Každý máme nějakého koníčka, no a ty hádání z karet.“

„Arnošt má pravdu, proč se za to stydíš? Já si myslím, že je to velice zajímavé. Ne, Evžene?“ Anna se otočila na svého průvodce.

„Stejněj humbuk, jako ty strašidla, duchové, nebo kouzelníci a kameny.“ Tohle byla po delší době první jeho slova. Až jsem se divil, že zatím mlčel.

„Nezlob se, ale v tom s tebou nesouhlasím, já měla jednu známou a té opravdu karty všechno řekly. Marie, prosím tě, pověz nám o tom něco, a já bych chtěla vyložit karty.“ Vzala matku kolem ramen a prosebně našpulila pusy.

„Já opravdu nevím... a bude to ostatní zajímat?“

„Já si myslím, že ano. Vy ženský jste opravdu strašný, všechny se necháte tak prosit, a přitom se jen klepete na to, aby jste mohly mluvit a mluvit.“ Autoritativně prohlásil Eduard, ostatní, kromě Evžena souhlasně přikyvovali.

„Dobře.“ Jakoby odevzdane pronesla moje máma, ale bylo na ni vidět jakou má radost. Už se celá třásla nedočkavostí. Taky je ráda středem zájmu, a teď k tomu bude mít příležitost.

„Začnu od úplného začátku. Jak vidíte, já vykládám z karet mariášových, jednohlavých. Je

celkem jedno jaké použijete karty, ale musíte je umět správně vysvětlit, protože karty neumějí lhát, jen si jejich řeč špatně vysvětlujeme. A tím se může nadělat spoustu škody, proto kdo opravdu nezná jejich řeč, nemá je používat, buďto se ji má pořádně naučit nebo mlčet.“ Zamyšleně si pohrává s kartami. Vyndala srdcové eso. „Tak například červené, obecně znamenají příznivý význam, štěstí, lásku a srdcové eso značí lásku. Dál jsou tady kule, ty mají rovněž příznivý význam ve smyslu majetku, výhry. Zelené znamenají změny a cestování a žaludy mají nepříznivý význam, ztráty. Žaludový eso je nemoc, žaludská osma je vdovství a k téhle kartě se váže i osudný omyl, to ve smyslu, jaké nese karta překvapení, žaludská sedma v tomhle znamená konec, ale z téhle stránky je nešťastný i zelený král, to je smutek ač jinak tahle karta značí soud.“ Matka začala zručně míchat kartami, přitom se dívá na Annu. „Tak tedy ty chceš vyložit karty?“

„Ano, chci.“ Řekla pevně. „Budu ráda, já jsem totiž moc zvědavá. Umřela bych, kdybych se nedozvěděla to, co chci.“ Zasmála se. Evžen zlostně sevřel rty. Bylo na něm vidět, jak ho naše společnost štve. Aspoň že v tomhle je nějaká spravedlnost. Mám vždycky radost, když vidím, že zrovna tak jak sere dotyčný mě, seru i já jeho. Usmál jsem se na Annu. „Jste odvážná.“ Opětovala můj úsměv. Jana vedle mě se jen opovržlivě ušklíbala. „Zvědavost je podle tebe odvaha.“

„Takováto ano. Protože i když tomu člověk nevěří, taková věštba ti utkví v mozku a nahlodává tě, pořád na ni musíš myslet. Ovládá tě a stokrát si můžeš říkat, že je to hovadina a kartářka podvodnice, neustále o ní přemýšlíš, rozebíráš ji a všude vidíš najednou jasná potvrzení věštby. Nakonec se z toho můžeš i zhroutit.“

„Hmmm... To máš pravdu.“ Řekla mi smířlivě. Eda zřejmě zachytil náš rozhovor, protože rovněž pokýval hlavou. Matka mezitím domíchala karty a podala balíček Anně. „Tak teď karty polož před sebe a levou rukou je rozděl na pět hromádek, vždy po třech kartách a pozor, ve tvaru kříže.“ Anna poslušně vykonala příkaz. „A co mám dělat s těmi zbylými?“

„Ty odlož, ty nás už nezajímají. My se soustředíme pouze a jen na těchto patnáct karet. Podívej se, tady ty horní tři znamenají, co tě čeká, ve třech hromádkách pod nimi se ukrývá tvoje tajemství a věci o kterých nevíš, a v poslední dolní hromádce nám tři karty prozradí, co bude pravda. Tak jaképak sis vytáhla.“ Matka vstala, aby líp na ně viděla. „Srdcový eso, srdcový král, srdcová desítka! Ty máš, holka, tady jen štěstí, lásku, novinu, ženicha, žádost o ruku.“ Anna celá zčervenala. Evžen jakoby taky najednou ožil. Všichni se teď tlačí kolem matky a prosí ji také o hádání. Hosté jsou novou zábavou tak zaujati, že nikdo z nich, nezaregistroval dost dlouhou

nepřítomnost hostitele. Vrátil se nenápadně v tom nejlepším, právě si nechal hádat Evžen.

Ležérně sejmul několik karet a položil je před matku, aby dokázal, že jeho to nezajímá, jen se podvolil nátlaku ostatních, odešel od stolu k jedné z debatujících skupinek. Matka sama otočila jeho karty. Zvědavě jsem se spolu s Edou, Janou a Annou podíval na stůl. Matka mlčela, vypadala, že ji to co vidí, zaskočilo.

„No tak mami, povídej.“

„Já nějak...“ Podívala se po Anně.

„Je to špatné?“ Zeptal jsem se.

„Ano.“

Jana se nahnula nad stůl a zbledla. Až teď si toho všimnul i Evžen a přišel k nám. „Copak jste tak ztichli. Mám tam nějaké znamení?“ Snažil se mluvit co možná nejvíce ironicky. Dobře jsem si všiml, jak se dívá na stůl. Měl tam samé žaludy a zeleného krále. Zasmál se. „To jsem to teda vybral, podívejme žaludské eso, desítka, devítka, i žaludská sedma.“ Znovu se zasmál.

„Sedma,“ opakovala po něm Anna.

„To znamená konec,“ dodal Eduard. Jana slabě vykřikla. Evžen mávnul rukou a odešel se znovu bavit k novým známým.

„Já bych to tak na lehkou váhu nebral.“ Řekl jsem nahlas.

„No jo, vy.“ Odpověděl opovržlivě a už si nás nevšímal.

Dole v hale jsem zaslechl slabé klepnutí a hned po tom se v domě rozsvítila všechna světla.

„Tak a zase na sebe pořádně vidíme,“ pronesl jsem jen tak pro sebe.

„Přeci jen světlo je známka civilizace, a dodává člověku pocit bezpečí. V plném umělém světle by se snad ani duch nezdál tak strašný, jako při svíčkách.“ Navázal na mě Toník.

„V tomhle s tebou moc nesouhlasím, myslím, kdyby se něco takového stalo a my byli svědky zjevení ducha, tak by nám moc dobře nebylo. Něco jiného je povídání, nebo když ho jenom slyšíš, jako tady.“ Nedokončil jsem svoji myšlenku, protože mě Toníkova průvodkyně rázně přerušila.

„Prosím vás, mlčte o tom! O tomhle se nemá žertovat! Já jsem z toho celá vynervovaná a určitě i ostatní. Tak prosím vás nic nepřivolávejte!“

Lehce jsem se jí uklonil. „Promiňte mi to. Já jsem starý cynik,“

„A vy se ani trochu nebojíte?“ Podívala se nevěřičně na mě.

„Tak trochu.“ Neochotně jsem přiznal. Mladá žena chtěla ještě něco dodat, když právě hodiny na komodě v jídelně odbily tři čtvrtě na dvanáct a v domě opět zhaslo světlo. Následoval znovu křik.

„Vážení přátelé, to pravdu nic není, vždyť už jste to dnes jednou zažili. Počkejte, zapálím svíčky.“ Eda honem zapalovačem zažihá světlo. „Ale myslím si, že bude nejlepší, když si skleničku vypijeme v krbárně, tady jak nejde elektřina, začíná

být zima.“ Nečekal na nic, vzal do ruky svícen a vyšel. Viděl jsem, jak ho dost hostů následuje se skrývaným strachem. Do krbárny se jim nechtělo.

Za zlatavého komíhavého svitu plamínek jsme došli ke krbu. Oheň v něm uklidňujícím popraskával. Už jsme si sedali do křesel, když Jana vedle mně nepřítelně zařvala. Vyskočil jsem. Schoulila se mi do náruče, nebyla schopná mluvit, jen ukazovala na stěnu před sebe. Vykřikl jsem rovněž. Všichni hosté se kolem nás shromáždili. S vytřeštěnými očima se dívají na znovu obnovenou rohatou hlavu.

„Panebóže, to je... „ vykřikl kdosi, a jako by to bylo heslo. Domem se začalo ozývat hrůzné kvílení a nářek. Pozoroval jsem Evžena. Trochu zbledl a nervózně se snažil zapálit si cigaretu. Nepodařilo se mu to. Oheň v jeho rukou se klepal.

„Dovolíte?“ Vyndal jsem svůj zapalovač a připálil mu. Ani mi nepoděkoval, všiml jsem si jeho vyděšených očí. Cítil jsem zadostiučinění.

Jak ty zvuky najednou začaly, tak taky ve vteřině ustaly a rozsvítilo se světlo. Všichni jsme mlčeli. S Janou jsme zachytili Edův pohled. Díval se chvílemi na nás a chvílemi na další stěnu. Jana se ozvala první. „To není možný! Podívejte se támhle!“ Poslušně jsme se otočili a znovu strnuli. Na stěně byla další rohatá hlava. A v tu chvíli ztratil i Evžen nervy. Začal se celý třást a slabým hlasem se zeptal strýce. „Co to podle vás znamená?“

„Špatné znamení, varování pro vás. Zatím žijete, neurazil jste duchy přímo, ale...”

„Co! Co, ale!” Zařval na Edu a zničeně se posadil. Jeho suverenita zmizela. Takhle vystrašený vypadal směšně. Měl jsem se sebou co dělat, ale ještě nebyla vhodná chvíle.

Eda s odpovědí na okamžik zaváhal. Nakonec pronesl jen neurčitou radu. „Musíte být opatrný.”

„A kouzlo platí všude nebo jen zde?” Zeptal se František.

„Vidíš, na to jsem zapomněl.” Eda se uhodil do hlavy. „Kouzlo se samozřejmě vztahuje jen k místu. Duch nemá jinde tu sílu.”

Evžen se rychle zvednul z křesla a zamířil bez rozloučení ven. Za chvíli jsme slyšeli startovat jeho auto. Na Annu si ani nevzdychl.

Stáli jsme nerozhodně v krbárně. Strýc se nás najednou zcela nelogicky zeptal. „Přátelé, znáte mě?” Přikývli jsme. „A není vám dnes něco divný?”

„Vyjádři se konkrétněji.” Popíchl jsem ho.

„Dobře. Tak tedy, jaký jsem celý život?”

„Nezodpovědný.” Vyhrkla má máma.

„Ano, souhlasím, a jaký ještě?”

„Jako malý kluk.” Pomohl jsem ostatním. Z některých pohledů jsem viděl, že se pomalu dopátrávají pravdy.

„Jsi starej blázen, Eduarde, za celý život co tě znám tě spojuju se srandou.”

„Máš pravdu, Franto. A co z toho plyne? Nebyl dnešek tak trochu jiný?“

„Teda, Eduarde, ale já to tušila.“ Vykřikla opět matka.

„Přátelé moji drazí, doufám, že se pro dnešek na mě nebudete zlobit a nezanevřete na můj dům. Bylo mi tak nějak při tom podzimu smutno a nikde žádná zábava a vy si taky ty zábavy neužijete. Vymyslel jsem si pro vás tenhle příběh a všechny tyhle výtvarné a zvukové rekvizity, ale nejedu v tom sám, támhle Novotný se synem mi pomáhali. Vid' Stando.“ Otočil se směrem ke dveřím, v nich se upřímně zubil Novotný. „A i tady Arny není bez viny, že jo.“ Podíval se na mě.

„Je to tak, i když se přiznávám, že první minutu jsem si nebyl jistý, ale tohle bys mi určitě pověděl už jako klukovi.“ Zvedl jsem ruku a ukázal na matku. „Ale ty jsi taky mlčela.“

„Já jsem opravdu nevěděla, co z toho bude, tak jsem čekala.“ Bránila se. „Od Edy se ale člověk může dočkat všeho. Jestli jsem si to nemyslela ty votroku, takhle nás vystrašit, no těš se, co si vymyslíme někdy my na tebe.“ Zasmála se.

Dost Edových hostů se k jejímu smíchu připojilo. Některé dámy se tak nějak na oko zlobily, ale nakonec uznaly, že se taky výborně pobavily. Nádherně se bály. Jen Anna se tvářila uraženě. Honem jsem k ní přistoupil. „Anino, vy se na nás proto zlobíte? Můžu pro vašeho partnera zajet.“

Vzhlédla ke mně, chvíli mlčela. „Ne, to ne.“

Eduard se jí rovněž začal věnovat. „Jestli se zlobíte, tak mě to opravdu moc mrzí, ale váš Evžen si za to může sám.“

„Není to můj Evžen, nevím, co mě to napadlo s ním někam jet. S ním.“

Eda ji vzal kolem ramen. „Doufám, že já nebudu příčinou vašeho rozchodu.“

Podívala se na něj. „Ne, vy ne. K němu by došlo stejně. Tohle to jen urychlilo. Byla jsem idiot.“

„To jsem rád, že to takhle berete. Takže zůstáváte?“

„Ano.“

Strýc se otočil na ostatní. „A z vás si někdo přeje ode mne odjet?“ Podíval se každému do očí. Od všech uslyšel „Ne.“

„Tak to jsem opravdu moc rád.“

Hosté se pohodlně posadili a Eda nám musel dopodrobna povědět, jak co udělal. Došlo mi, že přeceňuje mojí úlohu v této hře a o Janě se ani nezmiňuje, a ta přitom sehrála největší komedii. Co je zase za tímhle?

Po jedné hodině v noci jsme se všichni shodli, že už jsme po tom všem dost unavený, a tak půjdeme spát, v povídání budeme pokračovat zítra.

Já jsem spal v místnosti se strýcem. Lehl jsem si na postel a snažil se usnout. Eda ještě nepřišel. Kde může být? Nedalo mi to. Znovu jsem se obléknul.

Vyšel jsem na chodbu. V domě bylo ticho. Zkusil jsem otevřít dveře do krbárny. Byly zavřené. Opatrně jsem otevřel hlavní vchod a vyklouzl ven. Hned jsem uviděl, že v knihovně která je za krbárnou se svítí. Došel jsem pod okno. Bylo trochu pootevřené. A najednou jsem do ticha uslyšel Edův hlas. „Jani, děkuju, byla jsi skvělá, opravdu skvělá.“

„Nepřeháněj, Edo.“

„Já nepřeháním, je to pravda. Ty tvé nápady, jak rychle jsi zareagovala na některé ty nárážky a sama jsi vytvářela další zvláštní situace.“

„Jsem ráda, že jsem ti pomohla. Šlo ti o Annu? Ne?“

V Janině hlase zazněl divný tón. Všiml jsem si, že pod okapem je sud. Tiše jsem ho přemístil pod okno a vylezl si na něj. Uviděl jsem Janu, jak stojí u knihovny a v ruce drží nějakou knížku. Eda stál kousek od ní. Až teď mi došlo, že to musí být pro ženy velice atraktivní muž.

„Ano, šlo mi o Annu.“ Pronesl tiše a smutně. Jana mlčela. Eda stál kousek od ní, bylo na něm vidět, že s něčím v sobě bojuje. Najednou se postavil těsně za Janu a rychle ji objal. „Ne, nemáš pravdu Jani, to kvůli tobě. Je to strašný, ale zbláznil jsem se. Miluju tě! Miluju!“ Začal ji vášnivě líbat. Jana se vůbec nebránila, naopak vzala ho kolem krku. Přitáhl si ji těsně k sobě. A já si najednou ke své hrůze uvědomil, že mně to vůbec nevadí. Takže matka měla pravdu. Nemiluju Janu, ale... Ti dva

zapomněli na všechno. Tolik vášně bych u nich nikdy nečekal, Jana se mi se mnou zdála chladná.

Po krátkém mazlení v rychlosti ze sebe strhli šaty a padli na koberec. To bylo to poslední, co jsem zahlídnul. Sud nevydržel mojí váhu a já spadnul. Ti dva to naštěstí ani nezaregistrovali. Z okna se ozývaly Janiny vzdechy. Pomalu jsem se zvedal se země a při tom zjistil, že mám v hajzlu kotník. Patří mi to, neměl jsem šmírovat. Měl jsem na sebe vztek. Co mě to napadlo! A nakonec, mám jistotu a vím jak se zachovat.

Se zatnutými zuby jsem se dobelhal do haly. A tady mě čekalo další překvapení. Po schodech šla dolů Anna.

„Co se vám stalo, Arnošte?!“ Vykřikla.

„To nic.“

„Vždyť jste celý od bláta a v obličeji krvácíte.“ Měla rozšířené oči. Honem vytahovala kapesník.

„Ano?“ Otřel jsem se podaným kapesníkem a skutečně na něm byly krvavé šmouhy.

„Pojďte, ošetřím vám to, ale povězte mi pravdu, co jste dělal?“

A najednou se mi v mozku spojily ty správné neurony, či co, já ze sebe vysypal. „Dobře, když už jste tak zvědavá a zajímá vás pravda. Máte ji mít, ale nesmíte se pro ni na mě zlobit.“ Podívala se na mě jako na skutečného blázna. Nevšimal jsem si toho a pokračoval v monologu. „Viděl jsem na vás, že jste pořád naštvaná. Chtěl jsem vám udělat

radost, když jsme mluvili o strýcově skleníku, prohlásila jste, že zbožňujete chryzantémy. Chtěl jsem vám je natrhat a hodit ráno do okna, pro radost.“

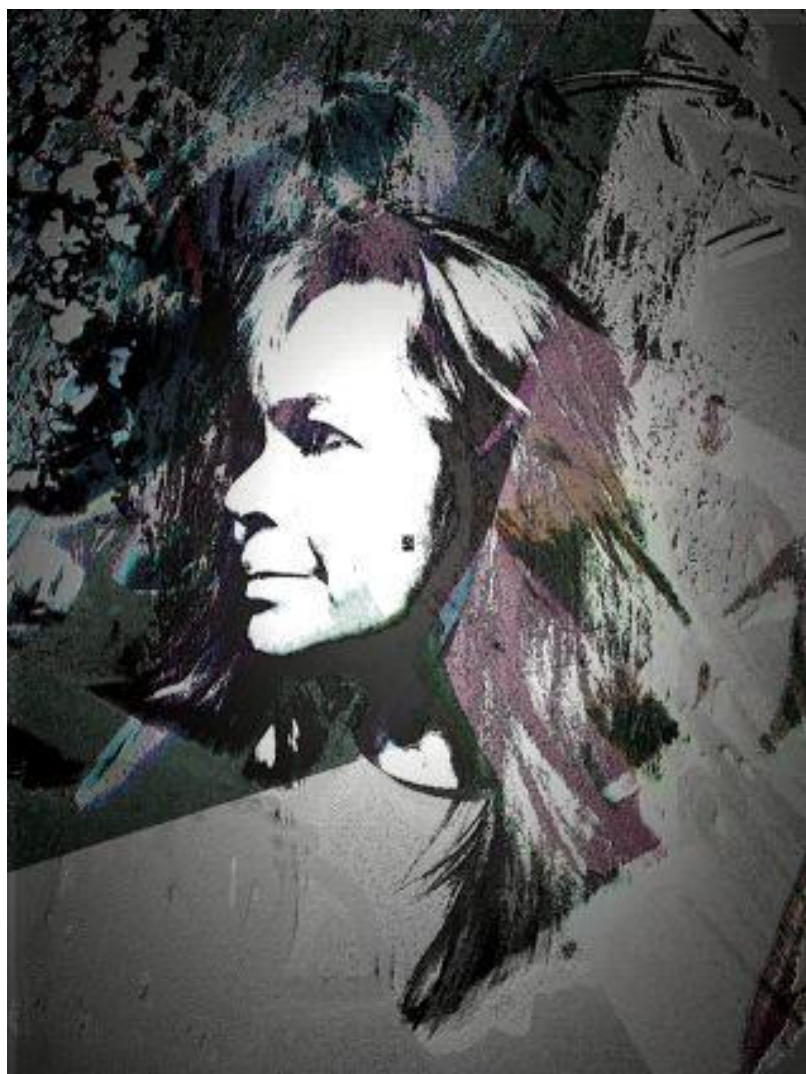
Celá se rozzářila. „Pro radost?“ Řekla, ale jakoby zklamaně.

Sehrál jsem další scénku. Popadl ji za ruku. „Dobře, když chceš teda slyšet pravdu, tak ti ji povím celou. Nenáviděl jsem Evžena a udělal mu to včera schválně, protože tě miluju!“ Mluvil jsem velice rozrušeně a hlasitě. „A teď všechno víš a dál je to na tobě.“

Jemně mě políbila na rty. „Nejprve tě ošetřím a pak mi půjdeš natrhat ty chryzantémy.“ Sevřel jsem ji v náručí a nějak jsme se dobelhali do jejího pokoje. „Radši zamkni.“ Zašeptala mi do ucha.

Když jsem ji měl pod sebou, uvědomil jsem si, kolikrát jsem si při milování s Janou představoval právě ji. Jak na to mohla moje matka přijít? Je to moje matka.

A to by bylo asi tak všechno. Máma byla z našich zásnub maximálně nadšená. Dokonce objímala i Janu a já dodnes nevím, co a kdo a pro koho a radši nevědět. Jen ty Evženovy karty jsem si nechal vysvětlit. Matka mi ochotně předvedla, jak má hbité prsty.

A všichni budou konečně šťastní!

Zaujalo ho chování kluka, který právě přecházel ulici.

Mladík si nesl v levé ruce kýbl, štětku a v podpaží pravé ruky ruličky papíru. Zastavil se na rohu přímo naproti jeho oknu. Rozhlíží se. Zkoumá, jestli někdo nejde. Položil kýbl na chodník. Znovu se rozhlíží.

Rychle v kyblíku namáčí štětku, udělá s ní pár tahů po omítce domu a honem nalepuje na to místo velký plakát.

Žádný obrázek. Něco tam je jen napsáno.

Copak to tam asi ten kluk vylepil? Ptal se sám sebe a šel si pro brýle.

Hmmm ... ne nepřečtu to ani s brejlema, no až půjdu ven, tak si to prohlídnu.

Zazvonil telefon.

„Ano? Áááá ... ahoj Tondo... ne nezlob se, ještě jsem nebral... pozítří ti můžu půjčit...ne...prosím nezlob se, tolik nemám...ale polovinu... haló...”

To je strašný, přerušili nás. Nevěřicně kroutí hlavou. Snad se Tonda neurazil, kde bych pro něj ty peníze sehnal? Bezmyšlenkovitě se dívá na telefon. Vzal si adresář a listuje jím, ne nikdo mě nenapadá. Ted' asi nic nevymyslím. Tak si aspoň uvařím kafe. Odšrouboval uzávěrku od pikslíčky na kávu. „Ach

jo,“ nešťastně si vzdychl. Už mi došla, že bych si nějakou skočil koupit? Kolik je? Podíval se na hodiny. No to by mohli mít ještě otevřeno.

Shodil ze sebe župan, honem si vzal tepláky, mikinu, do ruky igelitku, a vyběhl ven.

„Pane, prosím vás, pane.“ Oslovila ho zoufalým hlasem žena středního věku v bílé čisté zimní bundě a v černých kalhotách.

„Pane, prosím Vás, nemůžete mi dát nějaké peníze? Mě nepřišel invalidní důchod, a za týden jdu na operaci, prosím můžete mi něco dát?“ Podívala se na něj ztrápenýma očima, bylo vidět, že je skutečně nemocná. Její oči, pohublá postava, šedivá pleť, vše vypovídalo o přítomnosti něčeho nezdravého v jejím těle.

Usmál se na ní „Samozřejmě. Mám ale s sebou jen pár korun na kafe.“ Podal jí padesát korun.

„Hmmm...“ vzala si je, „a víc opravdu nemáte?“

„Ne, sebou ne.“

„Ale doma?“ Podívala se smutně na něj.

„Doma ano.“ Neví jak to ukončit, ale opravdu nechce být neurvalý.

„Tak nemůžu jít s váma k vám domů, abyste mi dal víc?“ zakňučela žena.

Taková zvláštní upřímnost ho zarazila. „Ne, to ne, ale vy tady bydlíte?“

„Ano, tady.“ Ukázala někam neurčitě za sebe.

„Tak já vám sem další peníze přinesu. A hodím vám je do kaslíku. Jmenujete se?“ Je mu to blbý, že se jí ptá, ale jak by ji ty peníze dal?

„Shmitrová.“ Pípla, sotva ji slyšel.

„Říkala jste Shmitrová?“ raději se ubezpečil.

„A bydlíte přesně kde?“ zeptal se pro jistotu, aby náhodou nešel jinam a nemusel její kaslík nějak pracně hledat.

„Tady.“ ukázala pomaloučku rukou, znovu někam do neurčita.

„A váš dům se nezamyká?“

„Nezamyká?“ pohlídla mu poprvé do očí, „nebo asi zamyká?“ řekla to jako by se ptala jeho.

„No to já nevím, jestli zamykáte.“

„Nevíte?“ Znovu se podívala přímo do jeho obličeje, ale byl to pohled, kterým se nedívala na něj, ale skrz něj.

„Ne.“ Teď už nazlobeně vyštěkl a chystal se odejít.

„Zamykáme, samozřejmě zamykáme.“ Zavolal úplně pozměněným hrubým hlasem.

„Dobře já zazvoním, ale ukažte mi prosím váš zvonek, abych přesně věděl, kde mám zvonit.“ Vyšel směrem k ukazovaným domům. Ženička klusala poslušně za ním.

„Tady.“ Ukázala na ten prostřední a divně se dívala.

Podíval se na zvonky. „Ale tady nejste nikde napsaná.“

„Ne, já tady bydlím u kamarádky, tady, “ chvíli hledala mezi vizitkami na zvoncích. „Ne tady! Ano, to je ona. Ale já bych raděj šla rovnou s vámi. Prosím. Prosíím.“ Znovu tak divně zakníkala.

Nevěděl jak odmítnout, aby neurazil. „No, tak dobře, pojďte.“

-

Už to je dnes přesně rok, co Shmitrová u něj bydlí. Dívá se na její vyschlou postavu. Mlčky sedí v křesle a vypadá to, jakoby se každý den scvrkávala.

Moc toho nenamluví, je nemocná, tak pořád leží. Ani toho moc nesní. Někdo má psa, jiný kočku, tak já mám tuhle ženskou, co se dá dělat, pomyslel si.

Díval se na ulici. Po protější straně šel takový divný kluk, nesl si v levé ruce kýbl, štětku a v podpaží pravé ruky ruličky papíru.

Zastavil se na rohu přímo naproti jeho oknu, rozhlédl se, jestli někdo nejde. Položil kýbl na chodník, namočil v něm štětku, udělal s ní pár tahů po omítce domu a nalepil na to místo velký plakát.

Něco tam bylo napsané.

Copak to tam asi ten kluk vylepil? Ptal se sám sebe a šel si pro brýle.

Hmmm, ne, nepřečtu to ani s brejlema, no až půjdu ven, tak si to prohlídnu. Tohle už jsem jakoby

už jednou zažil? Ne, to není možný, na protějším domě nikdy žádný plakáty nebyly.

„Pane, prosím vás, pane, kafe!“ Ozvalo se z pokoje Shmitrové.

„Ano, už ho jdu dělat.“

Odšrouboval víčko od dózičky s kávou. „Jé, paní Shmitrová, ono došlo, tak chvilku počkejte, já ho jdu koupit.“ Zakřičel směrem do pokoje.

„Dobře, tady si vezměte padesát korun.“

Vzal si podávanou bankovku. Nedivte se, když totiž Shmitrová uviděla, jak jeho peníze neustále mizí u jiných a ti mu je nevrací, dostala zákonitě strach o existenci a přikázala mu dávat jí celou svojí výplatu. Nevzpouzel se. Navíc odepřete něco nemocné ženě.

Stála před krámkem, všiml si ji, až když ho oslovila zoufalým hlasem: „Pane, prosím vás, pane.“

Byla to žena středního věku v bílé čisté zimní bundě a v černých kalhotách.

„Pane, prosím Vás, nemůžete mi dát nějaké peníze, mě nepřišel invalidní důchod, a za týden jdu na operaci, prosím můžete mi něco dát?“

Podívala se na něj ztrápenýma očima, bylo vidět, že je skutečně nemocná. Její oči, pohublá postava, šedivá pleť, vše vypovídalo o přítomnosti něčeho nezdravého v jejím těle.

Usmál se na ní „Samozřejmě dám vám, mám ale s sebou jen pár korun na kafe.“

„Ale doma?“ Podívala se smutně na něj.

„Doma má moje peníze paní Shmitrová, ale počkejte, až nakoupím a pak se mnou pojed'te, ona vám určitě něco dá.“ Poslední slova mluvil už jen sám k sobě. Žena prostě zmizela.

V krámě bylo lidí, několik bab ho předběhlo, nespěchal, tak to tak nechal být.

Když se vracel s kafem domů, všiml si, že na protějším domě skutečně visí plakát.

Co pak to je na něm napsané? Byl zvědavý, a tak přešel ulici.

Velkým černým písmen tam stálo:

UDĚLEJTE DOBRÝ SKUTEK!

Chcete někoho rozradostnit? Chcete se někomu zavděčit? Chcete mu udělat opravdovou nefalšovanou radost?

No tak - oběste se!!! Tím se úplně každému zavděčíte (pokud třeba po vás i dědí, tím ho navíc rozradostníte) a čtenáři novin, ve kterých o vás bude noticka, budou mít nefalšovanou radost, že na tom byl někdo hůř a je už tuhej a nejsou to oni.

A teď vážně, opravdu jenom když se oběsíte, prokážete svůj altruismus. Má to výhody i pro vás. Odpadne vám pocit trapnosti nad tím, že jste někomu pomohli a na někoho vám už nezbylo. Jak k tomu ten chudák, na kterého se nedostalo, přijde? A jak k tomu přijde ten, co mu pomáháte. Jistě to neděláte jen tak. Je mu trapně, neví, co svojí pomocí chcete, proto vás potom raději nezná, nezdraví a přechází na jiný chodník, než jdete vy. A vy určitě chcete nějaký vděk? Vy sobče!

Oběste se! Protože jste hlupák! Copak nevíte, že lidi jsou svině, který vám nic neocení? Nevděk ten je ceněn. Nevděk. Tak mazejte, vy zachránce. Provaz mají v každém supermarketu, a když se kolem sebe podíváte, vhodných skob se najde. Tak běžte!

No, a jelikož chtěl udělat dobrý skutek, tak se oběsil.

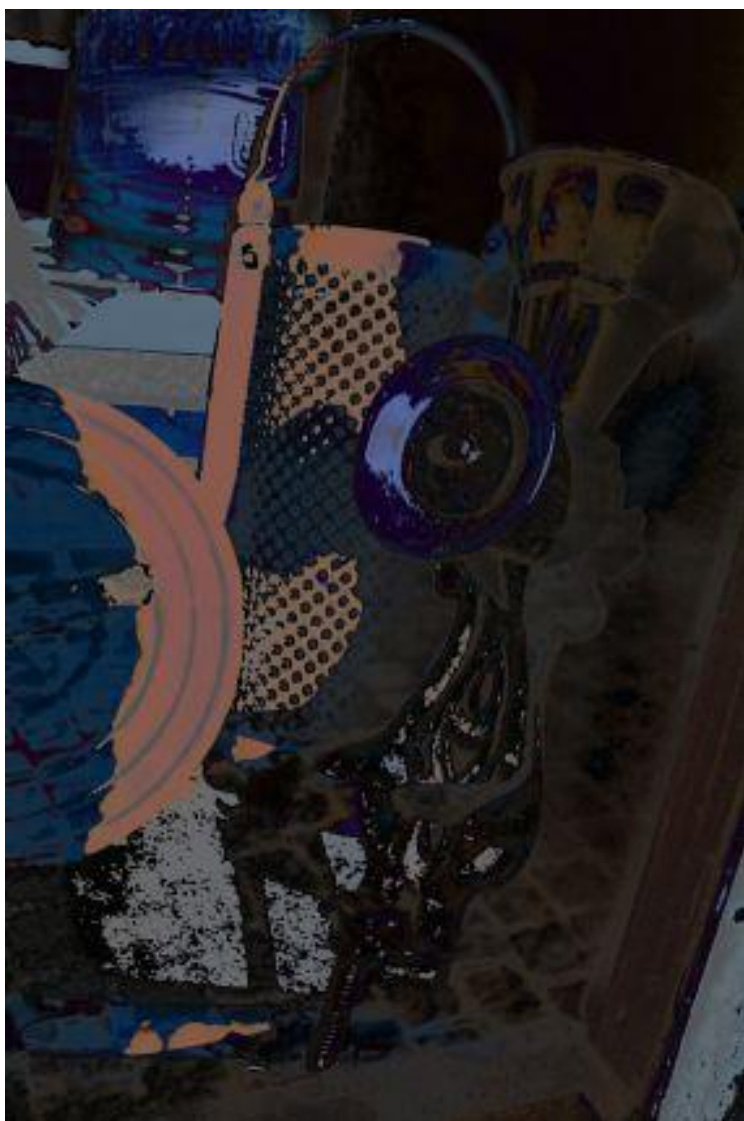
Shmitrové po několika dnech došlo, že kafe nebude. Vstala a nakoupila rum.

První doušek ji rozradostnil.

Když si uvědomila, že všechno kolem je jen její, pocítila nefalšovanou radost.

No konečně se mi za moji společnost nějak odvděčil, pomyslela si a dala si honem dalšího loka. A nemoc jako zázrakem zmizela. Do roka se hezky zaoblila, vdala se...

Jak vidíte, plakáty nikdy nelžou! A proto je dobré se jimi řídit a pečlivě číst, co je na nich napsané. A všichni budou konečně šťastní!

Vůně kávy

Rytmické údery do klávesnice psacího stroje jsou jediným zvukem, který se ozývá místností. Jinak je všude absolutní ticho.

Pečlivě přepisuje stránku po stránce. Soustředěně pročítá text.

Trhla sebou, když se z vedlejší místnosti ozval mužský hlas.

„Janinko, pojd'te sem, prosím vás.“

To je strašný, co zase bude po mně chtít. Nejradě bych se vším tady sekla. Kde ale najdu takovýhle místo? Co se dá dělat, snad to zase nějak oddálím.

S potlačovaným odporem vstala ze židle a vešla do sousední kanceláře. Podařilo se jí nasadit grimasu laskavého úsměvu. „Přál jste si?“

„Zlatíčko, uvařila byste mi kafe?“

„Samozřejmě, hned to bude.“ Nečekala na odpověď a honem odešla k vařiči.

Třeba dneska zůstane jen u toho kafe. Má hodně práce.

Pozoruje, jak na dně skleněné konývky začínají poskakovat první maličké bublinky. Ty se neustále zvětšují, zdvíhají se ode dna a rozvířují malou vodní hladinu.

Rychle nalila vařící vodu do hrníčku. Kávové aróma zaplnilo místnost.

Opatrně, aby nevyhlila obsah, odnáší plný šálek.

„Káva je už hotová, budete do ní chtít cukr?“

„Ne, dnes ne, děkuji. A postavte mi ho sem ke mně na malý stoleček.“

A už je to tady.

Nenávistně se podívala na hromadu masa sedící za mohutným psacím stolem. *Dát mu do huby citrón, je to taky prase. Spíš kanec.*

Na hřbetě ruky jí vyskočila husí kůže. Tohle má vždycky, když je jí něco nepříjemné. V tuhle chvíli by nejraděj odporem řvala.

Ještě držela hrníček v ruce, když ji začal hladit po stehnech. Zařala zuby.

Budu mlčet a dělat, že nic nevnímám, to ho zatím vždycky odradilo.

Položila kafáček na stůl. Silná ruka si ji přitáhla k sobě.

„Zlato, co s vámi je? Copak jste ta gumová nafukovací ženská?“

Co mu honem říct?

„No tak. Zlatíčko.“ Posadil si ji na klín. „Netrapte mě.“

„Ale já vás přeci netrápím.“ Řekla téměř dětským hláskem. *Jsem kráva... stojí mi tady ten flek za to?*

„Trápíte... a hodně.“ Vytáhnul ji blůzu ze sukně. Jednou rukou ji hladí na břichu, druhou jí ohmatává prsa.

Sedí mu toporně na klíně. Tlačí si ji k sobě stále silněji. Rozrušuje se a ona se rozklepala. Slabé chvění probíhá celým jejím tělem.

Musím zhluboka dýchat. Jinak snad omdlím. Je to odporný.

S hlubokými nádechy ji do mozku přešla zachycená vůně kávy.

Úplně na všechno zapomněla. Nevníkala jeho ruku ve svém klíně, ani to jak ji pomalu stahuje kalhotky.

Tohle musím zkusit. Třeba se mi to povede.

Sevřela stehna těsně k sobě, ale v obličeji se jí objevuje roztoužená maska.

Políbila ho za ucho a zašeptala mu do něj. „Miláčku, já jsem v bytě sama, nebylo by lepší jít ke mně? Řekni ano ty dobytku. Řekni ano. Snažila se ho hypnotizovat.

Na tváři se mu objevil blažený úsměv. „To jsem nevěděl! Samozřejmě má kočička pravdu. Půjdem k ní. Není nad postýlku.“

Oddechla si.

„Hned?“ Vyhrkla.

„Ano,,,“ zaváhal, „Akorát... nikdo nás nesmí vidět... Dej mi radši adresu a já za tebou přijdu.“

„Brzo.“

„Ty teď hned odejdeš domů a já půjdu za chvíli za tebou.“

„Dobře. Přijď brzo.“

„Za dvě hodinky přijdu, nesmí to být nápadné. Za dvě hodinky jsem u tebe. Pa pa miláčku.“ Políbil ji na krk.

„Pa...“ Ještě ve dveřích se otočila a poslala mu vzdušný polibek. *Mám na všechno dvě hodiny. To mi musí stačit.*

-

Před jejím domem ležel na silnici u obrubníku zabíty kocour. Oči měl vytřeštěné poslední bolestí.

Mrtvola už byla ztuhlá, smrt podivuhodně vyztužila kočičí tělo.

Dívala se na jeho do nebe napřažené tlapky, nepřírozeně natažený hřbet a ocas. Nikde nebyla vidět krev. Nebýt těch očí vypadal jako nějaká dětská hračka. Plyšová kočička. Tlustý kocour.

Asi ho zabilo nějaký auto nebo co... chudák.

Na chvíli zapomněla, že přijde.

Mohl by na jeho místě být on. Musím jít honem všechno připravit.

U dveří zazvonil zvonek.

„Už je tady!“ Polohlasně vykřikla.

Honem se ještě přečísla, v rychlosti si přejela ostře červenou pomádou rty. *Já ti ukážu!*

„Už jdu.“ Zavolala směrem ke dveřím.

Začal ji líbat hned, jak za ním zavřela.

Cítila jeho dech po koňaku. Přemohla se a políbila ho za ucho.

„Miláčku, vítám tě.“ Našpulila pusu.

„Sotva jsem došel, nemůžu to už vydržet.“ Byl celý narudlý a potil se.

Usmála se. Podívala se mu do očí. Jeho stisk trochu povolil. Využila toho a vyvlíkla se mu z náruče.

„Tak pod dál, vítám tě u mě.“ Jakoby náhodou se podívala na stůl. Byl tam jeden talířek. Viděla, že ho taky zaujal. „Právě jsem večeřela. Nechceš taky?“ Zatvářila se co nejvíc svůdně, ale přitom nevinně.

„Copak papá kočička?“ V jeho hlase se objevil nehraný zájem.

„Ale, celkem nic zvláštního.“ Řekla otráveně, bez zájmu. „Dnes jsem si udělala jako předkrm chlebičky s různými pomazánkami.“

Nečekala na jeho odpověď a honem utíkala do kuchyně pro talíř. Byl plný nádherně barevných a voňavých chlebiček.

„Jestli se neurazíš. Prosím, vezmi si.“

Napjatě sleduje jeho reakci. Vidí, jak bezděky polknul. Položila talíř na stůl a jeden kousek si vzala. S chutí se zakousla do běloučkého krajíčku veky.

„No vypadají nádherně, koukám, že asi budeš i dobrá kuchařka.“ Sedl si rovněž za stůl. „Vezmu si třeba tady ten, s čímpak je?“

„To je nepravý humr z mrkve a pažitková pomazánka. Tyhle jsou se šunkovou pěnou, tyhle s kuřecím masem, tyhle...“ Sleduje, jak chlebičky postupně mizí v jeho puse.

Bude to dobrý, bude! bude! Chytil ses! Zasmála se. Poprvé upřímně. Rovněž se na ni usmál. „Jé málem

bych zapomněla na hlavní chod večere. Peču kuře na kari.“ Vyskočila ze židle. Schválně přešla kolem něj. Otrla se o jeho tělo. Volnou rukou ji poplácal po zadku.

„Kuřátko, to já rád.“

„Hned to bude.“

Donesla talíře na stůl.

Bílé talíře a na nich zlatavé kuře, žlutá rýže, zelené lístky salátu. Snažila se o to, aby jídlo na nich bylo co nejvíce krásně upravené a lákalo.

Byla to celkem zbytečnost. Sliny v ústech vyvolávala už omamná vůně pečinky a koření.

Pozoruje ho jak do sebe rve kuřecí stehno. *Tak ty prase nejsi jenom kanec, ty jsi opravdu i čuník... a možná jen ten...*

Dojedl. Uklízí ze stolu. Znovu si ji k sobě přitáhnul. Divoce jí rozepíná domácí šaty. Bere ji za prsa. Jeho doteky jsou dost hrubé. „Jsi krásná. Krásná.“ Šeptá jí do ucha a neustále ji mačká prsa. Na kůži jí vyvstaly červené pruhy po prstech.

Kouše se do rtů. „Au.“

„Copak?“

„Tohle bolí.“

„Bolí? Já nerad. Opravdu, ale nahá jsi tak krásná. Polepším se.“ Jemně jí přejíždí po těle. Opatrně bere do dlaní její ňadra a líbá je.

Pohládila ho po vlasech. „Počkej miláčku, musím odnést špinavé nádobí. Neboj, hned jsem zpátky.“

V kuchyni rychle z ledničky vyndala dort.

„Tady ještě zákuseček.“

Vůně vanilky a oříšků se rozplynula po pokoji. S potěšením pozoruje, jak si nandává už třetí kousek.

„Chtělo by to kafe.“ Zafuněl.

„Hned ho miláčku udělám.“

Stojí u sporáku a čeká, až se začne vařit voda. Občas se podívá do vedlejšího pokoje. Na talíři zbývá poslední kousek dortu.

Otevřela ledničku. Vzala z ní připravený polárkový dort a šlehačku. Otevírá kompoty. Karamel, oříšky... *To je opravdu nenažraný prase, vyžere mě do mrtě.* Vztekle třískla utěrkou. Vzala tác a hned se začala usmívat.

„Tak tady je kafičko a tady ještě na závěr zmrzlinový pohárek.“

Dojedl. Blažený úsměv se mu rozlívá po tváři.

Přišel pomalu k ní. Stáhnul z ní šaty. Ale jeho pohyby jsou malátné. Nebrání se mu, čeká.

„To jsem se dobře najedl, nádherně... báseň. Opravdu báseň.“ Hladí si břicho a slastně se usmívá.

„Pojď si hajnout.“ Dotkla se jeho paže.

Podíval se na ni. „Už jdu. To víš, po dobrém jídle se musí odpočinout.“ Namáhavě vstal od stolu. Do postele se sotva dovalil. Musela ho svlíknout.

Lehla si vedle. „Miláčku...“ Zašeptala.

„Jé to jsem se najed zlatu... trošku se prospím...“ Říhnul si a hned začal chrápat.

Odešla do obývacího pokoje.

Sluneční paprsky perforovaly tmu. Rozednilo se.
Z ložnice zazvonil budík. Byla na to připravená.
Honem upravila na tácu snídani.

Ještě než vešla do ložnice, svlékla si šaty.

„Dobré ráno, miláčku.“

„To už je ráno?!“

„Ano... vyspinkal ses? Tady jsem ti přinesla na posilněnou maličkatou snídaničku.“ Zavrtěla sebou.

Posadil se na posteli. Položila mu tác do klína.
Přitom mu vrazila prsa do obličeje. Slabě ji na ně políbil. „Nějak mi vyhládlo. Copak mi moje kuchařinka udělala... ááá vajíčka se šunčičkou... mandlové pečivo... hmmm výborné...“

Ještě chvíli stála nahá vedle něj. Nevěnoval ji jediný pohled.

„No to snad ne!“ Vykřikla vztekla a skočila do postele.

Podíval se na ni vyjeveně. „Dej pozor milánku, ať nevyleju kafe.“ V jeho hlase byla mírnost a spokojenost. To ji rozzuřilo ještě víc.

„Tak na kafe mám dát pozor, na kafe, aby ses nažral! Na to ti seru. Nepřišel ses nažrat! Tady sem já! Celou tu dobu se ti vnucuju a ty nic! Ty kapoune!“ Vzala tác s jídlem a hodila ho na zem.
„Tady sem já. Podívej se! Copak se ti už nelíbím?!“

Celý se schoulil a špitl. „To víš že jo, miláčku.“
Pohladil ji. „Moc, moc se mi líbíš, jsi krásná.“ Snaží se ji uklidnit.

„Tak dělej. Chci to!“ Povalila ho a sedla si obkročmo na něj. „Udělej mi to, tak dělej! Už to nevydržím... Já chci...chci...a chci!!!

JITA Valerie Sagitarius

Na konci kolejí

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 23. 8. 2012